MAGGIE
STIEFVATER
YOUNG ADULT
FRĂȚIA
CORBILOR
NEMIRA

„Blue își imaginase întotdeauna
procesiunea ca fiind un fel
de marș ordonat, dar spiritul ăsta
rătăcea, șovăitor. Era un tânăr
cu pantaloni largi și pulover, cu părul
ciufulit. Nu era foarte transparent,
dar nici nu era acolo cu adevărat.
Silueta sa era neclară, ca apa murdară,
iar trăsăturile chipului nu puteau
fi desluşite. Cu excepția tinereții,
nimic din înfățișarea lui
nu îi dădea vreun indiciu
despre cine ar fi putut fi.
Îl întrebă, cu sentimentul
că este ridicolă:
– Cum te numești?
Băiatul nu păru să o perceapă
în niciun fel. Fără vreun tresărit
care să arate că ar fi auzit-o,
își continuă drumul, încet și dezlânat,
către ușa bisericii.
Oare așa ne îndreptăm spre moarte?
își spuse Blue. *Ne stingem în felul ăsta,*
împletindu-ne în loc să avem parte
de un final în care să fim noi înșine?"

Maggie Stiefvater este prezentă pe lista de bestselleruri *New York Times* cu romanele *Shiver*, *Linger*, *Forever* şi *Sinner*. Este de asemenea autoarea romanului *Scorpio Races*, premiat de American Library Association. *Frăţia corbilor*, primul roman din seria omonimă, a fost cea mai bună carte a anului pentru *Publishers Weekly*, iar următoarele trei au fost la rândul lor lor remarcate. *All the Crooked Saints*, în pregătire la Editura Nemira, este cea mai recentă carte a sa. Maggie Stiefvater, care este şi muzician, locuieşte în Virginia, împreună cu soţul şi cei doi copii. O puteţi vizita online la maggiestiefvater.com.

Maggie Stiefvater

Frăţia corbilor

Traducere din limba engleză
Dan Doboş

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Stiefvater, Maggie
Frăţia corbilor / Maggie Stiefvater; trad. din lb. engleză: –
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978 – 606 – 43 – 0401 – 8
I. Doboş, Dan (trad.)
821.111

Maggie Stiefvater
THE RAVEN BOYS
Copyright © 2012 by Maggie Stiefvater.
All rights reserved. Published by arrangement with
Scholastic Inc., 557 Broadway
New York, NY 10012, USA.

© NEMIRA, 2018

Redactor: Marian COMAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artorint.ro

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978 – 606 – 43 – 0401 – 8

Pentru Brenna, care ştie să caute lucruri

„Uluit ca de-o minune, am scrutat acea genune.
Plin de vise cum n-aş crede c-a visat vreun muritor.”[1]

Edgar Allan Poe

„Un visător este cineva care-şi poate găsi calea numai sub lumina razelor lunii, iar pedeapsa lui este că zăreşte zorile înaintea restului lumii”.

1 Versuri din poemul „Corbul“ de Edgar Allan Poe, traducere de Petre Solomon (Viaţa Românească, 23, Caiet nr. 2, febr. 1970, pp. XX-XXII; apud E.A. Poe, Annabel Lee şi alte poeme - versuri, ed. Îngr. de Liviu Cotrău, Ed. Univers, Bucureşti, 1987) (n. tr.).

Prolog

Blue Sargent nu mai ţinea minte de câte ori i se spusese că îşi va ucide sufletul pereche.

Familia ei vindea profeţii. Adeseori, acestea nu erau însă foarte precise. Lucruri precum: *Astăzi ţi se va întâmpla ceva groaznic*. *Ceva legat de numărul 6*. *Sau*: *Vin banii*. *Ţine mâna întinsă*. *Sau*: *Trebuie să iei o decizie importantă într-o chestiune care nu se va rezolva de la sine*.

Cei care veneau în căsuţa mică şi vopsită într-un albastru deschis de pe Fox Way 300 nu erau deranjaţi de natura vagă a profeţiilor. Totul devenea un joc, o provocare, fiindcă îşi doreau să conştientizeze cu exactitate momentul în care se adeverea prevestirea. Când maşina unui client era lovită de o dubiţă cu şase locuri, acesta putea să dea gânditor din cap, cu un sentiment de împlinire şi de uşurare. Când un vecin se oferea să cumpere

maşina cea veche de tuns iarba a unui alt client exact în momentul în care acesta avea nevoie de ceva bani, el îşi amintea profeţia şi încheia tranzacţia cu sentimentul plăcut că i se prevestise acest câştig. Sau când un alt treilea client îşi auzea soţia spunând: „Asta e o hotărâre pe care trebuie să o luăm acum”, îşi amintea că Maura Sargent spusese exact acelaşi lucru privind peste un mănunchi de cărţi de tarot şi trecea la acţiune fără strângeri de inimă.

Natura neclară a acestor prevestiri fura însă ceva din puterea lor. Predicţiile puteau fi privite drept coincidenţe, intuiţii. Se transformau într-un chicotit în parcarea de la Walmart atunci când dădeai peste un vechi prieten, aşa cum ţi se promisese. Într-un fior atunci când numărul 17 apărea pe factura de energie electrică. Intervenea conştientizarea faptului că, deşi descoperiseşi din timp viitorul, lucrul ăsta nu schimba felul în care trăiai prezentul. Profeţiile erau adevărate, dar nu erau adevărul.

— Trebuie să vă spun, îşi prevenea întotdeauna Maura clienţii, că verdictul cărţilor este implacabil, dar nu şi foarte precis.

Era mai simplu în felul acesta.

Lui Blue nu i se spusese însă aşa. De multe ori îşi depărtase degetele ca să-i fie examinată palma şi i se scoseseră cărţi de tarot dintr-un săculeţ de catifea, doar pentru a fi răspândite apoi pe mocheta din sufrageria unui prieten. I se apăsaseră degete mari pe cel de-al treilea ochi, mistic şi invizibil, situat între sprâncenele fiecărui om. Se

citiseră rune şi se interpretaseră vise, fuseseră analizate frunze de ceai şi se organizaseră şedinţe de spiritism.

Toate femeile ajunseseră la aceeaşi concluzie, cinică şi inexplicabil de exactă. Faptul cu care erau unanim de acord, deşi scrutaseră viitorul pe căi diferite, era următorul: dacă Blue îl va săruta pe cel care îi este suflet pereche, băiatul acela avea să moară.

O bună bucată de vreme, lucrul ăsta o preocupase pe Blue. Prevestirea era desigur foarte exactă, dar părea desprinsă dintr-un basm. Nu spunea cum avea să moară sufletul ei pereche. Şi nici cât timp avea să se scurgă între sărut şi dispariţie. Era vorba de o atingere serioasă a buzelor sau şi un pupic cast pe dosul palmei avea să se dovedească la fel de mortal?

Până pe la unsprezece ani, Blue fusese convinsă că avea să contracteze fără să ştie o boală infecţioasă. O simplă apăsare a buzelor ei pe cele ale ipoteticului său suflet pereche avea să conducă la moartea lui după o bătălie istovitoare cu o maladie pe care medicina modernă nu va şti cum să o trateze. La treisprezece ani, Blue a ajuns la concluzia că gelozia avea să fie motivul pentru care va muri sufletul ei pereche – un fost iubit avea să se năpustească asupra lor în momentul primului ei sărut, cu o armă în mână şi cu o ură neîmpăcată în suflet.

La cincisprezece ani, Blue şi-a dat seama că, totuşi, cărţile de tarot ale mamei sale nu se deosebeau defel de unele obişnuite şi că

prevestirile ei şi ale celorlalte femei clarvăzătoare erau mai degrabă rezultatul amestecării diferitelor băuturi alcoolice decât al capacităţii lor de a pătrunde dincolo de timp, aşa încât nu trebuia să le ia în seamă.

Se amăgea însă. Prezicerile cu care plecau clienţii din casa de pe Fox Way 300 erau lipsite de specificitate, dar se împlineau mereu. Mama ei visase încheietura pe care şi-o rupsese Blue în prima zi de şcoală. Mătuşa ei, Jimi, prevestise că Maura avea să primească înapoi o diferenţă de impozit de vreo zece dolari. Verişoara ei mai mare, Oria, începea întotdeauna să-şi murmure melodia favorită cu câteva minute înainte ca ea să fie dată la radio.

De fapt, nimeni din casă nu se îndoia cu adevărat că Blue era sortită să-şi omoare sufletul pereche cu un sărut. Era însă o ameninţare cu care trăiseră atâta vreme, încât nu mai avea putere. A ţi-o imagina însă pe Blue, fetiţa de şase ani, îndrăgostită păruse multă vreme un lucru atât de îndepărtat încât ar fi putut fi la fel de bine şi imaginar.

La şaisprezece ani, Blue a luat hotărârea să nu se îndrăgostească niciodată, aşa încât nu prea mai conta.

Această convingere s-a schimbat însă când sora vitregă a mamei sale, Neeve, a venit în Henrietta, micul lor orăşel. Neeve devenise celebră făcând cu tam-tam ceea ce mama lui Blue făcea în linişte. Maura ghicea viitorul în camera lor de la drum, mai ales pentru locuitorii din Henrietta şi

pentru cei care stăteau în apropiere, în vale. Neeve făcea lucrurile pe dos, apărând la televizor la ora cinci dimineaţa. Mai avea şi un site web unde îşi publicase o poză, veche şi neclară, în care părea că priveşte la utilizator. Nu mai puţin de patru cărţi despre chestii supranaturale aveau numele ei pe copertă.

Blue n-o întâlnise niciodată pe Neeve, aşa încât ştia mai multe despre mătuşa ei prin alianţă de pe internet decât aflase prin viu grai. Fata nu era sigură de ce venea Neeve în vizită, dar era conştientă că sosirea ei intempestivă stârnise un catralion de conversaţii şoptite între Maura şi cele mai bune două prietene, Persephone şi Calla, genul acela de discuţii care se transformau în sorbituri din ceaşca de cafea şi ciocănituri cu creionul în masă atunci când Blue intra în cameră. Ea nu era însă interesată în mod special de sosirea mătuşii sale. Ce putea să însemne încă o femeie într-o casă ticsită deja cu multe altele?

Neeve a venit într-o seară de primăvară, la ceasul când umbrele şi aşa lungi ale munţilor din vest păreau să fie chiar mai lungi decât de obicei. Când Blue i-a deschis uşa, s-a gândit pentru început că Neeve era o femeie vârstnică, necunoscută, dar, după ce ochii i s-au obişnuit cu lumina stacojie care se cernea printre copaci, a observat că Neeve era doar cu puţin mai în vârstă decât mama sa, care nu era deloc bătrână.

Undeva în depărtare lătrau nişte câini. Blue le cunoştea destul de bine lătratul; în fiecare toamnă, cei din clubul Aglionby se reuneau pentru partide

de vânătoare călare, aducându-şi cu ei ogari care să ia urma vulpilor. Fata ştia ce însemnau lătrăturile lor frenetice în acel moment: prinseseră o urmă.

— Tu eşti fiica Maurei, a zis Neeve şi, înainte ca Blue să-i poată răspunde, a adăugat: anul ăsta te vei îndrăgosti.

1

În curtea bisericii era frig chiar şi înainte să apară morţii.

În fiecare an, Blue şi mama ei, Maura, veneau în acelaşi loc şi mereu era răcoare. Anul acesta însă, fără mama ei lângă ea, vremea părea şi mai rece.

Era 24 aprilie, ajunul sărbătorii Sfântului Marcu. Pentru cei mai mulţi dintre oameni, sărbătoarea asta trecea neobservată. Nu se dădea liber de la şcoală. Nu se schimbau daruri. Nu erau festivaluri şi nici costumaţii speciale. De Sfântul Marcu nu se făceau reduceri, iar în rafturile din magazine nu existau felicitări speciale, la fel cum televiziunile nu aveau programe care să se fi difuzat doar în ziua aceea. Nimeni nu marca 25 aprilie în calendar. De fapt, cei mai mulţi dintre cei vii nici nu ştiau că Sfântul Marcu are o zi a lui.

Cei morţi îşi aduceau însă aminte.

În timp ce Blue stătea tremurând pe zidul de piatră, se gândea că măcar de data asta nu ploua. Era singura consolare.

În fiecare ajun al zilei Sfântului Marcu, Maura şi

Blue veneau cu maşina în acest loc. Era o biserică izolată, atât de veche încât i se uitase şi numele. Ruina era pitulată între dealurile acoperite cu păduri dese de lângă Henrietta, cu câteva mile bune însă înainte să ajungi cu adevărat în munţi. Nu mai rămăseseră decât zidurile exterioare; acoperişul şi podelele se prăbuşiseră de mult înăuntru. Ceea ce nu putrezise era ascuns sub iedera rapace şi sub buruienile care miroseau a rânced. Biserica era înconjurată de un zid de piatră întrerupt doar de o poartă îngustă, prin care se puteau strecura doar un sicriu şi cei care îl purtau. Cărarea, care părea imună la atacul buruienilor şi se încăpăţâna să trăiască, ducea către vechea uşă a bisericii.

— Ah! şuieră Neeve care era plinuţă, dar ciudat de elegantă aşa cum stătea pe zid lângă Blue.

Fata era din nou uimită, la fel ca prima dată când o văzuse pe mătuşa ei, de data asta de mâinile ciudat de drăguţe ale femeii. Încheieturile grăsuţe se terminau cu nişte palme moi, ca de copil, cu degete lungi şi unghii ovale.

— Ah! murmură Neeve din nou. Aceasta este noaptea.

O spusese însă cam aşa: „Aceasta este *noaptea*”, iar în momentul acela Blue simţi cum i se încreţeşte pielea. Stătuse de veghe împreună cu mama ei în ultimii zece ani în ajunul zilei Sfântului Marcu, dar seara aceea părea diferită.

Aceasta avea să fie *noaptea*.

Anul acesta, pentru prima dată şi din motive pe care Blue nu le înţelesese, Maura o trimisese pe

Neeve să stea de veghe la biserică în locul ei. Ca de obicei, o întrebase şi pe Blue dacă vrea să meargă, doar că nu fusese tocmai o întrebare. Fata mersese întotdeauna, avea să meargă şi acum. Oricum, nu era ca şi cum şi-ar fi făcut alte planuri pentru ajunul zilei Sfântului Marcu. Dar trebuia să fie rugată. Maura considerase încă dinainte să se nască Blue că era de-a dreptul barbar să ordoni copiilor să facă lucruri, aşa că aceasta crescuse înconjurată de asemenea semne de întrebare cu caracter imperativ.

Blue îşi deschise şi-şi închise pumnii îngheţaţi. Marginile mănuşilor sale fără degete se destrămau; nu făcuse o treabă prea bună când le împletise anul trecut, dar acum aveau un farmec al lor, de zdrenţe. Dacă n-ar fi fost atât de fudulă, Blue ar fi putut să poarte mănuşile banale, dar funcţionale pe care le primise de Crăciun. Avea însă mândria ei, aşa că îşi luase vechile mănuşi deşirate, de o mie de ori mai *cool*, deşi nu ţineau de frig şi oricum nu era nimeni prin preajmă să le vadă. Cu excepţia lui Neeve şi a morţilor.

Zilele de aprilie din Henrietta erau deseori frumoase, calme, cu copaci care păreau să doarmă şi gărgăriţe înnebunite de dragoste, care se loveau cu zgomot de geamuri. Nu şi în seara aceea. Părea că e iarnă.

Blue se uită la ceas. Câteva minute până la unsprezece. Vechile legende recomandau ca biserica să fie vegheată la miezul nopţii, dar morţii nu mai ştiau timpul, mai ales când luna nu era pe cer.

Spre deosebire de Blue, care nu era prea înzestrată cu răbdare, Neeve părea o statuie regală, cocoţată pe zidul vechi: braţele încrucişate, gleznele puse una peste alta sub o fustă lungă de lână. Blue, ghemuită, mai scundă şi mai slabă, părea un gargui neliniştit şi chior. Nu era o noapte potrivită pentru ochii ei obişnuiţi. Era o noapte pentru clarvăzători şi telepaţi, pentru vrăjitori şi mediumuri.

Cu alte cuvinte, pentru toţi ceilalţi din familia sa.

Neeve sparse brusc tăcerea:

— Auzi ceva? întrebă ea, cu ochii sticlind în întuneric.

— Nu, răspunse Blue, spunând adevărul.

Imediat, se gândi că mătuşa ei auzise ceva şi tocmai de aceea o întrebase.

Neeve avea căutătura aceea pe care o afişase în toate fotografiile de pe site, o expresie de epuizare deliberată, o privire nenaturală care persista cu câteva secunde mai mult decât i-ar fi convenit lui Blue. La câteva zile după sosirea lui Neeve, Blue devenise îndeajuns de speriată ca să-i pomenească Maurei de felul în care o privea mătuşa ei. Erau amândouă înghesuite în baie, fata pregătindu-se de şcoală, iar mama ei, de muncă.

Blue, încercând cu disperare să-şi prindă toate şuviţele rebele ale părului său negru într-o singură coadă la spate, o întrebase:

— Chiar trebuie să se zgâiască în felul ăsta?

În duş, mama ei desena cu degetul modele pe uşile aburite. Se oprise şi începuse să râdă, lăsând

să se vadă o fâşie de piele prin liniile lungi pe care le trasase.

— O, dar asta e marca înregistrată a lui Neeve!

Blue şi-a zis că existau şi lucruri mai interesante pentru care merita să fii recunoscut.

În curtea bisericii, Neeve spuse enigmatic:

— Sunt multe de auzit.

Dar tocmai asta era. Nu se auzea mare lucru. Vara, dealurile erau animate de zumzăitul insectelor, de fluieratul mierlelor, de ţipetele corbilor speriaţi de maşini. În seara aceea era însă mult prea răcoare ca toate acestea să se fi trezit la viaţă.

— Eu nu aud chestii din astea, ca tine, îi zise Blue, puţin surprinsă că Neeve nu ştia deja lucrul ăsta.

În familia ei, în care toţi aveau talente de clarvăzător, ea era o excepţie, un outsider la conversaţia vibrantă pe care mama, mătuşile şi verişoarele ei o purtau cu o lume ascunsă pentru cei mai mulţi dintre muritori. Singurul lucru special în legătură cu ea era ceva ce nu avea cum să experimenteze.

— Eu aud lucrurile ca la telefon. Pur şi simplu le rostesc apoi cu voce tare ca să le perceapă şi restul lumii.

Neeve continua s-o fixeze cu privirea.

— Deci de aceea a fost Maura atât de dornică să mă însoţeşti. Te pune să asişti şi când ghiceşte?

Pe Blue o trecu un fior. Cei mai mulţi dintre clienţii care intrau pe Fox Way 300 erau femei disperate care îşi doreau ca Maura să vadă bani şi

iubire în viitorul lor apropiat. Ideea de a fi prizonieră într-o casă în care toată ziua se întâmpla numai asta era chinuitoare. Blue ştia că era probabil foarte tentant pentru mama ei să-i ceară să asiste şi ea, ceea ce i-ar fi amplificat puterile minţii. Când era mai mică, nu apreciase niciodată faptul că mama ei ezita să o cheme atunci când ghicea în cărţi, dar acum, că înţelegea măsura în care prezenţa ei amplifica talentele celorlalţi, era impresionată de puterea de abţinere a Maurei.

— Doar dacă e ceva foarte important, răspunse ea.

Căutătura lui Neeve trecuse dincolo de linia subţire dintre disconfort şi groază.

— E ceva de care ar trebuit să fii mândră, ştiai? zise ea. Capacitatea de a amplifica puterile mediumnice ale cuiva e un lucru rar, care trebuie apreciat.

— Iaca fâs! făcu Blue, dar nu cu răutate.

Dorise să fie simpatică. Avusese timp şaisprezece ani să se obişnuiască cu ideea că nu era chiar străină de supranatural. Şi nici nu voia s-o lase pe Neeve să creadă că trece printr-o criză de identitate din cauza asta. Trase de un fir desprins din mănuşă.

— În plus, mai e o mulţime de timp în care să-ţi dezvolţi propriile talente intuitive, adăugă Neeve.

Privirea ei părea flămândă.

Blue nu-i răspunse. Nu era deloc interesată să prezică viitorul altor oameni. Îşi dorea în schimb să plece şi să-l împlinească pe al ei.

Într-un târziu, Neeve coborî ochii. Trasând cu

degetul o dâră prin praful depus pe zidul de piatră, îi zise:

— În drum spre voi am trecut pe lângă o şcoală. Aglionby Academy. Acolo înveţi?

Blue făcu ochii mari, amuzată. Bineînţeles că Neeve, o străină, nu avea de unde şti. Cu toate astea, ar fi putut să-şi dea seama după clădirea masivă din piatră şi după parcarea plină de maşini care vorbeau germana că nu era genul de şcoală pe care ei să şi-o poată permite.

— E un liceu doar pentru băieţi, pentru fiii de politicieni, de baroni ai petrolului şi pentru – Blue se strădui să se gândească cine altcineva ar putea fi îndeajuns de bogat ca să-şi poată trimite copiii la Aglionby – fiii amantelor care trăiesc din bani furaţi.

Neeve ridică o sprânceană fără să privească în sus.

— Nu, serios, sunt îngrozitori, spuse Blue.

Aprilie era un moment nefericit în privinţa băieţilor de la Aglionby; fiindcă se mai încălzea, începeau să apară decapotabilele cu băieţi îmbrăcaţi în şorturi atât de jerpelite, încât doar cei mai bogaţi îndrăzneau să se afişeze cu ele. În timpul săptămânii purtau uniforma de la Aglionby: pantaloni kaki şi pulover cu anchior, cu corbul drept emblemă. Era uşor să-i identifici. Erau băieţii din Frăţia Corbilor. Băieţii Corbi.

Blue continuă:

— Se cred mai buni decât noi şi se aşteaptă să ne dăm peste cap pentru ei, se îmbată criţă în fiecare weekend şi murdăresc cu spray-uri cu

vopsea semnul de ieşire din Henrietta.

Academia Aglionby era principalul motiv pentru care Blue îşi fixase două reguli: unu, stai departe de băieţi pentru că aduc necazuri; doi, stai departe de băieţii de la Aglionby pentru că sunt nişte nenorociţi.

— Pari o tânără foarte sensibilă, îi spuse Neeve, ceea ce o enervă pe Blue care ştia deja că e o tânără foarte sensibilă.

Când aveai atât de puţini bani ca familia Sargent, sensibilitatea ţi se inocula de mic, în toate privinţele.

În peisajul scăldat de lumina lunii aproape pline, Blue zări ceea ce desenase Neeve în praf.

— Ce e aia? Şi mama a desenat-o.

— Serios? întrebă la rândul ei Neeve.

Studiară împreună modelul. Erau trei linii curbe care se intersectau, formând un fel de triunghi.

— Ţi-a spus ce este?

— L-a desenat pe uşa duşului. N-am întrebat.

— Eu l-am visat, a zis Neeve impasibilă, care îi transmise lui Blue un fior ciudat şi neplăcut pe ceafă. Am vrut să văd cum arată în realitate.

Îşi trecu palma peste model şi apoi ridică brusc mâna frumoasă. Îi zise:

— Cred că vin.

Acesta era motivul pentru care Blue şi Neeve se aflau acolo. În fiecare an, Maura stătea pe zid cu genunchii aduşi până la bărbie, privind în gol şi recitându-i lui Blue o listă de nume. Pentru fată, curtea bisericii rămânea pustie, dar pentru mama ei era plină de morţi. Nu de cadavre adevărate, ci

de spiritele celor care aveau să moară în următoarele douăsprezece luni. Pentru Blue fusese întotdeauna de parcă ar fi ascultat doar o jumătate de conversaţie. Uneori mama ei recunoştea spiritele, dar de multe ori trebuia să se aplece ca să le întrebe cum se numesc. Maura îi explicase odată lui Blue că dacă ea n-ar fi fost acolo, nu i-ar fi putut convinge să-i răspundă – morţii nu puteau să o vadă pe Maura fără prezenţa lui Blue.

Fetei îi plăcea să simtă că e nevoie de ea în mod special, dar uneori şi-ar fi dorit ca „e nevoie” să nu fie atât de apropiat ca sens cu „a fi folositor”.

Veghea de pe zidul vechii biserici era foarte importantă pentru unul dintre cele neobişnuite servicii oferite de Maura. Atâta vreme cât clientul era din zonă, ea garanta că-l va putea anunţa dacă el însuşi sau cineva din localitate avea să moară în următoarele douăsprezece luni. Cine n-ar fi plătit pentru asta? Ei bine, răspunsul adevărat era: aproape toată lumea, fiindcă majoritatea oamenilor nu credeau în clarvăzători.

— Poţi vedea ceva? a întrebat Blue.

Fata îşi frecă degetele amorţite, înainte să înşface un carneţel şi un pix, pe care le pregătise pe zid.

Neeve era nemişcată.

— Ceva tocmai mi-a atins părul.

Blue simţi un fior pe braţe.

— Unul dintre ei?

Neeve îi răspunse cu o voce hârâită:

— Viitorii morţi trebuie să urmeze drumul pe care îl va face cadavrul, prin poartă şi apoi pe

cărare. Acesta este probabil un alt fel de... spirit, adus aici de energia ta. Nu mi-am dat seama până acum ce efect poţi să ai.

Maura nu pomenise niciodată de *alţi* morţi atraşi de Blue. Probabil nu dorise să o sperie. Sau poate pur şi simplu nu-i văzuse, poate că era la fel de oarbă faţă de aceste spirite pe cât era şi Blue.

Deodată, fata deveni conştientă de vântul uşor care-i atingea faţa şi înfoia părul creţ al lui Neeve. Spiritele obişnuite, invizibile, ale oamenilor care nu muriseră deocamdată erau un lucru; fantomele care puteau să se abată dincolo de cărare erau însă cu totul altceva.

— Aceştia sunt... începu Blue.

— Cine eşti? Robert Neuhmann, o întrerupse Neeve. Cum te cheamă? Ruth Vert. Cum te numeşti? Frances Powell.

Scriind repede ca să recupereze, Blue transcrise numele cu caractere fonetice, aşa cum i le ceruse Neeve. Din când în când, îşi ridica privirea spre cărare, încercând să vadă... ceva. Dar ca de obicei, ochii ei nu percepeau decât bălăriile, siluetele stejarilor din depărtare şi gura neagră a bisericii prin care se scurgeau spiritele invizibile.

Nu era nimic de auzit, nu era nimic de văzut. Nicio dovadă că morţii sunt acolo, cu excepţia numelor scrise pe carnetul din mâna ei.

Poate că Neeve avea dreptate. Era posibil ca Blue să treacă printr-o mică criză de identitate. Uneori îi părea puţin nedrept ca magia şi puterile cu care fusese înzestrată familia ei să-i fie transmise doar sub formă de hârţogăraie.

Cel puţin pot să particip şi eu, gândi Blue cu tristeţe, deşi se simţea aidoma unui câine care ajută un orb. Îşi ţinea carneţelul aproape de faţă, foarte-foarte aproape ca să poată citi pe întuneric. Lista era ca un pomelnic de prenume la modă în anii ’70 şi ’80: Dorothy, Ralph, Clarence, Esther, Herbert, Melvin. Şi numele de familie erau destul de răspândite. Valea era dominată de câteva familii vechi, unele numeroase, altele puternice.

Dincolo de gândurile lui Blue, tonul lui Neeve devenise mai hotărât.

— Cum te numeşti? întrebă ea. *Scuză-mă*. Cum te numeşti?

Expresia de consternare părea cumva nepotrivită pe faţa ei. Din obişnuinţă, Blue îi urmări privirea lui Neeve spre centrul curţii.

Şi acolo văzu pe cineva.

Inima lui Blue bubuia mai-mai să-i sară din piept. În pofida acestui lucru, el era încă acolo, acolo unde n-ar fi trebuit să fie nimic, se vedea cu claritate o persoană.

— Îl văd! zise Blue. Neeve, *îl văd*!

Blue îşi imaginase întotdeauna procesiunea ca fiind un fel de marş ordonat, dar spiritul ăsta rătăcea, şovăitor. Era un tânăr cu pantaloni largi şi pulover, cu părul ciufulit. Nu era foarte transparent, dar nici nu era acolo cu adevărat. Silueta sa era neclară, ca apa murdară, iar trăsăturile chipului nu puteau fi desluşite. Cu excepţia tinereţii, nimic din înfăţişarea lui nu îi dădea vreo idee despre cine ar fi putut fi.

Era atât de tânăr – asta era cea mai grea parte

cu care trebuia să se obişnuiască.

În timp ce Blue îl privea, băiatul se opri şi-şi puse degetele pe o parte a nasului şi la tâmplă. Era un gest care îl arăta *atât de viu*, încât lui Blue i se făcu rău. Pe urmă, se împiedică, de parcă ar fi fost împins din spate.

— Află care-i este numele, îi şuieră Neeve, mie nu vrea să-mi răspundă, iar eu trebuie să mă ocup de ceilalţi.

— Eu? întrebă Blue, sărind însă imediat de pe zid.

Inima i se zbătea încă în piept. Îl întrebă, cu sentimentul că e ridicolă.

— Cum te numeşti?

Băiatul nu păru să o perceapă în niciun fel. Fără vreun tresărit care să indice că ar fi auzit-o, începu să se mişte din nou, încet şi dezlânat, către uşa bisericii.

Oare aşa ne îndreptăm spre moarte? se întrebă Blue. Ne stingem în felul ăsta, împleticindu-ne în loc să avem parte de un final în care să fim noi înşine?

În timp ce Neeve începu să-i întrebe din nou pe ceilalţi, Blue se apropie de rătăcitor.

— Cine eşti? întrebă ea, păstrând o distanţă sigură.

Băiatul îşi apucă fruntea eu mâinile. Silueta lui nu avea deloc contur, vedea asta acum, iar faţa îi era total lipsită de trăsături. Nu exista nimic, dar chiar nimic, care să-l facă să aibă formă umană, dar cu toate astea ea vedea un băiat. Ceva îi şoptea în minte ce era, deşi ochii se încăpăţânau

să nu vadă acelaşi lucru.

Nu era deloc emoţionată la vederea lui, aşa cum crezuse că va fi. Tot ce îşi putea repeta în minte era: *într-un an va fi mort.* Cum rezista oare Maura?

Blue se strecură mai aproape. Putea să-l atingă acum că el mai înaintase puţin, dar chiar şi aşa băiatul nu dădea vreun semn că ar vedea-o.

Distanţa dintre ei micşorându-se, mâinile îi erau îngheţate. La fel şi inima. Spiritele invizibile, care nu mai aveau energia lor, o sorbeau pe a ei făcându-i pielea de găină.

Tânărul stătea acum în pragul bisericii, iar Blue îşi dădu seama, fără să ştie cum, că, dacă el va păşi înăuntru, avea să irosească ultima şansă de a afla cum îl cheamă.

— Te rog, zise Blue mai încet decât înainte.

Întinse mâna şi atinse marginea puloverului care nu era de fapt acolo. Frigul începu să curgă prin ea precum moartea. Încercă să se liniştească, gândindu-se la ceea ce o învăţaseră ai ei încă de mică: spiritele îşi extrag energia din ceea ce le înconjoară. Tot ceea ce simţea era încercarea lui de a rămâne vizibil.

Chiar şi aşa însă, era îngrozitor.

— O să-mi spui cum te cheamă? întrebă ea.

El se întoarse cu faţa spre Blue şi fata realiză şocată că băiatul purta un pulover Aglionby.

— Gansey, zise el.

Deşi vocea îi era stinsă, nu fusese o şoaptă. Sunase ca un glas adevărat, aflat însă într-un loc prea îndepărtat ca să poată fi auzit ca lumea.

Fără să vrea, privirea fetei era atrasă de părul încâlcit, de ochii săi pătrunzători abia ghiciţi şi de corbul de pe pulover. Umerii îi erau uzi, iar restul hainelor erau şi ele leoarcă din cauza unei furtuni care nu izbucnise încă. Fiind atât de aproape, reuşi să miroasă ceva mentolat despre care nu era sigură dacă e specific lui sau tuturor spiritelor.

Părea atât de real. Când se întâmplă într-un târziu, când reuşi să îl vadă cu adevărat, momentul nu i se păru deloc magic. Era ca şi cum ar fi privit într-un mormânt şi ar fi văzut că acesta se uită şi el la ea.

— Asta e tot? şopti ea.

— Asta e tot ce a mai rămas, răspunse Gansey închizând ochii.

Tânărul căzu în genunchi – un gest tăcut pentru un corp care nu exista cu adevărat. O mână i se răsfiră în noroi, cu degetele apăsând cu putere. Blue vedea întunericul din uşa bisericii mai clar decât linia curbată a umerilor lui.

— Neeve, zise Blue, Neeve, el… moare.

Mătuşa ei venise deja chiar în spate şi îi răspunse:

— Nu încă, răspunse mătuşa din spatele fetei.

Gansey aproape că dispăruse, topindu-se în întunericul din biserică sau poate că bezna de acolo se topea în el.

Vocea lui Blue era mai şuierată decât i-ar fi plăcut fetei.

— De ce… de ce pot să-l văd?

Neeve privi peste umăr, fie pentru că mai erau spirite de venit sau tocmai fiindcă nu mai erau.

Blue nu-şi dădu seama. Când întoarse însă capul, Gansey dispăruse cu desăvârşire. Fata simţea deja treptat căldura pielii, dar ceva cuibărit între plămâni era încă de gheaţă. Înlăuntrul ei părea că se cască o tristeţe periculoasă şi adâncă: durere şi regret.

— Există doar două motive pentru care un non-văzător poate vedea un spirit în ajunul zilei Sfântului Marcu, Blue. Fie el e sufletul tău pereche, fie l-ai ucis, încheie Neeve.

2

— Eu sunt, zise Gansey.

Se întoarse puţin şi se aşeză cu faţa la maşină. Capota de un portocaliu aprins a autoturismului Camaro era ridicată, mai degrabă ca un simbol al înfrângerii decât pentru un scop concret. Adam, prietenul maşinilor de pretutindeni, se poate să fi fost capabil să-şi dea seama ce se mai întâmplase de data asta, dar Gansey cu siguranţă nu putea. Reuşise să parcheze la un metru lângă drum, iar acum roţile groase ale maşinii se odihneau pe nişte smocuri de iarbă grasă. Un camion trecu pe lângă ei, făcând maşina să se cutremure.

La celălalt capăt al liniei telefonice, colegul său de cameră, Ronan Lynch, îi răspunse:

— Ai lipsit la istorie universală. Te-am crezut mort pe undeva printr-un şanţ.

Gansey răsuci încheietura mâinii ca să se uite la ceas. Lipsise la mult mai multe ore, nu doar la istorie universală. Era deja unsprezece, iar

răcoarea nopţii precedente părea acum doar o amintire. Un ţânţar se lipise de pielea transpirată de lângă cureaua ceasului; îl alungă. Gansey fusese odată în excursie, când era mai mic. Cu cortul. Cu saci de dormit.

Cu un Range Rover nefolositor, parcat undeva în apropiere pentru eventualitatea în care el şi tatăl lui aveau să se plictisească în acel loc. Ca experienţă, excursia aceea fusese însă foarte diferită de noaptea trecută.

— Ai luat notiţe şi pentru mine? întrebă el.

— Nu, îi răspunse Ronan. Ţi-am zis că te-am crezut mort într-un şanţ.

Gansey nu-i luă în seamă argumentul şi-şi potrivi mai bine telefonul la ureche. *El* ar fi luat notiţe pentru Ronan.

— Porcul nu mai merge. Vino să mă iei!

Un autoturism încetini trecând pe lângă el, iar pasagerii îl priviră îndelung. Gansey nu era tocmai neplăcut la înfăţişare, iar Camaroul era şi el destul de ţipător, dar atenţia celorlalţi avea mai puţin de-a face cu obişnuinţa, ci mai mult cu ineditul priveliştii: un băiat de la Aglionby eşuat la marginea drumului lângă o maşină cu o culoare indecentă. Gansey era pe deplin conştient că nu exista nimic mai plăcut pentru privirile localnicilor din Henrietta, Virginia, decât eventualele umilinţe prin care trec băieţii de la Aglionby. Poate doar umilinţele familiilor lor să le fi plăcut mai mult.

— Haide, frate! zise Ronan.

— Păi, ce, doar nu vrei să-mi spui că mergi la ore? Ştii că oricum vine pauza de prânz.

Apoi adăugă, cu glas mieros:

— Te rog!

Ronan rămase tăcut o vreme. Era bun la tăcerile astea; ştia că-i face pe ceilalţi să se simtă incomod. Gansey era însă imun la tactica asta, fiindcă fusese prea multă vreme expus la ea. Se aplecă să privească în maşină ca să vadă dacă mai avea ceva de mâncare în torpedou, în timp ce-l aştepta pe Ronan să spună ceva. Lângă un EpiPen[2], era un pachet de pastramă de vită, dar acesta expirase în urmă cu doi ani. Posibil să fi fost acolo când cumpărase maşina.

— Unde eşti? întrebă Ronan într-un târziu.

— Lângă semnul de intrare în Henrietta, pe 64. Adu-mi şi un burger. Şi câţiva litri de benzină.

Maşina nu era în pană de combustibil, dar n-avea ce să strice.

— Gansey! reluă Ronan cu voce caustică.

— Adu-l şi pe Adam!

Ronan închise. Gansey îşi scose puloverul şi-l aruncă pe bancheta din spate a maşinii. Locul acela îngust era un melanj între tot felul de lucruri folosite zi de zi – un manual de chimie, un caiet pătat de frappuccino, un suport pentru CD-uri din care câteva discuri evadaseră pe banchetă, lucruri adunate în timpul şederii sale de optsprezece luni în Henrietta: hărţi mototolite, foi tipărite la imprimantă, nelipsitele ziare, lanterna şi o ansă din lemn de salcie. În momentul în care Gansey pescui

2 EpiPen - seringă sigilată care conţine o doză de adrenalină, destinată de obicei pentru tratarea crizelor anafilactice (n. tr.).

un reportofon digital din toată harababura aceea, un bon de pizza (extralarge, jumătate cârnaţi, jumătate avocado) flutură până pe locul din dreapta, alăturându-se unui grup de bonuri identice, cu excepţia datei.

Stătuse toată noaptea trecută lângă construcţia monstruos de modernă a Bisericii Mântuitorului cel Sfânt înregistrând cu reportofonul, cu urechile ciulite şi aşteptând să se întâmple… ceva. Atmosfera nu fusese nicidecum magică. Probabil că nu era cel mai bun loc pentru a încerca să intri în contact cu cei care vor muri în curând, dar Gansey îşi pusese mari speranţe în puterea ajunului zilei Sfântului Marcu. Nu era ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i vadă pe morţi. Toate sursele sale de informaţie menţionau că persoanele care stau de veghe la biserici trebuie să posede „a doua vedere”, iar Gansey abia dacă o poseda pe prima înainte să-şi pună lentilele de contact. Sperase doar să vadă…

Ceva.

Şi tocmai asta căpătase. Nu era însă tocmai sigur ce era acel *ceva*.

Cu reportofonul în mână, Gansey se aşează sprijinit de roata din spate, lăsând maşina să-l adăpostească de zgomotul şi praful stârnite de vehiculele care treceau pe drum. De partea cealaltă a parapetului se întindea un câmp verde până la linia pădurii. În spatele acestora se profila albastră silueta misterioasă a munţilor.

Gansey desenă pe carâmbul prăfuit al pantofului forma liniei energetice supranaturale

care îl dusese până aici. Vântul care cobora din munţi îi trecea pe lângă urechi şi părea ca un strigăt înăbuşit, nu ca un murmur, ci ca un urlet puternic venit dintr-un loc prea îndepărtat ca să poată fi auzit.

Ideea era că Henrietta părea un loc în care se puteau întâmpla chestii magice. Valea părea să şoptească secrete. Era mult mai uşor să crezi că acestea nu i se vor dezvălui lui Gansey decât că ele nu există deloc.

Spune-mi, *te rog*, *unde eşti*.

Dorinţa îl mistuia pe dinăuntru atât de tare, încât îl durea inima şi aşa împovărată de neputinţa lui de a şi-o explica.

BMW-ul cu nas de rechin al lui Ronan Lynch parcă în spatele autoturismului Camaro, iar Gansey observă că negrul lucios al vopselei era prăfuit cu polen verde. Băiatul simţise sub picioare vibraţia başilor din boxele stereo ale maşinii cu câteva secunde înainte ca BMW-ul să oprească de tot. Când se ridică, Ronan tocmai deschidea portiera. În stânga lui stătea Adam Parrish, cel de-al treilea membru al grupului lor de patru prieteni apropiaţi. Nodul cravatei lui Adam era făcut cu grijă şi se vedea deasupra gulerului puloverului. Mâna sa delicată ţinea lipit de ureche telefonul subţire al lui Ronan.

Prin portiera deschisă, Adam şi Gansey schimbară o privire scurtă. Sprâncenele apropiate ale lui Adam întrebară, „Ai aflat ceva?”, iar ochii măriţi ai lui Gansey răspunseră, „Habar n-am”.

Adam, care rămăsese încruntat, a rotit butonul

de volum al instalaţiei stereo din maşină şi a zis ceva la telefon.

Ronan a trântit portiera – el trântea absolut totul – înainte să se îndrepte către portbagaj.

— Boul ăsta de frate-miu vrea să ne întâlnim cu el în seara asta la Nino. Cu *Ashley*, zise Ronan.

— Cu el vorbeşti la telefon? întrebă Gansey. Şi ce e *Ashley*?

Ronan ridică o canistră de benzină din portbagaj, fără a face vreun efort ca să ţină la distanţă suprafaţa ei murdară de hainele sale. Ca şi Gansey, purta uniforma de la Aglionby, dar, ca de obicei, reuşea să o facă să arate dezonorabil. Cravata îi era înnodată printr-o metodă descrisă cel mai bine de cuvântul *nepăsare*, iar poalele cămăşii i se iţeau de sub marginea de jos a puloverului. Avea un zâmbet subţire şi rece. Probabil că BMW-ul său învăţase de la el cum să arate ca un rechin.

— Ultima cucerire a lui Declan. Cică trebuie să arătăm bine ca să ne întâlnim cu ea.

Lui Gansey nu-i convenea să trebuie să se comporte frumos cu fratele mai mare al lui Ronan, care studia şi el la Aglionby, dar înţelegea perfect de ce trebuie cu toţii să o facă. În familia Lynch, libertatea era un lucru complicat, iar în momentul acela Declan era cel care o controla.

Ronan schimbă canistra de benzină pe reportofonul digital.

— Vrea s-o facem în seara asta fiindcă ştie că am ore.

Capacul de la rezervorul de benzină era în

spatele plăcuţei de înmatriculare, care era fixată în şuruburi, iar Ronan privi în tăcere cum Gansey se luptă concomitent cu capacul, canistra şi plăcuţa de înmatriculare.

— Ai fi putut şi tu să faci asta, îi zise Gansey. Ţie oricum nu-ţi pasă dacă-ţi murdăreşti cămaşa.

Nepăsător, Ronan îşi scărpină o julitură aflată sub brăţara împletită din cinci fâşii de piele, pe care o purta la mână. În ultima săptămână, el şi cu Adam se dăduseră cu rândul într-un cărucior tras cu BMW-ul şi mai aveau încă, amândoi, semne de pe urma experienţei aceleia.

— Întreabă-mă dacă am descoperit ceva, îl îndemnă Gansey.

Ronan întinse cu un oftat reportofonul către Gansey:

— Ai găsit ceva?

Ronan nu părea foarte interesat, dar asta făcea parte din brandul „Ronan Lynch”. Era însă greu să spui până unde mergea lipsa lui de chef pentru orice.

Benzina se scurgea încet pe pantalonii scumpi ai lui Gansey, a doua pereche pe care o distrugea într-o singură lună. Nu era neglijent cu bună ştiinţă, aşa cum îi tot repeta Adam:

— Lucrurile astea costă bani, Gansey…

Doar că nu părea niciodată să-şi dea seama de consecinţele acţiunilor sale decât atunci când era prea târziu.

— Ceva cât de cât. Am înregistrat vreo patru ore şi… e ceva. Dar nu ştiu ce înseamnă, continuă el arătând spre reportofon. Vezi şi tu!

Întorcându-se să privească în lungul şoselei, Ronan apăsă PLAY. Pentru un moment nu se auzi decât liniştea, întreruptă doar de cântecul cu sonorităţi îngheţate al greierilor. Pe urmă, vocea lui Gansey:

— Gansey, spunea.

Urmă o pauză lungă. Gansey îşi trecu încetişor degetul peste învelitoarea de crom ciobită a tamponului maşinii sale. Încă i se părea straniu să se audă pe el însuşi pe înregistrare, deşi nu-şi aducea aminte să fi zis vreun cuvânt.

Pe urmă, venite ca de undeva, de foarte departe, se auziră cuvintele unei femei, destul de greu de distins:

— *Asta e tot*?

Ochii lui Ronan sclipiră curioşi în direcţia lui Gansey, care-şi ridică însă degetul: *Aşteaptă*! Din reportofon se revărsară voci murmurate mai încet decât înainte, care nu transmiteau nimic clar, cu excepţia ritmului în care interveneam întrebări şi răspunsuri. Iar apoi vocea pustie a lui Gansey se auzi din nou:

— *Asta e tot ce a mai rămas*.

Ronan privi din nou către Gansey, care rămăsese de partea cealaltă a maşinii, respirând în felul despre care colegul său de cameră credea că e cel al unui fumător: o inhalare lungă prin nările lărgite şi o expiraţie rapidă printre buzele întredeschise.

Ronan nu fuma însă. Era credincios obiceiurilor sale care produceau mahmureli.

Opri reportofonul şi exclamă:

— Torni benzină pe pantaloni, deşteptule!

— Şi nu vrei să mă întrebi ce se întâmpla când am înregistrat asta?

Ronan nu-l întrebă. Continuă în schimb să se uite la Gansey, care îi întorcea la rândul său privirea.

— Nu se întâmpla nimic. Tocmai asta e. Mă uitam la o parcare plină de gândaci care n-ar fi trebuit să fie în viaţă pe frigul acela, dar în care nu mai era nimic altceva.

Gansey nu fusese sigur cu adevărat că va putea prinde ceva în parcare, deşi era convins că se află în locul potrivit. Cei care cercetau meridianele energetice ale Pământului îi spuseseră că în lungul acestora se transmiteau uneori voci pe distanţe de sute de kilometri şi pe perioade de zeci de ani de la momentul rostirii cuvintelor. Era un fel de bântuire sonoră, o transmisie radio imprevizibilă către un receptor aflat pe meridianul energetic şi care ar fi putut fi absolut orice: un reportofon, un casetofon sau chiar o pereche de urechi bine antrenate. Cum Gansey nu avea însă puteri mediumnice, îşi adusese cu el reportofonul, iar zgomotele putuseră într-adevăr să fie percepute doar după ce ascultase din nou înregistrarea. Lucrul ciudat în toate astea nu erau însă celelalte voci, ci glasul lui, iar Gansey era absolut convins că el însuşi nu e un spirit.

— N-am spus nimic, Ronan! Toată noaptea nu am rostit un cuvânt. Şi atunci ce caută vocea mea pe înregistrare?!

— Dar cum ţi-ai dat seama că e acolo?

— Ascultam ce am înregistrat în timp ce conduceam înapoi. Nimic, nimic, nimic şi apoi vocea mea. Pe urmă, s-a oprit Porcul.

— Coincidenţă? întrebă Ronan. Nu prea cred.

Replica se dorea sarcastică. Gansey îi spusese de atâtea ori „Nu cred în coincidenţe” încât nu era nevoie s-o mai repete.

— Bun, şi tu ce crezi? întrebă Gansey.

— În sfârşit ai găsit Sfântul Graal, replică Ronan, prea sarcastic din nou ca să fie de ajutor.

Adevărul era însă următorul: Gansey îşi petrecuse ultimii patru ani lucrând cu cele mai interpretabile cu putinţă dintre dovezi, iar vocea aceea abia auzită era încurajarea de care avea nevoie. În şederea lui de optsprezece luni în Henrietta, folosise unele dintre cele mai vagi indicii şi informaţii în căutarea unui meridian energetic – o linie perfect dreaptă, o cale a energiilor supranaturale care conectează locurile cu încărcătură spirituală – şi a mormântului misterios despre care el credea că se află pe această linie. Exista şi un pericol al meseriei de căutător al energiilor invizibile. Mormântul putea fi… ei bine, *invizibil*.

Şi ipotetic pe deasupra, dar Gansey refuza să ia în considerare acest lucru. În şaptesprezece ani de viaţă, descoperise deja zeci de lucruri despre care oamenii nu ştiau că pot fi găsite şi era ferm hotărât să adauge listei sale meridianul energetic, mormântul şi ocupantul său regal.

Un custode de muzeu din New Mexico îi spusese odată, *Tinere ai o iscusinţă*, *indiscutabilă*

de a descoperi ciudăţenii. Un istoric uimit de la Roma comentase şi el, *Cauţi sub pietre despre care nimeni nu crede că ar trebui întoarse*. Iar un profesor britanic foarte bătrân îi spusese: *Lumea îşi întoarce buzunarele pe dos pentru tine*, *băiete*!

Secretul pe care îl descoperise Gansey era că trebuie mai întâi să crezi că lucrurile există; trebuie să realizezi că sunt parte a unui fenomen mai vast. Unele secrete se dezvăluie doar acelora care au demonstrat că merită asta.

Şi Gansey mai credea ceva: dacă aveai o iscusinţă indiscutabilă de a descoperi lucruri, asta însemna că erai dator lumii întregi să nu te opreşti din căutare.

— Hei! Ăsta e Whelk[3]? întrebă Ronan.

O maşină încetinise destul de mult la trecerea prin dreptul lor, permiţându-le o privire fugară asupra şoferului foarte curios. Gansey trebuia să fie de acord că el semăna destul de mult cu scârbosul lor profesor de latină, absolvent şi el de Aglionby, purtător al numelui nefericit de Barrington Whelk. Gansey, din cauza numelui său oficial de Richard „Dick”[4] Campbell Gansey III, era imun la porecle, dar chiar şi el trebuia să accepte că nu-ţi puteai reproşa că râzi de numele lui Barrington Whelk.

— Aşa, nu te opri ca să ajuţi sau ceva de genul, pufni Ronan privind în urma maşinii. Hei, incompetentule, care-i treaba cu Declan?

---

3 Whelk - cochilie goală a unui melc de mare (n. tr.).

4 Dick = diminutiv pentru Richard, dar şi cuvânt de argou care desemnează un penis (n. tr.).

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate lui Adam, care ieşise din BMW ţinând încă telefonul în mână. I-l dădu înapoi lui Ronan, care clătină dezgustat din cap. Ronan dispreţuia toate telefoanele, inclusiv pe al său.

— Trece pe la noi la cinci după-amiază, zise Adam.

Spre deosebire de cel al lui Ronan, puloverul Aglionby al lui Adam fusese cumpărat la mâna a doua, dar el făcuse toate eforturile ca să se asigure că e impecabil. Băiatul era slab şi înalt, cu un păr nisipiu tuns inegal deasupra unei feţe cu oase fine şi ten bronzat. Semăna cu un portret în sepia.

— Fericire! exclamă Gansey. O să fii şi tu acolo, nu?

— Mă invită cineva?

Adam reuşea uneori să fie ciudat de politicos. Atunci când nu era sigur în privinţa unui lucru, accentul lui din sud se făcea simţit imediat, ceea ce se întâmplase şi acum.

Probabil că se certaseră, fiindcă Adam nu avusese niciodată nevoie de o invitaţie. Asta nu era de mirare. Ronan se putea certa cu oricine avea CNP.

— Nu fi prost! îi răspunse Gansey, după care acceptă cu graţie punga unsuroasă de fast-food pe care i-o oferise Adam. Mulţam!

— Ronan a cumpărat-o, îi răspunse celălalt.

În materie de bani, Adam stabilea foarte repede şi meritele, dar şi vinovăţiile.

Gansey privi către Ronan, care se sprijinise absent de Camaro, trăgând cu dinţii de una dintre

brăţările de piele de pe încheietură.

— Spune-mi că burgerul ăsta nu are sos, îi ceru Gansey.

Luându-şi dinţii de pe brăţară, Ronan exclamă:

— Te rog!

— Şi nici murături, completă Adam, aplecându-se în spatele maşinii.

Nu numai că adusese două cutii mici de aditiv pentru benzină, dar avea şi o cârpă pe care o folosea ca să-şi ferească pantalonii de atingerea cu canistra; făcea toate lucrurile astea să pară fireşti. Adam încerca din răsputeri să-şi ascundă rădăcinile, dar ele erau vizibile în chestiuni din acestea, de amănunt.

Gansey rânjea, căldura produsă de descoperirea sa începând să-l facă să dea în clocot.

— Deci, extemporal, domnule Parrish. Trei lucruri care apar în vecinătatea meridianelor energetice?

— Câini negri, zise Adam pe un ton răbdător. Prezenţe demonice.

— Maşini Camaro, interveni şi Ronan, dar Gansey continuă de parcă n-ar fi auzit.

— Şi fantome. Ronan, fă o listă a dovezilor dacă vrei.

Stăteau toţi trei în soarele arzător al dimineţii târzii, în timp ce Adam înşuruba la loc capacul rezervorului, iar Ronan se străduia să pornească din nou înregistrarea. La mii de metri depărtare, deasupra munţilor, un şoim cu coadă roşie ţipă ascuţit. Ronan apăsă din nou PLAY şi-l ascultară pe Gansey rostindu-şi numele către nimeni. Adam se

încruntă distant, urmărindu-i cu obrajii înroşiţi de căldura soarelui.

Ar fi putut fi o dimineaţă ca oricare alta din ultimul an şi jumătate. Ronan şi Adam aveau să se împace până la sfârşitul zilei, profesorii aveau să-l ierte pentru absenţe; pe urmă el, Adam, Ronan şi Noah aveau să iasă la o pizza, toţi patru împotriva lui Declan.

— Încearcă maşina, Gansey! zise Adam.

Lăsând portiera deschisă, băiatul se aruncă pe scaunul şoferului. În fundal se auzea cum Ronan ascultă din nou înregistrarea. Dintr-un motiv neştiut, de la distanţa aceea sunetul vocilor îi zburlea părul de pe braţe. Ceva din interior îi spunea că vorbele sale inconştiente marcau începutul unei schimbări, deşi nu ştia încă despre ce era vorba.

— Haide, Porcule! urlă Ronan.

O maşină care trecea pe lângă ei îi claxonă sonor.

Gansey răsuci cheia. Motorul porni imediat, făcu o pauză preţ de o clipă şi apoi scoase un urlet care arăta că e în viaţă. Camaroul trăia ca să mai lupte o zi. Mergea până şi radioul din care se auzea un cântec[5] al lui Stevie Nicks care îi sunase mereu lui Gansey de parcă s-ar fi referit la o porumbiţă cu o singură aripă. Încercă unul dintre cartofii prăjiţi pe care i-i aduseseră. Era rece.

Adam intră în maşină.

---

5 Edge of Seventeen, melodie în care cuvântul white („albă”) din versul „Just like the white winged dove” sună asemănător cuvântului one („singură”) (n. red.).

— O să te urmăm până la şcoală. Maşina asta o să te ducă până acolo, dar n-am terminat cu ea, zise el. E în continuare ceva stricat la ea.

— Minunat! răspunse Gansey, îndeajuns de tare ca să se facă auzit peste urletul motorului.

În spate, din BMW începuse să se audă un bass aproape imperceptibil, în timp ce Ronan reuşea să-şi anestezieze şi puţinul suflet care-i mai rămăsese cu sunetele repetate ale unei muzici electronice.

— Deci, sugestii?

Adam scoase din buzunar o bucată de hârtie şi i-o oferi lui Gansey.

— Ce-i asta? întrebă el după ce studie scrisul dezordonat al lui Adam.

Literele sale păreau mereu că sunt speriate şi fug de ceva anume.

— Numărul unei clarvăzătoare?

— Dacă n-ai fi găsit nimic noaptea trecută, ăsta era pasul următor. Acum e chiar mai bine, fiindcă ai despre ce să-i întrebi.

Gansey meditä o clipă. Clarvăzătoarele obişnuiau să-i spună că va primi o sumă de bani în curând sau că era menit să facă lucruri măreţe. Din câte ştia el, prima prorocire era aproape adevărată, dar de a doua se temea. Era posibil ca, având această nouă dovadă şi mergând la o altă ghicitoare, să afle lucruri noi.

— În regulă, se declară el de acord. Deci, ce urmează să le întreb?

Adam îi dădu reportofonul, iar el ciocăni încetişor, de două-trei ori, în caroseria maşinii.

— Asta e evident, îi răspunse el. Trebuie să

aflăm cu cine vorbeai.

3

În strada de pe Fox Way 300, dimineţile erau îngrozitoare şi haotice. Ghionturi la coada din faţa uşii de la baie şi zdrăngănitul linguriţelor învârtite în căni în care sunt puse plicuri de ceai peste alte plicuri de ceai. Blue mergea la şcoală, iar câteva dintre mătuşile mai productive (de fapt, mai puţin intuitive) ale lui Blue plecau la serviciu. Pâinea prăjită se ardea, cerealele se înmuiau, uşa frigiderului rămânea deschisă şi în aşteptare minute întregi. Cheile zăngăneau în timp ce se decidea la repezeală cine şi cu ce maşină avea să plece.

În timpul micului dejun, începea să sune telefonul, iar Maura zicea: „Te sună Universul, Oria, pe linia doi” sau ceva de genul ăsta, iar Jimi sau Oria sau una dintre celelalte mătuşi, de sânge ori vitrege, sau vreo prietenă începeau să se certe cu privire la cine trebuie să ridice receptorul de la etaj. Cu doi ani în urmă, Oria, verişoara lui Blue, considerase că o linie cu taxă avea să fie un adaos lucrativ bine-venit şi, după câteva discuţii aprinse cu Maura pe tema imaginii publice, Oria câştigase. „Câştigul” însemnase că Oria aşteptase până când Maura plecase la o conferinţă pe timpul weekendului ca să instaleze pe furiş linia telefonică suplimentară; asta nu era neapărat un punct sensibil în relaţia lor, cât mai degrabă amintirea unei dispute. Telefoanele începeau să sune în jurul

orei şapte de dimineaţă. În unele zile, un dolar pe minut părea un tarif satisfăcător, în timp ce în altele părea puţin.

Dimineţile erau un fel de sport, unul la care lui Blue îi plăcea să creadă că devenea din ce în ce mai bună.

Dar în ziua de după veghea de la biserică, Blue n-a avut nevoie să-şi facă griji în privinţa bătăliei pentru baie şi nici n-a trebuit să încerce să îşi umple punga cu mâncarea pentru prânz în timp ce Oria scăpa mereu pâinea prăjită cu untul în jos. Când s-a trezit, lumina strălucitoare cu care era obişnuită în camera sa de dimineaţă avea deja umbrele fine ale după-amiezii. În camera alăturată, Oria vorbea fie cu prietenul ei, fie cu unul dintre clienţii care sunaseră la linia pentru clarvăzătoare. În cazul ei era întotdeauna greu să-ţi dai seama ce fel de conversaţie purta. În ambele împrejurări însă, după ce asculta, Blue rămânea cu senzaţia că trebuie să facă un duş.

Blue îşi adjudecă baia fără ca acest lucru să fie contestat de cineva şi profită de situaţie pentru a acorda mai multă atenţie pieptănăturii. Părul ei negru era prins în coadă, îndeajuns de lungă încât să poţi apuca de ea, dar destul de scurtă ca să necesite un ansamblu de clame. Rezultatul final era o alcătuire ţepoasă şi asimetrică, plină de şuviţe libere şi clame aşezate aiurea; arăta excentric şi neîngrijit. Blue muncea din greu pentru înfăţişarea asta.

— *Mamă*! exclamă ea, sărind în jos pe scara strâmbă.

Maura era la masa din bucătărie, chinuindu-se să amestece nişte frunze de ceai. Mirosea respingător.

Mama ei nu se întoarse. Pe masă, de o parte şi de alta erau tot felul de ierburi verzi, aruncate în neorânduială.

— Nu trebuie să alergi mereu.

— Dar tu ar trebui s-o faci, îi răspunse Blue. De ce nu m-ai trezit ca să merg la şcoală?

— Am făcut-o, îi zise Maura. De două ori, continuă ea după care adăugă pentru sine: la naiba!

De alături se auzi vocea moale a lui Neeve:

— Vrei să te ajut cu alea, Maura?

Stătea pe un scaun la masă, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai, cu înfăţişarea ei plinuţă şi angelică, fără să dea vreun semn că sărise peste nişte ore de somn cu o noapte înainte. Neeve o ţintui cu privirea pe Blue, care încercă să-i evite ochii.

— Sunt pe deplin capabilă să-mi fac şi singură un afurisit de ceai pentru meditaţie, dar mulţumesc, zise Maura, după care adăugă pentru Blue: le-am zis la şcoală că ai gripă. Am subliniat şi că vomiţi. Să-ţi aduci aminte să arăţi deshidratată mâine.

Blue îşi apăsă ochii cu podul palmelor. Nu lipsise niciodată de la şcoală după veghea de la biserică. Poate că fusese somnoroasă, dar niciodată nu ajunsese atât de epuizată ca în noaptea trecută.

— Asta e din cauză că l-am văzut? o întrebă ea pe Neeve, coborându-şi mâinile.

Îşi dorea să nu-şi fi amintit atât de bine de el sau, mai degrabă, de ideea pe care o reprezentase, cu mâna sprijinită de pământ, cu degetele depărtate. Ar fi vrut să poată să facă în aşa fel încât să nu-l fi văzut vreodată.

— De asta am dormit aşa de mult?

— Nu, ci fiindcă ai lăsat cincisprezece spirite să-ţi străbată corpul în timp ce pălăvrăgeai cu un băiat mort, răspunse Maura sever, înainte ca Neeve să apuce să zică şi ea ceva. Asta-i ce-am auzit… Hristoase, oare aşa trebuie să miroasă frunzele astea?

Blue se întoarse spre Neeve, care continua însă să-şi soarbă ceaiul cu un aer impulsiv.

— E adevărat? Am dormit fiindcă au trecut spiritele prin mine?

— I-ai lăsat să fure energie de la tine, îi răspunse Neeve. Ai destul de multă, dar nici chiar aşa!

În mintea lui Blue veniră două gânduri simultan. Unul era *Am destul de multă energie*? iar celălalt *Cred că m-am enervat*. Doar nu lăsase intenţionat spiritele s-o secătuiască de puteri.

— Ar trebui s-o înveţi să se protejeze, îi zise Neeve Maurei.

— Am *învăţat-o* nişte lucruri. Nu sunt o mamă pe deplin denaturată, răspunse Maura, dându-i lui Blue o ceaşcă de ceai.

— Eu nu gust asta. Miroase îngrozitor, zise Blue, după care îşi scoase o cutie cu iaurt din frigider. După aceea, din solidaritate cu mama ei îi zise lui Neeve: N-a trebuit niciodată să mă protejez

până acum în veghea de la biserică.

— Asta e surprinzător, meditã Neeve. Amplifici atât de mult câmpurile energetice, încât sunt surprinsă că ei nu te găsesc chiar şi aici.

— O, încetează! exclamă Maura pe un ton iritat. Morţii nu au absolut nimic înfricoşător.

Lui Blue îi stăruia însă în faţa ochilor silueta fantomatică a lui Gansey, buimacă şi învinsă.

— Mamă, spiritele pe care le vedem la biserică… le poţi împiedica moartea? Vreau să spun, dacă îi previi…?

Telefonul începu să sune. Ţiui de două ori şi apoi continuă, ceea ce însemna că Oria vorbea încă pe cealaltă linie.

— La naiba, Oria! zise Maura, deşi ştia că nu poate fi auzită.

— Răspund eu, zise Neeve.

— Da, dar…

Maura nu reuşi să termine ce avea de gând să zică. Blue se întrebă dacă se gândea la faptul că Neeve lucra în mod normal pentru mult mai mult decât un dolar pe minut.

— Ştiu la ce te gândeşti, îi zise mama ei, după ce Neeve părăsise bucătăria. Cei mai mulţi dintre ei mor după un infarct sau de cancer sau din alte cauze cărora nu te poţi împotrivi. Băiatul ăla o să moară.

Blue începea să simtă din nou atingerea fantomatică a senzaţiei pe care o mai avusese, aceea a unei dureri stranii.

— Nu prea cred că un băiat de la Aglionby o să moară de infarct. Dar tu de ce le spui clienţilor tăi

dacă totul e inevitabil?

— Ca să-şi lase toate lucrurile în ordine şi să facă tot ceea ce vor înainte de a muri.

Mama se întoarse, fixându-şi fiica cu o căutătură care trăda experienţa. Era pe cât de impresionantă poate fi o persoană desculţă, îmbrăcată cu blugi şi ţinând în mână o cană cu ceai care duhneşte a putregai.

— N-am de gând să te împiedic să-l previi, Blue. Dar trebuie să ştii că el nu va dori să te creadă, chiar dacă-l găseşti; mai mult, nici faptul că va şti probabil că nu va reuşi să-l salveze. S-ar putea să reuşeşti să-l opreşti de la un gest prostesc. Sau s-ar putea să-i strici pur şi simplu ultimele câteva luni din viaţă.

— Eşti ca Pollyanna[6]! pufni Blue.

Ştia însă că Maura are dreptate. Cel puţin în prima parte. Aproape toţi cei care o cunoşteau credeau că mama ei se ocupă cu trucuri ieftine. Ce ar fi putut să facă ea? Să urmărească un student de la Aglionby, să bată în geamul maşinii sale Land Rover sau Lexus şi să-l prevină că trebuie să-şi verifice frânele şi să-şi înnoiască asigurarea de viaţă?

— Eu una probabil că nu te pot opri să te întâlneşti cu el, spuse Maura. Asta dacă Neeve are dreptate despre motivul pentru care l-ai văzut. Eşti sortită să-l întâlneşti.

---

6 Pollyanna - personaj principal din cartea omonimă a lui Eleanor H. Porter, lucrare clasică a literaturii americane pentru copii, devenit de-a lungul anilor prototip pentru cei predispuşi să vadă exclusiv partea bună a lucrurilor şi să fie foarte optimişti (n. tr.).

— Sortită, răspunse Blue privind-o stăruitor pe mama ei, e un cuvânt cu prea multă încărcătură pentru a fi rostit înainte de micul dejun.

— Cu toţii am luat micul dejun cu multă vreme în urmă, îi răspunse Maura.

Scările începură să scârţâie sub paşii lui Neeve.

— Greşeală, zise ea cu obişnuitul ton afectat. Vi se întâmplă des?

— Numărul nostru diferă doar cu o cifră de cel al unui serviciu de escorte pentru domni, răspunse Maura.

— Ah, aşa se explică. Blue! continuă Neeve în timp ce-şi relua locul la masă. Dacă vrei, pot să încerc să aflu ce anume l-a ucis.

Vorbele astea atraseră imediat atenţia Maurei şi a lui Blue.

— *Vreau*, zise Blue.

Maura dădu să spună şi ea ceva, dar apoi strânse din buze.

— Avem cumva suc de struguri? întrebă Neeve.

Nedumerită, Blue merse până la frigider, de unde ridică o cană, privind-o întrebător.

— Struguri şi merişoare?

— E destul de bine.

Maura, cu faţa încă schimonosită, merse la dulap, de unde scoase un castron de salată albastru-închis. Îl aşeză în faţa lui Neeve fără prea multă delicateţe.

— Eu nu voi fi responsabilă pentru nimic din ceea ce vei vedea, zise Maura.

— Poftim? Ce vrea să însemne asta? dori să ştie Blue.

Niciuna dintre femei nu-i răspunse.

Afişând un zâmbet cald pe faţa ei delicată, Neeve turnă sucul în bol până când lichidul atinse marginea. Maura stinse lumina. Exteriorul începu deodată să pară mai viu în comparaţie cu bucătăria scufundată în semiîntuneric. Copacii cu frunziş de aprilie se înghesuiau în ferestrele bucătăriei, frunză verde peste frunză verde peste sticlă, iar Blue deveni deodată conştientă că e înconjurată de arbori, că se află cumva în mijlocul unei păduri.

— Dacă ai de gând să priveşti, te rog să nu scoţi un cuvânt, zise Neeve fără să se uite însă la cineva anume.

Blue îşi trase un scaun şi se aşeză. Maura se aplecă deasupra blatului pe care lucra, cu braţele încrucişate. Se întâmpla doar rareori să vezi că e supărată fără să încerce să îndrepte lucrurile.

— Cum ziceai că-l cheamă? întrebă Neeve.

— A spus doar *Gansey*.

Se simţi din nou mai stăpână pe sine când îi rosti numele. Într-un fel, ideea că ea avea să joace un rol în viaţa sau în moartea lui făcea ca prezenţa ei în bucătărie să devină o responsabilitate.

— E de ajuns.

Neeve se aplecă deasupra bolului, cu buzele mişcându-se, iar reflexia chipului ei întunecat tremura uşor pe suprafaţa lichidului. Blue nu reuşea să-şi scoată din minte ceea ce spusese mama ei: *Eu nu voi fi responsabilă pentru nimic din*

ceea ce vei vedea.

Vorbele ei făceau ca ritualul la care asista să pară mai important decât de obicei. Era cumva mai îndepărtat de o păcăleală a naturii şi mai aproape de o religie.

Într-un târziu, Neeve începu să murmure. Deşi Blue nu reuşea să distingă nimic din şoaptele mătuşii ei, Maura arboră brusc un aer triumfător.

— Ei bine, zise Neeve, asta chiar că e o chestie.

Rostise *chestie*, într-un fel anume, aşa încât Blue ştia deja ce rezultat obţinuse.

— Ce-ai văzut? întrebă fata. Cum a murit?

Neeve nu-şi luă ochii de la Maura. Îi adresa o întrebare cumva, în acelaşi timp în care răspunse:

— L-am văzut pe el. Pe urmă, a dispărut. Pur şi simplu nu a mai rămas nimic.

Maura flutură din mâini. Blue ştia bine gestul ăsta. Mama ei îl folosise adeseori ca să pună capăt unei dispute după ce reuşise să dea o replică finală. Doar că de data asta replica îi aparţinuse unui castron cu suc de struguri şi merişoare, iar Blue habar n-avea ce însemna asta.

— Într-o secundă era acolo, iar în următoarea, n-a mai existat, zise Neeve.

— Se întâmplă, interveni Maura. Aici în Henrietta. Există un loc – sau poate locuri – pe care nu-l pot vedea întotdeauna. Uneori, văd…

Maura ezită, fără a se uita la Blue. Intenţia de a nu o privi era atât de evidentă, încât o făcu pe fată să observe că mama ei se străduia să se uite în altă parte…

— … lucruri la care nu mă aştept.

Blue îşi reaminti că mama ei insistase de nenumărate ori că trebuie să rămână să locuiască în Henrietta, chiar şi atunci când devenise prea scump să stai aici, sau când avusese ocazia să meargă în alte oraşe. Fata dăduse la un moment dat peste o serie de e-mailuri ale mamei sale; unul dintre clienţii bărbaţi ai Maurei o rugase cu ardoare să o aducă pe Blue „şi orice altceva fără de care nu poţi trăi” în casa sa din Baltimore. Maura îi răspunsese cu seriozitate că nu avea această posibilitate din mai multe motive, principalul fiind că nu vrea să părăsească Henrietta şi ultimul, că nu avea de unde să ştie dacă nu cumva el era un ucigaş în serie. Bărbatul îi răspunsese la e-mail doar cu un emoticon cu o faţă tristă. Blue se întrebase de multe ori ce se alesese de el.

— Aş vrea să ştiu ce-ai văzut. Ce e ăla „nimic”?

— Îl urmăream pe băiatul pe care l-am văzut astă-noapte în drumul lui spre moarte, zise Neeve. Simţeam că era aproape, prins în curgerea timpului, dar apoi a dispărut într-un loc în care n-am putut să mai văd. Nu ştiu cum să-ţi explic. Am crezut că e din cauza mea.

— Nu e, interveni Maura.

Văzând că Blue era curioasă în continuare, începu să-i explice:

— E ca atunci când pe ecranul televizorului nu e nicio imagine, deşi aparatul continuă să funcţioneze. Aşa pare. Eu însă n-am văzut pe nimeni care să dispară într-un asemenea loc.

— Dacă-ţi spun că a intrat! exclamă Neeve

împingând bolul din faţa ei. Ai spus că nu e tot. Ce altceva ar fi trebuit să-mi arate?

— Canale care nu apar pe transmisia obişnuită de cablu, zise Maura.

Neeve bătu o singură dată cu degetele ei frumoase în masă, după care îi reproşă:

— Nu mi-ai spus niciodată despre asta.

— Nu mi s-a părut relevant, îi răspunse Maura.

— Un loc în care tinerii pot dispărea mi se pare destul de important. La fel, relevantă mi se pare şi puterea fiicei tale.

Neeve îşi reluă privirea scrutătoare pe care o afişa de obicei şi o aţinti asupra Maurei, care păşi de lângă locul în care era şi se îndepărtă.

— Am de lucru în după-amiaza asta, zise şi Blue într-un final, după ce realiză că discuţia se încheiase.

Reflexia frunzelor de afară se mişca încetişor în castron. Era în continuare o pădure, doar că acum părea şi mai întunecată.

— Ai de gând să te duci îmbrăcată aşa? întrebă Maura.

Blue îşi privi îmbrăcămintea. Era compusă din câteva tricouri subţiri, inclusiv unul pe care îl modificase printr-o tehnică pe care ea o numea „franjurare”.

— Ce au hainele mele?

— Nimic, se încruntă Maura. Mi-am dorit dintotdeauna o fiică excentrică. Pur şi simplu nu mi-am dat seama însă cât de bine vor funcţiona planurile mele malefice. Până la ce oră trebuie să rămâi la muncă?

— Şapte. Ei bine, probabil chiar ceva mai târziu. Cialina ar trebui să lucreze până la şapte şi jumătate, dar m-a bătut la cap toată săptămâna că fratele ei i-a cumpărat bilete la *Seara* şi că dacă ar exista cineva care să-i ţină locul în ultima jumătate de oră…

— Ai fi putut să spui „nu”. Dar care e *Seara*? E filmul ăla în care toate fetele mor ucise de o toporişcă?

— Da, ăla e.

În timp ce Blue sorbea grăbită din iaurt, îşi aruncă o privire rapidă către Neeve care se uita încă încruntată la bolul cu suc, pe care îl împinsese însă într-un loc unde nu-l mai putea atinge.

— În regulă, eu am plecat, zise Blue.

Îşi dădu scaunul în spate. Maura era tăcută în felul acela apăsător în care absenţa cuvintelor răsuna mai tare decât prezenţa lor. Blue nu se grăbi când îndesă cutia de iaurt în coşul de gunoi şi apoi aruncă lingura în chiuveta de lângă mama ei. Pe urmă, se întoarse ca să meargă la etaj ca să-şi caute papucii.

— Blue, zise Maura într-un final. Sper că nu trebuie să-ţi amintesc că nu ai voie să săruţi pe nimeni, da?

4

Adam Parrish fusese prieten cu Gansey în ultimele optsprezece luni şi era conştient că relaţia asta adusese cu ea câteva lucruri noi. Mai exact, credinţa în supranatural, toleranţa faţă de relaţia

complicată pe care Gansey o avea cu banii şi coexistenţa cu ceilalţi prieteni ai acestuia. Primele două erau problematice doar atunci când îl obligau să le acorde timp din ceea ce ar fi trebuit să reprezinte studiul, iar ultima era complicată doar când era vorba de Ronan Lynch.

Gansey îi spusese odată lui Adam că îi era teamă că majoritatea oamenilor nu aveau habar cum să se comporte cu Ronan. De fapt, se temea ca nu cumva cineva să nu ştie cum să-l ia pe Ronan, să cadă peste el şi să se taie rău.

Uneori, Adam se întreba dacă Ronan fusese *Ronan* înainte să moară tatăl fraţilor Lynch, dar Gansey era singurul care îl cunoscuse pe vremea aceea. Bun, Gansey şi Declan, dar ultimul părea incapabil să se descurce acum cu fratele său – acesta fiind şi motivul pentru care aranjase cu grijă întâlnirea lor în timp ce Ronan avea ore.

Ajunşi în dreptul clădirii de pe strada Monmouth 1136, Adam se opri puţin împreună cu Declan şi prietena sa.

Prietena, îmbrăcată în mătase foşnitoare, semăna foarte mult cu Brianna sau Kayleigh sau cine o fi fost ultima iubită a lui Declan. Toate aveau părul blond, până la umeri, şi sprâncene de aceeaşi culoare cu pantofii negri de piele ai băiatului. Declan purta costumul care era uniforma absolvenţilor şi arăta de treizeci de ani. Adam se întreba dacă şi el va arăta atât de protocolar îmbrăcat în costum sau dacă nu cumva copilul din el îl va trăda şi îl va face să pară ridicol.

— Îţi mulţumesc că te-ai întâlnit cu noi, zise

Declan.

— Nicio problemă, răspunse Adam.

De fapt, motivul pentru care fusese de acord să vină pe jos de la Aglionby împreună cu Declan şi Prietena nu avea nimic de-a face cu amabilitatea, ci se datora în totalitate unei intuiţii sâcâitoare. În ultima vreme, Adam se simţise de parcă ar fi existat cineva care le… *investiga* căutarea meridianului energetic. Nu era tocmai sigur cum ar fi trebuit definit sentimentul acela în cuvinte: o privire surprinsă cu coada ochiului, un set de urme vagi întipărite pe praful de pe scări şi care nu părea să aparţină vreunuia dintre băieţi, un bibliotecar care îl informa că documentul pe care tocmai îl returnase fusese imediat consultat de altcineva? Nu voia să-i facă griji lui Gansey cu asemenea lucruri până când nu era sigur. Prietenul lui avea oricum de ajuns de multe pe cap.

Nu era ca şi cum Adam se întreba cu adevărat dacă Declan îi spionează. Ştia cu siguranţă lucrul ăsta, dar era încredinţat că se datorează interesului său pentru Ronan şi nu are nimic de-a face cu meridianul energetic. Cu toate acestea, puţină observaţie nu avea ce să strice.

Acum Prietena arunca priviri furişate în jur, atrăgând atenţia tocmai din cauză că încerca să le disimuleze. Clădirea de la Monmouth 1136 era o fostă fabrică din cărămidă cu pereţii coşcoviţi, ce se înălţa pe un teren năpădit de bălării şi întins pe un întreg sector al orăşelului. O indicaţie despre identitatea iniţială a clădirii era vopsită pe zidul de la est: MONMOUTH MANUFACTURING. În pofida

tuturor încercărilor lor, nici Gansey şi nici Adam nu reuşiseră să afle ce anume se „manufacturase” acolo. În orice caz, era ceva care avea nevoie de încăperi înalte de opt metri şi de spaţii largi, deschise; ceva care lăsase în urmă pete umede pe podea şi găuri în pereţii de cărămidă. Ceva de care lumea nu mai avea nevoie.

În vârful scării care ducea la etajul al doilea, Declan îi şopti la ureche Prietenei toate aceste lucruri, iar ea chicoti nerăbdătoare, ca şi cum ar fi aflat un secret. Adam privi cum buza lui Declan şterge fugar lobul urechii Prietenei în vreme ce-i vorbeşte şi-şi mută privirea la timp ca să nu fie surprins de amorez.

Era foarte îndemânatic atunci când venea vorba să observe fără a fi observat. Doar Gansey îl mai prindea uneori.

Prietena arătă, prin fereastra crăpată care dădea spre exterior, urmele negre şi furioase pe care Gansey şi Ronan le lăsaseră după ce făcuseră drifturi. Expresia de pe faţa lui Declan se înăspri; chiar dacă ar fi fost făcute doar de Gansey, oricum ar fi presupus că Ronan avea şi el un amestec.

Adam ciocănise deja, dar trebui să repete gestul – una lungă, două scurte, acesta era semnalul.

— E cam dezordine, se scuză el.

Remarca asta era mai degrabă pentru Prietenă decât pentru Declan, care ştia mult prea bine în ce stare era apartamentul. Adam îl suspecta că era cumva încântat de efectul pe care îl avea dezordinea asupra străinilor; era vorba de un

calcul, până la urmă. Ţelul lui era virtutea lui Ashley şi fiecare acţiune din seara aceea fusese planificată cu acest scop, chiar şi oprirea aceea scurtă la Monmouth Manufacturing.

Tot nu răspundea nimeni.

— Să-l sun? întrebă Declan.

Adam încercă uşa, pe care o descoperi încuiată, iar apoi o împinse cu genunchiul, ridicând-o puţin din balamale. Se deschise cu zgomot. Prietena scoase o exclamaţie aprobatoare, deşi succesul era legat mai degrabă de slăbiciunile uşii decât de puterile lui Adam.

Intrară în apartament şi Prietena îşi dădu capul pe spate, şi mai pe spate, şi mai pe spate. Tavanul înalt se arcuia deasupra lor, susţinut de grinzi de oţel. Apartamentul acela pe care îl inventase practic Gansey era laboratorul unui visător. Tot etajul al doilea, peste o mie de metri pătraţi, se întindea în faţa lor. Doi dintre pereţii interiori erau construiţi din ferestre vechi – zeci de panouri mici, sablate, cu excepţia câtorva care erau transparente. Ceilalţi doi erau acoperiţi cu hărţi: munţii din Virginia, din Wales, din Europa. Toate aveau linii desenate pe ele. Undeva pe podea, un telescop era îndreptat către cerul vestului; la picioarele lor zăceau grămezi de aparate electronice ciudate, menite să măsoare câmpuri energetice.

Peste tot, dar absolut peste tot, erau cărţi. Nu stăteau aranjate în teancuri ordonate, aşa ca în locuinţa unui intelectual care vrea să impresioneze, ci erau adunate în grămezile diforme

cu care lucra un savant obsedat. Unele nu erau în engleză. Altele erau dicţionare ale limbilor în care erau scrise primele cărţi. Printre ele, deşi păreau cărţi, mai erau şi câteva ediţii ale cataloagelor revistei *Sports Illustrated*[7].

Adam simţea un junghi cu care se obişnuise. Nu era invidie, ci doar *dorinţă*. Într-o zi, va avea îndeajuns de mulţi bani ca să-şi aranjeze şi el un asemenea loc. Unul care să pară pe dinafară aşa cum era el pe dinăuntru.

O voce timidă din mintea sa îl întreba dacă va arăta vreodată atât de grandios pe dinafară pe cât e clădirea aceea pe dinăuntru şi dacă nu cumva acesta era un lucru cu care trebuia să te naşti. Gansey se formase în felul acela, pentru că trăise cu mulţi bani din fragedă pruncie, ca un virtuoz precoce aşezat în faţa unui pian imediat după ce poate sta pe scaun. Adam era un întârziat, un uzurpator, încurcat încă de accentul său bizar din Henrietta şi care îşi ţinea mărunţişurile într-o cutie goală de cereale, sub pat.

Rămasă lângă Declan, Prietena îşi dusese mâinile la piept într-un gest reflex, de răspuns la goliciunea bărbătească. În cazul ăsta, partea cu goliciunea nu era reprezentată de o persoană, ci de un lucru: patul lui Gansey, care nu era nimic altceva decât două saltele puse pe un cadru de metal şi care stăteau fără nimic altceva pe ele, în mijlocul camerei. Imaginea părea cumva indecentă

7 Celebră revistă de sport americană care publică periodic cataloage şi calendare cu cei mai importanţi sportivi ai momentului pozaţi în costume de baie (n. tr.).

din cauza lipsei sale totale de intimitate.

Gansey stătea la un birou vechi, cu spatele la ei, privind spre o fereastră care dădea la est şi ciocănind uşor cu un pix. Lângă el era deschis nelipsitul său jurnal voluminos, de ale cărui pagini înnegrite de notiţe erau lipite şi pasaje decupate din cărţi.

Adam realiză din nou cu uimire, aşa cum i se mai întâmpla uneori, că Gansey nu avea vârstă: era un bătrân cu trupul tânăr sau un tânăr ce trăia viaţa unui bătrân.

— Noi suntem, zise Adam.

Gansey nu răspunse nici de data asta, iar Adam îi conduse pe ceilalţi către colegul său absorbit de gânduri. Prietena scoase o mare varietate de sunete care începeau toate cu litera „O”. Folosindu-se de o mulţime de cutii de cereale, ambalaje de carton şi vopsea lavabilă, Gansey construise un model al oraşului Henrietta ale cărui clădiri în miniatură se ridicau până la înălţimea genunchiului, aşa încât cei trei musafiri trebuiră să meargă pe strada principală ca să ajungă la birou. Adam ştia adevărul: clădirile acelea erau dovada insomniilor lui Gansey. Câte una pentru fiecare noapte nedormită.

Adam se opri chiar lângă Gansey. În jurul prietenului său mirosea puternic a mentă, de la frunza pe care acesta o mesteca absent. Îi ciocăni în casca din urechea dreaptă, iar prietenul său tresări.

— Ce… salut! sări Gansey în picioare.

Ca de obicei, avea înfăţişarea prototipului de

erou american, sculptată cumva în părul său castaniu şi ciufulit, în ochii căprui pe care şi-i îngusta, în nasul drept pe care strămoşii săi anglo-saxoni i-l transmiseseră peste generaţii. Tot ceea ce era legat de el părea să sugereze valoare, putere şi o strângere fermă de mână.

Prietena făcu ochii mari.

Adam îşi aminti că îl intimidase la prima întâlnire. Existau doi Gansey: unul care trăia sub pielea lui şi cel care era afişat în fiecare dimineaţă când îşi strecura portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor de uniformă.

Primul era problematic şi pasionat, fără să aibă vreun accent pe care Adam să-l poată discerne, iar al doilea strălucea de putere latentă în timp ce îi saluta pe ceilalţi cu accentul său vechi, din partea bogată a statului Virginia. Era un mister pentru Adam cum, în ochii săi, cele două versiuni ale lui Gansey nu se suprapuneau niciodată.

— Nu v-am auzit când aţi sunat, zise Gansey inutil.

Ciocni pumnii cu Adam. Venit din partea lui Gansey, gestul era nu numai încântător, ci şi studiat, ca un cuvânt împrumutat dintr-o altă limbă.

— Ashley, acesta e Gansey, zise Declan cu vocea sa plăcută, neutră.

Avea un glas de felul celor care pot vorbi la televizor despre distrugerile produse de o tornadă sau de un front de aer rece. Sau putea face reclame despre efectele unor pilule mici, albastre. Era potrivit ca să explice procedurile de securitate

într-un 747 care zbura pe undeva prin ţară.

— Dick Gansey, adăugă el.

Chiar dacă Gansey se gândea la prietena lui Declan ca la un bun de unică folosinţă, ca la o resursă regenerabilă, nu o arăta deloc. Vorbi încetişor, precizând pe un ton destul de rece:

— Aşa cum ştie şi Declan, Dick e tatăl meu. Eu sunt doar Gansey.

Ashley părea mai degrabă şocată decât amuzată.

— *Dick*?

— E un nume din familie, zise Gansey cu aerul încurcat al cuiva care încearcă să facă faţă unei glume prea vechi. Fac tot ce pot să-l ignor.

— Eşti la Aglionby, nu-i aşa? Locul ăsta e o nebunie. De ce nu stai şi tu în cămin? întrebă Ashley.

— Pentru că deţin această clădire, zise Gansey. E o investiţie mai bună decât plata anuală a chiriei la cămin. Nu poţi să vinzi camera de acolo după ce-ai terminat şcoala. Şi unde s-au dus banii? Nicăieri.

Dick Gansey III ura să i se spună că vorbea precum Dick Gansey II, dar în momentul acela chiar aşa era. Amândoi puteau să transforme logica elementară în propriul căţeluş pe care să-l plimbe legat în lesă şi purtând hăinuţă.

— Dumnezeule! exclamă Ashley privindu-l lung pe Adam.

Ochii ei nu zăboviră prea mult, dar chiar şi aşa el îşi aduse aminte de rosătura pe care o avea puloverul său pe umăr.

Nu te uita la ea! *Nici ea nu se uită*. *Nimeni*

altcineva nu observă.

Cu mult efort, Adam îşi îndreptă umerii şi încercă să locuiască în uniforma lui la fel de degajat pe cât o făcea Gansey sau Ronan.

— Ash, n-o să-ţi vină să crezi de ce a ales Gansey locul ăsta, deşi ar fi avut şi alte variante, zise Declan. Spune-i!

Gansey nu rezista niciodată să nu vorbească despre Glendower. Niciodată.

— Cât de multe ştii despre regii din Wales?

Fata îşi arcui buzele, iar degetele începură să ciupească uşor pielea de la baza gâtului.

— Mmm Llewellyn? Glendower? Suveranitatea engleză asupra Ţării Galilor, lorzii ocrotitori…

Zâmbetul de pe faţa lui Gansey ar fi putut aprinde chiar şi o mină de cărbune. Adam nu ştiuse nici de Llewellyn şi nici de Glendower când se cunoscuseră ei. Gansey trebuise să-i descrie cum Owain Glyndŵr – Owen Glendower pentru cei care nu vorbesc limba velşă – un nobil galez din Evul Mediu luptase împotriva englezilor şi pentru libertatea poporului său, iar când capturarea sa devenise inevitabilă, dispăruse şi de pe insulă, şi din toată istoria.

Gansey nu spunea însă niciodată povestea. El relata evenimentele ca pe un comentariu sportiv, de parcă ele abia se întâmplaseră, electrizat din nou de semnele magice care însoţiseră naşterea lui Glendower, de zvonurile despre capacitatea lui de a se face nevăzut, de victoriile imposibile asupra unor armate mult mai numeroase şi, mai ales, de evadarea sa misterioasă. Când vorbea

Gansey, Adam putea vedea verdele crud al dealurilor din Ţara Galilor, oglinda largă şi scânteietoare a râului Dee, umbra înfricoşătoare a munţilor din nord, în care dispăruse Glendower. Fiindcă în poveştile lui Gansey, Owain Glyndŵr nu murea niciodată.

Ascultând din nou cum spune povestea, lui Adam îi era limpede că pentru Gansey, Glendower era mai mult decât un personaj istoric. Fusese tot ceea ce prietenul lui ar fi dorit să fie el însuşi: înţelept şi viteaz, păşind încrezător pe drumul lui, atins de supranatural, respectat de toţi, capabil să lase după el un anumit gen de moştenire.

Gansey, care se încălzise şi ajunsese la apogeul povestirii sale, încântat el însuşi de misterele ei, o întrebă pe Ashley:

— Ai auzit de legenda regilor adormiţi? Sunt poveşti care spun că Llewellyn, Glendower sau Arthur nu sunt morţi cu adevărat, ci dorm în mormintele lor, aşteptând să fie treziţi.

Ashley clipi încetişor şi apoi spuse:

— Sună mai degrabă ca o metaforă.

Probabil că nu era chiar atât de proastă pe cât o crezuseră.

— Se poate, acceptă Gansey.

Făcu apoi un gest larg, grandios, arătând hărţile de pe perete, brăzdate de meridianele energetice în lungul cărora era convins că Glendower călătorise. Începu să frunzărească jurnalul din spatele lui, privind din nou la hărţi şi la notiţele lipite acolo.

— Cred că trupul lui Glendower a fost adus în

Lumea Nouă. Exact aici, în Virginia. Vreau să descopăr unde este îngropat.

Spre marea uşurare a lui Adam, Gansey nu pomeni nimic despre partea în care el credea că Glendower e încă în viaţă, după atâtea secole. Nu menţionase nici credinţa sa că etern-adormitul Glendower avea să-i ofere o favoare celui care-l trezeşte. Nu vorbise nici despre felul în care toate astea îl bântuiau, de nevoia lui imperioasă de a-l descoperi pe acest rege pierdut din vechime. Lăsate în afara poveştii fuseseră şi telefoanele din miez de noapte pe care i le dădea lui Adam, fiindcă el nu putea dormi din cauza obsesiei care devenise căutarea aceea. Nu adusese vorba nici despre microfilme şi vizitele la muzeu, despre decupajele din ziare şi detectoarele de metal, de cupoanele de fidelitate pe liniile aeriene şi de dicţionarele uzate a nenumărate limbi străine.

Şi mai lăsase deoparte şi tot ce avea legătură cu magia şi cu meridianul energetic.

— Asta e o nebunie! zise Ashley, cu ochii pironiţi pe jurnal. De ce crezi că e tocmai aici?

Erau două feluri în care se putea răspunde la întrebarea asta. Unul avea legătură mai ales cu istoria şi era infinit mai potrivit pentru uzul oamenilor obişnuiţi decât celălalt. Celălalt adăuga însă elemente de divinaţie şi magie în ecuaţia complicată a identificării mormântului. În unele zile, cu adevărat nenorocite, Adam se trezea crezând în prima explicaţie. Fiind însă prietenul lui Gansey, de cele mai multe ori spera că a doua e adevărată. În punctul ăsta excela Ronan, spre

nemulţumirea lui Adam: credinţa lui în explicaţiile supranaturale era de neclintit; cea a lui Adam era imperfectă.

Fie din cauză că era grăbită, fie fiindcă se născuse sceptică, Ashley preferă varianta istorică. Adoptând cel mai profesoral ton de care era în stare, Gansey i-a spus câte ceva despre numele velşe ale unor locuri din împrejurimi, de artefacte din secolul al cincisprezecelea găsite în statul Virginia şi de alte dovezi care susţineau o debarcare velşă precolumbiană în America.

Pe la mijlocul expunerii a apărut Noah, cel de-al treilea rezident la Monmouth Manufacturing, ieşind din camera sa îngrijită, aflată exact lângă biroul pe care Ronan îl pretinsese pentru sine ca dormitor. Patul lui Noah era înghesuit într-un spaţiu mic de un echipament misterios, despre care Adam credea că e un fel de maşină de tipărit.

Păşind către mijlocul încăperii, Noah nu îi zâmbi lui Ashley, ci mai degrabă se zgâi la ea. Nu se simţea în largul lui în compania necunoscuţilor.

— Acesta e Noah, zise Declan.

Tonul fratelui lui Ronan îi confirma lui Adam ceea ce presupusese încă de la început. Monmouth Manufacturing şi băieţii care locuiau acolo erau doar o atracţie turistică pentru Declan şi Ashley, un subiect de conversaţie pentru cina de mai târziu.

Noah îi întinse mâna.

— O, e atât de *rece!* exclamă fata, după care îşi strânse degetele şi le frecă de bluză ca să le încălzească.

— Sunt mort de şapte ani, zise Noah. Asta e

situaţia.

Spre deosebire de camera sa imaculată, Noah părea mereu cumva neîngrijit. Exista întotdeauna ceva nelalocul lui în felul în care era îmbrăcat şi în părul său blond, pieptănat pe spate. Uniforma neîngrijită îl făcea mereu pe Adam să simtă că iese mai puţin în evidenţă. Era greu să te simţi o parte a Colegiului Aglionby când stăteai lângă Gansey, a cărui cămaşă albă ca a lui George Washington costa mai mult decât bicicleta lui Adam (oricine spunea că e imposibil să vezi diferenţa dintre o cămaşă cumpărată de la mall şi una făcută de un italian iscusit cu siguranţă nu o văzuse pe a lui Gansey), sau chiar lângă Ronan, care cheltuise nouă sute de dolari pe un tatuaj al cărui scop principal era să-l enerveze pe fratele său.

Chicotitul lui Ashley se întrerupse brusc când se deschise uşa de la dormitorul lui Ronan. Pe faţa lui Declan poposi un nor negru, din acela care pare că prevesteşte dispariţia soarelui.

Ronan şi Declan Lynch erau indiscutabil fraţi, cu acelaşi păr castaniu închis şi nas ascuţit, doar că Declan era mai solid, în timp ce Ronan era firav. Maxilarul lat al fratelui mai mare şi zâmbetul de pe faţa lui spuneau *Votaţi pentru mine*, în timp ce scalpul lipsit de păr şi buzele subţiri ale lui Ronan erau ca un avertisment că aparţine unei specii veninoase.

— Ronan! salută Declan.

La telefon, ceva mai devreme, îl întrebase pe Adam *la ce oră Ronan* nu *va fi acolo*?

— Credeam că eşti la tenis.

— Am fost, răspunse Ronan.

Urmă un moment de tăcere, în care Declan se gândea ce ar fi vrut să spună, dat fiind că şi Ashley era de faţă, iar Ronan savura efectul stânjenitor pe care îl avea liniştea asupra fratelui său. Cei doi fraţi Lynch mai mari – erau trei la Aglionby – fuseseră pe picior de război încă de când îi cunoscuse Adam. Spre deosebire de restul lumii, Gansey îl prefera pe Ronan, aşa încât lucrurile erau clare. Adam suspecta că motivul acestei alegeri era onestitatea lui Ronan, chiar aşa oribilă cum era ea, care reprezenta totul pentru Gansey.

Declan aşteptă o secundă prea mult să vorbească, iar Ronan îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ce să zic, Ashley? Ai lângă tine un bărbat perfect. O să ai o seară excelentă împreună cu el, iar apoi o altă fată va avea exact acelaşi lucru. Mâine.

Mult deasupra lor o muscă se lovea cu zgomot de un geam. În spatele lui Ronan, uşa camerei sale se închise din cauza curentului, făcând să fluture copiile amenzilor pe care le primise pentru depăşirea vitezei.

Buzele lui Ashley nu se adunară într-un „O”, ci mai degrabă într-un „D” răsturnat. O secundă prea târziu, Gansey îi dădu un pumn în umăr lui Ronan.

— Îi pare rău, zise Gansey.

Gura fetei se închidea încet. Clipea des privind când la harta Ţării Galilor, când la Ronan. Îşi alesese bine armele: numai adevărul, crud, fără să fie învelit în vreun fel de bunătate.

— Fratele meu e… începu Declan.

Nu reuşi să termine însă. Nu avea ce să adauge comportamentului lui Ronan, aşa încât schimbă vorba.

— Noi o să plecăm acum. Ronan, cred că ar trebui să-ţi reconsideri…

Se opri, din nou în pană de cuvinte. Fratele său le consumase pe cele mai şmechere.

Declan luă mâna lui Ashley şi o trase spre el, distrăgându-i atenţia de la fratele său şi făcând-o să se îndrepte spre uşă.

— Declan! încercă Gansey.

— N-ai cum să dregi asta, îl preveni celălalt.

În timp ce aproape că o împingea pe Ashley afară, pe scara îngustă, în jos, Adam auzi începuturile unui discurs menit să mai atenueze din impresia proastă: *Are probleme*, *ţi-am zis*, *am încercat să mă asigur că nu va fi aici*, *el e cel care l-a găsit pe tata*, *asta l-a tulburat*, *hai să luăm nişte fructe de mare*, *nu simţi că arătăm ca doi oameni care au nevoie de un homar în seara asta*? *Eu aşa cred*.

În momentul în care uşa apartamentului se închise, Gansey exclamă:

— Băi, Ronan!

Expresia feţei celuilalt era încă incendiară. Codul său de conduită nu lăsa nici cel mai mic loc pentru infidelitate, pentru relaţiile ocazionale. Nu era vorba că le găsea inacceptabile, ci pur şi simplu nu le înţelegea.

— Bun, e curvar. Dar asta nu e problema ta, insistă Gansey.

Nici Ronan nu era cu adevărat problema lui

Gansey, gândi Adam, cu toate astea mai avuseseră asemenea discuţii.

Ronan ridică dintr-o sprânceană ce părea cumva ascuţită ca un brici.

Gansey închise jurnalul cu zgomot.

— Chestia asta nu merge cu mine. *Ea* n-are nimic de-a face cu tine şi cu Declan.

Spusese „cu tine şi Declan” de parcă ar fi vorbit despre nişte obiecte, despre nişte lucruri pe care să le poţi ridica şi să priveşti sub ele.

— Ai tratat-o mizerabil şi ne-ai făcut şi pe noi să părem neciopliţi.

Ronan părea că e muncit de remuşcări, dar Adam îl cunoştea bine. Nu-i părea rău de felul în care se comportase, ci doar că Gansey trebuise să asiste şi el la incident. Între fraţii Lynch exista ceva îndeajuns de întunecat pentru a eclipsa sentimentele oricui altcuiva.

Cu siguranţă, Gansey ştia şi el toate astea. Îşi trecu degetul mare în lungul buzei de jos, un obicei căruia nu părea să-i dea niciodată atenţie şi de care Adam nu-l prevenise. Văzând privirea lui Adam, Gansey continuă:

— Hristoase, acum mă simt murdar! Hai! Să mergem la Nino. O să luăm o pizza şi o să sun la ghicitoarea aia şi apoi toată lumea asta nenorocită se va aranja de la sine.

Acesta era motivul pentru care Adam putea trece cu vederea versiunea mai strălucitoare a lui Gansey pe care o întâlnise la început. Din cauza averii sale şi a numelui de familie, din cauza surâsului său seducător şi a uşurinţei cu care

râdea, din cauză că iubea oamenii şi (în pofida faptului că se temea de contrariul) şi oamenii îl iubeau pe el, Gansey ar fi putut fi prieten cu oricine şi-ar fi dorit. În loc de asta, îi alesese pe ei trei, nişte tipi care, din trei motive diferite, ar fi trebuit să nu aibă niciun prieten.

— Eu nu vin, îi informă Noah.

— Mai ai nevoie de ceva timp de unul singur? întrebă Ronan.

— Omule, bagă-ţi armele în teacă! strigă Gansey. Noah, noi nu te silim să mănânci. Adam?

Băiatul privi în sus, distras. Mintea îi hoinărise de la comportamentul urât al lui Ronan la interesul neaşteptat al lui Ashley pentru jurnal şi acum se întreba dacă fusese vorba de ceva mai mult decât curiozitatea obişnuită pe care o manifestau oamenii atunci când ajungeau în faţa lui Gansey şi a lucrurilor sale ciudate. Era conştient că Gansey l-ar fi crezut mult prea bănuitor, că ocroteşte mult prea mult rezultatele unei căutări pe care el era mai mult decât dispus să le împartă cu toată lumea.

Dar Gansey şi Adam îl căutau pe Glendower din motive diferite. Gansey tânjea să-l găsească în acelaşi fel în care Arthur îşi dorea Graalul, mânat de o nevoie disperată, dar nebuloasă, de a fi de folos omenirii, de a se asigura că viaţa lui însemna ceva şi dincolo de petrecerile cu şampanie şi gulere albe scrobite. Era ca şi cum îşi dorea un ultim argument pentru a încheia o dispută pe care o avea cu el însuşi, undeva în adânc.

Adam, pe de altă parte, tânjea după acea

favoare a lui Glendower.

Şi asta însemna că ei trebuiau să fie cei care-l trezesc pe regele adormit. Ei trebuiau să-l găsească primii.

— Parrish! strigă Gansey. Haide!

Adam se strâmbă. Simţea că e nevoie de ceva mai mult decât de o pizza ca să schimbi caracterul lui Ronan.

Gansey luase deja în mână cheile Porcului şi ocolea macheta oraşului Henrietta. Deşi Ronan pufnea, Noah ofta şi Adam ezita, nu avu nevoie să se întoarcă pentru a verifica dacă băieţii îl urmează. Era convins de asta. În trei feluri diferite, îi câştigase de partea lui cu multă vreme în urmă şi, la o adică, l-ar fi urmat oriunde.

— *Excelsior*, zise Gansey închizând uşa în urma lor.

5

Barrington Whelk nu se simţea prea vioi în timp ce se târa în lungul holului de la Casa Whitman, clădirea administrativă a Colegiului Aglionby. Era cinci după-amiaza, cursurile se terminaseră şi îşi părăsise casa din oraş doar fiindcă trebuia să ia de acolo nişte teme pe care era musai să le noteze până a doua zi dimineaţă. Lumina după-amiezii se revărsa pe ferestrele înalte de la stânga sa; din dreapta se auzea un murmur de voci din birourile personalului. Clădirile acestea vechi arătau ca un muzeu la ora aceea.

— Barrington, credeam că ai liber astăzi. Arăţi

îngrozitor. Eşti bolnav?

Whelk nu răspunse imediat. Din punctul lui de vedere, era în continuare liber. Cel care-i adresase întrebarea era Jonah Milo, fercheşul profesor care preda engleza la clasele a unsprezecea şi a douăsprezecea. În pofida afinităţii sale pentru carouri şi pantalonii strâmţi de velur, Milo nu era de nesuportat, dar Whelk n-avea chef să discute cu el absenţa lui de la ore în dimineaţa aceea. Ajunul zilei Sfântului Marcu devenise un fel de tradiţie pentru el, una care implica petrecerea aproape a întregii nopţi îmbătându-se criţă înainte să adoarmă pe podeaua chicinetei, chiar în pragul răsăritului. Anul acesta se gândise o clipă să-şi ia liber de Sfântul Marcu. Oricum, predarea limbii latine băieţilor de la Aglionby era o pedeapsă în sine. Să mergi mahmur la catedră era o tortură.

Într-un târziu, Whelk ridică în treacăt teancul rufos de teme scrise de mână, ca să-l lămurească. Ochii lui Milo se măriră văzând numele scris pe lucrarea de deasupra.

— Ronan Lynch? E lucrarea lui?

Întorcând teancul ca să citească numele, Whelk îi dădu dreptate. În timpul ăsta, câţiva băieţi care se îndreptau spre un antrenament trecură pe lângă ei împingându-l în Milo. Băieţii probabil nici nu-şi dăduseră seama că erau lipsiţi de respect; Whelk era doar cu câţiva ani mai mare decât ei, iar silueta sa dramatic de mare îl făcea să pară mai tânăr. Era uşor să-l confunzi cu unul dintre studenţi.

Milo se desprinse de Whelk şi apoi îl întrebă:

— Cum îl faci să vină la ore?

Simpla menţiune a numelui lui Ronan Lynch stârnise ceva sălbatic înăuntrul lui Whelk. Fiindcă nu era doar el, ci era Ronan ca parte a unui trio inseparabil: Ronan Lynch, Richard Gansey şi Adam Parrish. Toţi băieţii din clasa lui erau vorbăreţi, încrezători, aroganţi, dar cei trei, mai mult decât restul, îi aduceau aminte de ceea ce pierduse el însuşi.

Whelk se strădui să-şi aducă aminte dacă Ronan lipsise vreodată de la orele lui. Zilele anului şcolar se înghesuiră una în alta, devenind una singură şi lungă care începea cu el însuşi parcându-şi maşina de rahat lângă automobilele minunate de la Aglionby, croindu-şi cu greu drum printre studenţii care râdeau fără să aibă ceva în cap şi continua la catedră în faţa unor băieţi care îi întorceau în cel mai bun caz nişte ochi sticloşi, dacă nu cumva dispreţuitori. Iar la sfârşitul acestei zile rămânea tot el, Whelk, singur şi bântuit, incapabil să uite că fusese şi el aidoma lor.

Oare când s-*a schimbat viaţa mea în felul ăsta*?

— Nu-mi amintesc să fi chiulit, se încruntă Whelk.

— Vine împreună cu Gansey, nu-i aşa? întrebă Milo. Asta ar putea fi o explicaţie. Ăştia sunt două boabe într-o păstaie.

Era o expresie veche, pe care Whelk n-o mai auzise din vremea propriei studenţii la Aglionby când şi el fusese ca două boabe într-o păstaie cu colegul său de cameră, Czerny. Simţea o

pustietate înăuntrul lui, de parcă ar fi fost flămând, de parcă ar fi fost mai bine să fi rămas acasă şi să mai bea ca să comemoreze ziua aceea mizerabilă.

Pluti înapoi în prezent, privind la foaia cu notiţe pe care i-o lăsase cel care îl înlocuise.

— Ronan a fost la oră astăzi, dar Gansey, nu. Nu la a mea, cel puţin.

— Ah, asta se datorează probabil prostiei ăleia din ajunul zilei Sfântului Marcu, despre care vorbeşte mereu, zise Milo.

Aceste cuvinte îi stârniră interesul lui Whelk. Nimeni nu ştia că aceea era ziua Sfântului Marcu. Nimeni nu o sărbătorea, nici măcar mama Sfântului Marcu. Numai Whelk şi Czerny, vânători de comori şi zurbagii, ştiau şi le păsa de ziua aceea.

— Pardon?! făcu Whelk.

— Nu ştiu prea multe să-ţi spun, răspunse Milo.

Unul dintre ceilalţi profesori îl salută ieşind din cancelarie, iar Milo privi peste umăr ca să-i răspundă. Whelk se imagină pe el însuşi apucându-l pe Milo de braţ şi forţându-l să-i acorde din nou atenţie. În loc de asta, trebui să aştepte. Odată întors, Milo păru să simtă interesul lui Whelk pentru că adăugă:

— Nu ţi-a povestit despre asta? Ieri nu mai contenea. Este legat de meridianul ăla energetic despre care vorbeşte mereu.

Meridian energetic.

Dacă nimeni nu ştia despre ziua Sfântului Marcu, era *sigur* că nimeni nu cunoştea meridianele energetice. Cu siguranţă, nimeni din Henrietta, Virginia şi nici vreunul dintre elevii

bogaţi de la Aglionby. N-aveau cum să ştie de legătura cu ziua Sfântului Marcu. Asta era misiunea lui Whelk, comoara lui Whelk, anii adolescenţei lui. De ce vorbea Richard Gansey III despre toate astea?

Rostirea cu voce tare a cuvintelor *meridian energetic* îl făcuse să-şi amintească: Whelk într-o pădure deasă, cu sudoarea adunată pe buza de sus. Avea şaptesprezece ani şi tremura. Odată cu fiecare bătaie a inimii, cu coada ochilor vedea linii roşii, iar copacii se înnegreau în ritmul pulsului. Frunzele păreau ca şi cum s-ar fi mişcat toate, deşi nu bătea deloc vântul. Czerny era la pământ. Nu era mort, dar *murea*. Picioarele i se zbăteau încă pe suprafaţa inegală de lângă maşina sa roşie, lăsând urme printre frunzele moarte. Faţa îi era… gata. În mintea lui Whelk susurau voci din alte lumi, se auzeau cuvinte nedefinite, vagi.

— E un soi de sursă de energie sau ceva, zise Milo.

Lui Whelk i se făcu brusc frică de faptul că Milo i-ar putea vedea amintirea. Că ar putea auzi vocile inexplicabile din mintea lui. De neînţeles, dar indiscutabil prezente mereu din ziua aceea nenorocită.

Whelk încercă să se însenineze la faţă, deşi de fapt gândea: *Dacă mai caută cineva*, *înseamnă că am avut dreptate*. *Trebuie să fie aici*.

— Şi ce-a zis că face cu meridianul ăla energetic? întrebă el cu un calm studiat.

— Nu ştiu, întreabă-l pe el. Sunt sigur că va fi foarte bucuros să îţi vorbească despre asta până îţi

vor cădea urechile.

Milo privi din nou peste umăr, în timp ce secretara li se alătură pe hol, cu poşeta pe umăr şi jacheta pe braţ. Dermatograful i se întinsese după o zi lungă la birou.

— Vorbim despre Gansey al treilea şi obsesia lui New Age? întrebă secretara.

Avea un creion înfipt în păr pentru a-şi fixa cocul, iar Whelk începu să se zgâiască la şuviţele rebele care înconjurau vârful. Îi era clar din felul în care stătea femeia că îl găsea, în secret, atrăgător pe Milo, în pofida carourilor, velurului şi a bărbii.

— Ştii cam cât valorează Gansey senior? Mă întreb dacă el ştie cu ce-şi petrece timpul fiu-su. Frate, uneori nenorociţii ăştia mici mă fac să vreau să-mi tai venele. Jonah, vii cu mine la o ţigară?

— M-am lăsat, îi zise Milo, apoi aruncă o scurtă privire către Whelk.

Whelk ştia că Milo se gândea la cât valorase tatăl său, pe vremuri, şi cât de puţin mai are acum, multă vreme după ce reportajele de la procesele lui nu se mai publicau pe primele pagini ale ziarelor. Toţi elevii mai mici şi personalul administrativ îi urau pe băieţii de la Aglionby pentru ceea ce aveau şi pentru ceea ce însemnau, iar Whelk ştia că sunt cu toţii încântaţi în secret când unul dintre ei se prăbuşea.

— Dar tu, Barry? întrebă secretara, doar pentru ca mai apoi să-şi răspundă singură: nu, tu nu fumezi, eşti prea frumuşel pentru asta. Ei bine, o să merg singură.

Milo se întoarse şi el ca să plece.

— Însănătoşire grabnică! îi ură el, deşi Whelk nu-i pomenise că ar fi bolnav.

Vocile din mintea profesorului de latină erau acum urlete, dar chiar şi aşa, de data asta, propriile gânduri reuşiseră să le domine.

— Cred că deja sunt mai bine, zise Whelk.

Era posibil ca, până la urmă, moartea lui Czerny să nu fi fost în zadar.

6

Blue nu s-ar fi descris pe ea însăşi ca fiind chelneriţă. Până la urmă, ea mai preda şi caligrafie la clasa a treia, făcea cununi pentru Societatea Femeilor pentru Sănătate Perpetuă, plimba câinii celor care locuiau în cel mai şmecher cartier de blocuri din Henrietta şi schimba pământul din ghivecele cu flori ale doamnelor mai în vârstă din vecini. Dacă stătea să se gândească, slujba de chelneriţă la Nino era activitatea care-i lua cel mai puţin timp. Orarul era flexibil, ocupaţia constituia de departe cea mai pământeană şi mai bine plătită menţiune din CV-ul său extrem de bizar.

Exista o singură problemă la Nino, una care ţinea de raţiuni practice: aparţinea de Aglionby. Restaurantul era la şase străzi distanţă de poarta de fier a campusului Aglionby aflat la marginea centrului istoric. Nu era chiar cel mai drăguţ loc din Henrietta. Existau şi alte localuri, cu televizoare mai mari şi unde muzica era dată mai tare, dar niciunul dintre ele nu reuşise să se impună în mentalul celor de la Aglionby precum pizzeria la

care lucra ea. A fi conştient că Nino e locul unde trebuie să mergi era un fel de ritual de trecere; dacă te lăsai sedus de să zicem, Morton Sports Bar de pe strada Third Street, nu meritai să fii printre cei aleşi.

Aşa se face că băieţii de la Aglionby care veneau la Nino nu erau doar elevi acolo, ci reprezentau tot ceea ce colegiul avea mai specific de oferit. Gălăgioşi, insistenţi, îngâmfaţi.

Blue văzuse acolo băieţi din Frăţia Corbilor cât pentru toată viaţa.

În seara aceea, muzica era deja atât de tare, încât îi paraliza părţile cele mai delicate ale personalităţii. Îşi legă şorţul, dădu mai încet, pe cât se dovedi posibil, boxele din care se auzeau Beastie Boys şi îşi lipi de buze surâsul aducător de bacşişuri.

Curând după începutul turei sale, pe uşa din faţă intrară patru băieţi, odată cu o pală de aer curat, adevărată binecuvântare pentru atmosfera aceea în care mirosea puternic a oregano şi a bere. Din vitrina din spatele lor, o firmă de neon care spunea *Din 1976* le lumină feţele într-un verde ca al fructelor de lime. Băiatul din faţă vorbea la mobil şi nu se întrerupse nici când îi arătă patru degete Cialinei ca să-i indice câţi sunt. Băieţii Corbi erau buni la multitasking, atâta vreme cât acţiunile lor erau menite exclusiv să fie în beneficiul lor.

În timp ce Cialina se mişca grăbită printre mese cu buzunarul şorţului plin de bileţele cu comenzi, Blue luă patru meniuri unsuroase. Părul Cialinei plutea mult deasupra capului ei încărcat de

electricitate statică, dar şi de stres.

— Vrei să mă duc eu la masa aia? întrebă Blue într-o doară.

— Glumeşti? răspunse colega ei privind la cei patru băieţi.

După ce îşi termină discuţia telefonică, primul se strecură pe o canapea de vinilin portocaliu. Cel mai înalt dintre ei dădu cu capul de abajurul de sticlă al lămpii care atârna deasupra mesei, iar ceilalţi râseră copios de el. *Rahat*! zise el.

În timp ce se aşeza, un şarpe tatuat îi evadă de sub gulerul cămăşii. Toţi patru păreau să aibă un aer hulpav.

Blue n-ar fi vrut oricum să-i servească.

Ceea ce şi-ar fi dorit în schimb era o slujbă care să nu-i ucidă gândurile şi să le înlocuiască pe toate cu muzica insipidă a unui sintetizator. Uneori, fata se strecura afară pentru o pauză infinitezimală şi îşi lipea ceafa de zidul de cărămidă, pe aleea din spatele restaurantului, şi visa la un job în care ar fi avut de studiat inelele copacilor. Sau în care să înoate cu pisicile de mare. Să cutreiere Costa Rica şi să afle mai multe despre *tiranul pitic* cu creastă solzoasă[8].

De fapt, nu era convinsă că i-ar plăcea cu adevărat să afle mai multe despre tiranul pitic. Îi plăcea însă numele, fiindcă pentru o fată care avea puţin peste un metru şi jumătate, tiranul pitic suna ca un fel de ocupaţie de carieră.

---

8 Lophotriccus pileatus, pasăre de talie mică din America de Sud renumită pentru agresivitatea cu care alungă alte păsări din jurul cuibului ei (n. tr.).

Toate vieţile acestea închipuite păreau să fie însă foarte departe de restaurantul Nino.

La doar câteva minute după ce începuse schimbul lui Blue, şeful de sală i-a făcut semn din bucătărie. În seara aceea era Donny. Restaurantul avea vreo cincisprezece şefi de sală, toţi rude cu proprietarul şi niciunul care să-şi fi dat bacalaureatul.

Donny avea grijă atât de sală, cât şi de comenzile telefonice.

— Părintele tău… ăăă… mama.

Nu era nevoie de clarificarea asta, fiindcă Blue nu prea ştia cine îi era celălalt părinte. De fapt, încercase în toate felurile să afle de la Maura câte ceva despre tatăl ei, dar maică-sa reuşise de fiecare dată să fenteze cu uşurinţă genul ăsta de interogatoriu.

Înşfăcând receptorul din mâna lui Donny, Blue s-a retras în colţul bucătăriei lângă un frigider îngrozitor de unsuros şi o chiuvetă adâncă.

— Mamă, sunt la lucru!

— Nu intra în panică. Stai jos? Probabil că n-ar trebui să stai. Sau, mă rog, poate ar trebui. Cel puţin sprijină-te de ceva. A sunat! Ca să programeze o şedinţă de ghicit.

— Cine, mamă? Vorbeşte mai tare! E gălăgie aici.

— *Gansey*.

În prima clipă, lui Blue nu-i pică fisa. Când realiză însă sensul mesajului mamei ei, se ghemui la pământ. Vocea îi era stinsă.

— Şi… când ai programat şedinţa?

— Mâine după-amiază. A fost cel mai scurt termen pe care i l-am putut da. *Am încercat* să-l aduc mai devreme, dar mi-a spus că trebuie să meargă la şcoală. Lucrezi şi mâine?

— O să-mi schimb tura, răspunse imediat Blue.

Părea însă că altcineva îi pune cuvintele în gură. Adevărata Blue era în curtea bisericii auzind vocea lui care spunea *Gansey*.

— Da, aşa să faci. Acum, înapoi la treabă!

În timp ce aşeza receptorul în furcă, simţi cum inima o ia la goană. Era real. El era real.

Totul era adevărat şi foarte, foarte special.

Acum îi părea o prostie să rămână acolo, servind la mese, umplând pahare şi zâmbind la străini. Şi-ar fi dorit să fie acasă, sprijinită de scoarţa rece a fagului din spatele casei, încercând să se hotărască în ce fel îi schimbau viaţa aceste lucruri. Neeve îi spusese că anul acesta se va îndrăgosti. Maura completase că dacă îşi va săruta sufletul pereche, îl va ucide. Gansey urma să moară în acest an. Care erau şansele?

Probabil că el era adevărata ei dragoste. Trebuia să fie. Fiindcă, în niciun caz, nu avea de gând să omoare pe cineva.

Oare aşa trebuie să fie viaţa? *Poate că ar fi mai bine să nu ştii*.

Ceva îi atinse umărul.

Atingerile erau strict împotriva regulilor lui Blue. Nimeni nu avea voie să o atingă atâta vreme cât era la Nino şi, mai ales, nimeni nu putea să o facă în momentul acela, tocmai când era în mijlocul unei crize. Se zbârli imediat.

— Pot să te ajut cu ceva?

În faţa ei stătea băiatul de la Aglionby care era bun la multitasking, cu un aer îngrijit şi prezidenţial. Ceasul de la mâna lui părea să fi costat mai mult decât maşina mamei ei, iar fiecare petic de piele care era expus afişa un bronz perfect. Blue nu reuşise niciodată să înţeleagă cum se puteau bronza băieţii de la Aglionby mai repede decât localnicii. Probabil că explicaţia implica lucruri precum vacanţa de primăvară şi locuri îndepărtate, Costa Rica poate sau litoralul spaniol. Preşedintele cu Celular se aflase probabil mai aproape de tiranul pitic cu creastă solzoasă decât avea să se afle ea vreodată.

— Cu certitudine eu aşa sper, zise el într-un fel care lăsa să se înţeleagă că are mai multe certitudini decât speranţe.

Trebui să vorbească tare ca să se facă auzit şi să-şi aplece capul ca să-i întâlnească privirea. Înfăţişarea lui avea ceva enervant de impresionant; se poate să fi fost senzaţia aceea că e foarte înalt, deşi statura lui nu era mai impunătoare decât a celorlalţi.

— Prietenul meu Adam, care are o mulţime de inhibiţii când vine vorba de relaţiile sociale, crede că eşti drăguţă, dar nu vrea să facă nicio mişcare. Uite-l acolo! Nu e cel asudat. Şi nici cel mohorât.

În mare măsură împotriva voinţei ei, Blue privi la canapeaua care i se indicase. Acolo stăteau trei băieţi. Unul era mohorât, exact aşa cum fusese descris şi afişa o înfăţişare ştearsă şi ponosită, de parcă persoana lui ar fi fost spălată de mult prea

multe ori. Cel care dăduse cu capul în lampă era frumos şi avea capul ras; părea un soldat dintr-un război în care inamic îi era absolut toată lumea. Al treilea era... elegant. Cuvântul nu era tocmai exact, dar se apropia. Faţa lui avea oasele fine şi părea puţin fragilă, iar ochii albaştri erau frumoşi chiar şi pentru o fată.

Deşi instinctul îi poruncea altfel, Blue nu reuşi să-şi înăbuşe interesul:

— Aşa, şi? întrebă ea.

— Aşa, şi vrei să-mi faci o favoare şi să vii cu mine ca să-i vorbeşti?

Blue folosi o milisecundă din timpul care urmă ca să-şi imagineze cum ar fi fost să se arunce pe o canapea cu Băieţii Corbi şi să navigheze printr-o conversaţie neplăcută şi vag sexistă. În pofida frumuseţii băiatului de pe canapea, milisecundă nu se dovedi tocmai plăcută.

— Şi, mai exact, despre ce crezi că aş putea vorbi cu el?

Preşedintele cu Celular o privi lipsit de griji:

— Găsim noi ceva. Suntem oameni interesanţi.

Blue se îndoia. Băiatul elegant era însă... elegant. În plus, părea oripilat de-a dreptul că prietenul său venise să vorbească cu ea, ceea ce era încurajator. Pentru un moment scurt, foarte scurt, de care mai târziu avea să fie ruşinată şi năucită deopotrivă, Blue se gândi să-i spună Preşedintelui cu Celular când avea să-şi încheie tura. În momentul acela, Donny a strigat-o pe nume din bucătărie şi şi-a adus aminte de prima şi a doua regulă.

— Vezi şorţul pe care îl port? Asta înseamnă că lucrez. Aşa-mi câştig existenţa.

Fără să-şi şteargă de pe faţă expresia senină, băiatul o asigură:

— O să am eu grijă de asta.

— O să ai grijă… repetă ea.

— Da. Cât câştigi pe oră? Mă ocup eu. Şi-o să vorbesc şi cu şeful tău.

Pentru o clipă, Blue rămase fără cuvinte. Nu-i crezuse până atunci pe cei care susţineau că au rămas la un moment dat fără cuvinte, dar acum tocmai i se întâmplase. Deschise gura, dar nu reuşi decât să sufle afară nişte aer. Urmă un fel de început de râs. În final, reuşi să se răstească:

— Nu sunt prostituată!

Băiatul de la Aglionby păru nedumerit o vreme, dar îşi dădu seama într-un târziu.

— O, nu asta am vrut să spun. Şi nici n-am spus.

— Şi atunci, ce-ai zis? Crezi că mă poţi *plăti* ca să vorbesc cu prietenul tău? E limpede că îţi plăteşti cu ora cea mai mare parte a companiei feminine de care ai parte şi nu ştii cum e în lumea adevărată, dar… dar…

Blue era conştientă că vorbele ei trebuiau să ajungă la o concluzie, dar nu era în stare să o găsească. Indignarea eliminase toate celelalte funcţii superioare ale creierului ei, lăsând în urmă doar dorinţa imperioasă de a-l pocni pe Preşedintele cu Celular. Băiatul deschise gura să protesteze, moment în care ea îşi aduse aminte care era concluzia.

— Cele mai multe fete, când sunt interesate de un tip, stau cu el pe *gratis*.

Spre lauda lui, băiatul de la Aglionby nu spuse nimic imediat. În loc de asta, păru că meditează o clipă şi îi vorbi pe un ton rece:

— Ai spus că aşa-ţi câştigi existenţa. M-am gândit c-ar fi fost nepoliticos să nu ţin seama de asta. Îmi pare rău că te-ai simţit insultată. Înţeleg că în locul din care vii tu lucrurile sunt altfel, dar mi se pare că e puţin nedrept să nu mă judeci şi tu cu aceeaşi măsură.

— Te *simt* condescendent, zise Blue.

Undeva în spate îl zări pe Băiatul Soldăţel imitând cu palma un avion. Se prăbuşea şi se ridica dinspre masă în timp ce Băiatul Mohorât râdea în hohote. Băiatul cel elegant îşi pusese palma pe faţă exagerându-şi oroarea cu degetele depărtate îndeajuns pentru ca ea să-l poată vedea făcându-i cu ochiul.

— Dumnezeule! pufni Băiatul cu Celular. Chiar nu ştiu ce să-ţi mai spun.

— Poate nişte scuze? îi recomandă ea.

— Mi-am cerut deja.

Blue se gândi o clipă:

— Atunci, „la revedere”.

Băiatul schiţă un gest discret spre pieptul lui, pe care ea îl interpretă ca fiind un fel de reverenţă sau ceva sarcastic, un comportament exagerat de gentleman. Calla l-ar fi alungat, dar Blue preferă să-şi bage mâinile în buzunarele şorţului.

În timp ce Preşedintele cu Celular se îndreptă înapoi spre masa lui şi luă în mână un jurnal gros

cu coperte de piele care părea extrem de diferit de restul persoanei sale, băiatul care arăta ca un soldat scoase un hohot dispreţuitor repetând „nu sunt prostituată”. Lângă el, băiatul cel elegant şi-a plecat capul. Urechile îi erau de un roz aprins.

Nici pentru o sută de dolari, gândi Blue. *Nici pentru două sute*.

Trebuia să recunoască însă că era puţin derutată de urechile aprinse. Nu părea foarte Aglionby. Oare şi Băieţii Corbi se ruşinau?

Privirea ei zăbovi o secundă prea mult. Băiatul elegant îşi ridică ochii şi o văzu. Sprâncenele i se uniră, într-o expresie mai degrabă plină de remuşcări decât răutăcioasă, făcând-o să se îndoiască şi mai mult.

Pe urmă, fu rândul ei să roşească, auzindu-l pe Preşedintele cu Celular spunând *Am să am grijă de asta*. Îi aruncă o privire ucigătoare, una demnă de Calla, şi se grăbi spre bucătărie.

Neeve se înşela. Nu avea să se îndrăgostească niciodată de vreunul dintre ei.

7

— Mai spune-mi o dată, îi ceru Gansey lui Adam, de ce crezi că o clarvăzătoare e o idee bună?

Pizzele fuseseră devorate (fără vreun ajutor din partea lui Noah), ceea ce-l făcea pe Gansey să se simtă mai bine şi pe Ronan să-i fie rău. Până la sfârşitul mesei, el reuşise să-şi rupă crusta de la toate juliturile căpătate în timpul cursei cu

căruciorul şi le-ar fi cojit şi pe cele a lui Adam, dacă el l-ar fi lăsat. Gansey îl trimise afară să se mai răcorească, împreună cu Noah în rol de baby-sitter.

Gansey şi cu Adam stăteau la rând, în timp ce o femeie se certa cu casierul pe tema ciupercilor de pe pizza.

— Au legătură cu energia, zise Adam, îndeajuns de tare ca să se facă auzit, pe deasupra muzicii asurzitoare.

Băiatul îşi privea cu atenţie braţul, de unde îşi cojise propria crustă. Pielea dezgolită părea puţin furioasă. Ridică privirea şi şi-o îndreptă peste umăr, uitându-se probabil după malefica *chelneriţă neprostituată*. O parte din Gansey se simţea vinovată că spulberase şansele lui Adam cu ea. Cealaltă parte era convinsă că-şi salvase prietenul de la o soartă care implica extragerea coloanei sale vertebrale şi apoi devorarea lui.

Era posibil ca, vorbind despre bani, să fi fost nepăsător. Nu *intenţionase* să o ofenseze, dar, privind retrospectiv, trebuia să accepte că era posibil s-o fi jignit. Asta avea să-l nemulţumească toată seara. Îşi promise, a suta oară, să-şi cântărească mai bine cuvintele pe viitor.

— Meridianele sunt energetice, continuă Adam. Energie şi iar energie.

— O potriveală, răspunse Gansey. Dacă clarvăzătoarea s-ar pricepe şi ea…

— Calul de dar nu se caută la dinţi, zise Adam.

Gansey privi la bonul pentru pizza scris de mână pe care îl ţinea în palmă. Conform cuvântului cu caractere rotunjite, numele chelneriţei lor era

Cialina. Fata şi-ar fi scris şi numărul de telefon, dar ar fi fost greu să se hotărască mai apoi pe care dintre băieţi şi-ar fi dorit să-l atragă. Unele persoane de la masă erau mai puţin periculoase decât altele. *Ea* nu-l găsise cu siguranţă condescendent.

Ceea ce se datora probabil faptului că nu-l auzise vorbind.

Toată noaptea. Chestia asta avea să-l tulbure *toată noaptea*.

— Mi-aş dori să existe o cale prin care să aflăm cât de largi sunt liniile energetice. Nu ştiu dacă ne uităm după un fir sau după o autostradă. Nici măcar după atâta timp. Am fi putut să fim la un pas depărtare şi să nu fi observat.

Gâtul lui Adam ar fi trebuit să se fi rupt deja de la cât îl rotise ca să se uite în jur. Tot nu dăduse cu privirea de chelneriţa aceea. Părea obosit, stătuse până târziu mult prea multe nopţi muncind şi studiind. Lui Gansey nu-i plăcea să-l vadă aşa, dar nimic din ceea ce îi venea în cap nu reuşea să se concretizeze în vorbe pe care să le spună prietenului său. Adam nu tolera deloc mila.

— Ştim că pot fi descoperite cu o ansă, deci n-au cum să fie atât de înguste, zise Adam, ştergându-şi tâmpla cu dosul mâinii.

Acesta fusese cel mai important element pe care Gansey îl adusese în Henrietta: luni de măsurare cu ansa şi de cercetare. Mai târziu, încercase să delimiteze linia ceva mai precis împreună cu Adam. Înconjuraseră oraşul cu o creangă de salcie în mână şi cu un cititor de

frecvenţe electromagnetice, schimbând instrumentele de la unul la celălalt. Aparatul înregistrase nişte maxime ciudate de câteva ori, iar lui Gansey i se păruse că simte cum crenguţa i se zbate în mână, deşi toate astea ar fi putut să fie doar expresia dorinţei lor arzătoare de a descoperi ceva.

I-aş putea spune că notele lui o să se ducă la dracu' dacă nu revine la ore, gândi Gansey privind la cearcănele negre de sub ochii lui Adam. Dacă l-ar fi sfătuit aşa, probabil că Adam n-ar fi interpretat-o ca fiind un fel de pomană. Se gândi cum să împacheteze îndemnul acela ca să pară egoist: *Nu-mi eşti de niciun folos dacă iei mono sau altceva*. Adam şi-ar fi dat seama însă imediat de stratagemă.

În loc de sfaturi, Gansey se mulţumi să spună:

— Avem nevoie de un punct A precis înainte de a începe să ne gândim la un punct B.

Dar aveau punctul A. Aveau chiar şi un punct B. Problema era că ele erau mult prea mari. Gansey găsise o hartă pe care o rupsese dintr-o carte care descria statul Virginia şi avea meridianul energetic marcat cu negru. La fel ca suporterii meridianelor energetice din UK, şi americanii determinaseră locuri spirituale importante şi trăseseră linii între ele până când arcul meridianului energetic devenise evident. Părea că altcineva muncise deja în locul lor.

Creatorii acestor hărţi nu intenţionaseră însă ca ele să fie folosite precum cele rutiere; pur şi simplu erau prea aproximative. Una dintre ele

cuprindea doar oraşele New York şi Washington D.C. şi muntele Pilot din Carolina de Nord ca posibile puncte de referinţă. Fiecare dintre ele se întindea însă pe kilometri întregi şi, pe de altă parte, chiar dacă foloseai şi cel mai fin dintre creioane ca să trasezi o linie, aceasta ar fi avut cel puţin zece metri la sol. Chiar şi dacă eliminau toate celelalte posibilităţi şi tot mai rămâneau mii de hectare pe unde ar fi trebuit să caute meridianul energetic. Mii de hectare unde ar fi putut fi Glendower, dacă mormântul lui era cu adevărat pe o asemenea linie energetică.

— Mă întreb, gândi Adam cu voce tare, dacă am putea electrifica fie ansele, fie linia. Să le legăm la o baterie de maşină sau ceva.

Dacă ai lua un împrumut, *ai putea să nu mai munceşti decât după colegiu*. Nu. Sfatul ar fi dus imediat la o ceartă. Gansey clătină din cap încetişor, gândindu-se mai degrabă la propriile probleme decât la comentariul lui Adam.

— Asta sună ca începutul unei sesiuni de tortură sau a unui videoclip muzical, zise el.

Expresia caut-chelneriţa-diavol de pe faţa lui Adam lăsă locul celei am-o-idee-genială. Oboseala se topi şi ea.

— De fapt, amplificarea. La asta mă gândeam. Ceva care să o facă mai uşor de urmărit.

Nu era o idee prea rea. Cu un an în urmă, în Montana, Gansey vorbise cu victima unei lovituri de trăsnet. Băiatul stătuse pe ATV-ul său în uşa unui grajd în momentul în care fusese lovit de trăsnet, iar incidentul îl făcuse să-i fie frică

inexplicabil de a sta în casă şi-i dăduse o abilitate uluitoare de a urma unul dintre meridianele energetice vestice, folosindu-se doar de o antenă de radio îndoită. Timp de două zile urmăriseră împreună linia energetică peste câmpuri sculptate de gheţari şi împestriţate de căpiţe rotunde de fân, mai înalte decât ei, descoperind surse ascunse de apă, caverne micuţe, locuri înnegrite de trăsnete şi pietre cu marcaje ciudate. Gansey încercase să-l convingă pe băiat să vină cu el pe Coasta de Est şi să facă acelaşi miracol şi cu meridianul energetic de aici, dar frica patologică a băiatului de spaţii închise îl împiedicase să intre într-o maşină sau într-un avion. Pe jos, drumul ar fi fost foarte lung.

Cu toate astea, nu era un exerciţiu cu totul nefolositor. Era încă un amănunt care dovedea teoria deocamdată amorfă pe care Adam abia ce o descrisese. Meridianele energetice şi electricitatea puteau avea legături între ele. Energie şi energie.

O potrivеală.

În timp ce înainta către casă, Gansey îşi dădu seama că Noah se strecurase în spatele lui părând tulburat şi că are să-i spună ceva urgent. Ambele stări erau tipice lui Noah, aşa încât Gansey nu-i dădu atenţie imediat. Preferă să-i dea casierului un teanc de bonuri. Noah continua să se agite.

— Ce e? îl întrebă Gansey.

Noah dădu să-şi pună mâinile în buzunar, dar se răzgândi. Mâinile lui păreau să nu-şi găsească locul acolo unde pentru alţii ar fi fost comod. Într-un târziu, le lăsă să atârne pe lângă corp şi zise scurt:

— Declan e aici.

Gansey examină rapid tot restaurantul, dar nu văzu nimic.

— Unde?

— În parcare, îi răspunse celălalt. El şi Ronan…

Fără să mai aştepte restul propoziţiei, Gansey se năpusti pe uşă în noaptea neagră. Trecând în viteză pe partea cealaltă a clădirii, ajunse la timp în parcare ca să-l vadă pe Ronan cum loveşte cu pumnul.

Impulsul era infinit.

Din câte se părea, prima lovitură. În lumina de un verde greţos a unei lămpi de iluminat stradal care bâzâia, Ronan afişa o postură de neoprit, iar faţa îi părea cioplită în granit. Nu era pic de ezitare în lovitura aceea. Acceptase efectul loviturii cu mult înainte să-şi strângă pumnul.

De la tatăl său, Gansey moştenise o gândire logică, plăcerea de a cerceta şi un fond fiduciar[9] de dimensiunile premiului cel mare al multor loterii statale.

De la tatăl lor, fraţii Lynch moşteniseră nişte orgolii incomensurabile, un deceniu de lecţii de cântat la un obscur instrument irlandez şi capacitatea de a boxa ca nişte profesionişti. Niall Lynch nu fusese în preajma lor prea mult, dar în răstimpurile pe care le petrecuse cu ei fusese un bun profesor.

— *Ronan*! urlă Gansey prea târziu.

9 Trust fund (eng.) - un depozit bancar eliberat titularului doar la moartea celui care l-a constituit. Este un instrument succesoral foarte folosit în SUA, mai puţin cunoscut la noi (n. tr.).

Declan se prăbuşi, dar înainte ca Gansey să aibă timp să se gândească la un plan era din nou în picioare, înfigându-şi pumnii în fratele său. Ronan slobozi un şir de înjurături atât de variate şi de precise, încât Gansey se miră că Declan nu e sfâşiat doar de puterea cuvintelor. Braţele se agitau precum morile de vânt. Genunchii se izbeau în piepturi. Coatele, în obraji. Apoi Ronan reuşi să-l apuce pe Declan de sacou şi să-l arunce pe capota lucioasă ca o oglindă a Volvoului său.

— Nu maşina! mârâi Declan, cu sângele curgându-i din buză.

Istoria familiei Lynch era următoarea: a fost odată ca niciodată un bărbat numit Niall Lynch care avea trei fii, dintre care unul îl iubea pe tatăl său mai mult decât ceilalţi. Niall Lynch era frumos şi charismatic, bogat şi misterios şi într-o zi a fost scos cu forţa din BMW-ul său gri metalizat şi omorât în bătaie cu o rangă. Fusese o zi de miercuri. Joi, fiul său Ronan i-a găsit corpul pe alee. Vineri, mama lor a încetat să vorbească şi nu a mai spus apoi niciun cuvânt.

Sâmbătă, fraţii Lynch au constatat că moartea tatălui lor îi lăsase bogaţi, dar fără casă. Testamentul le interzicea să se atingă de orice lucru din casă – de îmbrăcăminte, de mobilă. De mama lor tăcută. Documentul stipula clar că trebuie să se mute imediat la Aglionby, în cămin. Declan, cel mai mare, avea să controleze fondurile şi să le conducă vieţile până când fraţii lui aveau să împlinească optsprezece ani.

Duminică, Ronan a furat maşina tatălui lor.

Luni, fraţii Lynch au încetat să mai fie prieteni.

Împingându-l pe Ronan de lângă Volvo, Declan îşi lovi fratele suficient de tare încât să simtă şi Gansey durerea. Ashley, al cărei păr blond era mai vizibil decât restul siluetei, clipea des dinăuntrul maşinii.

Gansey făcu câţiva paşi mari în lungul parcării.

— Ronan!

Cel strigat nu-şi întoarse nici măcar capul. Pe faţă i se lăţise un zâmbet sinistru, mai mult de hârcă decât de băiat, în timp ce se lupta cu fratele său. Era o bătaie adevărată, nu una de paradă, şi se desfăşura repede. Cineva avea să sfârşească inconştient înainte ca Gansey să aibă timp să-i despartă, iar el chiar nu avea vreme în seara aceea să ducă pe cineva la Urgenţe.

Gansey se întinse, prinzându-l pe Ronan de braţ în timp ce se pregătea să lovească. Băiatul avea însă cealaltă mână peste gura lui Declan, care era pe cale să-i aplice fratelui său un pumn, într-o mişcare asemănătoare unei îmbrăţişări violente. Se nimeri că Gansey încasă pumnul lui Declan. Simţi ceva umed pe braţ. Era destul de sigur că e salivă, dar era posibil să fi fost şi sânge. Urlă un cuvânt pe care îl învăţase de la sora lui, Helen.

Ronan îl prinsese pe Declan de nodul cravatei sale roşii, iar celălalt îl apucase de ceafă cu o mână lividă. Gansey ar fi putut la fel de bine să nu se afle acolo. Cu o mişcare scurtă din încheietură, Ronan îl lovi pe Declan cu capul de portiera maşinii Volvo. Se auzi un zgomot bolnăvicios, umed. Mâna lui

Declan se descleştă.

Gansey profită de ocazie ca să-l împingă pe Ronan la vreo doi metri în spate. Băiatul îşi recăpătă imediat echilibrul, încordându-şi picioarele pe asfalt. Era incredibil de puternic.

— Încetează! gâfâi Gansey. O să-ţi pocească mutra.

Ronan se întoarse, doar muşchi şi adrenalină. Declan, cu costumul mai murdar decât ar fi trebuit să fie orice costum, se îndrepta din nou spre ei. Avea o vânătaie a naibii de mare la tâmplă, dar părea gata să o ia de la început. Era imposibil de zis de la ce pornise totul – o infirmieră nouă pentru mama lor, o notă proastă la şcoală, o factură greu de explicat dedusă de pe cartea de credit. Sau poate fusese doar Ashley.

În partea cealaltă a parcării îl văzu pe şeful de la Nino ieşind pe uşa din faţă. Nu mai era mult şi aveau să vină poliţiştii. *Unde era Adam?*

— Declan, zise Gansey pe un ton ameninţător, dacă vii aici îţi jur…

Scuturându-şi bărbia, Declan scuipă sânge pe asfalt. Buza îi sângera, dar dinţii păreau să-i fie întregi.

— Bine. De acum e câinele tău, Gansey! Să-l ţii în lesă! Încearcă să faci în aşa fel încât să nu fie dat afară de la Aglionby. Eu mă spăl pe mâini.

— Aş vrea eu, mârâi Ronan.

Sub apăsarea mâinii, Gansey simţea corpul incredibil de rigid al prietenului său. Părea că ura îi devenise o a doua piele.

— Eşti doar un rahat, Ronan! zise Declan. Dacă

tata ar vedea…

Vorbele astea îl făcură pe Ronan să se năpustească din nou. Gansey îl prinse însă în braţe şi îl trase înapoi.

— Şi ce cauţi *aici*? îl întrebă Gansey pe Declan.

— Ashley trebuia să meargă la baie, îi răspunse ţeapăn Declan. Cred că am dreptul să mă opresc unde vreau, nu?

Ultima dată când Gansey fusese în baia unisex de la Nino mirosea a vomă şi a bere.

Pe unul dintre pereţi, cineva scrisese cu un marker roşu cuvântul BEEZLEBUB[10], cu numărul de telefon al lui Ronan sub el. Era greu de crezut că Declan dorise să aleagă facilităţile sanitare de la Nino pentru prietena sa. Gansey rosti repezit:

— Cred că ar trebui pur şi simplu să pleci. Nu puteţi rezolva nimic în seara asta.

Declan râse o singură dată, un hohot nepăsător, plin de vocale rotunjite. Cu toate astea, era clar că nu găsea nimic distractiv la Ronan.

— Întreabă-l dacă o să aibă măcar media nouă anul ăsta, îi zise el lui Gansey. Te duci *vreodată* la şcoală, Ronan?

Din spatele lui Declan, Ashley scoase capul pe fereastra portierei de la şofer. Dăduse geamul în jos ca să audă mai bine. Ashley nu părea chiar proastă atunci când credea că nu o vede nimeni. Părea că se face dreptate şi că, de data asta, îi venea rândul lui Declan să fie sedus şi abandonat.

---

10 Beezlebub este numele unuia dintre cei şapte prinţi ai iadului, un nume derivat din Ba‘al Zebub, zeitate venerată în oraşul filistean Ekron (n. r.).

— Nu spun că n-ai dreptate, Declan, zise Gansey.

Urechea îi zvâcnea în locul în care fusese lovită. Putea simţi şi pulsul lui Ronan zbătându-se în palma cu care îl ţinea de braţ. Îşi aduse aminte de promisiunea pe care şi-o făcuse, să ia mai multă aminte la vorbele pe care le rosteşte, aşa încât îşi potrivi în minte cuvintele înainte să răspundă cu voce tare:

— Dar nu eşti Niall Lynch. N-ai să fii niciodată. Şi-ţi vei putea vedea de viaţă mult mai bine dacă vei înceta să încerci lucrul ăsta.

Gansey îi dădu drumul lui Ronan. Acesta nu se mişcă, la fel ca fratele lui, de parcă auzul numelui tatălui lor funcţionase ca o vrajă. Aveau aceeaşi expresie sălbatică întipărită pe faţă. Răni diferite produse de aceeaşi armă.

— Eu încerc doar să-l ajut, zise Declan într-un târziu, dar tonul vocii sale arăta că se considera învins.

Acum câteva luni, Gansey l-ar fi crezut.

Alături, Ronan stătea cu mâinile atârnând pe lângă corp. Uneori, după ce Adam era lovit, în ochii lui răsărea ceva îndepărtat şi absent, ca şi cum corpul i-ar fi aparţinut altcuiva. Când Ronan era lovit, era exact pe dos; devenea atât de prezent, încât părea că dormise până atunci.

— N-am să te iert niciodată, îi zise Ronan fratelui său.

Geamul de la Volvo se ridică fâşâind, ca şi cum Ashley îşi dăduse brusc seama că dialogul devenise o conversaţie pe care ea nu trebuia să o

audă.

Sugându-şi buza însângerată, Declan privi o clipă în pământ. Pe urmă se îndreptă de umeri şi-şi potrivi cravata.

— Asta nu prea mai are nicio importanţă, zise el, deschizând portiera maşinii.

În timp ce se aşeza pe locul şoferului, îi spuse lui Ashley că nu are chef să vorbească despre cele întâmplate şi apoi trânti portiera. Cauciucurile scârţâiră muşcând din asfalt, iar Gansey şi Ronan rămaseră unul lângă celălalt în lumina aceea ciudată din parcare. Pe o stradă paralelă, un câine lătră nehotărât, doar de trei ori. Ronan îşi duse degetul mic la sprânceană ca să vadă dacă-i curge sânge, dar nu întâlni decât un cucui bombat.

— Rezolvă chestia asta! zise Gansey.

Nu era foarte sigur că lucrul pe care îl făcuse sau poate greşeala lui Ronan erau uşor de corectat, dar ştia bine că, orice ar fi fost, chestiunea aia trebuia îndreptată. Singurul motiv pentru care lui Ronan i se îngăduia să locuiască la Monmouth Manufacturing era că notele sale erau acceptabile.

— Indiferent ce-ar fi. Nu-i permite să aibă dreptate.

— Vreau să mă las, zise Ronan încetişor ca să-l audă doar Gansey.

— Mai e doar un an…

— Nu vreau să mai dureze încă un an! zise Ronan izbind cu piciorul o piatră care ajunse sub Camaro.

Continuă cu o voce în care nu tonul era cel

care crescuse, ci ferocitatea.

— Încă un an şi pe urmă mă spânzur cu o cravată, ca Declan? Eu nu-s un nenorocit de politician, Gansey! Şi nici bancher!

Nici Gansey nu era, dar asta nu însemna că dorea să abandoneze şcoala.

Durerea din vocea lui Ronan îl făcea pe Gansey să ştie exact că el nu avea voie să se lase înduplecat:

— Doar până la absolvire şi apoi poţi să faci tot ce vrei.

Banii pe care i-i lăsaseră taţii lor erau îndeajuns de mulţi pentru ca niciunul dintre ei să nu aibă nevoie să muncească vreodată, dacă nu voiau să o facă. Erau nişte rotiţe autonome în maşinăria societăţii, un lucru care îl apăsa pe Ronan în cu totul alt fel decât pe Gansey.

Ronan părea furios, dar era oricum în dispoziţia aceea în care ar fi părut aşa, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Nu ştiu ce vreau. Nu ştiu cine dracu' sunt!

Se urcă în Camaro.

— Mi-ai promis! zise Gansey prin portiera deschisă.

— Ştiu ce-am făcut, Gansey, şopti Ronan fără să-l poată privi în ochi.

— Nu uita!

Când Ronan trânti portiera, zgomotul răsună mult prea tare, în felul acela în care se aud lucrurile noaptea. Gansey veni lângă Adam, care se ţinuse la o distanţă sigură. În comparaţie cu Ronan, Adam arăta impecabil, stăpân pe sine.

Făcuse rost de undeva de o minge de cauciuc pe care era imprimat SpongeBob şi acum o dădea de pământ afişând o expresie gânditoare.

— I-am convins să nu cheme poliţia, zise Adam care avea un talent aparte să liniştească lucrurile.

Gansey răsuflă uşurat. Simţea că în seara aceea nu avea ceea ce trebuie ca să vorbească poliţiştilor în numele lui Ronan.

Spune-mi că fac ceea ce trebuie cu Ronan. Spune-mi că asta e calea să-l regăsesc pe vechiul Ronan. Spune-mi că nu-l distrug ţinându-l departe de Declan.

Adam îi spusese deja lui Gansey că Ronan trebuia să înveţe să-şi rezolve singur problemele. Se pare că doar el se temea că Ronan ar fi putut ajunge să înveţe să trăiască în mizerie.

— Unde e Noah? întrebă el.

— Vine imediat. Cred că a rămas să dea un bacşiş, zise Adam, aruncând mingea de pământ şi prinzând-o înapoi.

Avea un fel aproape mecanic de a-şi încleşta degetele pe minge în momentul în care ea se întorcea de jos; acum palma sa era deschisă şi goală, iar în momentul următor strângea mingea în pumn.

Pământ. *Palmă*.

— Deci, Ashley, zise Gansey.

— Da, răspunse Adam de parcă l-ar fi aşteptat pe el să pomenească de fată.

— Ce ochi avea!

Era o expresie pe care tatăl său o folosise mereu, un fel de sancţiune de familie pentru

cineva nu foarte discret.

— Chiar crezi că era aici pentru Declan? întrebă Adam.

— Ce alt motiv să fi avut?

— Glendower, răspunse Adam imediat.

Gansey râse, dar Adam, nu.

— Serios, ce alt motiv?

În loc să răspundă, Adam răsuci mâna şi aruncă mingea de cauciuc. Îşi alesese traiectoria cu grijă, lovind întâi asfaltul, apoi unul din cauciucurile maşinii, doar pentru a se înscrie apoi pe un arc care dispărea undeva în noaptea neagră. Păşi exact la timp ca să o prindă din nou în palmă. Gansey scoase un sunet apreciativ.

— Cred că n-ar trebui să mai vorbeşti şi cu alţii despre subiectul ăsta, zise Adam.

— Dar nu e un secret.

— Poate ar trebui să fie.

Neliniştea lui Adam era molipsitoare, dar, dacă gândea logic, nu avea niciun motiv să se teamă. Timp de patru ani, Gansey îl căutase pe Glendower admiţând deschis acest lucru pentru toată lumea şi mai ales faţă de cei care arătau interes, dar nu văzuse nici măcar o dată cea mai mică dovadă că mai există cineva care vrea să găsească exact acelaşi lucru. Trebuia totuşi să admită că ipoteza acestei posibilităţi îi dădea un sentiment ciudat de neplăcut.

— Totul e la vedere, Adam. Aproape toate sursele noastre sunt şi ele publice. E prea târziu să le mai ţinem secrete. A fost prea târziu cu ani în urmă.

— Haide, Gansey! zise Adam cu însufleţire. Nu simţi? Chiar nu te simţi…?

— Cum să mă simt?

Lui Gansey nu-i plăcea să vorbească în contradictoriu cu Adam, iar discuţia părea că se îndreaptă spre o confruntare. Adam încerca fără succes să găsească cuvântul potrivit. Într-un târziu, îl rosti:

— … *observat*.

În partea cealaltă a parcării, Noah apăruse într-un târziu ieşind din restaurantul Nino şi se mişca acum molatic spre ei. În Camaro, Ronan putea fi ghicit doar după siluetă. Stătea cu capul în piept, de parcă ar fi dormit. De undeva din apropiere venea un miros de trandafiri şi de iarbă tunsă pentru prima dată în anul acela, iar din depărtare îi gâdila nările aroma pământului reavăn care învia sub covorul de frunze de anul trecut şi prospeţimea pâraielor de munte care curgeau prin locuri în care omul nu păşise niciodată. Poate că Adam avea dreptate. Era ceva evident în seara aceea, gândi el. Ceva nevăzut care îşi deschidea ochii.

De data aceasta, când Adam izbi mingea de pământ, Gansey întinse mâna şi o prinse cu îndemânare.

— Crezi c-ar avea vreun sens să ne spioneze cineva dacă n-am fi fost pe drumul cel bun, spuse Gansey?

8

La ora la care Blue părăsi agale restaurantul, plictiseala îi spulberase anxietatea. Trase adânc în piept aerul răcoros al nopţii. Părea că e pur şi simplu altă substanţă decât cea care trecea prin filtrele aparatelor de aer condiţionat de la Nino.

Îşi dădu capul pe spate ca să privească stelele. Aici, la marginea centrului vechi, nu erau destule lumini ca să le acopere complet. Ursa Mare, Leul, Cefeu. Răsufla din ce în ce mai uşor, pe măsură ce recunoştea mai multe constelaţii.

Lanţul cu care îşi legase bicicleta era rece. În parcare se auzeau conversaţii şoptite, pe care nu le putea distinge. Undeva lângă ea se auziră câţiva paşi pe asfalt. Chiar şi atunci când erau tăcuţi, oamenii continuau să fie cele mai zgomotoase dintre animale.

Într-o zi, avea să trăiască într-un loc în care va putea ieşi în faţa casei şi să vadă doar stelele, nu şi luminile de pe stradă, undeva unde să se simtă cât mai aproape cu putinţă de darul pe care îl avea mama ei. Când privea spre stele, ceva se zbătea în ea, cerându-i să vadă mai mult decât lumina lor, să pună ordine pe firmamentul acela haotic, să extragă imagini. Nu reuşea însă niciodată. Nu reuşise să distingă decât Leul, Cefeu, Scorpionul şi Dragonul. Poate că avea nevoie de mai mult orizont şi de mai puţin oraş. Problema era că nu-şi dorea cu adevărat să ştie viitorul. Voia să vadă ceva ce nimeni n-a putut şi nu va putea să observe vreodată şi era probabil ca lucrul ăsta să necesite mai multă magie decât există în întreaga lume.

— Scuzaţi-mă, ăăă… domnişoară! Salut!

Vocea era cumpănită cu grijă, masculină şi avea un accent local; marginile vocalelor erau rotunjite. Blue se întoarse cu o expresie binevoitoare întipărită pe chip.

Spre surpriza ei, era băiatul elegant, mai tras la faţă şi mai mare, aşa cum părea în lumina aceea. Era singur. Nu se vedea nici Preşedintele cu Celular, nici cel mohorât sau prietenul lor, cel ostil. Cu o mână îşi ţinea bicicleta. Cealaltă era în buzunar. Postura lui nesigură nu se prea potrivea cu puloverul ce purta emblema Corbilor, iar ea reuşi chiar să observe un petic mai uzat, undeva pe umăr, înainte ca el să apuce să-şi lipească urechea de zona aceea, de parcă i-ar fi fost frig.

— Salut! răspunse Blue mai blând decât ar fi făcut-o dacă n-ar fi văzut rosătura.

Nu-şi dădea seama ce fel de băiat de la Aglionby ar fi purtat pulovere la mâna a doua.

— Eşti Adam, nu-i aşa?

Băiatul încuviinţă grăbit din cap. Blue privi la bicicleta lui. Nu ştia nici ce fel de elev de la Aglionby mergea cu bicicleta, în loc să conducă o maşină.

— Eram în drum spre casă, zise Adam, şi mi s-a părut că te recunosc. Am vrut să-ţi spun că-mi pare rău de ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Nu eu i-am spus să vorbească aşa şi am ţinut neapărat să afli asta.

Lui Blue nu-i scăpă faptul că vocea lui cu un uşor accent era la fel de plăcută ca înfăţişarea. Totul amintea de un apus în Henrietta: căldură revărsată peste balansoarele din verandă şi pahare

de ceai cu gheaţă, zumzet de cicade din cauza căruia nu-ţi auzi nici gândurile. Băiatul privi peste umăr la auzul unei maşini care trecea pe stradă. Când îşi întoarse din nou faţa spre ea, încă avea o expresie de neîncredere întipărită pe chip – o linie între sprâncene şi buzele încordate iar fata îşi dădu seama că aşa arăta el în mod obişnuit. Includea toate trăsăturile sale, potrivindu-le perfect cu liniile din jurul gurii şi al ochilor. *Băiatul ăsta de la Aglionby nu e fericit prea des*, gândi ea.

— Păi, frumos din partea ta, zise ea, dar nu eşti tu cel care trebuie să-şi ceară scuze.

— Nu-l pot lăsa să-şi asume toată vina, preciză Adam. Vreau să spun… avea dreptate. Chiar voiam să-ţi vorbesc. Dar nu-mi doream să… încerc să te agăţ.

Acesta era momentul în care ar fi trebuit să-l respingă. Dar ea era încă anesteziată de felul în care el roşise la masă, de expresia lui onestă, de zâmbetul său cumva nesigur. Faţa lui era ciudată în felul acela care te face să vrei să o priveşti mai mult.

Problema era că nu flirtase niciodată cu cineva căruia să-i fi dorit să aibă succes.

Nu face asta! o preveni o voce din interior.

— Şi atunci ce-ai *vrut* să faci? întrebă ea.

— Să vorbim, răspunse băiatul.

Cu accentul său de localnic, cuvântul păruse că e grozav de lung şi că nu este un sinonim pentru „să discutăm”, cât mai degrabă pentru „să mărturisesc”. Nu reuşi să se stăpânească să mai privească o dată la conturul plăcut al buzelor sale

subţiri.

— Bănuiesc că aş fi evitat o mulţime de probleme dacă aş fi venit pur şi simplu să-ţi vorbesc, încă de la început. Ideile celorlalţi par să-mi creeze numai necazuri în ultima vreme.

Blue dădu să-i spună cum ideile lui Oria aduceau necazuri pentru toată lumea la ea acasă, dar îşi dădu seama că apoi ar mai fi zis şi el ceva, iar ea i-ar fi răspuns şi asta ar fi putut continua toată noaptea. Ceva în legătură cu Adam îi spunea că acela era un băiat cu care ar fi putut avea o *conversaţie*. Ca de nicăieri, în mintea lui Blue se auzi vocea Maurei: *nu ai voie să săruţi pe nimeni*, *da*?

Şi uite-aşa, Blue se pierdu. Era, aşa cum subliniase Neeve, o fată sensibilă. Chiar şi cea mai plăcută modalitate de încheiere a discuţiei lor avea să însemne de fapt o tragedie. Oftă din greu.

— Nu a fost vorba de ceea ce mi-a spus despre tine. Chestia e că mi-a oferit bani, zise ea, punându-şi piciorul pe pedala bicicletei.

Important era să nu-şi imagineze cum ar fi fost dacă ar fi rămas să vorbească. Când Blue nu avea destui bani pentru ceva, cel mai rău lucru din lume pentru ea era să-şi închipuie cum ar fi fost să aibă ceea ce îşi dorise.

Adam oftă, de parcă şi-ar fi dat seama că fata se retrage.

— Nu ştie. Se comportă prosteşte în privinţa banilor.

— Şi tu nu?

Băiatul preferă să-i arunce o privire fermă. Pe

faţa lui se întipărise o expresie care nu lăsa loc de dubiu.

Blue îşi dădu din nou capul pe spate privind la stele. Era ciudat să-ţi imaginezi cât de repede străbăteau cerul: o mişcare amplă, prea îndepărtată ca să o detecteze. Leul, Centura lui Orion... Dacă ar fi fost precum mama, mătuşile sau verişoarele ei, capabilă să citească în stele, oare ar fi ştiut ce trebuie să-i spună lui Adam?

— Te mai întorci la Nino? întrebă ea.

— Sunt invitat?

Fata preferă să-i răspundă cu un surâs, care i se păru un lucru foarte periculos, ceva de care Maura n-ar fi fost deloc încântată.

Blue avea două reguli: nu te apropia de băieţi, fiindcă aduc necazuri şi nu te apropia de Băieţii Corbi fiindcă sunt nişte nenorociţi.

Dar regulile ei nu păreau să i se aplice şi lui Adam. Bâjbâi în buzunar, scoase un şerveţel pe care îşi scrise numele şi numărul de telefon de la Fox Way 300. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, îl împături şi i-l dădu lui Adam.

— Mă bucur că m-am întors! reuşi să zică băiatul.

Adam se întoarse şi începu să-şi împingă bicicleta ponosită şi scârţâitoare înapoi pe drumul de unde venise.

Blue îşi îngropă faţa în palme.

Am dat numărul meu de telefon unui băiat.

Am dat numărul meu de telefon unui Băiat Corb.

Cuprinzându-se cu braţele, îşi imagină o ceartă

viitoare cu mama ei. *Dacă dai cuiva numărul tău de telefon*, *nu înseamnă că o să-l şi săruţi*.

Blue tresări când se deschise uşa din spate a restaurantului. Era însă doar Donny, care se înseninã când o văzu. Ţinea în mână un jurnal legat în piele şi incredibil de gros, pe care fata îl recunoscu imediat. Îl văzuse în mâinile Preşedintelui cu Celular.

— Ştii cine şi-a uitat asta pe-aici? E cumva a ta? întrebă Donny.

Blue îl întâmpină la mijlocul drumului, luă jurnalul şi-l frunzări. Fiindcă fiecare pagină era citită şi răscitită, niciuna dintre ele nu reuşise să se impună, aşa încât caietul acela imens zăbovi o clipă până să se deschidă. Se desfăcu practic la mijloc, alegând să dea ascultare gravitaţiei şi nu felului în care fusese utilizat.

Pagina la care se deschisese era o harababură de tăieturi îngălbenite din cărţi şi ziare. Câteva fraze erau subliniate cu pixul roşu, iar pe margini se vedeau notiţe (*Peşterile din Luray sunt un loc spiritual*? *ciori = corbi*?). Într-un chenar, se vedea un text scris în grabă, o listă intitulată „Toponimie de origine velşă lângă Henrietta”. Blue recunoscu cele mai multe dintre oraşele de acolo: Welsh Hills, Glen Bower, Harlech, Machinleth.

— Nu l-am citit, zise Donny. Am vrut doar să văd dacă nu e vreun nume scris acolo ca să ştiu cui să-l înapoiez. Când m-am uitat însă înăuntru, mi-am dat seama că e plin cu chestii din astea de-ale tale.

Voia să spună că notiţele alea arătau ca

aparţinând fiicei unei ghicitoare.

— Cred că ştiu al cui este, zise Blue, care se simţea consumată de dorinţa arzătoare de a petrece ceva timp răsfoind paginile jurnalului. O să-l iau eu.

După ce Donny intră din nou în restaurant, deschise din nou copertele. Acum avea timp să se minuneze de densitatea informaţiilor de acolo. Conţinutul nu o captivă încă de la început, dar sentimentul pe care i-l trezeau paginile acelea pline era ceva ciudat. Erau atâtea tăieturi pe paginile lui încât jurnalul nu lua forma unei cărţi decât după ce era încins cu legăturile sale de piele. Pagini întregi erau dedicate acestor texte decupate şi, indiscutabil, erau foarte plăcute la atingere. Blue îşi trecu degetele pe suprafeţele acelea atât de diferite. Cremoase: hârtie cretată, scrisă cu un font zvelt. Delicate: hârtie subţire, maronie, pe care erau litere cu serife. Netede: hârtie albă, obişnuită, tipărită cu litere boante, lipsite de simţ artistic. Tăieturi din ziar, cu margini neregulate şi cu o nuanţă palidă de galben.

Pe urmă, erau notiţele făcute cu o mulţime de pixuri şi markere diferite, dar scrise toate în acelaşi stil de afacerist. Erau pasaje încercuite, puncte care marcau chestiunile importante şi sublinieri care păreau cumva urgente. Autorul făcuse liste numerotate, desenând apoi semne de exclamare pe margini. Se contraziceau şi se refereau una la alta la persoana a treia. Liniile se transformau în haşuri şi apoi în schiţe ale munţilor şi în urme de cauciucuri lăsate de maşini rapide.

Îi trebui o vreme ca să înţeleagă despre ce era cu adevărat jurnalul. Era organizat pe secţiuni destul de neclare, dar era evident că oricine fusese cel care-l crease rămăsese fără spaţiu în unele şi trebuise să le continue în altă parte a caietului. Era o parte despre meridianele energetice, linii de energie invizibilă care legau locurile cu încărcătură spirituală. Mai era o secţiune despre Owain Glyndŵr, Regele Corb. Altă parte aduna legenda cavalerilor adormiţi în peşterile de sub munţi, care aşteptau să fie descoperiţi şi readuşi la viaţă. Multe pagini adunau poveşti stranii despre regi sacrificaţi, despre zeiţe ale apei care trăiseră în timpuri imemoriale şi despre toate lucrurile antice pe care le reprezentau corbii.

Cea mai pregnantă senzaţie era că jurnalul *avea dorinţe proprii*. Îşi dorea mai multe decât putea conţine, decât puteau descrie cuvintele şi ilustra diagramele. Dorinţa exploda dintre pagini cu fiecare linie frântă şi fiecare notiţă luată în grabă sau definiţie tipărită cu litere înnegrite. Era ceva deopotrivă dureros şi melancolic în jurnalul acela.

Dintre toate formele schiţate pe foi, una i se păru familiară. Erau trei linii care se intersectau, un triunghi alungit, cu linii curbe. Era aceeaşi formă pe care Neeve o desenase în praful din curtea bisericii, aceeaşi pe care mama ei o schiţase pe uşa aburită a duşului.

Blue netezi pagina ca să vadă mai bine. Secţiunea aceea era despre meridianele energetice, „drumuri mistice ale energiei care

conectează locurile cu încărcătură spirituală”. În tot jurnalul, autorul desenase cele trei linii de nenumărate ori alături de un profil nu foarte reuşit al menhirelor de la Stonehenge, cai alungiţi în mod straniu şi o schiţă a unui tumul. Nu exista însă nicăieri o explicaţie a simbolului.

N-avea cum să fie o coincidenţă.

Jurnalul nu avea cum să-i aparţină băiatului ăluia cu aer prezidenţial. Probabil că i-l dăduse cineva.

Poate că e al lui Adam, gândi ea.

Băiatul îi trezea aceleaşi simţăminte ca şi jurnalul: sentimentul magiei, al posibilului, al pericolului care te înspăimântă. Aceeaşi senzaţie ca atunci când Neeve îi spusese că un spirit i-a atins părul.

Mi-aş dori ca tu să fi fost Gansey, gândi Blue. Imediat după aceea, îşi dădu însă seama că nu e adevărat. Pentru că indiferent cine era Gansey, el nu mai avea mult de trăit.

9

Gansey se trezi în mijlocul nopţii, cu faţa scăldată de lumina lunii pline, în sunetul telefonului.

Bâjbâi după el printre păturile cu care se învelise. Pe jumătate orb fără ochelari sau lentile de contact, trebui să îşi ţină ecranul la doar trei centimetri de ochi ca să vadă cine îl sună: MALORY R. Gansey înţelese momentul bizar în care primea apelul. Dr. Roger Malory locuia în Sussex, adică la

o diferenţă de fus orar de cinci ore faţă de Henrietta. Miezul nopţii în Virginia era cinci dimineaţa pentru Malory-care-se-trezea-devreme. Era una dintre autorităţile principale în domeniul meridianelor energetice din Marea Britanie. Avea optzeci sau o sută sau două sute de ani şi scrisese trei cărţi despre acest subiect, toate fiind lucrări clasice în acest (extrem de îngust) domeniu. Se întâlniseră în vara pe care Gansey şi-o împărţise între Ţara Galilor şi Londra. Malory fusese primul care îl luase în serios pe Gansey cel de cincisprezece ani, o onoare pentru care băiatul nu avea de gând să înceteze prea curând să-i fie recunoscător.

— Gansey! exclamă Malory cu căldură şi evitând să-i spună pe numele de botez.

Fără vreun preambul, Malory se lansă într-un monolog despre vreme, despre ultimele patru întruniri ale Clubului de istorie şi despre cât de enervant era câinele Collie al vecinului său. Gansey pricepu mai bine de trei sferturi din monolog. După ce locuise în Regatul Unit pentru aproape un an, devenise destul de bun la înţelegerea accentelor, dar al lui Malory era adesea greu de priceput din cauza unei combinaţii de sorbituri, clefăituri, vârstă înaintată şi o conexiune telefonică proastă.

Se ridică din pat, se ghemui în faţa machetei oraşului Henrietta şi rămase aşa ascultând politicos timp de douăsprezece minute înainte să-l întrerupă cu delicateţe.

— E drăguţ c-aţi sunat.

— Am descoperit un text foarte interesant, zise Malory.

Se auzi un zgomot de parcă celălalt ar fi mestecat ceva sau ar fi împachetat un lucru în celofan. Gansey îi văzuse apartamentul şi era posibil să le fi făcut pe amândouă deodată.

— O sursă care susţinea că meridianele energetice sunt adormite. Nu-ţi sună cunoscut?

— Ca Glendower! Aşa, şi ce înseamnă asta?

— Ar putea fi motivul pentru care sunt atât de greu de măsurat cu ansa. Sunt încă prezente, dar inactive, iar energia din ele e stinsă şi neregulată. În Surrey, de pildă, am urmărit o linie cu un tip – douăzeci de kilometri, vreme nenorocită, picături de ploaie cât napii – şi aceasta a dispărut pur şi simplu.

Luând un tub de lipici şi nişte carton, Gansey se folosi de lumina puternică a lunii ca să repare un acoperiş, în timp ce Malory se plângea de ploaie.

— Şi e pomenit în sursa asta ceva despre cum putem trezi meridianele energetice? întrebă el. Dacă Glendower poate fi reanimat, poate că e la fel şi cu liniile, nu-i aşa?

— Cam asta e ideea.

— Dar ca să-l aduci la viaţă pe Glendower ajunge să-l descoperi. Iar oamenii *străbat* mereu meridianele energetice.

— O, nu, domnule Gansey, aici te înşeli. Drumurile spirituale sunt sub pământ. Chiar dacă nu au fost aşa dintotdeauna, acum sunt acoperite de câţiva metri de pământ, acumulat de-a lungul

veacurilor. Nimeni nu le-a atins cu adevărat timp de sute de ani. Tu şi cu mine nu mergem direct pe meridiane. Urmărim doar ecourile lor.

Gansey îşi aminti cum urma părea să dispară şi apoi să revină fără niciun motiv evident, în timp ce el şi cu Adam încercau să o măsoare. Teoria lui Malory era plauzibilă şi, de fapt, nu avea nevoie de altceva. Nu-şi dorea decât să înceapă să-şi frunzărească toate cărţile în căutarea altor argumente în favoarea acestei idei noi, dar urma o zi de şcoală, la naiba! Rareori i se întâmpla să se chircească din cauza junghiului dureros al unui resentiment pentru că era încă legat de Aglionby; poate că Ronan se simţea aşa mereu.

— În regulă, deci le căutăm sub pământ. În peşteri, poate?

— O, peşterile sunt nişte locuri îngrozitoare, răspunse Malory. Ştii câţi oameni mor în ele în fiecare an?

Gansey îi răspunse că nu avea habar.

— Mii, îl asigură Malory. Sunt precum cimitirele elefanţilor. E mult mai bine să rămâi la suprafaţă. Speologia este mai periculoasă pentru amatori decât cursele de motociclete. Nu, sursa mea era despre o modalitate rituală de a trezi drumurile spirituale rămânând la suprafaţă şi informând meridianul energetic de prezenţa ta. Ai putea face un gest simbolic şi să-ţi aşterni palmele pe o astfel de linie acolo în Marianna.

— Henrietta.

— Texas?

Ori de câte ori Gansey vorbea britanicilor

despre America, ei păreau să înţeleagă că e vorba doar de Texas.

— Virginia, îl corectă el.

— Aşa! îl aprobă Malory cu căldură. Gândeşte-te ce simplu ar fi să urmăreşti drumul acela spiritual spre Glendower dacă ţipă în loc să şoptească. Îl găseşti, faci ritualul şi-l urmăreşti până la regele tău.

Aşa cum le descria Malory, lucrurile păreau inevitabile.

Îl urmăreşti până la regele tău.

Gansey închise ochii ca să-şi calmeze bătăile inimii. Văzu imaginea ştearsă şi gri a unui cavaler pe catafalc, cu mâinile împreunate pe piept, cu o spadă la dreapta şi un pocal la stânga. Silueta aceea adormită era importantă pentru Gansey într-un fel pe care nu reuşea să-l înţeleagă sau să-l contureze. Era ceva mai mult, mai mare, cu mai multă semnificaţie. Ceva pe care nu puteai pune o etichetă cu un preţ. Un lucru pe care trebuia să-l câştigi.

— E drept că textul nu era tocmai explicit în privinţa felului cum trebuie urmat ritualul, admise Malory, lansându-se apoi într-o serie de consideraţii despre caracterul vag al documentelor istorice, panseuri cărora Gansey nu le dădu nicio importanţă.

— O să încerc cu meridianul Lockyer. O să te anunţ cum a mers.

— Minunat! zise Gansey. Nici nu pot să vă spun cât vă sunt de recunoscător.

— Transmite-i salutările mele mamei tale.

— O să…

— Eşti norocos că o mai ai încă pe mama. Când eram de vârsta ta, mama mea a fost ucisă de sistemul medical britanic. Era perfect sănătoasă înainte să fie internată de pe urma unei tuse uşoare…

Gansey asculta doar cu jumătate de minte povestea repetată adesea de Malory despre felul în care sistemul medical britanic nu reuşise să trateze cancerul la gât al mamei sale. Totuşi, la sfârşitul conversaţiei, bătrânul părea să-şi fi recăpătat veselia.

Acum băiatul se simţea ameţit de fiorii căutării şi avea nevoie să vorbească cu cineva înainte ca emoţia aceea să-l consume pe dinăuntru. Cel mai bun ar fi fost Adam, dar erau şanse ca şi Ronan să fie treaz, fiindcă el oscila între insomnii şi perioade în care dormea de rupea.

Ajunsese abia la jumătatea drumului către camera lui Ronan înainte să se gândească că aceasta ar fi putut fi goală. Rămas în pragul întunecat al uşii, Gansey îl strigă pe Ronan încetişor şi, fiindcă nu primi niciun răspuns, îi rosti numele mai tare.

Regula era că nimeni nu avea voie să intre în camera lui Ronan, dar Gansey o încălcă. Pipăi patul şi văzu că nu era făcut şi că era rece, că păturile erau date la o parte în grabă de un Ronan care fugise undeva. Gansey bocăni puternic în uşa închisă a lui Noah în timp ce se chinuia să-l apeleze pe Ronan cu cealaltă mână. Sună de două ori până să intre căsuţa vocală care îl informă scurt: „Ronan

Lynch”.

Gansey întrerupse vocea înregistrată în mijlocul unui cuvânt, având pulsul până la cer. Un moment prelung se gândi ce să facă şi apoi formă un alt număr. De data asta, îi răspunse Adam cu o voce şoptită, care deborda de somn şi de precauţie.

— Gansey?

— Ronan a dispărut.

Adam rămase tăcut. Problema nu era doar că dispăruse, ci că o făcuse după o bătaie cu Declan. Nu era însă foarte simplu nici să părăseşti reşedinţa Parrish în timpul nopţii. Dacă erai prins că pleci, consecinţele puteau îmbrăca tot felul de aspecte fizice, iar vremea devenise cam călduroasă pentru mânecile lungi. Gansey se simţi ca un nenorocit că-i cere asta.

De afară se auzi strigătul unei păsări de noapte, ascuţit şi sfredelitor. Replica în miniatură a oraşului Henrietta părea misterioasă în lumina difuză, machetele maşinilor parcate pe străzi părând că abia s-au oprit. Gansey simţea întotdeauna că după ce apunea soarele se putea întâmpla orice. Noaptea, oraşul Henrietta părea magic, dar magia întunericului de aici putea fi un lucru teribil.

— O să-l caut în parc, şopti Adam într-un final. Şi… da, la pod, bănuiesc.

Adam închise atât de încet încât lui Gansey îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama de asta. Îşi apăsă degetele pe pleoape şi aşa îl găsi Noah.

— Ai de gând să te duci să-l cauţi? întrebă

Noah.

Arăta palid şi lipsit de substanţă în lumina gălbuie a lămpii de veghe aprinse în camera sa; pielea de sub ochi îi era mai neagră ca niciodată. Părea să nu fie Noah, ci mai degrabă o impresie a lui.

— Vezi şi la biserică.

Noah nu se oferi să vină şi el, iar Gansey nu-i ceru să facă asta. Cu şase luni în urmă, singura dată când contase cu adevărat, Noah îl găsise pe Ronan într-o baltă făcută din propriul sânge, aşa încât era scutit de la orice căutare ulterioară. Nu mersese cu Gansey după aceea la spital, iar Adam fusese prins când încercase să se strecoare din casă, aşa că Gansey rămăsese singur cu Ronan pe tot parcursul operaţiei de coasere a rănii. Fusese acum ceva vreme, dar la fel de bine ar fi putut fi şi foarte recent.

Uneori, Gansey simţea că viaţa lui era alcătuită din douăsprezece ore pe care nu le putea uita niciodată.

Punându-şi jacheta, ieşi în lumina verzuie a parcării scufundate în răcoare. Capota BMW-ului lui Ronan era rece, deci maşina nu fusese condusă de curând. Oriunde s-ar fi dus, mersese pe jos. Biserica, cu clopotniţa sa iluminată în galben, era la o distanţă care putea fi străbătută pe jos. La fel şi restaurantul Nino, şi vechiul pod pe sub care trecea un râu repede.

Porni căutarea. Mintea îşi păstra logica, dar sufletul îl făcea să se răzgândească la fiecare pas. Nu era naiv, nu-şi făcea iluzii că-l va recupera

vreodată pe acel Ronan Lynch pe care-l cunoscuse înainte să moară Nyall. Dar n-ar fi vrut să-l piardă pe Ronan Lynch, cel pe care-l avea acum.

În pofida luminii strălucitoare a lunii, intrarea în Biserica Sf. Agnes era cufundată în întuneric. Tremurând uşor, Gansey apucă inelul mare de fier şi trase de uşă, nefiind sigur dacă era descuiată sau nu. Mersese în biserică doar o dată, de Paşti, pentru că fratele mai mic al lui Ronan, Matthew, îi rugase pe toţi să vină. Nu s-ar fi gândit la biserica aceea ca la un loc în care Ronan să vină la miezul nopţii, dar, din nou, nu şi l-ar fi imaginat niciodată că va merge la slujbă. Şi totuşi, toţi cei trei fraţi Lynch veneau la biserică în fiecare duminică. Timp de o oră, reuşeau să stea unul lângă celălalt, într-o pace fragilă, deşi, pe deasupra unei mese de restaurant, nu s-ar fi putut privi în ochi unul pe celălalt.

Păşind prin arcada întunecată de la intrarea în biserică, Gansey îşi spuse că *Noah e bun când vine vorba de găsit lucruri*. Sperase ca Noah să fi avut dreptate în privinţa lui Ronan.

Clădirea îl învălui pe Gansey într-o atmosferă care mirosea a tămâie, un iz destul de rar care îi aduse imediat în memorie o mulţime de amintiri de familie, căsătorii, înmormântări şi botezuri, toate petrecute vara. Ce ciudat era ca un anotimp întreg să fie captiv într-o gură de aer.

— Ronan?

Cuvântul se topi în pustiu. Stârni ecouri undeva pe tavanul nevăzut, mult deasupra, aşa încât deveni şi propriu răspuns la întrebare.

Lumina slabă care se scurgea din altar crea umbre prelungi. Întunericul şi incertitudinea îi striveau coastele lui Gansey de parcă ar fi fost un pumn imens, iar plămânii rămaşi fără aer îi aduceau aminte de o altă zi de vară de demult, cea în care îşi dăduse pentru prima dată seama că în lume există magie.

Ronan era acolo întins pe una dintre băncile învăluite în umbră, cu o mână atârnând dincolo de margine şi cu cealaltă îndoită sub cap, cu corpul ceva mai întunecat într-o lume şi aşa lipsită de lumină. Nu se mişca.

Nu în seara asta. *Hai să nu fie în seara asta*, gândi Gansey.

Se strecură în banca din spatele celei pe care stătea Ronan şi-şi lăsă mâna pe umărul lui, de parcă ar fi vrut să-l trezească, rugându-se ca presupunerea lui să fie adevărată. Umărul era cald. Îl simţea în palmă. Ronan mirosea a alcool.

— Haide, băi, scoală-te! zise el.

Cuvintele nu sunară deloc prietenos, deşi asta fusese intenţia lui Gansey.

Umărul lui Ronan se mişcă şi chipul său se întoarse. Pentru un moment scurt şi îngrozitor, Gansey se gândi că ajunsese prea târziu şi că prietenul său murise de fapt, iar cadavrul său s-a trezit acum doar fiindcă el îi poruncise să o facă. Imediat însă, ochii strălucitori şi albaştri ai lui Ronan se deschiseră şi impresia dispăru.

— Nenorocitule! oftă Gansey uşurat.

— Nu puteam să visez, zise calm Ronan, după care, văzând expresia uimită de pe faţa prietenului

său, adăugă: ţi-am promis că n-o să se mai întâmple.

— Şi eşti un mincinos, îi spuse Gansey, încercând din nou fără succes să-i vorbească pe un ton prietenos.

— Cred, răspunse Ronan, că mă confunzi cu fratele meu.

În biserică era linişte şi atmosfera aceea îi înghiţise pe cei doi băieţi în totalitate; acum, că Ronan îşi deschisese ochii albaştri, părea că e mai multă lumină şi că edificiul întreg se trezise la rândul lui.

— Când ţi-am spus că nu vreau să te îmbeţi la Monmouth, nu doream să-ţi sugerez s-o faci în altă parte.

— Râde ciob de oală spartă! exclamă Ronan bâlbâindu-se puţin.

— Eu beau, zise Gansey demn, dar nu mă îmbăt.

Ochii lui Ronan căzură pe un lucru pe care îl ţinea lângă piept.

— Ce e aia? întrebă Gansey.

Degetele lui Ronan erau strânse în jurul unui obiect întunecat. Gansey dădu să i le desfacă, dar simţi ceva cald şi viu, un puls rapid pe vârfurile degetelor sale. Îşi trase mâna repede.

— Hristoase! exclamă Gansey, încercând să înţeleagă ceea ce simţise. E o pasăre?

Ronan se ridică încetişor, ţinându-şi bine prada. Gansey se trezi învăluit de un alt damf puternic de alcool.

— Un corb, zise Ronan, după care făcu o pauză

lungă privindu-şi mâna. Poate că e o cioară. Dar mă îndoiesc. Eu… da, mă îndoiesc serios. *Corvus corax*.

Chiar şi aşa beat, Ronan ştia denumirea latinească a corbului obişnuit.

Dar nu era un corb, ci o fiinţă micuţă, care părea o gură căscată şi fără aripi care zâmbea ca un copil, cu aripile mai având mult de aşteptat până să fie capabile de zbor. Nu era convins că doreşte să atingă ceva care părea atât de uşor de distrus.

Corbul era pasărea lui Glendower. Era numit Regele Corb, fiindcă provenea dintr-o lungă linie dinastică asociată cu pasărea aceea. Legenda spunea că Glendower putea vorbi corbilor şi viceversa. Acesta era doar unul dintre motivele pentru care Gansey era aici în Henrietta, un oraş renumit pentru corbii săi. I se făcu pielea de găină.

— De unde-l ai?

Degetele lui Ronan erau o colivie milostivă în jurul pieptului păsării. Aşa cum o ţinea în palme, nu părea adevărată.

— L-am găsit.

— Lumea găseşte în general monede, începu Gansey. Sau chei de la o maşină. Sau un trifoi cu patru foi.

— Şi corbi, zise Ronan. Eşti doar invidios fiindcă…

Ajuns în punctul ăsta, Ronan trebui să se oprească puţin pentru a-şi pune în ordine gândurile îmbibate cu bere.

— N-ai găsit şi tu unul.

Pasărea tocmai se găinăţase printre degetele lui Ronan pe banca din faţa lui. Ţinând puiul într-o singură mână, Ronan folosi un fluturaş de la biserică pentru a curăţa cea mai mare parte a mizeriei. Îi dădu hârtia murdară lui Gansey. Lista săptămânală de rugăciuni era pătată cu alb.

Băiatul luă hârtia doar fiindcă nu avea încredere că Ronan îşi va bate capul să găsească un loc adecvat în care să o arunce. Îl întrebă cu un oarecare dezgust:

— Şi dacă hotărăsc acum că nu avem voie cu animale în apartament?

— Păi, la naiba, omule! replică Ronan zâmbind sălbatic. Nu poţi să-l dai afară pe Noah în felul ăsta.

Gansey avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama că Ronan făcuse o glumă, iar când acest lucru îi deveni evident era prea târziu ca să mai râdă. În orice caz, ştia că avea să-i permită să ia pasărea cu ei la Monmouth Manufacturing pentru că era conştient de felul posesiv în care Ronan o ţinea în mână. Puiul de corb se uita deja în sus la el, cu ciocul deschis a speranţă, dependent.

— Haide! Ne întoarcem. Ridică-te! îl îndemnă Gansey.

În timp ce Ronan se ridica nesigur în picioare, corbul se cuibări din nou în mâinile sale, reducându-se la cioc şi la corp, cu gâtul dispărut undeva în trupul fără pene.

— Obişnuieşte-te cu nişte turbulenţe, pasăre nenorocită! exclamă Ronan.

— Nu poţi să-i spui aşa.

— Îl cheamă Drujbă, răspunse Ronan fără să-l privească, după care continuă: Noah, eşti al dracului de înfiorător acolo în întuneric!

Sub arcada întunecată a bisericii, Noah stătea tăcut, privindu-i. Pentru o clipă, tot ceea ce reuşi să zărească fu faţa lui palidă; hainele întunecate erau invizibile, iar ochii doar două crăpături spre un tărâm necunoscut. Păşi însă imediat într-o zonă ceva mai luminată şi văzură că e la fel de mototolit ca de obicei.

— Am crezut că nu vii, zise Gansey.

Privirea lui Noah trecu de la ei către altar şi apoi în sus spre tavanul nevăzut.

— Apartamentul era înspăimântător.

— Ciudatule! pufni Ronan, dar Noah păru că nu-l ia în seamă.

Gansey deschise uşa care dădea spre trotuar. Nu era nici urmă de Adam. Vinovăţia de a-l fi chemat din cauza unei alarme false începea să-l chinuie. Deşi... nu era cu adevărat sigur că nu avuseseră de ce să-şi facă griji. *Ceva* se întâmplase, chiar dacă nu era încă sigur ce anume.

— Şi unde zici c-ai găsit pasărea asta?

— În capul meu, răspunse Ronan cu un hohot de râs care semăna cu lătratul ascuţit al unui şacal.

— Periculos loc! comentă Noah.

Ronan se împletici, emanând miros de alcool în toate părţile, iar corbul din mâinile sale scoase şi el un strigăt mai degrabă ca al unui instrument de percuţie decât vocal.

— Nu şi pentru Drujbă, răspunse el.

Ajuns înapoi în noaptea adâncă de primăvară, Gansey privi în sus. Acum, că Ronan era în regulă, putea să observe din nou că Henrietta era un loc minunat după asfinţit, un oraş cu nenumărate petice verzi şi brodat cu ramuri întunecate de copac.

Un corb. Dintre toate păsările pe care le-ar fi putut găsi, Ronan ajunsese să aibă un corb.

Gansey nu credea în coincidenţe.

10

Whelk nu dormea.

Pe vremea când era elev la Aglionby, somnul îi venea uşor – ce motive ar fi avut ca lucrurile să stea altfel? Ca şi Czerny şi restul colegilor lor, dormea două sau patru sau şase ore în timpul zilelor săptămânii şi apoi se abandona unui maraton de somn în timpul weekendului. Iar când dormea, erau ore întregi de somn adânc, fără vise. Nu, ştia că nu e adevărat. Toată lumea visa, doar că unii uitau.

Acum reuşea doar cu greu să închidă ochii mai mult de câteva ore deodată. Se foia între cearşafuri. Se ridica în capul oaselor, trezit de şoapte. Aţipea pe canapeaua sa de piele, singura piesă de mobilier pe care guvernul nu o confiscase. Programul său de somn şi întreaga sa energie păreau să fie impuse de ceva mai mare şi mai puternic decât el însuşi. Crescând şi micşorându-se ca o maree inegală. Încercările de a-şi studia intervalele de somn îl lăsaseră doar cu frustrări:

părea să fie mai treaz în perioadele cu lună plină şi după furtunile cu fulgere, dar în afară de asta fusese incapabil să prevadă cum va dormi. În mintea sa era convins că în el pulsa magnetismul meridianului energetic, de care fusese legat corpul său odată cu moartea lui Czerny.

Lipsa somnului îi transforma viaţa într-o experienţă imaginară, iar zilele sale erau precum plutirea fără sens a unei panglici într-un râu.

Era aproape lună plină şi nu trecuse multă vreme de când se oprise ploaia, aşa încât Whelk era treaz.

Purta un tricou şi boxeri, stând în faţa unui ecran de calculator, mişcând mouse-ul cu lipsa de organizare şi eficienţa redusă a celor extenuaţi. Făcea totul în grabă, fiindcă în mintea lui se înghesuiau nenumărate voci care şopteau şi şuierau. Sunau precum energia statică ce bâzâia în liniile telefonice care treceau pe lângă meridianul energetic. Ca vântul înainte de furtună. De parcă înşişi copacii ar fi conspirat. Ca de obicei, Whelk nu reuşea să distingă niciun cuvânt, nu înţelegea conversaţia. Ştia însă un lucru: în Henrietta se întâmplase ceva ciudat, iar vocile din capul său vorbeau numai despre asta.

Pentru prima dată după ani lungi, Whelk îşi scoase hărţile pe care le pusese în dulapul de pe holul micuţ al locuinţei sale. Nu avea masă, iar bufetul era înţesat de ambalaje desfăcute de lasagna pentru microunde şi de farfurii pe care se mai găseau coji de pâine aproape mucegăite, aşa că întinse hărţile în baie. Un păianjen ieşit din cadă

se feri din calea lui în timp ce punea hârtiile pe jos.

Czerny, sper că eşti într-un loc mai bun decât mine.

Nu credea însă cu adevărat lucrul ăsta. Habar n-avea ce se întâmplase cu spiritul, cu sufletul sau cu indiferent ce va fi fost Czerny, dar trebuia să recunoască sincer că, deşi el se alesese cu vocile acelea care îi şopteau mereu în minte, soarta prietenului său fusese cu mult mai rea.

Whelk se dădu înapoi şi-şi încrucişă braţele studiind zecile de semne şi notiţe pe care le făcuse pe hărţi în timpul căutărilor sale. Scrisul imposibil al lui Czerny, mereu de culoare roşie, notase nivelurile energetice în lungul traiectoriilor posibile ale meridianului. Pe atunci fusese un joc, o căutare de comori. Sau poate îşi doriseră doar gloria? Era adevărat? Pe atunci nu conta. Era doar un joc costisitor de strategie, iar câmpul lor de bătălie era întreaga Coastă de Est. În căutarea unor modele, Whelk trasase cu migală cercuri în jurul zonelor de interes pe una dintre hărţile topografice. Un asemenea cerc, desenat în jurul unui crâng vechi, în care erau mai ales frasini, marca o zonă în care nivelurile energetice fuseseră întotdeauna ridicate. Un cerc în jurul unei biserici vechi pe care toată fauna părea să o evite. Un cerc în jurul locului în care murise Czerny.

Bineînţeles că semnul fusese făcut înainte de moartea prietenului său. Locul le atrăsese atenţia din cauza unui pâlc sinistru de stejari pe care erau sculptate inscripţii foarte vechi. În latină. Păreau incomplete, greu de tradus şi Whelk credea că „al

doilea drum” e traducerea care se apropie cel mai mult de ceea ce era scris acolo. Nivelurile energetice erau promiţătoare, deşi nu foarte ridicate. Cu siguranţă, odată fuseseră pe meridianul energetic.

Czerny şi Whelk se întorseseră acolo de cinci-şase ori, făcând măsurători (lângă cercul desenat pe hartă erau şase numere diferite scrise de Czerny), săpând după posibile artefacte, făcând noaptea de veghe în căutarea de semne ale fenomenelor supranaturale. Whelk îşi construise cea mai complicată şi mai sensibilă ansă, două sârme de metal îndoite la nouăzeci de grade şi băgate într-un tub aşa încât să poată oscila liber. Cu ea măsuraseră în jurul cercului, încercând să stabilească cu exactitate direcţia meridianului energetic.

Totul rămăsese însă neclar, apărând şi dispărând precum emisia unei staţii radio îndepărtate. Liniile ar fi trebuit să fie trezite, să le fie acordate frecvenţele şi să le fie crescut volumul. Czerny şi Whelk îşi plănuiseră să încerce ritualul în pâlcul de stejari. Nu erau însă siguri ce trebuie să facă, tot ceea ce putuse să descopere Whelk fusese că linia energetică părea să aprecieze reciprocitatea şi sacrificiul, dar asta era enervant de vag. Nu reuşiseră să obţină nicio altă informaţie, aşa încât continuaseră să caute. În vacanţa de iarnă. De primăvară. La sfârşitul anului şcolar.

În momentul acela, mama lui Whelk îl sunase ca să-i spună că tatăl său fusese arestat pentru

practici ilicite în afaceri şi evaziune fiscală. Se dovedise că firma lui făcuse comerţ cu criminali de război, un lucru pe care mama lui Whelk îl ştia cu precizie, băiatul îl intuise, iar agenţii FBI îl documentau de ani buni. Peste noapte, familia Whelk pierduse tot.

A ţinut prima pagină a ziarelor de a doua zi: Prăbuşirea catastrofală a familiei Whelk. Ambele sale prietene îl părăsiseră. Oricum, cea de-a doua era, practic, a lui Czerny, aşa că probabil nu se punea la socoteală. Totul era însă foarte public. Playboy-ul din Virginia, moştenitor al averii Whelk, a fost evacuat pe nepusă masă din căminul de la Aglionby, i s-a negat toată viaţa socială, a fost eliberat de orice speranţă de a pătrunde în Ivy League[11], şi-a privit maşina cum e încărcată într-un camion şi camera cum e golită de boxele scumpe şi de mobilă.

Ultima dată când Whelk se uitase la harta aceea fusese momentul în care, rămas în picioare în fosta lui cameră de la cămin, realizase că singurul lucru pe care îl mai avea era bancnota de zece dolari din buzunar. Niciuna din cărţile sale de credit nu-l mai putea ajuta.

Czerny trăsese apoi lângă el Mustangul său roşu. Lui nu-i luaseră maşina.

— Înseamnă că de-acum eşti un alb scăpătat? întrebase el.

Czerny avusese simţul umorului. Spunea pur şi simplu lucruri care se nimereau să fie simpatice.

11 Ivy League - un grup format din cele mai prestigioase opt universităţi americane (n. tr.).

De data aceea, înconjurat de sfărâmăturile propriei vieţi, Whelk nu râsese.

Meridianul energetic nu mai era o joacă.

— Deschide uşa! îl îndemnase el. Mergem să facem ritualul.

11

La o oră şi douăzeci şi trei de minute înainte de momentul în care alarma lui Blue ar fi trebuit să sune ca ea să meargă la şcoală, fata se trezi din cauza soneriei de la uşa principală. Lumina gri a răsăritului se strecura deja pe fereastră în dormitorul ei, desenând umbrele difuze ale frunzelor care se lipeau de geam. Încercă să nu regrete somnul pierdut. O oră şi douăzeci şi trei de minute.

Auzi paşi pe scări. Şi apoi vocea mamei ei.

— … trează, aşteptându-te.

— E mai bine ca unele lucruri să le faci noaptea.

Vorbise Neeve. Deşi vocea ei era mai slabă decât cea a Maurei, suna cumva mai aspru, ceea ce o făcea să se audă mai bine.

— Ce loc e şi Henrietta asta!

— Nu te-am rugat să examinezi oraşul, răspunse Maura şoptit şi cu un ton care părea protector.

— E greu să n-o faci. Pur şi simplu strigă, îi răspunse Neeve, iar restul cuvintelor sale se pierdură din cauza scârţâitului scării.

Răspunsul Maurei rămase şi el acoperit de

zgomotul pe care îl făceau treptele sub paşii mamei sale, dar Blue reuşi să înţeleagă ceva de genul:

— Aş prefera să n-o implici pe Blue în asta.

Fata rămase nemişcată.

— Eu îţi spun doar ce descopăr, zise Neeve. Dacă a dispărut în acelaşi timp cu… e posibil să existe o legătură. Nu vrei ca ea să ştie cine este?

Scârţâi o altă treaptă, iar Blue gândi frustrată: *De ce nu pot să vorbească fără să urce*?

— Nu văd cum ar uşura situaţia, pufni Maura.

Neeve murmură un răspuns.

— Asta ne scapă deja de sub control, zise mama ei. A fost pur şi simplu o căutare a numelui său pe un motor de internet şi acum…

Blue îşi ciuli urechile. Ştia că mama ei nu mai folosise un pronume masculin de ceva vreme, cu excepţia celui al lui Gansey.

Era posibil, se gândi Blue, ca Maura să se fi referit la tatăl ei. Niciuna dintre conversaţiile neplăcute pe care Blue încercase să le aibă cu mama ei nu-i oferiseră vreo informaţie despre el, fiindcă obţinuse doar replici lipsite de sens, dar glumeţe („E Moş Crăciun. Era un spărgător de bănci. Acum e pe orbită.”) care se schimbau de fiecare dată. În mintea lui Blue, tatăl ei era o figură eroică, dispărută fără voie din cauza unui trecut tragic. Poate că era într-un program de protecţie a martorilor. Îi plăcea să şi-l imagineze privind-o fugar peste gardul curţii din spate, urmărind-o cu mândrie pe fiica lui stranie care visa cu ochii deschişi pe banca de sub fag.

Blue tânjea foarte mult după tatăl ei, având în vedere că nu-l întâlnise niciodată.

Undeva în adâncul casei se închise o uşă şi apoi se instala din nou felul acela de linişte nocturnă care e greu de perturbat. După câteva momente, Blue întinse mâna către cutia de plastic care-i servea drept noptieră şi scoase jurnalul. Ţinu palma pe coperta rece din piele. Suprafaţa îi aducea aminte de coaja netedă a fagului din spatele casei. Se simţea acum la fel ca în momentele în care mângâia copacul, alinată şi neliniştită: convinsă şi hotărâtă de acţiune.

„Ce loc e şi Henrietta!” zisese Neeve. Jurnalul părea să-i dea dreptate. Nu era însă sigură ce se întâmpla în locul acela.

*

În pofida eforturilor sale, Blue adormi pentru încă o oră şi douăsprezece minute. Dar nici de data asta nu o trezi alarma, ci un gând solitar care îi urla în minte.

Astăzi e ziua în care Gansey vine pentru şedinţa de ghicit. Înglobată în rutina zilnică a pregătirii pentru şcoală, conversaţia dintre Maura şi Neeve îi păru mai obişnuită decât prima dată. Jurnalul era însă la fel de magic. Aşezată pe marginea patului, Blue atinse una dintre notiţele lipite pe o pagină:

„Regele doarme încă sub munte,
înconjurat de războinicii săi, de turmele şi de

bogăţiile sale. Lângă mâna dreaptă e pocalul, umplut cu posibilităţi. Pe piept îi şade spada care aşteaptă şi ea să fie trezită. Norocos fi-va sufletul ce-l va găsi pe rege şi va îndrăzni să-l trezească, fiindcă el îi va oferi o favoare, una mai minunată decât îşi poate închipui orice muritor”.

Închise jurnalul. Se simţea de parcă în interiorul ei ar fi existat o altă Blue, mai mare şi teribil de curioasă, pe cale să izbucnească din fiinţa mai mică şi mai sensibilă care era ea.

Câteva momente lăsă jurnalul să i se odihnească în poale, cu coperta sa rece lipită de palme.

O favoare.

Dacă ei i s-ar oferi o favoare, ce şi-ar dori? Să nu mai aibă niciodată grija banilor? Să ştie cine a fost tatăl ei? Să călătorească în toată lumea? Să vadă ceea ce vedea mama ei?

Gândul îi răsună din nou în minte.

Astăzi e ziua în care Gansey vine pentru şedinţa de ghicit.

Oare cum o să arate?

Poate că, dacă ar ajunge în faţa regelui acela adormit, i-ar cere să-i salveze viaţa lui Gansey.

— Blue, sper că te-ai trezit! strigă Oria de la parter.

Fata trebuia să plece curând, dacă avea de gând să nu întârzie la şcoală, deşi mergea până acolo cu bicicleta. Peste câteva săptămâni, drumul avea să se transforme într-un chin din cauza

căldurii.

Poate că i-ar cere o maşină regelui adormit.

Mi-aş dori să pot chiuli astăzi.

Blue nu ura liceul, doar că îl simţea mai degrabă ca pe un tipar. Nu o agresa nimeni; nu-i trebuise foarte mult timp ca să descopere că, cu cât arăta mai ciudat pe dinafară – cu cât îi determina pe ceilalţi, încă de la început, să realizeze că nu e ca ei –, cu atât era mai puţin probabil să fie luată la ochi sau ignorată. Din păcate, până când ajunsese la liceu, a fi ciudată şi mândră de lucrul ăsta îi ieşise deja de minune. Devenită dintr-odată *cool*, Blue ar fi putut avea oricâţi prieteni şi-ar fi dorit. Şi chiar încercase. Problema care se năştea însă atunci când erai ciudat era că toată lumea era *normală*.

Aşa se face că familia rămăsese prietenul ei cel mai apropiat, şcoala era doar o corvoadă, iar Blue spera în secret că undeva, în lumea largă, existau persoane la fel de ciudate ca ea. Trebuiau să existe chiar dacă nu în Henrietta.

Era posibil, gândi ea, ca şi Adam să fi fost ciudat.

— BLUE! urlă Oria din nou. ŞCOALA!

Cu jurnalul strâns la piept, Blue se îndreptă către uşa roşie de la capătul coridorului. Pe drum, trebuia să treacă prin faţa freneziei cu care se desfăşurau lucrurile în camera telefonului/maşinii de cusut/pisicii şi dincolo de bătălia de la baie. Camera de dincolo de uşa roşie era a Persephonei, una dintre cele două prietene ale Maurei. Uşa era întredeschisă, dar chiar şi aşa Blue ciocăni

încetişor. Persephone nu dormea prea bine; strigătele ei nocturne şi bătutul continuu din picior făceau ca nimeni să nu vrea să împartă camera cu ea. Şi asta mai însemna şi că dormea pe apucate; Blue nu dorea să o trezească.

Auzi vocea firavă, ca o răsuflare sonoră:

— E disponibilă. Vreau să zic, deschisă.

Blue împinse uşa şi o găsi pe Persephone stând la masa de ghicit, lângă fereastră. Primul lucru pe care şi-l aduceau oamenii aminte despre ea era părul: o coamă lungă, platinată, care îi ajungea până la talie. Dacă treceau peste asta, uneori îşi mai aduceau aminte şi de rochii – creaţii vaporoase, elaborate sau capoate stranii. Şi dacă reuşeau să ignore şi asta, erau neliniştiţi de ochii ei, cu adevărat negri, atât de negri încât pupilele păreau ascunse în întuneric.

Persephone ţinea în mână un creion în felul în care l-ar fi apucat un şcolar începător. Când o văzu pe Blue, se încruntă.

— Bună dimineaţa! zise fata.

— Bună dimineaţa! sună vocea lui Persephone ca un ecou. E prea devreme, nu-mi funcţionează cuvintele, aşa că voi folosi cât mai multe din cele pe care mi le spui tu.

Schiţă un gest rotund cu mâna, cu un înţeles vag. Blue îl interpretă ca pe o invitaţie de a găsi un loc în care să se aşeze. Cea mai mare parte a patului era acoperită cu jambiere ciudate, brodate, şi cu colanţi ecosez, dar fata reuşi să-şi găsească un loc mic de care să-şi sprijine fundul, la margine. Încăperea mirosea familiar, a portocale sau poate

a pudră pentru bebeluşi sau a carte nouă.

— Ai dormit prost? întrebă Blue.

— Prost, repetă Persephone din nou. Da, păi asta nu-i chiar adevărat. Cred că va trebui să încep să-mi folosesc propriile cuvinte.

— La ce lucrezi?

Adeseori, Persephone muncea la aparent interminabila sa teză de doctorat, dar cum acesta era un proces care părea să necesite o muzică vexată şi gustări frecvente, nu se ocupa de ea în timpul agitaţiei de dimineaţă.

— La un flecuşteţ, zise Persephone cu tristeţe sau poate gânditoare.

Era greu să discerni diferenţa, iar lui Blue nu-i plăcea să întrebe. Femeia avea un iubit sau un soţ care murise sau plecase în străinătate – era întotdeauna greu să afli detalii despre Persephone –, iar ea părea să-i ducă dorul sau cel puţin să observe că a plecat, ceea ce era remarcabil în cazul ei. Lui Blue nu-i plăcea să întrebe. Moştenise de la mama ei un dispreţ pentru oamenii care plâng, aşa că nu-i plăcea să stârnească discuţii care se puteau termina în lacrimi.

Persephone ridică hârtia aşa încât Blue să o poată vedea. Scrisese cuvântul „trei” de trei ori, cu trei scrisuri diferite, iar câţiva centimetri mai jos copiase o reţetă pentru o plăcintă cu cremă de banane.

— Lucrurile importante sunt câte trei? întrebă Blue, repetând una din spusele favorite ale Maurei.

Persephone sublinie cuvântul „lingură” lângă „vanilie” în reţetă. Vocea îi era cumva ştearsă,

părând că vine din depărtare.

— Sau în grupuri de şapte. E prea multă vanilie. Cineva ar putea să se întrebe dacă nu e vreo greşeală de tipar.

— Cineva ar putea… repetă fata.

— *Blue*! strigă şi Maura. N-ai plecat încă?

Fata nu-i răspunse pentru că Persephonei nu-i plăceau sunetele înalte, iar tonul pe care ar fi trebuit să-i vorbească mamei sale părea să fie exact genul acela de zgomot. În schimb, preferă să-i spună Persephonei:

— Am găsit ceva. Dacă ţi-l arăt, promiţi să nu mai spui nimănui despre el?

Era o întrebare prostească. Persephone nu spunea nimănui nimic chiar şi când nu era vorba de secrete.

— Să-l deschid? întrebă femeia după ce Blue îi dădu jurnalul.

Fata flutură din mână. *Da*, *şi repede*. Se foi pe marginea patului în timp ce Persephone răsfoi paginile fără ca pe faţa ei să se vadă vreo trăire.

— Ei bine? întrebă Blue într-un final.

— E foarte fain, zise politicos Persephone.

— Nu e al meu.

— *Asta* se vede.

— L-a uitat cineva la Ni… Stai, de ce spui asta?

Persephone dădu paginile înainte şi înapoi. Vocea ei delicată, ca de copil, era îndeajuns de şoptită ca Blue să trebuiască să-şi ţină răsuflarea ca s-o audă:

— Acesta e jurnalul unui băiat. În plus, se chinuie de multă vreme să găsească un lucru pe

care tu îl ştii deja.

— BLUE! urlă Maura. NU TE MAI STRIG ÎNCĂ O DATĂ!

— Şi ce crezi c-ar trebui să fac cu el? întrebă fata.

La fel cum procedase şi Blue, Persephone îşi trecu degetele peste texturile diferite ale hârtiilor. Îşi dădu seama că femeia are dreptate; dacă jurnalul ar fi fost al ei, ea ar fi copiat informaţiile de care avea nevoie în loc să decupeze şi să lipească alte hârtii. Fragmentele acelea erau interesante, dar în plus; cine alcătuise jurnalul acela iubea vânătoarea în sine, cercetarea ca atare. Calităţile estetice ale caietului nu puteau fi accidentale; era un obiect de artă academică.

— Păi, zise Persephone, în primul rând ar trebui să afli al cui este.

Umerii lui Blue se prăbuşiră. Era un răspuns cuminte, de genul celor pe care le-ar fi putut primi de la Maura sau de la Calla. Bineînţeles că ştia că e de datoria ei să-l înapoieze proprietarului. Dar care ar fi fost distracţia în chestia asta?

— Pe urmă, cred că ar fi bine să afli dacă e adevărat, nu crezi? adăugă Persephone.

12

De dimineaţă, Adam nu aştepta lângă pâlcul de căsuţe poştale.

Prima dată când venise să-l ia cu maşina pe prietenul său, Gansey depăşise din greşeală intrarea în cartierul lui Adam. Mai exact, îl folosise

ca loc de întoarcere şi se îndreptase în direcţia din care venise. Drumul era format de fapt din două cărări printr-un câmp – însuşi termenul „drum” părea un pic exagerat – şi era imposibil de crezut la prima vedere că el duce chiar şi spre o casă izolată, darămite spre un grup de locuinţe. După ce Gansey identificase casa, lucrurile merseseră chiar mai prost. La vederea puloverului de Aglionby al lui Gansey, tatăl lui Adam demarase în trombă. Săptămâni întregi după aceea, Ronan îl strigase pe Gansey „S.B.F.”, unde *S* era pentru *slab*, *B* pentru *bogat* şi *F*... pentru altceva.

De atunci, Adam se întâlnea cu Gansey acolo unde se termina asfaltul.

Astăzi nu-l aştepta însă nimeni lângă căsuţele poştale înghesuite. Era doar un spaţiu gol, o mulţime de spaţiu gol. Partea aceea a văii era mult mai plată în comparaţie cu alte locuri din Henrietta şi cumva câmpul ăla fusese mereu mai uscat şi mai lipsit de culoare decât împrejurimile, de parcă ar fi fost ocolit nu numai de drumurile principale, ci şi de ploaie. Chiar şi la ora opt dimineaţa, acolo nu era pic de umbră.

Privind în lungul drumului prăfos, Gansey încercă să sune pe telefonul fix, dar nu primi niciun răspuns. Ceasul lui îl informa că are optsprezece minute pentru a parcurge drumul de un sfert de oră până la şcoală.

Aşteptă. Motorul făcea Porcul să trepideze uşor. Privi mânerul schimbătorului de viteze cum tremură. Picioarele i se coceau din cauza apropierii lor de motorul V-8. Interiorul maşinii începea să

miroasă a benzină.

Sună la Monmouth Manufacturing. Noah răspunse, părând că abia se trezise din somn.

— Noah! zise Gansey tare, ca să acopere zgomotul motorului.

El era de vină că îşi uitase jurnalul la Nino şi faptul că nu-l mai avea era foarte tulburător.

— Îţi aduci aminte cumva ca Adam să ne fi spus că merge la lucru astăzi după cursuri?

În zilele în care Adam trebuia să muncească, venea la şcoală pe bicicletă, ca mai apoi să ajungă uşor în locurile unde avea treabă.

Noah mârâi o negaţie.

Şaisprezece minute până la ore.

— Sună-mă dacă te sună, zise Gansey.

— N-o să mai fiu aici, răspunse Noah. Oricum sunt pe picior de plecare.

Gansey închise şi sună din nou pe telefonul fix. Mama lui Adam ar fi putut fi acasă, dar să nu răspundă, însă el nu mai avea timp să meargă acolo ca să afle.

N-avea cum să chiulească.

Gansey îşi aruncă telefonul pe scaunul din dreapta.

— Hai odată, Adam!

Dintre toate locurile în care Gansey fusese la internat – şi fuseseră câteva pe parcursul ultimilor patru ani – Academia Aglionby era favorita tatălui său, ceea ce însemna că era cea mai susceptibilă de a-şi trimite absolvenţii direct în Ivy League. Sau în Senat. Mai însemna, totodată, şi că era cea mai severă dintre şcolile în care mai fusese Gansey.

Înainte să ajungă în Henrietta, principala lui activitate fusese să-l caute pe Glendower, iar şcoala se situase pe locul doi, la mare depărtare. Era destul de inteligent şi se pricepea să înveţe, aşa că nu avusese probleme când chiulise sau când îşi făcuse din scrierea temelor ultima sa prioritate. Însă la Aglionby nu prea puteai să iei note proaste. Dacă scădeai sub 8, 50, erai dat afară cu şuturi în fund. Iar Dick Gansey II îi spusese fiului său că, dacă nu rezista într-o şcoală privată, urma să fie omis din testament. I-o spusese cu blândeţe, deasupra unui platou cu fettuccine. Gansey nu putea să chiulească. În niciun caz după ziua precedentă. Dar asta era pe cale să se întâmple. Paisprezece minute pentru un drum de un sfert de oră până la şcoală, iar Adam tot nu venise.

Simţi vechea frică insinuându-i-se în suflet.

Nu intra în panică. Te-ai înşelat în privinţa lui Ronan astă-noapte. Trebuie să încetezi. Moartea nu e chiar aşa de aproape pe cât crezi.

Disperat, Gansey mai încercă o dată telefonul fix. Nimic. Trebuia să plece. Adam pornise probabil cu bicicleta, fiindcă avea de lucru, poate că trebuia să facă nişte comisioane şi uitase să-i spună. Drumul de pământ către casa lui Adam era în continuare pustiu.

Haide, Adam!

Îşi şterse palmele de pantaloni şi apoi îşi aşeză

mâinile înapoi pe volan. Porni către şcoală.

Gansey nu reuşi să vadă dacă Adam ajunsese la şcoală decât în cea de-a treia pauză, fiindcă amândoi aveau ora de limbă latină. Aceasta era, în chip inexplicabil, singura oră de la care Ronan nu lipsise niciodată. Era cel mai bun din clasă la latină. Studia fără bucurie, dar neîncetat, de parcă toată viaţa lui ar fi depins de asta. Imediat, urma Adam, elevul-vedetă de la Aglionby, altfel primul în clasă la toate celelalte materii. Ca şi Ronan, Adam învăţa la latină fără încetare, dar o făcea fiindcă viaţa lui viitoare chiar depindea de asta.

Gansey prefera franceza. Îi spusese lui Helen că nu prea avea sens să înveţi o limbă care nu putea fi folosită ca să traduci un meniu, dar de fapt simţea că franceza e mult mai simplu de deprins; mama lui vorbea şi ea puţin. Iniţial, se gândise să aleagă orele de latină pentru a putea să traducă texte istorice despre Glendower, dar cunoştinţele lui Ronan făceau ca eforturile lui Gansey să nu fie tocmai indispensabile.

Orele de latină se ţineau în Casa Borden, o clădire mică, pe cadre, aflată în cealaltă parte a campusului Aglionby faţă de Welch Hall, principala clădire academică a instituţiei. În timp ce Gansey mergea cu paşi grăbiţi peste peluza din centrul campusului, apăru Ronan care-l trase de braţ. Ochii îi arătau de parcă nu dormise de câteva zile.

— Unde-i Parrish? şuieră el.

— N-a venit cu mine astăzi, zise Gansey devenind brusc preocupat. Ronan şi Adam ar fi trebuit să aibă a doua oră împreună.

— Încă nu te-ai întâlnit cu el?

— N-a venit la ore.

Din spate, cineva îi dădu un pumn în umăr lui Gansey exclamând *Gansey*, *băiete*! şi trecând apoi dincolo de el. Acesta ridică absent trei degete, semnul secret al echipajului său de canotaj.

— Am încercat să-l sun acasă, zise el.

— Păi, Băiatul Sărac are nevoie de un mobil.

Cu câteva luni mai devreme, Gansey se oferise să-i cumpere lui Adam un celular, dar lucrul ăsta pornise cea mai lungă ceartă pe care o avuseseră vreodată, o săptămână de tăcere care se încheiase doar după ce Ronan făcuse un lucru mult mai ofensator decât şi-ar fi putut imagina vreunul dintre cei doi.

— Lynch!

Gansey privi în direcţia vocii, dar Ronan nu o făcu. Titularul glasului intrase şi el pe peluză, dar era greu de distins între toţi băieţii aceia îmbrăcaţi la fel.

— Lynch! se auzi din nou vocea. O să te fac praf!

Ronan se încăpăţâna să nu-şi ridice privirea din pământ.

Îşi potrivi mai bine cureaua genţii pe umăr şi continuă să privească în iarbă.

— Ce s-a întâmplat? dori să ştie Gansey.

— Unii nu ştiu să piardă, răspunse Ronan.

— Ăla a fost Kavinsky? Să nu-mi spui că ai făcut din nou curse.

— Atunci nu mă întreba.

Gansey se întrebă dacă ar fi fost posibil să-i

impună lui Ronan o oră de stingere. Sau dacă ar fi trebuit să se lase de canotaj ca să petreacă mai mult timp cu el vinerea – ştia cu siguranţă că acela fusese momentul în care Ronan intrase în belele cu BMW-ul său. Poate că l-ar fi putut convinge să…

Ronan îşi potrivi din nou cureaua pe umăr şi de data asta Gansey privi cu mai multă atenţie. Geanta pe care o purta era în mod evident mai mare decât cea obişnuită şi se comporta ciudat cu ea, gingaş, de parcă i-ar fi fost frică să nu spargă ceva.

— De ce porţi geanta asta? întrebă Gansey. Dumnezeule, ai adus pasărea aia cu tine, nu-i aşa?

— Trebuie să fie hrănită din două în două ore.

— De unde ştii?

— Iisuse! De pe Internet, Gansey! exclamă Ronan deschizând uşa Casei Borden.

Imediat ce pătrunseră înăuntru, tot ceea ce se putea vedea era acoperit de o mochetă albastră.

— Dacă o să te prindă cu chestia aia…

Însă Gansey nu reuşi să se gândească la o ameninţare potrivită. Care era pedeapsa pentru cineva care aducea o pasăre vie la ore? Nu era convins că existase un precedent, aşa că preferă să schimbe vorba.

— Dacă moare la tine în geantă, îţi interzic să îl arunci prin clasă.

— Să *o* arunc. E o *ea*.

— Te-aş crede, dacă ar avea vreun semn distinctiv. Să sperăm că nu are gripă aviară sau ceva de genul ăsta.

Nu se putea însă concentra la corbul lui Ronan.

Ceea ce-l preocupa era că Adam nu venise la şcoală.

Ronan şi Gansey îşi luară locurile obişnuite din spatele clasei cu mochetă albastră. În faţă, la catedră, Whelk scrisese nişte verbe pe tablă. Când intrară cei doi băieţi, profesorul se opri în mijlocul unui cuvânt *internec*... Deşi nu aveau niciun motiv să creadă că lui Whelk îi păsa despre conversaţia lor, lui Gansey îi veni ideea stranie că profesorul ridicase creta de pe tablă din cauza lor, că se oprise din scris doar ca să le asculte conversaţia. Suspiciunea lui Adam începea să îl roadă şi pe el.

Ronan surprinse privirea lui Whelk şi i-o susţinu într-un fel nu tocmai prietenos. În pofida interesului său pentru limba latină, Ronan îl declarase pe profesorul lor încă de la începutul anului ca fiind un papagal asocial şi-şi precizase apoi de nenumărate ori dispreţul faţă de el. Din cauză că dispreţuia însă pe toată lumea. Ronan nu se pricepea prea bine la oameni, dar Gansey trebuia să accepte că Whelk avea ceva care te scotea din zona de confort. De câteva ori încercase să aibă o discuţie despre istoria romană, ştiind foarte bine ce efecte ar fi putut avea asupra unui profesor o conversaţie academică entuziastă cu un elev altfel lipsit de interes. Whelk era însă prea tânăr ca să fie mentor şi prea bătrân ca să-i fie tovarăş, aşa cum avea să descopere Gansey destul de repede.

Ronan continuă să se holbeze la Whelk. Era bun la asta. Exista ceva în privirea lui care sugea din energia celeilalte persoane.

Jenat, profesorul de latină îşi luă ochii de la ei.

Considerând că rezolvase problema creată de curiozitatea lui Whelk, Ronan întrebă:

— Şi ce ai de gând să faci cu Parrish?

— Cred că am să trec pe la el pe acasă după ore. E bine?

— Probabil că e bolnav.

Se priviră unul pe celălalt. *Deja inventăm scuze pentru el*, gândi Gansey.

Ronan trase din nou cu ochiul înăuntrul genţii sale. În întunericul de acolo, Gansey zări ciocul corbului. În mod obişnuit, el ar fi analizat încă o dată care erau şansele ca Ronan să găsească un corb, dar în momentul acela, cu Adam dispărut, căutarea lui nu i se mai părea magică; simţea mai degrabă că-şi petrecuse anii adunând coincidenţe pe care le ţesuse între ele, obţinând un material bizar – prea greu ca să poată fi purtat, prea uşor ca să folosească la ceva.

— Domnule Gansey? Domnule Lynch?

Whelk reuşise să apară pe nevăzute între băncile lor. Ambii băieţi priviră în sus la el, Gansey politicos, Ronan cu ostilitate.

— Păreţi să aveţi o geantă foarte mare astăzi, domnule Lynch, zise Whelk.

— Ştiţi ce se spune despre bărbaţii cu genţi mari, răspunse Ronan. *Ostendes tuum et ostendam meus*?

Gansey habar n-avea ce spusese Ronan, dar, judecând după rânjetul prietenului său, era convins că nu fusese tocmai politicos.

Expresia de pe faţa lui Whelk confirmă imediat presupunerea lui Gansey, dar profesorul se

mulţumi să ciocănească din degete pe banca lui şi apoi se îndepărtă.

— Să te comporţi ca un rahat nu e tocmai felul cel mai potrivit de a obţine un zece la latină, zise Gansey.

— Anul trecut a funcţionat, zâmbi Ronan seducător.

Ajuns în faţa clasei, Whelk îşi începu ora.

Adam nu-şi făcu apariţia.

13

— De ce a venit Neeve? întrebă Blue.

La fel ca mama ei, stătea pe masa de la bucătărie. Imediat după ce ajunsese de la şcoală, Maura îi ceru să o ajute să schimbe becurile de la lustra ciudată din sticlă vopsită care atârna deasupra. Procesul acela complicat necesita cel puţin trei mâini, motiv pentru care aveau tendinţa să îl amâne până când se ardeau cele mai multe dintre becuri. Lui Blue îi plăcea să ajute. Avea nevoie de o activitate care să o distragă de la iminenta sosire a lui Gansey. Şi de la faptul că Adam nu sunase. Când se gândise să-i dea numărul ei de telefon cu o seară înainte, se simţise imponderabilă şi nesigură.

— E din familie, răspunse Maura scurt, apucând aproape cu sălbăticie lanţul de prindere, în timp ce se lupta cu un bec încăpăţânat.

— O familie care se întoarce acasă în toiul nopţii?

Maura îi aruncă o privire întunecată lui Blue.

— Se pare că te-ai născut cu urechile prea mari. Pur şi simplu mă ajută să caut ceva în răstimpul în care stă la noi.

Se deschise uşa din faţă. Niciuna dintre ele nu dădu atenţie acestui lucru, fiindcă atât Calla, cât şi Persephone erau şi ele pe undeva prin casă. Calla era mai puţin probabil să vadă cine a venit, pentru că era o creatură irascibilă şi eminamente sedentară, dar Persephone avea tendinţa de a bântui peste tot.

Prinzând şi ea mai bine abajurul de sticlă colorată, Blue insistă:

— Ce anume?

— Blue!

— Ce anume?

— Pe *cineva*, zise Maura într-un final.

— Ce fel de *cineva*?

Înainte ca mama ei să aibă timp să răspundă, auziră o voce masculină.

— Ăsta e un fel ciudat de a face afaceri.

Se întoarseră amândouă cu lentoare. Braţele lui Blue fuseseră ridicate un timp atât de îndelungat încât, când le coborî, le simţi ca de elastic. Posesorul vocii venise în pragul uşii care dădea în sufragerie şi îşi ţinea mâinile în buzunar. Nu era bătrân, avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi o claie de păr negru. Era chiar chipeş dacă stăteai să-l analizezi puţin. Toate trăsăturile sale păreau să fie totuşi un pic prea mari pentru ansamblul chipului.

Maura privi la Blue cu o sprânceană ridicată. Fata ridică dintr-un umăr ca răspuns. Nu părea să fi

venit ca să le asasineze sau să fure nişte electronice portabile.

— Iar asta, zise mama ei, dând drumul lustrei la care muncea, e o modalitate stranie de a intra în casa cuiva.

— Îmi pare rău, zise tânărul. Am văzut o firmă şi am crezut că aici funcţionează o afacere.

Afară exista într-adevăr o firmă, pictată de mână – deşi Blue nu ştiuse niciodată cui aparţinea mâna aceea – unde scria *CLAR VĂZĂTOARE*, iar sub el, „doar pe bază de programare”.

Maura îi repetă bărbatului a două parte a celor scrise afară. Se strâmbă apoi fiindcă Blue abandonase un coş cu lenjerie curată pe tejgheaua din bucătărie, iar unul dintre sutienele mov ale mamei ei se lăfăia deasupra tuturor celorlalte, la vedere. Blue refuză să se simtă vinovată. Cine să se aştepte ca prin bucătăria lor să înceapă brusc să bântuie nişte bărbaţi?

— Atunci, aş dori să fac o programare, zise bărbatul.

Din pragul uşii care ducea spre scări se auzi o voce care-i făcu pe toţi trei să se întoarcă.

— Am putea face o şedinţă triplă pentru dumneavoastră, zise Persephone.

Stătea la baza scărilor, mică, palidă şi părând că este alcătuită mai ales din păr. Bărbatul se holbă la ea, iar Blue nu reuşi să-şi dea seama dacă asta se datora faptului că se gândeşte la propunerea aceea sau înfăţişării femeii, care era destul de greu de procesat la o primă vedere.

— Şi ce e asta? întrebă bărbatul într-un final.

Lui Blue îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că se referea la „şedinţa triplă” şi nu la apariţia Persephonei. Maura sări de pe masă, iar aterizarea ei făcu să zăngănească paharele din dulap. Blue coborî cu mai multă delicateţe. Oricum, avea în mână o cutie plină cu becuri.

— Se întâmplă când noi trei, Persephone, Calla şi cu mine îţi ghicim în cărţi în acelaşi timp şi comparăm interpretările fiecăreia. Să ştii că nu oferă genul ăsta de serviciu chiar oricui.

— Şi e mai scump?

— Nu şi dacă eşti în stare să schimbi nenorocitul ăla de bec, zise Maura, ştergându-şi mâinile de pantaloni.

— Bine, acceptă bărbatul fără prea mult entuziasm.

Maura îi făcu semn lui Blue să-i dea un bec şi apoi zise:

— Persephone, vrei să o chemi pe Calla?

— Of, Doamne! zise ea cu un ton şoptit.

Vocea lui Persephone era destul de slabă de obicei, deci atunci când şoptea abia dacă putea fi auzită – dar se întoarse şi începu să urce scările. Picioarele ei goale nu făceau niciun zgomot.

Maura o privi pe Blue, punându-i o întrebare mută. Fata se încruntă răspunzându-i:

— Va asista şi fiica mea, Blue, dacă nu vă e cu supărare. Ea face ca interpretarea să devină mai clară.

Aruncându-i lui Blue o privire dezinteresată, bărbatul urcă pe masa care scârţâi uşor sub greutatea sa. Mârâi în timp ce încerca să

răsucească becul blocat.

— Acum vezi care-i problema? întrebă Maura. Cum te cheamă?

— A, zise el lovind uşor becul. N-aş putea să rămân anonim?

— Suntem clarvăzătoare, nu dansatoare de striptease, zise Maura.

Blue izbucni în râs, dar bărbatul rămase serios. Fata se gândi că el era cumva nedrept; poate că gluma era de prost gust, dar fusese simpatică.

Bucătăria se lumină brusc în momentul în care becurile cele noi se înşurubară la locul lor. Fără să spună nimic, bărbatul păşi pe un scaun şi apoi pe podea.

— O să fim discrete, îi promise Maura, făcându-i semn să o urmeze.

Bărbatul analiză cu mare atenţie camera de ghicit. Mătură cu privirea lumânările, ghivecele cu plante, scrumierele în care se ardeau mirodenii, candelabrul elaborat, masa rustică din centrul camerei, perdelele din dantelă, oprindu-se cu privirea pe o fotografie a lui Steve Martin.

— E cu autograf! îl informă Maura cu o oarecare mândrie, după ce observă care era obiectul atenţiei celuilalt. Pe urmă exclamă: ah, Calla!

Femeia se năpusti în cameră, iar după felul în care-şi ţinea sprâncenele era evident că e supărată că fusese deranjată. Era dată cu un ruj a cărui culoare se apropia periculos de cea a unei prune, ceea ce-i făcea gura să arate mică şi contorsionată sub nasul ei ascuţit. Calla îi aruncă bărbatului o

privire ca un pumnal care pătrunse până în adâncurile sufletului lui. Pe urmă, îşi luă pachetul de cărţi de pe un raft aflat lângă capul Maurei şi merse până la un scaun aflat la capătul mesei. În spatele ei, Persephone rămăsese în prag cu degetele împletindu-se ritmic. Blue se aşeză şi ea nerăbdătoare pe un scaun. Camera părea cu mult mai mică decât cu câteva minute mai înainte. Asta era vina Callei.

— Luaţi loc, îl îndemnă Persephone cu o voce blândă.

— Ce vreţi să ştiţi? interveni şi Calla pe un ton nu foarte politicos.

Bărbatul se aşeză şi el pe un scaun, iar Maura se plasă în faţa lui, avându-le pe Calla şi pe Persephone (de fapt, părul ei) de o parte şi de cealaltă. Ca de obicei, Blue era la o oarecare depărtare.

— Aş prefera să nu spun, răspunse bărbatul. Poate că veţi afla voi.

— Poate, zise Calla zâmbind diabolic.

Maura îşi împinse pachetul de cărţi către bărbat şi îl îndemnă să le amestece. El o ascultă şi mânui cărţile cu îndemânare, fără să le dea prea multă atenţie. După aceea, Persephone şi Calla procedară în acelaşi fel.

— Ai mai fost la şedinţe de ghicit, observă Maura.

Bărbatul scoase doar un sunet vag aprobator. Blue îşi dădu seama că el e hotărât să nu le dea nicio informaţie, fiindcă e convins că în felul ăsta rezultatul avea să fie cumva fals. Cu toate astea,

nu-l considera un sceptic. Pur şi simplu, le privea pe *ele* cu scepticism.

Maura îşi luă pachetul înapoi. Avea cărţile acelea dintotdeauna, iar marginile erau uzate de la atâta ghicit. Era un pachet standard de tarot, pe cât de impresionant reuşea să îl facă Maura. Alese zece cărţi şi le aranjă. Calla procedă la fel, folosind pachetul ei ceva mai nou – îl înlocuise cu câţiva ani în urmă după un incident nefericit care o făcuse să nu-i mai placă cel vechi. În cameră era atât de linişte, încât se auzea zgomotul pe care-l făceau cărţile frecându-se de suprafaţa aspră şi uzată a mesei pentru ghicit.

Persephone îşi ţinea cărţile în mâinile ei foarte lungi, fără să-şi ia ochii de la client. Într-un final, scoase doar două cărţi, pe care le aşeză una la începutul aranjamentului şi pe cealaltă la sfârşit. Lui Blue îi plăcea să se uite la Persephone cum aşeza cărţile; mişcarea fermă şi precisă a încheieturii şi răsucitul cărţii erau ca un număr de prestidigitaţie sau ca o mişcare de balet. Până şi cărţile păreau să nu aparţină acestei lumi. Cărţile Persephonei erau puţin mai mari decât cele folosite de Maura şi de Calla, iar desenul de pe spatele lor era ciudat. Linii subţiri şi întretăiate, trasate pe un fundal pătat, păreau mai degrabă să sugereze figurile de pe fiecare dintre ele; Blue nu mai văzuse niciodată un asemenea pachet. Maura îi spusese odată că e greu să îi adresezi Persephonei întrebări al căror răspuns nu-ţi era cu adevărat necesar, aşa că Blue nu aflase încă de unde provenea pachetul acela.

Acum, când cărţile fuseseră întinse, Maura, Calla şi Persephone le studiau forma. Blue încercă să vadă şi ea peste capetele lor îngrămădite. Încerca să ignore faptul că, stând atât de aproape de bărbat, simţea mirosul pătrunzător şi chimic al unui gel de duş. Genul acela care vine de obicei într-o sticlă neagră şi conţine în denumirea lui cuvinte precum ŞOC sau EXCITE sau TRAUMA.

Calla vorbi prima. Întoarse treiul de spade către bărbat, pentru ca el să-l poată vedea. Pe carte, cele trei săbii înjunghiau o inimă întunecată şi sângerândă, care avea culoarea buzelor ei.

— Ai pierdut pe cineva apropiat.

— Am pierdut... începu bărbatul privindu-şi mâinile, după care făcu o pauză destul de mare... multe lucruri.

Maura îşi ţuguie buzele. Una dintre sprâncenele Callei se ridică uşor. Îşi aruncară priviri una alteia. Blue le cunoştea foarte bine, aşa încât ştia că Maura întrebase *Ce crezi*? Calla răspunsese *E gata*, iar Persephone nu spusese nimic.

Maura atinse marginea cinciului de pentagramă.

— Vă preocupă banii, observă ea.

Pe cartea ei, un bărbat sprijinit într-o cârjă şchiopăta prin zăpadă pe sub un vitraliu, în timp ce o femeie îşi înnoda broboada sub bărbie.

— Din cauza unei femei, adăugă ea.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

— Părinţii mei au avut o avere considerabilă. Tatăl meu a fost însă implicat într-un scandal de

business. Acum sunt divorţaţi, iar banii nu mai există. Pentru mine, cel puţin.

Era o modalitate straniu de neplăcută de a te exprima. Frustă şi descriptivă.

Maura îşi şterse palmele de pantaloni şi apoi luă o altă carte.

— Iar acum ai o slujbă plictisitoare. E o chestiune la care eşti bun, dar care te oboseşte.

Buzele bărbatului se strânseră, confirmându-le femeilor că nu s-au înşelat.

Persephone atinse prima carte pe care o trăsese. Era regele de pentagramă. Un bărbat în armură, cu ochi reci, privea la un câmp din şaua calului său, ţinând în mână o monedă. Lui Blue i se păru că, dacă s-ar fi uitat mai atent la ban, ar fi putut distinge o formă: trei linii curbe şi un triunghi alungit. Forma de la biserică, cea care apăruse în desenul pe care mama ei îl făcuse absent în duş, cea din jurnal.

Dar nu, când privi mai atent văzu doar o stea în cinci colţuri. Pentagrama după care fusese numită cartea.

Persephone vorbi într-un târziu, iar vocea ei suavă rosti un enunţ foarte precis:

— Cauţi ceva.

Capul bărbatului tresări, întorcându-se spre ea.

Cartea Callei, care nimerise lângă cea a Persephonei, era tot regele de pentagramă. Se întâmpla rareori ca două pachete să dea aceeaşi carte. Şi mai straniu se dovedi că şi cartea Maurei era tot regele de pentagramă. Trei cavaleri cu ochi reci priveau la pământul din faţa lor.

Din nou trei.

— Eşti gata să faci tot ce-ţi stă în putere ca să găseşti lucrul acela. Lucrezi de ani buni la asta.

— *Da*, acceptă bărbatul, surprinzându-le pe femei cu ferocitatea din tonul său. Dar cât o să mai dureze? Îl voi descoperi?

Cele trei femei scrutară din nou cărţile, în căutarea unui răspuns la întrebarea clientului lor. Blue privi şi ea. Poate că nu avea puterea de a vedea, dar ştia ce însemna fiecare carte. Atenţia i se mută de la Turn, care semnala că viaţa lui avea să se schimbe în mod dramatic, către ultima carte, valetul de cupă. Fata privi la mama ei care se încruntase. Valetul de cupă nu era o carte cu semnificaţie negativă; de fapt, era chiar cartea despre care Maura spunea că e de părere că o reprezintă pe Blue atunci când îşi ghicea singură.

Tu eşti valetul de cupă, îi spusese Maura la un moment dat. *Uită-te la tot potenţialul pe care îl are în cupa aia*. *Uite*! *Chiar arată ca tine*. Şi nu era doar un singur valet de cupă extras din pachet. Ca şi regele de pentagramă, era de trei ori. Trei oameni tineri ţinând o cupă plină de potenţial, toţi cu faţa lui Blue. Expresia Maurei era întunecată, întunecată, întunecată…

Fatei i se făcu pielea de găină. Deodată, se simţi de parcă destinele celor de care era ea însăşi legată nu aveau capăt. Gansey, Adam, locul acela nevăzut din bolul lui Neeve, străinul ciudat care stătea lângă ea… Pulsul i-o luase razna.

Maura se ridică atât de repede, încât scaunul ei se lovi de perete.

— Şedinţa s-a terminat, se răsti ea.

Nedumerită, privirea Persephonei se aţinti pe faţa Maurei, iar Calla, la fel de surprinsă, părea încântată de începutul unui conflict. Blue aproape că nu mai recunoştea chipul mamei sale.

— Pardon? zise bărbatul. Celelalte cărţi…

— Ai auzit-o! interveni şi Calla pe un ton acid, care nu o lămuri însă pe Blue dacă şi ea era tulburată sau dacă o apăra pur şi simplu pe mama ei. Şedinţa s-a terminat.

— Ieşi din Casa mea! zise Maura, după care se strădui să-şi întărească spusele: acum, mulţumesc, la revedere!

Calla se dădu puţin deoparte pentru a-i face loc Maurei să-i indice bărbatului uşa de la intrare.

— Mă simt insultat peste poate! zise bărbatul ridicându-se în picioare.

Maura nu-i răspunse. Imediat după ce străinul trecu pragul, trânti uşa în urma lui. Tacâmurile din dulapuri zăngăniră din nou.

Calla se dusese la fereastră. Dăduse deoparte perdelele şi-şi lipise fruntea de sticlă ca să-l vadă pe bărbat cum pleacă.

Maura începu să facă ture în jurul mesei. Blue se gândi să-i pună o întrebare, se opri, după care se hotărî totuşi să întrebe. Dar se răzgândi. Simţea că nu trebuia să întrebe ea, atâta vreme cât toate celelalte rămâneau tăcute.

— Ce tânăr nesuferit! zise Persephone într-un târziu.

— I-am luat numărul de înmatriculare al maşinii, zise Calla, lăsând perdelele să acopere

total fereastra.

— Sper să nu găsească *niciodată* ceea ce caută, zise Maura.

Recuperându-şi cele două cărţi de pe masă, Persephone rosti oarecum cu regret.

— Dar încearcă din greu. Cred totuşi că va găsi ceva.

— Blue, dacă-l mai vezi vreodată pe omul ăsta, să treci pur şi simplu pe trotuarul celălalt.

— Ba nu! o corectă Calla. Dă-i întâi un şut în boaşe. Şi abia după aia treci pe trotuarul celălalt.

14

Helen, sora mai mare a lui Gansey, sună chiar în momentul în care acesta intra pe drumul de pământ care ducea la casa Parrish. A răspunde la telefon din Porc era întotdeauna o chestie complicată. Maşina Camaro avea un schimbător de viteze foarte rigid şi era la fel de zgomotoasă ca o camionetă, iar pe lângă lucrurile astea mai interveneau o mulţime de probleme cu direcţia, interferenţe şi zgomote produse de ambreiajul defect. Rezultatul era că Helen abia dacă putea fi auzită, iar Gansey fu cât pe ce să ajungă într-un şanţ.

— Când e ziua de naştere a mamei? întrebă Helen.

Fratele ei se simţi deopotrivă bucuros că îi aude vocea şi supărat că este deranjat cu chestiuni atât de triviale. În mare parte, se înţelegea bine cu sora lui; fraţii Gansey erau o specie rară şi

complicată, netrebuind să se prefacă a fi altcineva decât erau atunci când nimereau împreună.

— Păi, tu eşti organizatoarea de nunţi, zise Gansey în timp ce un câine răsări de nicăieri lătrând furios şi încercând să muşte din Camaro. N-ar trebui ca datele să fie domeniul tău de expertiză?

— Asta înseamnă că nu-ţi aminteşti, răspunse Helen. Şi nu mai sunt organizator de nunţi. *Bun*... *part-time*. De fapt, cu normă întreagă, dar nu în fiecare zi.

Helen nu avea nevoie să fie ceva. Nu avea o carieră, ci doar hobby-uri care influenţau vieţile altora.

— Ba mi-aduc aminte, zise el enervat. E pe zece mai.

O corcitură de labrador, legată în faţa primei case, urlă jalnic în timp ce trecu pe lângă ea. Celălalt câine continuă să îi atace cauciucurile, mârâind aproape pe acelaşi ton cu motorul. Trei copii în maiou stăteau într-una din curţi, trăgând cu puşti cu aer comprimat în cartoane de lapte; strigară *Hei*, *Hollywood*! îndreptându-şi ţevile puştilor spre cauciucurile Porcului. Se prefăcură că ţin în mâini telefoane mobile. Gansey simţi o săgetare specială în inimă privind la cei trei, la camaraderia lor, la felul în care se integrau perfect cu ceea ce aveau în jur. Nu era sigur dacă e milă sau invidie. Peste tot era praf.

— Unde eşti? întrebă Helen. Se aude de parcă ai fi pe platoul de filmare a unei pelicule de-ale lui Guy Ritchie.

— Merg să vizitez un prieten.

— Pe ăla rău sau pe sărăntoc?

— *Helen*!

— Pardon, voiam să spun Căpitanul Frigid sau Băiatul din Parcul cu Rulote?

— Helen!

Deşi toate locuinţele erau mobile, nu se putea spune că Adam trăieşte într-un parc de rulote. Toate casele prefabricate, aduse gata montate cu camioanele, erau duble ca lăţime faţă de o rulotă. Prietenul lui îi spusese că ultima „casă simplă” fusese luată de acolo cu câţiva ani în urmă, dar vorbele lui fuseseră ironice, fiindcă ştia că a dubla lăţimea unei rulote nu transforma într-un palat o casă mobilă.

— Tata îi numeşte chiar mai urât, zise Helen. Mama mi-a zis că ţi-a fost livrată o carte de-asta New Age de-a ta. Vii pe-acasă curând?

— Poate, zise Gansey.

Revederea părinţilor îi amintea mereu cât de puţine realizase, cât de mult semăna cu Helen, câte cravate roşii deţinea şi cum devenea încet-încet tot ceea ce Ronan spera să evite. Parcă în faţa locuinţei mobile duble, vopsite în bleu, în care locuia familia Parrish.

— Cred că va trebui să vin de ziua mamei. Bănuiesc că altfel o să facă urât.

Din difuzorul telefonului mobil, râsul lui Helen se auzi ca un fâsâit fără personalitate.

— Ia te uită cum încerci să faci pe durul! Presupun că asculţi vreun CD numit „Ritmurile crimei” în timp ce bântui în căutare de gagici în

maşina ta.

— La revedere, Helen! zise Gansey apăsând imediat butonul END şi ieşind din maşină.

În jurul lui se adunară câteva albine-tâmplar, grase şi strălucitoare, pe care venirea lui le oprise din laborioasa încercare de a distruge o scară. După ce bătu la uşă, privi în lungul câmpiei netede şi urâte, cu iarbă uscată. Ideea că peisajul se plătea în Henrietta ar fi trebuit să-i vină mai demult, dar nu se gândise la asemenea lucruri. Indiferent de câte ori îi spunea Adam că are o atitudine prostească faţă de bani, nu reuşea să devină mai înţelept.

Aici nu vine primăvara, realiză Gansey, constatând în acelaşi timp că gândul acela îl întrista neaşteptat de mult.

Mama lui Adam răspunse la uşă. Era o umbră a fiului ei – aceleaşi trăsături prelungi şi aceiaşi ochi mari. În comparaţie cu mama lui Gansey, părea bătrână şi ascuţită.

— Adam e în spate, zise ea înainte ca el să apuce să întrebe ceva.

Privi scurt către Gansey şi apoi imediat undeva în depărtare, ferindu-se de ochii băiatului. Părinţii lui Adam aveau un fel specific de a reacţiona la vederea unui pulover de Aglionby, iar lucrul acesta nu înceta să-l uimească pe Gansey. Ştiau tot ce e de ştiut despre el înainte să apuce să deschidă gura.

— Mulţumesc, zise Gansey, dar simţi cuvântul de parcă ar fi mestecat nisip.

În orice caz, femeia începuse deja să închidă

uşa.

Îl găsi pe Adam întins sub un Pontiac Bonneville, urcat pe rampa de sub un şopron şi pe care nu-l văzuse de la început din cauza umbrei dese. De sub maşină ieşea o tigaie plină cu ulei uzat. Nu se auzea niciun sunet, iar Gansey presupuse că prietenul său mai degrabă evita să stea în casă decât lucra la maşină.

— Salut, tigrule! zise Gansey.

Genunchii lui Adam se îndoiră de parcă ar fi fost gata să iasă de sub maşină, dar apoi picioarele i se îndreptară la loc.

— Ce-i? întrebă el plat.

Gansey ştia ce înseamnă faptul că nu ieşise imediat de sub maşină, iar furia şi vina îl făcură să-şi simtă pieptul strivit de o greutate imensă. Cel mai frustrant lucru legat de situaţia lui Adam era faptul că Gansey nu putea să o controleze în niciun fel. Nici măcar o parte mică. Aşează caietul de notiţe pe masa de lucru.

— Astea-s lecţiile de azi. N-am putut să le spun că eşti bolnav. Ai lipsit prea mult luna trecută.

— Şi atunci ce le-ai zis? întrebă Adam cu voce egală.

Una dintre uneltele de sub maşină scoase un sunet înfundat, un hârșcâit slab.

— Haide, Parrish, ieşi de-acolo! zise Gansey. Treci peste asta.

Gansey tresări simţind nasul rece al unui câine în palma pe care o ţinea pe lângă corp – era javra care îi atacase atât de sălbatic maşina mai devreme. Mângâie prudent una din urechile blege

ale câinelui şi apoi îşi retrase palma, iar animalul se îndreptă către picioarele lui Adam şi începu să latre văzându-le că se mişcă. De sub maşină apărură genunchii rupţi ai pantalonilor de lucru ai lui Adam, apoi tricoul său decolorat Coca Cola şi, pe urmă, chipul.

Pe obraz avea o vânătaie umflată şi roşie ca o galaxie îndepărtată. Alta mai întunecată i se întindea peste nas.

— Vii acum cu mine! zise Gansey imediat.

— Asta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile atunci când mă voi întoarce, zise Adam.

— Vreau să zic, definitiv! Gata, ajunge!

Adam se ridică în picioare, iar câinele începu să sară în jurul lui, de parcă băiatul se întorsese de pe cine ştie ce planetă îndepărtată şi nu ieşise de sub maşină.

— Şi ce-o să se întâmple când Glendower o să te ducă departe de Henrietta? întrebă Adam şovăitor.

Gansey nu reuşi să-l asigure că asta nu se va întâmpla.

— Vii şi tu.

— Vin şi eu? Dar, ia spune-mi, cum o să funcţioneze asta? O să pierd tot ceea ce-am acumulat la Aglionby. Va trebui s-o iau de la capăt la o altă şcoală.

Adam îi spusese odată lui Gansey: *de la zdrenţe la bogăţie nu e o poveste pe care lumea să vrea să o asculte înainte ca ea să se fi terminat*. Dar era o poveste care era greu de dus la bun sfârşit dacă Adam continua să lipsească de la

şcoală. Fără note de trecere nu exista un final fericit.

— Nu trebuie să mergi la o şcoală precum Aglionby şi nu trebuie să ajungi în Ivy League. Sunt o mulţime de alte feluri de a avea succes, zise Gansey.

— Nu te judec pentru ceea ce faci, Gansey, replică Adam.

Punctul acela al discuţiei era unul puţin confortabil, fiindcă Gansey îşi dădea seama că Adam avea nevoie de toată înţelegerea de care era în stare pentru a-i accepta motivele care îi alimentau căutarea lui Glendower. Adam avea o mulţime de argumente pentru a privi cu detaşare anxietatea nebuloasă a lui Gansey, întrebarea lui obsesivă cu privire la motivul pentru care universul îl alesese pe el să se nască în familia aceea cu părinţi influenţi, perpetua îndoială cu privire la o eventuală menire mai spectaculoasă a vieţii lui. Gansey era *convins* că el era cel care trebuia să facă diferenţa, că trebuia să lase semne ale trecerii lui prin lume din cauza faptului că furase startul. Altfel, avea să se dovedească o persoană de cea mai joasă speţă.

Săracii sunt supăraţi că sunt săraci, îi spusese odată Adam amuzat, *dar se pare că şi bogaţii sunt supăraţi că sunt bogaţi*.

Ei, *eu sunt bogat şi asta nu mă deranjează*, răspunsese Ronan.

Gansey urmă cu voce tare:

— Bine, atunci vom găsi o altă şcoală bună. O luăm de la capăt. Îţi croim o viaţă nouă.

Adam întinse mâna pe lângă prietenul său şi luă o cârpă cu care începu să se şteargă printre degetele unsuroase.

— Va trebui să-mi găsesc şi de lucru. Ai habar cât de mult mi-a luat să-mi găsesc slujbele pe care le am acum? Asta nu se întâmplă peste noapte.

Nu se referea la lucrul la maşina din spatele casei tatălui său. Asta era mai degrabă o corvoadă. Adam avea trei servicii, cel mai important fiind cel de la fabrica de rulote de lângă Henrietta.

— Te-aş putea ajuta eu până găseşti ceva.

Urmă o tăcere foarte lungă, în care Adam continuă să-şi şteargă degetele. Nu privi la Gansey. Era o discuţie pe care o mai avuseseră şi în care argumentele fuseseră spuse şi respuse zile la rând. Cuvintele acelea fuseseră rostite de atâtea ori, încât acum nu mai aveau nevoie să le audă din nou.

Pentru Adam, succesul nu însemna nimic dacă nu era obţinut prin forţe proprii.

În pofida încercării lui Gansey de a-şi controla vocea, vorbi cu destulă aprindere:

— De ce nu-l laşi măcar pe Ronan să te înveţe să te baţi. S-a oferit de două ori deja. E serios în chestia asta.

Adam împături cu mare grijă cârpa murdară şi o puse înapoi deasupra unei cutii cu scule. Sub şopronul acela erau o mulţime de lucruri. Dulăpioare noi de scule şi un calendar cu femei dezbrăcate, compresoare profesionale şi alte lucruri pe care domnul Parrish le considera mai valoroase decât uniforma lui Adam.

— Pentru că în cazul ăsta chiar o să mă *omoare*.

— Nu-nţeleg.

— Are un pistol, zise Adam.

— Hristoase! exclamă Gansey.

Punându-şi mâna pe capul javrei – ceea ce aruncă animalul într-o fericire nebună –, Adam se sprijini de stâlpul şopronului ca să privească în lungul drumului de pământ. Nu trebui să-i spună lui Gansey la ce anume se uita.

— Haide, Adam! îl îndemnă prietenul său. *Te rog*. O să găsim noi o soluţie.

Între sprâncenele lui Adam apăru o cută. Privea în depărtare. Nu la casele mobile de la orizont, ci dincolo de ele, la câmpia dreaptă, plină de smocuri de iarbă uscată. Atât de multe lucruri trăiau acolo fără să fie cu adevărat în viaţă!

— Asta ar însemna că nu voi fi niciodată eu însumi. Dacă te las să-mi plăteşti datoriile, voi fi al tău. Acum sunt al lui şi pe urmă voi deveni al tău.

Vorbele îl loviră pe Gansey cu mai multă putere decât şi-ar fi imaginat. Adeseori, ceea ce-l punea în mişcare era conştiinţa faptului că prietenia lui cu Adam funcţiona într-un loc în care banii nu aveau nicio importanţă. Orice argument împotriva acestei idei îl rănea pe Gansey mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască în public.

— Aşa mă vezi tu pe mine? întrebă el, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Nu ştii, Gansey, zise Adam. Nu ştii nimic despre bani, deşi parcă i-ai avea pe toţi. Nu-ţi dai seama cum ne priveşte lumea, pe tine sau pe

mine, din cauza lor. Banii sunt tot ceea ce vor să ştie despre noi. O să creadă că sunt un fel de maimuţă a ta.

Sunt creaţia banilor mei. *Asta vede toată lumea*, *chiar şi Adam*.

Gansey răspunse înfuriat:

— Şi crezi că planurile tale vor continua să funcţioneze când nu te duci la şcoală şi la muncă fiindcă-l laşi pe taică-tău să te bată până te caci pe tine? Te porţi la fel de aiurea ca ea. Îţi închipui că o meriţi.

Fără veste, Adam izbi o cutie mică de cuie de prichiciul din spatele lui. Sunetul pe care îl făcu când lovi betonul îi sperie pe amândoi.

Adam se întoarse cu spatele la Gansey, cu braţele încrucişate la piept.

— Să nu ai pretenţia că ştii, zise el. Nu veni aici pretinzând că ne cunoşti!

Gansey îşi spuse că era probabil momentul să plece. Să nu mai adauge nimic. Nu reuşi însă să se abţină:

— Atunci nici tu să nu mai pretinzi că ai de ce să fii mândru.

Imediat după ce rosti vorbele astea, îşi dădu seama că nu fusese drept sau că, chiar dacă cuvintele ar fi fost adevărate, sensul lor nu era corect. Nu-i părea rău însă că spusese ceea ce spusese.

Merse înapoi la Camaro şi luă telefonul ca să-l sune pe Ronan, dar semnalul dispăruse de tot, aşa cum se întâmpla adesea în Henrietta. De obicei, Gansey credea că în asemenea împrejurări se

întâmplă ceva supranatural, care afecta câmpul energetic din jurul oraşului, întrerupând semnalul şi uneori chiar şi electricitatea.

Acum se gândi că pur şi simplu nu avea de ce să vorbească cu nimeni.

Închizând ochii, se gândi din nou la vânătăile de pe faţa lui Adam, cu marginile lor neregulate, şi la semnul roşu de lângă nas. Îşi imagină că va veni într-o zi şi va descoperi că Adam nu e acasă, ci la spital sau, mai rău, el va fi acolo, dar că bătaia îi ucisese o parte din el.

Simplul gând la această eventualitate îl făcu să se simtă rău.

Maşina a trepidat, iar ochii lui Gansey se întoarseră spre portiera din dreapta, care se deschidea scârţâind.

— Stai aşa, Gansey! zise Adam cu răsuflarea tăiată. Se aplecase mult ca să poată vedea înăuntrul maşinii. Vânătaia arăta îngrozitor, făcându-i pielea să pară transparentă. Nu pleca de parcă...

Lăsându-şi mâinile să cadă de pe volan în poală, Gansey îl privi cu atenţie. Aceasta era de obicei clipa în care Adam îi spunea că lucrurile pe care i le zisese nu fuseseră personale. El însă aşa le simţea.

— Încerc doar să te ajut.

— Ştiu, îi zise Adam, ştiu. Dar nu pot să procedez în felul ăsta. N-aş putea să mă suport pe mine însumi.

Gansey nu înţelegea, dar făcu un semn afirmativ din cap. Dorea ca totul să se termine, să

fie ieri când el, Ronan şi Adam ascultau la ceea ce surprinsese reportofonul, iar faţa prietenului său era încă întreagă. Undeva în spatele lui Adam, o văzu pe doamna Parrish cum îi supraveghează din verandă.

Adam închise ochii pentru o clipă. Gansey îi putea vedea irişii mişcându-se sub pielea subţire a pleoapelor şi se gândi că prietenul său visează, deşi nu doarme.

Deodată, cu o mişcare fluidă, Adam se aşează pe locul din dreapta. Gura lui Gansey se deschise ca să întrebe, dar în maşină se lăsă tăcerea.

— Să mergem! zise Adam fără să privească la Gansey.

Din faţa uşii mama lui se uita la ei, dar Adam preferă să nu se uite nici la ea.

— Planul era să mergem la ghicitoare. O să ne ţinem de plan, continuă Adam.

— Da, dar…

— O să trebuiască să mă întorc înainte de ora zece.

Adam îl privi pe Gansey. Avea în ochi acel ceva fioros şi îngrozitor, umbra aceea fără nume de care Gansey se temea că va sfârşi prin a-l domina complet pe prietenul său. Situaţia aceea, ştia prea bine, era un compromis, un cadou riscant pe care ar fi putut să-l refuze.

După un moment de ezitare, Gansey ciocni pumnii cu prietenul său deasupra schimbătorului de viteză. Adam coborî geamul şi se prinse de cupola maşinii, de parcă ar fi anticipat că trebuie să se ţină bine.

În timp ce Camaroul înainta încetişor pe drumul de pământ, se întâlniră cu o camionetă albastră, Toyota, care venea din sens opus. Adam rămase aproape fără suflare. Prin parbriz, Gansey văzu privirea tatălui lui Adam. Robert Parrish era un malac, decolorat ca luna august, alcătuit din praful care înconjura casele mobile. Ochii îi erau întunecaţi şi mici şi nu semănau deloc cu cei ai lui Adam.

Robert Parrish scuipă pe geam. Nu le făcu loc să treacă. Faţa lui Adam era întoarsă spre câmpul de porumb, dar Gansey nu-şi feri privirea.

— Nu trebuie să vii, zise Gansey pentru că vorbele acelea trebuiau rostite.

— Dar o să vin, se auzi vocea lui Adam parcă din depărtare.

Rotind violent de volan, Gansey ambală puternic motorul. Porcul ieşi de pe drum stârnind nori de praf şi înaintă prin şanţul puţin adânc. Inima dădea să-i iasă din piept din cauza pericolului şi a dorinţei sale de a-i striga în faţă tatălui lui Adam tot ce crede despre el. În timp ce reveneau pe drum în spatele camionetei Toyota, Gansey simţi privirea lui Robert Parrish aţintită asupra lor.

Greutatea acelei căutături părea o prevestire mult mai concretă pentru viitor decât orice le-ar fi putut spune o ghicitoare.

15

Bineînţeles, Gansey n-a ajuns la timp pentru

şedinţa de ghicit. Ora stabilită a venit şi a plecat. Fără Gansey. Şi, probabil chiar mai dezamăgitor, nu a sunat nici Adam. Blue dădu perdelele la o parte ca să privească în lungul străzii, dar nu văzu nimic în afara traficului normal al celor care se întorceau de la muncă. Maura căuta scuze.

— Poate că a notat greşit ora, zise ea.

Blue se gândi că asta era foarte puţin probabil. Au mai trecut zece minute interminabile. Maura presupuse:

— Poate că a avut probleme cu maşina.

Blue se îndoia şi de lucrul ăsta.

Calla îşi luă romanul pe care îl citea şi porni în sus pe scări. Vocea ei se auzi destul de puternic:

— Asta mi-aduce aminte de ceva. Trebuie să vă uitaţi la cureaua aceea de la Ford. Văd o rupere în viitorul vostru. Lângă magazinul acela îngrozitor de mobilă. Un om foarte urât cu un telefon celular se va opri şi vă va fi de mare ajutor. Văd o pană.

Era posibil ca ea să fi văzut cu adevărat o defecţiune a maşinii în viitorul Maurei, dar se putea ca ea să fi vrut să se exprime hiperbolic. În orice caz, Maura îşi făcu o notiţă în calendar:

— Poate că i-am spus eu din greşeală că şedinţa e mâine în loc de astăzi, zise Maura.

— *Asta e întotdeauna posibil*, murmură Persephone, după care adăugă cu voce tare: poate o să fac o plăcintă.

Blue o privi cu îngrijorare. Coptul plăcintei era un proces îndelungat şi plin de iubire, iar Persephonei nu-i plăcea să fie întreruptă. N-ar fi început o plăcintă dacă s-ar fi gândit că Gansey ar

fi putut s-o întrerupă.

Maura o privi intens pe Persephone în timp ce scoase din frigider o pungă în care avea bucăţi de dovleac şi un pachet de unt. Acum, Blue ştia exact cum avea să se desfăşoare restul zilei. Persephone avea să facă un desert. Maura urma să gătească ceva cu unt. La urmă, Calla va apărea din nou şi va găti ceva pe bază de cârnaţi sau şuncă. Aşa se desfăşura fiecare seară în care meniul nu era planificat din timp.

Blue nu credea că Maura greşise ziua atunci când îl anunţase pe Gansey. Era convinsă mai degrabă că băiatul ăla se uitase la ceasul de la bordul maşinii sale Mercedes Benz sau la radioul din Aston Martinul pe care-l conducea şi hotărâse că şedinţa de ghicit interfera neplăcut cu programul său de căţărat pe stânci sau de racquetball. Şi apoi abandonase şedinţa, cam în felul în care Adam hotărâse să o ignore pe ea. Nu era cu adevărat surprinsă. Se comportau exact aşa cum se aştepta ea să se poarte nişte Băieţi Corbi.

Chiar în momentul în care Blue se pregătea să meargă la etaj cu andrelele ei şi cu temele pentru acasă, Oria urlă din camera telefonului, scoţând un sunet prelung care se transformă până la urmă în vorbe:

— E un Camaro din 1973 în faţa casei noastre. *Are culoarea ojei mele*!

Ultima dată când Blue văzuse unghiile Oriei, ele erau vopsite într-un model complicat cu forme de lacrimi. Nu era foarte sigură cum arăta un Camaro din 1973, dar era convinsă că, dacă ar fi

avut lacrimi pe el, trebuie să fi fost foarte impresionant. Şi mai era convinsă că Oria vorbea probabil la telefon, fiindcă altfel ar fi fost la parter ca să se zgâiască.

— Ei, să începem, zise Maura abandonându-şi dovleacul în chiuvetă. Calla îşi făcu din nou apariţia în bucătărie schimbând o privire tăioasă cu Persephone.

Blue simţea că stomacul îi ajunsese în gât.

Gansey. *Pur şi simplu*.

Se auzi soneria.

— Eşti pregătită? o întrebă Calla pe Blue.

Gansey era băiatul de care se va îndrăgosti sau pe care-l va omorî. Erau posibile şi ambele variante simultan. N-avea cum să fie pregătită. Pur şi simplu trăia momentul: Maura deschise uşa.

În prag stăteau trei băieţi, luminaţi din spate de soarele serii, aşa cum îi apăruse şi Neeve cu atât de multe săptămâni în urmă. Trei seturi de umeri: unul larg, unul musculos şi unul slăbănog.

— Îmi cer iertare c-am întârziat, zise băiatul din faţă, cel cu umerii largi.

Odată cu vorbele se rostogoli şi un miros de mentă, exact aşa cum se întâmplase şi-n curtea bisericii.

— E vreo problemă?

Blue ştia vocea aceea.

Se prinse de balustrada scării ca să-şi menţină echilibrul, în timp ce Băiatul Preşedinte cu Celular păşi în holul lor.

O, nu! Nu el!

În tot timpul ăsta, se întrebase cum avea să

moară Gansey, iar acum se dovedise că ea avea să-l strângă de gât. La Nino, urletul muzicii o împiedicase să perceapă inflexiunile fine ale vocii sale, iar mirosul de usturoi îl dominase pe cel de mentă.

Dar acum, dacă se gândea bine, totul i se părea mai mult decât evident.

Acolo, în holul lor, nu mai arăta aşa prezidenţiabil, dar asta numai fiindcă îşi suflecase mânecile cămăşii din cauza căldurii de afară şi-şi dăduse jos cravata. Părul său şaten era ciufulit în felul acela în care căldura umedă din Virginia reuşea să o facă. Ceasul era însă tot acolo, îndeajuns de mare ca să fie folosit la o luptă de stradă, iar băiatul părea să aibă aceeaşi aură minunată. Afişa aerul unui om care nu fusese niciodată sărac, nici el, nici tatăl lui, nici tatăl tatălui lui, nici tatăl tatălui tatălui lui. Nu reuşea să se hotărască dacă îl găsea extraordinar de arătos sau incomensurabil de bogat. Poate că reprezentau de fapt acelaşi lucru.

Gansey. Acesta era Gansey.

Iar asta însemna că jurnalul îi aparţinea.

În consecinţă, *Adam* era al lui.

— Păi, zise Maura, a cărei curiozitate anulase toate regulile pe care le avea cu privire la programări, nu e prea târziu. Poftiţi în camera de ghicit. Îmi spuneţi şi nişte nume?

Bineînţeles că Băiatul Preşedinte cu Celular îşi adusese toată gaşca de la Nino, pe toţi în afara celui mohorât. Umpluseră până la refuz holul şi lui Blue i se părea că ei trei, gălăgioşi şi băieţi, şi

simţindu-se atât de în largul lor unul cu celălalt, nu mai permiteau şi altora să se simtă confortabil. Erau un grup de animale alunecoase, blindate cu ceasurile lor, cu pantofii lor Top-Sider şi cu croiala scumpă a uniformelor. Chiar şi tatuajul băiatului mai uscăţiv, care îi ieşea de după guler pe coloana vertebrală, părea o armă care o împungea pe Blue.

— Gansey, zise Preşedintele cu Celular arătând spre el însuşi. Adam. Ronan. Unde vreţi să mergem? Acolo?

Arătă cu mâna către camera de ghicit, ţinându-şi palma întinsă de parcă ar fi dirijat traficul.

— Da, îl aprobă Maura. Ea e fiica mea, apropo. O să fie şi ea prezentă la şedinţa de ghicit, dacă nu vă deranjează.

Ochii lui Gansey o găsiră pe Blue. Până atunci zâmbise politicos, dar acum faţa îi îngheţă în mijlocul unui surâs.

— Bună, din nou! zise el. Momentul e cam jenant.

— *Vă cunoaşteţi*? întrebă uimită Maura aruncându-i o privire otrăvită lui Blue care se simţi brusc persecutată pe nedrept.

— Da, acceptă Gansey pe un ton demn. Am avut o discuţie despre diferitele profesii pe care le pot avea femeile. Nu mi-am dat seama că este fiica dumneavoastră. *Adam*?

Îi aruncă o privire aproape la fel de otrăvită prietenului său, ai cărui ochi erau mai mari decât de obicei. Adam era singurul care nu purta uniformă, iar palma sa, cu degetele răsfirate pe piept, încerca să acopere tricoul decolorat Coca

Cola.

— Nici eu n-am ştiut, zise Adam.

Dacă Blue ar fi ştiut că venea şi el, poate că nu s-ar fi îmbrăcat cu bluza aceea bleu, de copii şi care avea pene cusute la guler. Pentru că el se holba într-acolo. Privind spre ea, Adam repetă:

— N-am ştiut, îţi jur.

— Ce-ai păţit la faţă? întrebă Blue.

Adam ridică jalnic din umeri. El sau Ronan mirosea a parcare subterană. Îi auzi vocea voit depreciativă:

— Crezi că mă face să par mai dur?

Fata credea că vânătaia era un semn de fragilitate şi de mizerie, cumva, ca o ceaşcă de ceai găsită în pământ, dar nu-i spuse asta.

— Te face să pari ca un fraier, interveni celălalt.

— Ronan! exclamă Gansey.

— *Vreau ca toată lumea să se aşeze*! strigă Maura.

Tonul său fusese atât de poruncitor, încât o ascultă aproape toată lumea, aruncându-se sau cufundându-se în piesele de mobilier desperecheate din camera de ghicit.

Adam îşi trecu mâna peste obraz, ca şi cum ar fi vrut să înlăture vânătaia de acolo. Gansey stătea într-un fotoliu aflat în capul mesei, cu ambele mâini pe braţe, de parcă ar fi fost preşedintele unui consiliu de administraţie, şi cu o sprânceană ridicată fiindcă privea la faţa înrămată a lui Steve Martin.

Doar Calla şi Ronan rămaseră în picioare,

privindu-se cu curiozitate unul pe celălalt.

Persista senzaţia că nu fuseseră niciodată atâţia oameni în casa lor, ceea ce era total neadevărat. Era posibil să nu fi fost niciodată atâţia bărbaţi. Şi, cu siguranţă, atâţia Băieţi Corbi.

Blue simţea că simpla lor prezenţă o jefuia de ceva, făcea ca familia ei să fie pusă în inferioritate de faptul că veniseră acolo.

— E prea multă gălăgie aici, zise Maura.

Felul în care rosti cuvintele, cu duritate şi ţinându-şi degetul în punctul acela unde se verifică pulsul, sub maxilar, îi spuse lui Blue că mama ei nu se referise la vocile lor prea puternice. Era ceva ce auzea înăuntrul capului ei. Persephone clipea şi ea neregulat.

— Trebuie să plec? întrebă Blue, deşi ăsta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

— De ce să trebuiască să pleci? interveni repede Gansey care, evident, nu-nţelegea adevăratul motiv.

— Fiindcă din cauza ei lucrurile sunt mai zgomotoase pentru noi, zise Maura, care se încrunta privind la toţi ceilalţi, de parcă ar fi încercat să înţeleagă ceva. Iar voi trei sunteţi… *foarte* gălăgioşi deja.

Pielea lui Blue se înfierbântase. Se imagina pe ea însăşi încălzindu-se ca o rezistenţă electrică şi fiind străbătută de scântei pe tot corpul. Oare ce se întâmpla sub pielea acestor Băieţi Corbi de o asurzea pe mama ei? Erau toţi într-o oarecare conjuncţie sau era vorba doar de Gansey, de energia pe care o emana fiindcă se îndrepta spre

moarte?

— Ce vreţi să spuneţi prin *foarte gălăgioşi*? întrebă Gansey.

Blue se gândi că el este în mod evident liderul acelui grup.

Toţi ceilalţi se uitau la el pentru a vedea cum interpretează situaţia.

— Vreau să spun că energiile voastre au ceva care e foarte…

Maura se opri de parcă şi-ar fi pierdut interesul să le explice. Se întoarse spre Persephone. Blue ştia genul acela de privire dintre ele. Voia să spună, *ce naiba se întâmplă?*

— Oare cum o să facem asta?

Modul distrat şi vag în care mama ei rostise aceste cuvinte o neliniştiră pe Blue. Maura era nepregătită. Pentru a doua oară în ziua aceea, o şedinţă părea să o împingă într-un loc în care nu se simţea deloc confortabil.

— Câte unul pe rând? sugeră Persephone cu un glas care abia putea fi auzit.

— Singulare, zise Calla. Va trebui să procedezi aşa sau unii dintre ei trebuie să plece. Pur şi simplu sunt prea gălăgioşi.

Adam şi Gansey se priviră unul pe altul, iar Ronan începu să se tragă absent de brăţara din piele.

— Ce e o *singulară*? vru să ştie Gansey. Şi cu ce e diferită de o şedinţă obişnuită de ghicit?

Calla continuă să-i vorbească Maurei, de parcă ar fi fost doar ele două în cameră.

— Nu contează ce vor ei. Acestea sunt

condiţiile. Acceptă sau se cară.

Cu degetul încă apăsând pe punctul acela de sub maxilar, Maura îl lămuri pe Gansey:

— O singulară este atunci când fiecare dintre voi trage o singură carte de tarot din pachet, iar noi interpretăm.

Gansey şi Adam schimbară câteva priviri, de parcă ar fi avut o conversaţie. Era genul de dialog pe care Blue era obişnuită să-l vadă între mama ei şi Persephone sau Calla şi nu crezuse că există şi alţi oameni capabili să-l realizeze. Asta o făcea să se simtă ciudat de invidioasă; şi-ar fi dorit şi ea aşa ceva, o legătură îndeajuns de puternică pentru a transcende cuvintele.

Capul lui Adam zvâcni într-o aprobare sau într-un răspuns oarecare la ceea ce (nu) spusese Gansey, iar ultimul dintre ei i se adresă Maurei:

— Cum e mai bine pentru dumneavoastră.

Persephone şi Maura se hotărâră imediat, deşi se părea că nimic din ceea ce se petrecea în camera de ghicit nu era bine pentru ele.

— Stai! zise Persephone în timp ce Maura îşi scotea pachetul de cărţi. Las-o pe Blue să le amestece.

Nu era prima oară când fata era chemată să amestece cărţile. Uneori, la şedinţele mai importante sau mai dificile, femeile îşi doreau ca Blue să atingă mai întâi pachetul, ca să amplifice mesajele pe care le-ar fi putut transmite cărţile. De data asta însă, fata era extrem de conştientă de felul în care o privesc băieţii în momentul în care luă cărţile de la mama ei. Ca să-i impresioneze,

amestecă pachetul într-un mod destul de teatral, trecând cărţile dintr-o mână în alta. Era foarte bună la scamatoriile cu cărţi, dar la cele care nu necesitau vreun talent de clarvăzător. În timp ce băieţii impresionaţi priveau cum cărţile zboară înainte şi înapoi, Blue realiză că ar fi fost un fals mentalist foarte competent.

Nimeni nu se oferi destul de repede să tragă primul, aşa încât întinse pachetul de cărţi spre Adam. Băiatul îi întâlni privirea şi i-o susţinu pentru un moment. Era însă ceva mult prea puternic şi hotărât în gestul lui, mai agresiv decât fusese în seara aceea în care-i vorbise.

Adam alese o carte şi i-o dădu Maurei.

— Doi de spadă, zise ea.

Blue era foarte conştientă de accentul de Henrietta al mamei sale, care îi sună brusc extrem de rural şi de needucat. Oare aşa vorbea şi ea?

— Eviţi o hotărâre complicată, continuă Maura. Acţionezi prin inacţiune. Eşti ambiţios, dar te simţi ca şi cum cineva ţi-ar cere ceva ce nu eşti gata să oferi. Doreşte ca tu să faci un compromis în privinţa unor principii. Cred că e cineva foarte apropiat. Tatăl tău?

— Fratele cred, interveni Persephone.

— Nu am niciun frate, doamnă, răspunse Adam, dar Blue observă privirea scurtă pe care i-o aruncă lui Gansey.

— Vrei să îmi pui o întrebare? rosti Maura încurajator.

Adam gândi preţ de o clipă.

— Şi care e alegerea corectă?

Maura şi Persephone se sfătuiră în şoaptă, după care mama lui Blue zise cu însufleţire:

— Nu există alegeri corecte, ci doar unele cu care poţi trăi după aceea. S-ar putea să ţi se deschidă şi o a treia cale, care să ţi se potrivească mai bine, dar deocamdată eşti incapabil să o vezi, pentru că eşti mult prea absorbit de celelalte două. Din ceea ce am văzut, presupun că orice altă variantă va trebui să se bazeze pe puterea ta de a ignora cele două opţiuni pe care le ai acum, ca să poţi identifica una cu totul nouă. Mai simt de asemenea că eşti un gânditor foarte analitic. Ai petrecut o mulţime de timp învăţând să-ţi ignori emoţiile, dar nu cred că acum e momentul să te ocupi de aşa ceva.

— Mulţumesc, zise Adam.

Nu era tocmai cel mai corect lucru de zis, dar nu era nici pe deplin greşit. Blue aprecia politeţea băiatului. Părea altfel decât cea a lui Gansey care, atunci când se exprima politicos, de fapt devenea el însuşi mai puternic. Când Adam era politicos, oferea celorlalţi din puterea lui.

I se păru nimerit să-l lase pe Gansey la sfârşit, aşa că Blue se întoarse spre Ronan, deşi era puţin speriată de el. Ceva din înfăţişarea lui lăsa impresia că picură venin, deşi nu spusese mare lucru. Cel mai rău dintre toate, în opinia lui Blue, era că o parte a acestui antagonism o făcea pe ea să-şi dorească să-i intre în voie, să fie aprobată. Acceptarea cuiva ca el, căruia în mod evident nu-i păsa de nimeni, părea cumva că e mai valoroasă decât cea a oricărui alt om.

Pentru a-i putea oferi pachetul lui Ronan, Blue trebui să se ridice în picioare, fiindcă el rămăsese în pragul uşii, lângă Calla. Cei doi păreau gata să se ia la pumni.

Fata amestecă din nou cărţile în faţa lui, dar Ronan privi la femeile din cameră şi zise:

— Eu nu trag niciuna. Spuneţi-mi întâi ceva adevărat.

— Pardon?! îl întrebă Calla pe un ton înţepat, răspunzând în locul Maurei.

În vocea lui Ronan erau cioburi de sticlă, gheaţă şi cenuşă.

— Tot ceea ce i-aţi zis lui e valabil pentru oricine. Orice om are îndoieli. Oricine e în viaţă s-a certat cu fratele sau cu tatăl lui. Spuneţi-mi ceva ce nimeni nu-mi poate spune. Nu-mi agitaţi o carte de joc prin faţa ochilor ca apoi să mă puteţi hrăni cu linguriţa, ca pe un copil, cu tot felul de rahaturi desprinse din psihologia lui Jung. Spuneţi-mi ceva precis!

Ochii lui Blue se îngustară. Vârful limbii Persephonei se strecură afară, un obicei care îi trăda incertitudinea şi nu aversiunea. Maura se foi enervată.

— Noi nu facem…

— Un secret l-a omorât pe tatăl tău, iar tu îl cunoşti, o întrerupse Calla.

În camera de ghicit se lăsă o tăcere mormântală. Persephone şi Maura o fixau cu privirea pe Calla. Gansey şi Adam priveau la Ronan. Blue fixa mâna Callei.

Maura o chema adesea pe Calla să facă

împreună şedinţe de ghicit în cărţile de tarot, iar Persephone o ruga să o ajute să-i interpreteze visele, dar cel mai straniu dintre darurile Callei, psihometria, era utilizată extrem de rar. Femeia avea o capacitate uluitoare ca la atingerea unui obiect să-i simtă originea, să perceapă gândurile proprietarului şi să vadă locurile în care fusese lucrul acela.

Era ca şi cum în cameră n-ar fi fost decât Ronan şi Calla. El era cu un cap mai înalt decât ea, dar părea foarte tânăr, ca o pisică adolescentă care mai are de crescut. Ea în schimb era o leoaică.

— Ce eşti? îi şuieră ea.

Zâmbetul lui Ronan îi dădu fiori lui Blue, fiindcă era cumva pustiu.

— Ronan? rosti Gansey pe un ton îngrijorat.

— Eu v-aştept în maşină, îi răspunse băiatul, după care plecă trântind uşa atât de tare, încât farfuriile din bucătărie zăngăniră din nou.

— Tatăl lui a murit, îi aruncă Gansey o privire acuzatoare Callei.

— Ştiu, zise ea cu ochii înguşti ca două cicatrici.

Gansey urmă cu o voce îndeajuns de cordială încât să treacă brusc de la politeţe la obrăznicie.

— Nu ştiu de unde ai aflat, dar e un lucru destul de aiurea pe care să-l spui unui copil.

— Unui şarpe, vrei să spui, mârâi Calla. Păi, şi de ce-aţi mai venit dacă nu sunteţi convinşi că putem face lucrurile pentru care ne plătiţi? Mi-a cerut ceva precis. I-am dat ceva precis! Îmi pare

rău că nu i-am putut oferi căţei drăgălaşi!

— Calla! zise Maura exact în acelaşi timp în care Adam exclamă *Gansey*!

Adam îi şopti ceva la ureche lui Gansey şi apoi se sprijini din nou de spătar. Maxilarul lui Gansey pulsa. Blue îl văzu cum devine din nou Preşedintele cu Celular; nu-şi dăduse seama până atunci că el putea fi şi altfel. Acum îşi dorea să fi fost mai atentă, ca să înţeleagă ce anume se schimbase.

— Îmi pare rău, începu Gansey. Ronan e necioplit şi nu prea a fost de acord să vină aici de la bun început. N-am încercat să insinuez că nu erai sinceră. Putem continua?

Blue se gândea că băiatul părea foarte matur. Era atât de formal în comparaţie cu ceilalţi pe care-i adusese cu el. Exista ceva extrem de deranjant la el, asemănător cu felul în care se simţise obligată cumva să-l impresioneze pe Ronan. O parte din Gansey o făcea să se simtă diferită de ceea ce era. Ca şi cum ar fi trebuit să-şi păzească atent emoţiile. Nu avea cum să-l placă, iar puterea cu care băieţii aceia o asurziseră pe mama sa nu avea cum să o doboare şi pe ea.

— E bine, zise Maura, deşi rosti cuvintele privind-o atent pe Calla.

Îndreptându-se spre locul în care se aşezase Gansey, Blue îi zări maşina parcată în curbă: o lucire de portocaliu imposibil, genul de culoare cu care Oria şi-ar fi vopsit unghiile. Nu era tocmai un lucru la care să se fi aşteptat să conducă un băiat de la Aglionby – lor le plăceau lucrurile noi şi strălucitoare, iar maşina aceea era veche şi

strălucitoare –, dar era cu siguranţă o maşină de Băiat Corb. În momentul acela, Blue avu o senzaţie de prăbuşire, de parcă lucrurile se întâmplau prea repede pentru ca ea să le poată absorbi. Era ceva ciudat şi complicat în legătură cu toţi băieţii ăştia, se gândi Blue – ciudat şi complicat în acelaşi fel în care jurnalul era ciudat şi complicat. Vieţile lor erau ţesute cumva într-o pânză, iar ea reuşise cumva să se încurce la marginile ei. Nu era relevant dacă lucrul acela se întâmplase în trecut sau urma să se petreacă în viitor. În camera aceea, alături de Calla, Maura şi Persephone, timpul părea circular.

Se opri în faţa lui Gansey. Fiindcă se apropiase foarte mult de el, simţi din nou mirosul de mentă, ceea ce-i făcu inima să bată neregulat.

Gansey privi spre pachetul răsfrânt de cărţi din mâinile ei. Văzându-l în acest fel, îi observă umerii aplecaţi şi ceafa, ceea ce o făcu să-şi amintească dureros de spiritul lui din curtea bisericii, de faptul că îi este frică să nu se îndrăgostească de el. Umbra aceea părea să nu fi ştirbit însă în niciun fel încrederea naturală şi molipsitoare pe care o răspândea Băiatul Corb din faţa ei.

Ce-o să se întâmple cu tine, *Gansey*? se întrebă ea. *Când vei deveni persoana aceea*?

Gansey privi în sus la ea, lăsând-o să vadă că între sprâncene îi apăruse o încreţitură.

— Nu ştiu cum să aleg. Ai putea să iei tu o carte pentru mine? Funcţionează şi aşa?

Cu coada ochiului, Blue îl văzu pe Adam foindu-se în scaun, încruntându-se.

— Doar dacă aşa vrei tu, răspunse Persephone din spatele lui Blue.

— E vorba de intenţie, adăugă şi Maura.

— Vreau să alegi tu, zise el. Te rog.

Blue răspândi cărţile pe masă; alunecară până aproape de margine. Îşi lăsă degetele să plutească deasupra lor. Odată, Maura îi spusese despre cărţile care reprezintă alegerea corectă că uneori sunt calde sau că te gâdilă atunci când îţi apropii mâinile de ele. Pentru Blue, bineînţeles, toate cărţile erau la fel. Una alunecase însă mai departe decât celelalte, aşa că o alese pe aceea.

Întorcând-o, nu reuşi să nu scoată un hohot involuntar de râs.

Valetul de cupă o privea pe Blue cu propria ei faţă. Era ca şi cum cineva râdea de ea, dar nu avea pe cine să dea vina, de vreme ce ea alesese cartea.

Când văzu ce carte alesese, vocea Maurei deveni cumva îndepărtată.

— Nu aia. Pune-l să aleagă alta.

— Maura! zise Persephone cu blândeţe, dar mama lui Blue îi făcu un semn cu mâna de parcă ar fi vrut să o alunge.

— Alta, insistă ea.

— Dar asta ce are? dori să ştie Gansey.

— Dar asta ce are? dori să ştie Gansey.

— Are energia lui Blue pe ea. Nu era menită să fie a ta. Va trebui să alegi tu însuţi.

Persephone îşi mişcă buzele fără să spună însă nimic. Blue îşi luă cartea, apoi amestecă pachetul într-un fel mai puţin spectaculos decât înainte.

Când îi oferi a doua oară cărţile, Gansey îşi întoarse faţa de la ele de parcă ar fi hotărât câştigătorul unei tombole. Degetele i se mişcară pe marginile cărţilor, contemplative. Alese una şi apoi o întoarse ca să o arate celorlalţi.

Era valetul de cupă.

Privi la faţa de pe carte şi apoi la Blue, iar fata îşi dădu seama că el sesizase asemănarea.

Maura se aplecă înainte şi-i smulse cartea dintre degete.

— Mai trage una.

— Acum ce s-a mai întâmplat? protestă Gansey. Cartea asta ce are? Ce înseamnă?

— Nu e nimic greşit în legătură cu ea, răspunse Maura. Doar că nu e a ta.

Pentru prima dată, Blue văzu o umbră de îngrijorare pe faţa lui Gansey, ceea ce o făcu să-l placă puţin mai mult. Deci exista ceva sub exteriorul acela de Băiat Corb.

Ezitant, Gansey extrase o altă carte, hotărât să termine odată cu partea aceea. Întoarse cartea cu un gest larg şi o trânti pe masă.

Blue înghiţi în sec.

— *Asta-i* cartea ta! zise Maura.

Imaginea era cea a unui cavaler negru lângă un cal alb. Nu purta coif, aşa încât i se vedea faţa, cea a unui craniu descărcat, dominat de orbitele mari, fără ochi. Soarele apunea în spatele lui, iar sub copitele calului era un cadavru. Dincolo de ferestre, o pală de vânt făcu frunzele să foşnească.

— Moartea, citi Gansey în josul cărţii.

Nu păru nici surprins şi nici alarmat. Citi doar

cuvântul de parcă acolo ar fi fost scris ceva ca *ouă* sau *Cincinnati*.

— Bună treabă, Maura! zise Calla, care-şi ţinea braţele încrucişate pe piept. Ai de gând să-i interpretezi cartea asta?

— Probabil că ar trebui să-i returnăm banii pur şi simplu, sugeră Persephone, deşi Gansey nu plătise încă.

— Am crezut că ghicitoarele nu prezic moartea, spuse Adam încetişor. Am citit că această carte e mai degrabă simbolică.

Maura, Calla şi Persephone scoaseră fiecare câteva sunete vagi. Blue, conştientă de caracterul implacabil al sorţii lui Gansey, simţi că i se face rău. Chiar dacă era de la Aglionby, avea aceeaşi vârstă ca şi ea şi, cu siguranţă, avea prieteni care ţineau la el şi o viaţă ca o maşină foarte portocalie; era de-a dreptul îngrozitor să ştii că urma să moară în mai puţin de doisprezece luni.

— De fapt, zise Gansey, nu prea-mi pasă de asta.

Toţi ochii din încăpere se îndreptară asupra lui, în timp ce el ţinea cartea de o margine ca să o poată studia mai bine.

— Vreau să spun, cărţile sunt foarte interesante.

Rosti aceste cuvinte ca unul care este în faţa unei prăjituri ciudate pe care nu prea vrea să o termine.

— Şi nu vreau să minimalizez în niciun fel ceea ce faceţi aici. Adevărul este însă că nu am venit ca să mi se ghicească viitorul. Sunt perfect confortabil

cu ideea că-l voi descoperi eu însumi.

Aruncă o privire scurtă spre Calla, fiindcă îşi dăduse seama că mergea pe linia foarte îngustă dintre „politicos” şi „Ronan”.

— De fapt, am venit fiindcă speram să vă pot pune o întrebare despre energie, continuă Gansey. Ştiu că lucrurile pe care le faceţi o implică, iar eu tot încerc să găsesc un meridian energetic despre care cred că e lângă Henrietta. Ştiţi ceva despre chestia asta?

Jurnalul!

— Meridian energetic, repetă Maura. Se poate, doar că noi folosim probabil altă denumire. Ce este?

Blue era puţin surprinsă. Crezuse întotdeauna că mama ei este persoana cea mai puţin susceptibilă de a spune minciuni.

— Sunt linii energetice drepte care se intersectează pe glob, explică Gansey. Conectează locurile cu o încărcătură spirituală mare. Adam s-a gândit că ştiţi câteva lucruri despre asta pentru că şi voi vă ocupaţi cu acest fel de energie.

Era limpede că se referea la drumul pe care mergeau morţii, dar Maura nu-i oferi niciun fel de informaţie. Strânse din buze, severă şi privi la Persephone şi la Calla.

— Vouă vă spune ceva?

Persephone ridică un deget în aer şi declamă:

— Am uitat să rumenesc plăcinta, după care plecă din cameră.

— Eu va trebui să mă gândesc mai mult la asta. Nu sunt foarte bună la chestiile precise, pufni

şi Calla.

Pe faţa lui Gansey înflori un zâmbet vag, amuzat, semn că ştia că femeile mint. Era o expresie ciudat de înţeleaptă; lui Blue i se păru din nou că pare mult mai mare decât băieţii pe care îi adusese cu el.

— Am să cercetez, zise Maura. Dacă-mi laşi numărul tău de telefon, o să te sun dacă descopăr ceva.

— Ar fi foarte bine, răspunse Gansey politicos, dar rece. Cât vă datorez pentru şedinţă?

— O, doar douăzeci de dolari, zise Maura, rămânând în picioare.

Blue se gândi că asta era de-a dreptul criminal. Gansey dăduse cu siguranţă mai mulţi bani pe şireturile pantofilor săi Top-Siders.

Se încruntă privind la Maura pe deasupra portofelului deschis. Erau o mulţime de bancnote în el. Ar fi putut fi de un dolar, dar Blue se îndoia. Reuşi să-i vadă şi permisul de conducere printr-o porţiune transparentă; nu era destul de aproape ca să poată citi toate detaliile, dar observă că numele tipărit acolo era mai lung decât *Gansey*.

— Douăzeci?

— De căciulă, adăugă Blue.

Calla tuşi în pumn.

Faţa lui Gansey se înseninâ şi-i dădu Maurei şaizeci de dolari. Era foarte evident că era mai mult decât se aşteptase să plătească, iar acum lumea i se părea din nou perfectă.

Blue îl observă însă pe Adam. Privea la ea într-un fel care o făcea să se simtă transparentă şi

vinovată. Nu numai fiindcă ceruse bani în plus, ci şi din cauza minciunii Maurei. Blue văzuse spiritul lui Gansey mergând pe Drumul Morţilor şi îi ştia numele înainte ca el să pătrundă prin uşa casei lor. Ca şi mama ei, nu-i spusese nimic. Era deci complice.

— O să te conduc afară, zise Maura.

În mod evident, era nerăbdătoare să-l vadă de cealaltă parte a uşii. Pentru moment, păru că şi Gansey îşi doreşte acelaşi lucru, dar apoi se opri. Acordă mult prea multă atenţie portofelului în timp ce-l împăturea şi îl băga la loc în buzunar, apoi, privind spre Maura, îi spuse:

— Uite ce e, suntem toţi adulţi aici, începu el.

Calla făcu o faţă pe care se putea citi limpede că nu e de acord cu afirmaţia aceea. Gansey se îndreptă de umeri şi continuă:

— Cred deci că meritǎm să ştim adevărul. Spuneţi-mi că ştiţi ceva, dar că nu vreţi să mă ajutaţi, dacă aşa stau lucrurile, dar nu mă minţiţi.

Erau nişte cuvinte curajoase sau poate unele arogante, deşi era posibil ca între cele două categorii să nu fi fost o diferenţă semnificativă. Toate privirile din cameră se îndreptară spre Maura.

— Ştiu ceva, dar nu vreau să te ajut, zise ea.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Calla arăta încântată. Gura lui Blue era deschisă. O închise.

Gansey preferă să dea aprobator din cap, nici mai mult, nici mai puţin nedumerit decât atunci când Blue îi răspunsese la restaurant.

— Bine, atunci. Nu, nu, rămâneţi unde sunteţi.

O să ne descurcăm.

Şi chiar aşa făcură, după ce Adam îi aruncă o ultimă privire lui Blue, pe care fata o interpretă foarte simplu. O secundă mai târziu, motorul maşinii Camaro se ambală puternic, iar cauciucurile strigară adevăratele sentimente ale lui Gansey. Pe urmă, casa se cufundă în tăcere. Era un fel de linişte pustie, de parcă Băieţii Corbi luaseră cu ei toate sunetele din jur.

— *Mamă*! se îndreptă Blue spre Maura.

Încerca de fapt să-i spună altceva, dar tot ceea ce reuşi să îngaime fu din nou *mamă*, de data asta mai tare însă.

— Maura, zise Calla, asta a fost foarte nepoliticos! Mi-a plăcut, adăugă ea.

Maura se întoarse spre Blue, ignorând-o pe Calla.

— Nu vreau să te mai vezi cu el niciodată.

— Şi ce s-a întâmplat cu „copiilor nu trebuie să le dai ordine”?! strigă Blue indignată.

— Asta a fost înainte de Gansey, răspunse Maura întorcând cartea Morţii şi oferindu-i lui Blue un răstimp îndeajuns de lung ca să privească la craniu. E acelaşi lucru ca şi cum ţi-aş spune să nu te arunci în faţa unui autobuz.

În mintea lui Blue se îmbulziră câteva răspunsuri înainte să-l găsească pe cel mai nimerit.

— De ce? Neeve nu m-a văzut pe mine pe Drumul Morţilor. Nu eu voi muri anul viitor.

— În primul rând, Drumul Morţilor e mai degrabă o promisiune decât o garanţie, răspunse Maura. În al doilea rând, există şi alte lucruri

teribile în afară de moarte. Să vorbim despre cum este să-ţi pierzi un picior? De paralizie? De o traumă psihologică pe viaţă? Există ceva cu adevărat în neregulă la băieţii ăştia. Când mama ta îţi spune să nu ieşi în faţa unui autobuz, să ştii că are motive întemeiate.

Din bucătărie se auzi vocea catifelată a Persephonei:

— Dacă pe tine nu te-ar fi oprit cineva să ieşi în calea unui autobuz, Blue n-ar mai fi fost aici.

Maura aruncă o privire încruntată în direcţia aceea şi apoi mătură cu mâna masa pentru ghicit, de parcă ar fi curăţat-o de firimituri.

— În cel mai bun caz, te împrieteneşti cu un băiat care e pe cale să moară.

— Aha! zise Calla pe un ton atoatecunoscător. Acum înţeleg.

— Nu mă psihanaliza tu pe mine, zise Maura.

— Am făcut-o deja. Şi zic din nou, aha!

Maura rânji într-un fel care nu-i era caracteristic şi apoi o întrebă pe Calla:

— Ce-ai văzut când l-ai atins pe celălalt băiat? Băiatul Corb.

— Toţi sunt Băieţi Corbi.

— Nu, el e mai Corb decât ceilalţi, clătină Maura din cap.

Calla îşi frecă degetele unele de altele ca şi cum ar fi vrut să şteargă de acolo amintirea tatuajului lui Ronan.

— E ca şi cum ai scruta într-un spaţiu ciudat. Sunt atât de multe lucruri care ies din el, că ar trebui să nu fie posibil. Îţi aduci aminte de femeia

aia care era însărcinată cu cvadrupleţi şi a venit la noi? Era cam aşa, dar mai rău.

— E însărcinat? întrebă Blue.

— Creează, zise Calla. Şi spaţiul dinlăuntrul lui creează. Nu ştiu cum s-o spun mai bine de atât.

Blue se întrebă la ce fel de creaţie se refereau. Şi *ea* crea mereu câte ceva, luând lucruri vechi, tăindu-le şi făcându-le mai bune. Luând lucruri care existaseră deja şi transformându-le în altceva. Ea credea că asta e înţelesul pe care cei mai mulţi dintre oameni îl aveau în minte când spuneau despre o persoană că e *creativă*.

Avea însă o presimţire că nu aşa vedea lucrurile şi Calla. O suspecta că dorise să spună că adevăratul sens al creativităţii este să faci un lucru să existe acolo unde până atunci nu fusese nimic.

Maura înţelese expresia de pe faţa lui Blue.

— Nu ţi-am spus niciodată să faci ceva, Blue, zise ea. Acum însă te previn: fereşte-te de ei!

16

În noaptea de după şedinţa de ghicit, Gansey se trezi din cauza unui zgomot total nefamiliar şi începu să bâjbâie după ochelari. Se auzea ca şi cum unul dintre colegii săi erau ucis de un oposum sau, poate, de ultimele momente ale unui conflict fatal între două pisici. Nu era sigur de amănunte, dar era convins că e implicată şi un pic de moarte.

Noah stătea în pragul uşii sale, cu o expresie patetică de suferinţă îndelungată.

— Fă-l să se oprească! îi zise el.

Camera lui Ronan era sacră, dar Gansey se trezi a doua oară într-o săptămână că deschide larg uşa de acolo. Constată că veioza este aprinsă, iar Ronan e ghemuit pe pat, purtând doar o pereche de boxeri. Cu şase luni în urmă, băiatul îşi făcuse tatuajul acela foarte amănunţit care-i acoperea cea mai mare parte a spatelui şi şerpuia până pe gât, iar acum liniile lui monocrome păreau să fi prins viaţă în lumina claustrofobică a lămpii, devenind cu mult mai reale decât orice altceva din cameră. Era un tatuaj foarte special, deopotrivă rău şi drăguţ. Şi de fiecare dată când Gansey se uita la el, vedea ceva diferit. În seara aceea, cuibărit într-un mănunchi de flori frumoase, dar sălbatice, în locul în care fusese până atunci un cioc, Gansey văzu o coasă.

Sunetul tânguitor se auzi din nou umplând apartamentul.

— Asta ce fel de drăcie mai e? întrebă Gansey pe un ton plăcut.

Ronan purta căşti, ca de obicei, aşa încât băiatul trebui să se întindă destul de mult ca să i le coboare pe gât. Din ele răzbătu stins muzica.

Ronan ridică privirea. În timpul acesta, florile de pe spatele lui se întoarseră şi se ascunseră sub omoplaţii săi ascuţiţi. Ţinea în poală corbul fără pene, cu capul dat pe spate şi ciocul căscat.

— Credeam că am stabilit ce înseamnă o uşă închisă, zise Ronan care ţinea în mână o pensetă.

— Iar eu credeam că ne-am înţeles că noaptea e pentru dormit.

— Poate pentru tine, ridică din umeri Ronan.

— Se pare că nu. Pterodactilul ăsta al tău m-a trezit. De ce scoate sunetul ăsta?

În loc de răspuns, Ronan băgă penseta într-o pungă de plastic aflată pe pătură, în faţa lui. Gansey nu era sigur că vrea să ştie ce era substanţa aceea pe care o extrăgea. Imediat ce corbul auzi foşnetul pungii, scoase din nou sunetul acela, un guiţat ascuţit care se transformă într-un gâlgâit în timp ce mâncarea îi aluneca pe gât. Imediat, Gansey se simţi deopotrivă amuzat, dar şi cuprins de milă.

— Ei bine, asta nu e de ajuns, zise el. Trebuie să-l faci să înceteze.

— Trebuie să fie hrănită, răspunse Ronan.

Corbul înghiţi o altă porţie. De data asta, sunetul pe care îl scoase semăna cu acela produs în timp ce videzi o pungă în care ai salată de cartofi.

— E doar din două în două ore pe parcursul primelor şase săptămâni, îl lămuri Ronan.

— Şi nu poţi s-o ţii la parter?

Ca răspuns, Ronan ridică pumnii în care ţinea pasărea, apropiind-o de colegul său:

— Spune-mi tu!

Lui Gansey nu-i plăcea atunci când ceilalţi apelau la bunătatea lui, mai ales când asta intra în coliziune cu dorinţa lui de a dormi. Nu avea cum să-l oblige să ducă pasărea la parter. Arăta extrem de fragilă. Nu era sigur nici măcar dacă puiul de corb e foarte simpatic sau îngrozitor de urât şi avea probleme să accepte că era posibil ca ambele variante să fie adevărate.

Din spatele lui, Noah interveni şi el cu glas milos:

— Mie nu-mi place s-avem aici chestia aia. Îmi aduce aminte de…

Dădu înapoi, aşa cum făcea de cele mai multe ori, iar Ronan îndreptă penseta către el.

— Băi, omule, nu intra în camera mea!

— Gura! le zise Gansey amândurora. Şi asta te include şi pe tine, pasăre!

— Drujbă.

Noah se retrase, dar Gansey nu se mişcă. Pentru câteva minute, urmări cum corbul înghite mâzga aceea gri, în timp ce Ronan gângureşte la el. Nu era cel cu care se obişnuise Gansey, dar nici el nu mai era cel de la prima lor întâlnire. Era limpede acum că instrumentul care se văita din căşti era cimpoiul irlandez. Gansey nu-şi amintea care fusese ultima dată când Ronan ascultase muzică celtică. Muzica lui Niall Lynch. Deodată, simţi că şi lui îi este dor de charismaticul tată al lui Ronan. Dar mai mult decât de el, îi era dor de acel Ronan care existase cât timp tatăl lui mai era în viaţă. Băiatul acela din faţa lui care ţinea în mâini o pasăre fragilă părea să fie cumva un compromis.

După o vreme, Gansey îl întrebă:

— Ce a vrut să spună clarvăzătoarea, Ronan? Mai devreme, despre tatăl tău.

Ronan nu-şi ridică privirea, dar Gansey îi văzu muşchii spatelui încordându-se, întinşi de parcă ar fi dus greutăţi.

— Asta e o întrebare foarte… Declan.

— Nu, nu cred că e aşa, îl contră Gansey după

o perioadă de gândire.

— Spunea numai rahaturi.

— Nu, nu cred că era cazul, se încăpăţână Gansey, tot după o perioadă de meditaţie.

Ronan dădu peste playerul aflat lângă el pe pat şi-l opri. Când răspunse, vocea îi era lipsită de inflexiuni, pustie.

— E doar una din tipele alea care-ţi intră în cap şi distruge totul pe acolo. A zis aşa fiindcă ştia că o să nască probleme.

— Cum ar fi…

— Cum ar fi… împrejurarea în care tu îmi pui întrebări de parcă ai fi Declan, zise Ronan.

Îi oferi corbului încă o înghiţitură, dar pasărea îl privi fix, ca hipnotizată.

— Cum ar fi să mă facă să mă gândesc la lucruri pe care vreau să le uit. Genul ăsta de probleme. Printre altele. Apropo, ce se întâmplă pe faţa ta?

Gansey îşi frecă bărbia, încetişor. Pielea îi era ţepoasă. Ştia că Ronan dorea să schimbe vorba, dar se lăsă în voia lui.

— Creşte?

— Frate, doar nu ai de gând să continui cu chestia aia cu barba! Am crezut că glumeşti. Ştii că a încetat să mai fie la modă în secolul paisprezece sau când naiba o fi trăit Paul Bunyan.

Ronan privi peste umăr la prietenul său. Avea pe faţă umbra de la ora cinci care lui îi creştea practic în fiecare zi.

— Încetează, arăţi ca un fraier!

— E irelevant. Problema e că nu creşte. Sunt

blestemat să rămân un bărbat-copil.

— Dacă mai spui lucruri de asta ca „bărbat-copil”, am terminat-o, zise Ronan. Haide, omule! Nu te lăsa doborât de o asemenea chestie. După ce o să-ţi cadă ouăle, barba o să îţi crească şi ea imediat. Va fi ca un covor. Când vei mânca supă, se vor opri cartofii în ea. Ca la terrieri. Ai păr pe picioare? N-am observat niciodată.

Gansey nu consideră întrebarea aceea demnă de a primi un răspuns. Se desprinse oftând de peretele de care se sprijinise şi arătă către corb:

— Mă duc înapoi la culcare. Şi fă chestia aia să tacă! Îmi eşti atât de dator, Lynch!

— Bine, zise Ronan.

Gansey se retrase în pat, dar nu se întinse. Duse mâna în căutarea jurnalului, dar nu era la locul lui; îl uitase la Nino în seara bătăii. Se gândise să îl sune pe Malory, dar nu ştia ce să întrebe. Ceva dinăuntrul lui se întunecase a foame şi a dorinţă. Îşi aduse aminte de găurile negre din orbitele cavalerului-schelet de pe cartea de tarot.

O insectă se lovea bâzâind de geam, scoţând soiul acela de sunet care-l făcea să creadă că era destul de mare. Se gândi la EpiPenul său, aflat undeva departe în torpedoul maşinii, prea greu accesibil ca să fie folosit ca antidot în caz de nevoie. Insecta era probabil o muscă, o ploşniţă sau vreo lăcustă, dar se temea să nu fie totuşi o viespe sau o albină.

Probabil că nu era.

Deschise însă ochii. Se ridică încetişor din pat, apucând în acelaşi timp un papuc aflat undeva la

margine. Merse cu grijă spre fereastră, căutând să localizeze sursa sunetului. Undeva în spatele său, telescopul desena pe podea umbra elegantă a unui monstru. Deşi sunetul încetase, îi trebui doar o clipă ca să vadă insecta de pe geam: o viespe mergea pe rama îngustă de lemn a ferestrei, aruncând priviri în toate direcţiile. Gansey nu se mişcă. O urmări cum urcă şi se opreşte, urcă şi se opreşte. Luminile străzii o făceau să lase o umbră vagă; îi vedea corpul curbat şi punctul minuscul al acului.

În mintea lui existau două imagini. Una era cea reală: viespea care urca pe lemn, inconştientă de prezenţa lui. Cealaltă era o imagine falsă, o posibilitate: viespea zbârnâind prin aer, găsind pielea lui Gansey, înfigându-şi în el acul, pe care alergia băiatului îl transforma într-o armă letală.

Cu mult timp în urmă, pe pielea lui se înghesuiseră viespile, iar aripile lor continuaseră să bată chiar şi după ce inima lui se oprise. Avea un nod în gât şi ceafa i se înţepenise.

— Gansey?

Glasul lui Ronan se auzise chiar din spatele lui cu un timbru straniu şi de nerecunoscut la început. Gansey nu se întoarse. Viespea îşi agitase aripile părând că e gata să zboare.

— Rahat, omule! exclamă Ronan.

Se auziră trei paşi rapizi şi podeaua scârţâind sub ei cu forţa unui foc de armă, iar apoi Gansey simţi cum i se smulge papucul din mână. Ronan îl împinse de o parte şi lovi cu pantoful în fereastră atât de tare, încât sticla ar fi trebuit să se spargă.

După ce corpul strivit al viespii căzu la podea, Ronan îl scoase din locul întunecat în care se ascunsese şi-l mai pocni o dată.

— Rahat, omule! repetă Ronan. Eşti prost?

Gansey nu ştia cum să descrie felul în care se simţea. Senzaţia aceea că se aflase la doar câţiva centimetri de moarte, conştiinţa faptului că în câteva secunde ar fi putut să se transforme dintr-un „elev promiţător” în „imposibil de salvat”. Se întoarse spre Ronan care ridicase cu atenţie viespea ţinând-o de o aripă, aşa încât Gansey să o poată vedea mai bine.

— Ce-ai vrut? întrebă el.

— Poftim? făcu Ronan.

— Ai venit pentru ceva.

Ronan aruncă viespea în coşul de gunoi de lângă birou. Acesta dădea pe dinafară de hârtii mototolite, aşa încât insecta ricoşă, obligându-l să găsească o crăpătură potrivită.

— Nici măcar nu-mi mai amintesc.

Gansey rămăsese în picioare, aşteptând ca Ronan să spună altceva, dar acesta continuă să privească la viespe câteva momente bune înainte să vorbească, iar când o făcu într-un sfârşit, evită să se uite la Gansey.

— Cică ai vrea să pleci cu Parrish pe undeva…?

Gansey nu se aşteptase la asta. Nu ştia cum să vorbească fără să-l supere pe Ronan. Nu putea nici să-l mintă.

— Spune-mi ce-ai auzit şi o să-ţi confirm ceea ce e adevărat.

— Noah mi-a spus că, dacă pleci, Parrish vine

cu tine.

Lăsase să i se strecoare în glas o notă de gelozie, iar asta făcea răspunsul lui Gansey mai uşor de dat decât în mod normal. Dar încercă să evite să facă ierarhii între prietenii săi.

— Şi ce ţi-a mai spus Noah?

Cu un efort vizibil, Ronan se adună şi-şi puse gândurile în ordine. Niciunuia din fraţii Lynch nu-i plăcea să pară altfel decât controlându-şi pe deplin viaţa şi făcând lucruri intenţionate, chiar dacă asta însemna să fie cruzi. În loc să răspundă, îl întrebă:

— Nu vrei să vin şi eu?

Ceva se rupse în pieptul lui Gansey.

— V-aş lua pe toţi cu mine oriunde aş merge.

Lumina lunii transforma chipul lui Ronan într-o sculptură aspră, parcă o operă neterminată a unui artist care uitase să-şi finiseze munca. Inspiră ca un fumător, trăgând adânc aer în piept prin nări şi lăsându-l apoi să iasă uşurel printre dinţi.

După o pauză, îi spuse:

— Noaptea trecută. E ceva ce…

În momentul acela se opri fără să mai adauge nimic. Era însă o oprire totală, genul acela de ezitare pe care Gansey o asocia cu secretele şi cu vinovăţia. Era genul de întrerupere care intervenea când te hotărâseşi să mărturiseşti, dar gura te trăda refuzând să vorbească.

— Ceva ce…

Ronan bâigui, după care scutură coşul de gunoi.

— Ce e, Ronan?

— Chestia asta cu Drujbă şi ghicitoarea şi cu ce

mi-a spus Noah şi cu faptul că mie mi se pare că se petrece ceva ciudat.

Gansey nu reuşi să-şi alunge exasperarea din voce.

— *Ciudat* nu mă ajută. Nu ştiu de înseamnă ciudat.

— Nici eu nu ştiu, omule, şi mie mi se pare o nebunie. Habar n-am ce să-ţi spun. Vreau să zic ciudat aşa ca vocea ta de pe înregistrare, răspunse Ronan. Ciudat ca fiica ghicitoarei. Mi se pare că lucrurile sunt mai însemnate decât le percepem la prima vedere. Habar n-am ce-ţi spun. M-am gândit însă că dintre toţi oamenii de pe lumea asta, tu eşti cel care o să mă creadă.

— Dar nu-mi dau seama ce-mi ceri să cred.

— Începe, omule! zise Ronan.

Gansey îşi încrucişă braţele la piept. Putea vedea aripa neagră a viespii moarte în harababura din coşul de gunoi. Aşteptă ca Ronan să-i spună mai multe, dar băiatul schimbă vorba.

— Dacă te mai prind că te uiţi la viespea aia din nou, pe următoarea am s-o las să te ucidă. La naiba!

Fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse şi intră din nou în camera lui.

Încet, Gansey îşi ridică papucul de unde îl lăsase Ronan. Când se îndreptă de spate, îşi dădu seama că Noah ieşise şi el din cameră şi stătea acum lângă el. Privirea lui speriată oscila de la băiat la coşul de gunoi. Corpul viespii coborâse câţiva centimetri, dar era încă vizibil.

— Ce e? întrebă Gansey.

Ceva de pe faţa neliniştită a lui Noah îi amintea de chipurile înfricoşate care îl înconjuraseră când avea viespi pe piele şi cerul albastru precum moartea deasupra lui. Cu mult timp în urmă, primise încă o şansă şi în ultima vreme nevoia lui de a dovedi că o meritase era o povară din ce în ce mai mare.

Îşi luă ochii de la Noah, privind spre peretele făcut din panouri de sticlă. Chiar şi acum, lui Gansey i se părea că poate simţi prezenţa dureroasă a munţilor din preajmă ca şi cum spaţiul dintre el şi piscurile lor ar fi fost un lucru tangibil. Imaginea unui Glendower adormit se transformase într-o experienţă extrem de dureroasă.

Ronan avea dreptate. Lucrurile erau mai însemnate decât păreau la prima vedere. Nu găsise linia sau nodul ei, dar ceva se întâmpla, un lucru începea.

— Să n-o arunci, zise Noah.

17

Câteva zile mai târziu, Blue se trezi cu mult înainte de răsărit. Camera ei era împestriţată de umbre lungi de la lumina de veghe de pe hol. Aşa cum se întâmplase în fiecare seară după şedinţa de ghicit, gândurile despre silueta elegantă a lui Adam şi amintirea capului plecat al lui Gansey i se învârteau în minte imediat după ce somnul o elibera din mrejele lui. Blue nu se putea abţine să nu revadă episodul acela haotic, repetându-l mereu în minte. Răspunsul volatil al Callei la

întrebarea lui Ronan, limbajul secret dintre Adam şi Gansey, faptul că ultimul dintre ei nu era doar un spirit pe Drumul Morţilor. Nu era îngrijorată doar pentru băieţi, deşi, din nefericire, acum i se părea aproape imposibil ca Adam să o mai sune. Nu, lucrul care o preocupa cel mai mult era ideea că mama ei îi interzisese ceva. Simţea că o chinuie de parcă ar fi fost o zgardă.

Blue dădu păturile la o parte. Voia să se trezească.

Simţea o dragoste şovăitoare pentru ciudata arhitectură a casei de pe Fox Way 300; era mai degrabă un soi de afecţiune amestecată cu nostalgie decât un sentiment real. Ceea ce simţea însă pentru curtea din spatele casei era cu totul altceva. Un fag imens adăpostea toată partea aceea. Coroana lui frumoasă, perfect simetrică, se întindea de la un gard la celălalt şi era atât de deasă încât vopsea chiar şi cea mai caldă zi de vară într-un verde proaspăt. Doar cele mai afurisite dintre ploi pătrundeau printre frunze. Blue avea o mulţime de amintiri ale momentelor în care stătuse lângă trunchiul masiv şi neted care o adăpostea de ploaie, auzind-o cum şuieră şi bate şi se sparge în coroana copacului, fără să atingă pământul. Aşa, sub fag, se simţea de parcă ar fi fost ea însăşi copacul, de parcă ploaia s-ar fi rostogolit pe propriile ei frunze şi apoi pe scoarţa netedă ca pielea.

Oftând uşor, Blue se îndreptă spre bucătărie. Împinse uşa din spate, folosindu-şi ambele mâini ca s-o închidă fără zgomot în urma ei. După

lăsarea întunericului, curtea devenea o altă lume, privată şi nedesluşită. Gardul înalt de lemn, acoperit de un fel de iederă sălbatică, nu lăsa să intre lumina caselor vecine, iar coroana groasă a fagului oprea razele de lună. În mod normal, ar fi trebuit să aştepte câteva minute ca ochii să i se acomodeze cu întunericul, dar nu era cazul şi în seara aceea.

Pe trunchiul copacului licărea o lumină stranie. Blue ezită puţin chiar în faţa uşii, încercând să înţeleagă de unde veneau peticele acelea de lumină pe care le vedea pe scoarţa gri-deschis. Punând mâna pe peretele casei – era cald încă din cauza arşiţei de peste zi – se aplecă înainte. De acolo reuşi să vadă o lumânare aflată pe cealaltă parte a copacului, cuibărită între rădăcinile ca nişte şerpi ale fagului. Flacăra ei tremurătoare dispărea şi apoi se lungea doar ca să dispară din nou.

Blue făcu un pas lângă poteca acoperită cu cărămizi sparte şi apoi încă unul, privind şi în spatele ei, ca să vadă dacă nu cumva o urmăreşte cineva din casă. Al cui era proiectul ăsta? La câţiva metri de lumânare, mai era un păienjeniş de rădăcini netede între care se formase o băltoacă cu apă neagră. Suprafaţa ei reflecta lumina pâlpâitoare de parcă acolo ar mai fi existat încă o lumânare.

Blue îşi ţinu răsuflarea în timp ce mai făcu un pas.

Îmbrăcată într-un pulover larg şi o fustă plisată, Neeve îngenunchease între lumânare şi băltoacă. Cu mâinile ei frumoase aşezate în poală,

era la fel de nemişcată precum copacul şi de întunecată precum cerul de deasupra.

Blue răsuflă zgomotos când o zări pe Neeve şi apoi, privind la faţa abia vizibilă a mătuşii sale, respiraţia îi tresări din nou de parcă ar fi avut o altă surpriză.

— O, zise Blue, îmi pare rău, nu ştiam că eşti aici.

Neeve nu-i răspunse însă. Când fata veni mai aproape, văzu că femeia privea în gol. Sprâncenele o lămuriră cu adevărat pe Blue; erau cumva lipsite de orice expresie. Erau chiar mai lipsite de semnificaţie decât ochii goi ai lui Neeve, de parcă ar fi aşteptat ceva, două linii drepte, neutre.

Primul gând al lui Blue se îndreptă către o cauză medicală – oare nu existau crize care se manifestă prin încremenire? Cum se numeau alea? – dar apoi îşi aduse aminte de bolul cu suc de struguri şi merişoare de pe masa din bucătărie. Era mult mai probabil să fie martora unui anumit gen de meditaţie.

Nu părea să fie însă cazul. Totul arăta mai degrabă ca… un ritual. Mama ei nu făcea aşa ceva. Maura îi spusese odată cu aprindere unui client, *Eu nu sunt vrăjitoare!* Altă dată, îi repetase acelaşi lucru pe un ton trist lui Persephone. Dar e posibil ca Neeve să fi fost. Blue nu era foarte sigură că ştia ce reguli se aplică într-o astfel de situaţie.

— Cine e acolo? întrebă Neeve.

Nu era însă vocea mătuşii sale. Era ceva mai adânc şi de departe.

Pe Blue o cuprinse un fior. De undeva din

copacul de deasupra o pasăre scoase un şuierat. Cel puţin, Blue preferă să-şi imagineze că era o pasăre.

— Vino în lumină! zise Neeve.

Apa se mişcă în balta dintre rădăcini sau poate că fusese doar reflexia lumânării. Când Blue reuşi să prindă o imagine mai largă, văzu o stea în cinci colţuri desenată în jurul fagului. Unul dintre puncte era lumânarea şi altul, băltoaca întunecată. O lumânare neaprinsă marca al treilea punct şi un bol gol pe cel de-al patrulea. Pentru o clipă, Blue se gândi că greşise, că nu era o stea în cinci colţuri. Apoi îşi dădu seama: Neeve era punctul final.

— Ştiu că eşti acolo, se auzi vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve, pe un ton care suna ca aparţinând unor locuri întunecate, foarte depărtate de soare.

— Îţi pot simţi mirosul.

Ceva se mişca foarte încet în sus pe şira spinării lui Blue, pe sub piele. Era o senzaţie atât de hidos de reală, încât abia reuşi să nu se lovească peste spate sau să se scarpine.

Ar fi vrut să intre înapoi şi să pretindă că nu ieşise niciodată, dar nu voia să o lase pe Neeve în urmă dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Blue nu dorea să se gândească la eventualitatea asta, dar o făcu. Nu dorea să o lase singură pe Neeve în cazul în care era posedată de ceva.

— Aici sunt, zise Blue.

Flacăra lumânării se întinse foarte foarte mult.

— Cum te numeşti? întrebă vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve.

Lui Blue i se păru că nu e foarte sigură că gura lui Neeve se mişcă în timp ce vorbea. Era greu să te uiţi la faţa ei.

— Neeve, minţi Blue.

— Vino într-un loc unde să te pot vedea.

În băltoacă era cu siguranţă ceva care se mişca. Apa reflecta culori care nu existau în lumina lumânării. Se schimbau şi se mişcau într-un fel care nu avea nimic de-a face cu lumina lumânării.

— Sunt invizibilă, zise Blue tremurând.

— Ahhhhhhh! şuieră vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve.

— Tu cine eşti? întrebă Blue.

Flacăra lumânării se lungi foarte mult şi deveni atât de subţire de parcă ar fi fost gata să se rupă. Nu se întindea însă spre cer, ci spre Blue.

— Neeve, zise vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve.

În vocea aceea întunecată se distingea un fel de şmecherie, ceva atoatecunoscător şi malefic, care o făcea pe Blue să vrea să se uite peste umăr. Nu-şi putea desprinde însă privirea de la lumânare, fiindcă se temea că flacăra o va atinge dacă va înceta să o supravegheze.

— Unde eşti? întrebă Blue.

— Pe Drumul Morţilor, hârâi vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve.

Blue îşi dădu brusc seama că scotea aburi. Avea pielea ca de găină pe braţe şi aproape că o durea. În lumina slabă a lumânării văzu că şi Neeve scoate aburi.

Norul respiraţiei mătuşii sale se despărţi deasupra bălţii ca şi cum din apă s-ar fi ridicat ceva

care să împiedice înaintarea aburului.

Blue se aruncă înainte, lovi castronul gol, răsturnă lumânarea neaprinsă şi aruncă pământ în direcţia băltoacei negre.

Lumânarea se stinse.

Urmă un minut de întuneric deplin. Nu se auzea niciun sunet, de parcă fagul şi curtea din jurul lui nu mai erau în Henrietta. În pofida liniştii, Blue nu se simţea singură şi senzaţia asta era teribilă.

Sunt într-o bulă, gândi ea furioasă. *Sunt într-o fortăreaţă. În jurul meu e numai sticlă. Pot privi afară, dar nimic nu pătrunde până la mine. Sunt de neatins.* Erau toate armele cu care o înzestrase Maura ca să se protejeze împotriva atacurilor mediumnice. Părea să fie însă mult mai simplu decât fusese să facă faţă vocii care ieşea din Neeve.

Apoi, totul se linişti. Pielea de pe braţe îi reveni la normal. Încet, ochii i se obişnuiră cu întunericul – gândi că era ca şi cum se târa înapoi în lumea reală – şi o găsi pe Neeve îngenuncheată încă lângă băltoaca dintre rădăcini.

— Neeve! şopti Blue.

Pentru un moment nu se întâmplă nimic, dar apoi femeia îşi ridică bărbia şi mâinile.

Te rog să fii Neeve! Te rog să fii Neeve!

Întregul corp al lui Blue era pregătit pentru fugă.

Pe urmă, văzu că sprâncenele mătuşii sale erau la locul lor şi se ridicau cu fermitate deasupra ochilor, deşi mâinile îi cam tremurau. Fata lăsă să-i

scape un oftat de uşurare.

— Blue? întrebă Neeve.

Vocea îi era destul de normală. Pe urmă, ca după o înţelegere bruscă, femeia urmă:

— Auzi, sper că n-ai de gând să-i spui mamei tale despre asta, nu-i aşa?

Blue se uită pătrunzător la ea.

— Ba cu siguranţă o să-i spun. Ce-a fost asta? Ce făceai?

Inima continua să-i bată cu putere şi îşi dădu seama că acum, când era capabilă să cântărească mai bine ce se întâmplase, era cu totul terifiată.

Neeve observă pentagrama distrusă, lumânarea răsturnată şi bolul întors cu fundul în sus.

— Încercam să scrutez, zise ea cu o voce caldă care o înfurie pe Blue.

— Mai devreme ai scrutat. Asta nu era acelaşi lucru!

— Scrutam spaţiul acela pe care l-am văzut atunci. Speram să pot intra în contact cu cineva care era deja acolo ca să aflu ce este.

Blue continuă cu o voce care nu era nici măcar pe departe pe cât de sigură şi-ar fi dorit:

— A *vorbit*. Şi nu era vocea ta cea care-ţi ieşea pe gură.

— Păi, zise Neeve părând puţin enervată, asta a fost vina ta. Tu amplifici totul. Nu mă aşteptam să fii aici, fiindcă altfel aş fi…

Făcu un gest vag şi privi la mucul de lumânare cu capul lăsat în piept. Nu era un gest foarte omenesc, ceea ce o făcu pe Blue să-şi amintească

de fiorul neplăcut pe care îl avusese mai înainte.

— Ai fi făcut ce? întrebă Blue.

Şi ea era puţin enervată că i se găsea o vină pentru ceea ce tocmai se întâmplase.

— Ce-a fost aia? A zis că e pe Drumul Morţilor. E acelaşi lucru cu meridianul energetic?

— Bineînţeles, zise Neeve. Henrietta e pe un meridian energetic.

Asta însemna că Gansey avusese dreptate. În consecinţă, era limpede că Blue ştia exact pe unde trecea meridianul energetic pentru că-i văzuse spiritul lui Gansey mergând în lungul lui în urmă cu câteva zile.

— De aceea e foarte uşor să fii ghicitor aici, zise Neeve. Energia e foarte puternică.

— Energie… ca a mea? întrebă Blue.

Neeve schiţă un gest complicat din mână înainte să apuce lumânarea. O ţinu cu vârful în jos şi-i prinse fitilul între degete ca să se asigure că s-a stins pe deplin.

— Da, energie ca a ta. Alimentează lucrurile. Cum zici tu? Face conversaţiile să sune mai tare. Eşti becul care luminează. Tot ceea ce are nevoie de energie pentru a fi în viaţă tânjeşte după prezenţa ta.

— Ce-ai văzut? întrebă Blue, când…

— Scrutam, termină Neeve propoziţia ei, deşi Blue nu era sigură deloc că aşa ar fi încheiat şi ea. E cineva acolo care ştie numele tău. Şi mai e cineva care caută acelaşi lucru pe care îl cauţi şi tu.

— Pe care-l caut *eu*? repetă Blue uimită.

Ea, una, nu căuta nimic. Asta dacă nu cumva Neeve vorbea despre misteriosul Glendower. Îşi aminti că simţise o conexiune, un sentiment captiv în împletitura aceea de Băieţi Corbi, regi adormiţi şi meridiane energetice. Şi din spusele mamei ei care-i ceruse să se ferească de toate astea.

— Da, ştii ce este, răspunse Neeve. Ah, totul pare mult mai clar acum.

Blue se gândi la flacăra aceea întinsă şi flămândă a lumânării, la luminile schimbătoare din băltoacă. Simţi undeva foarte adânc în ea o răceală profundă.

— Nu mi-ai spus ce era acolo, în băltoacă.

Neeve privi în sus, cu toate obiectele strânse în braţe. Căutătura ei era impenetrabilă şi putea dura o eternitate.

— Asta fiindcă n-am nici cea mai mică idee, zise ea.

18

A doua zi, înainte să înceapă orele, Whelk îşi luă libertatea de a căuta prin dulapul lui Gansey.

Era unul dintre puţinele folosite, aflat la doar două uşi distanţă de fostul dulap al lui Whelk, iar deschiderea lui îi provocă un amestec de amintiri şi nostalgie. Odată, demult, acesta era el, unul dintre puştii cei mai bogaţi de la Aglionby, care avea orice prieten îşi dorea, orice fată din Henrietta pe care punea ochii. Mergea doar la orele la care avea chef. Tatăl lui nu avea nicio problemă să facă din când în când câte o donaţie suplimentară ca să îl

ajute pe Whelk să treacă la o materie la care nu reuşise să ajungă timp de câteva săptămâni. Îi era dor şi de fosta lui maşină. Poliţiştii de aici îl ştiau bine pe tatăl lui; nici măcar nu se sinchiseau să-l tragă pe dreapta.

Acum Gansey era rege aici şi nu ştia nici măcar cum să se folosească de asta.

Datorită codului de onoare de la Aglionby, niciunul dintre dulapuri nu era încuiat, ceea ce îi permise lui Whelk să-l deschidă pe-al lui Gansey fără niciun fel de chin. Înăuntru găsi câteva caiete prăfuite, legate cu spirale, din care se folosiseră doar primele pagini. Pentru eventualitatea în care Gansey decidea să vină la şcoală cu două ore mai devreme, Whelk lăsă un bilet în dulap („Bunurile au fost înlăturate pe durata igienizării împotriva gândacilor”) şi apoi se retrase împreună cu prada sa într-una din băile nefolosite ale personalului.

Stând cu picioarele încrucişate pe gresia prăfuită de lângă chiuvetă, descoperi că Richard Gansey III era mai obsedat de meridianul energetic decât fusese el vreodată. Întregul proces de cercetare avea ceva care părea… frenetic.

Ce se întâmplă cu puştiul ăsta? se întrebă Whelk, dar imediat după aceea se gândi cât de ciudat era că ajunsese la vârsta la care îl considera pe Gansey un puşti.

Dincolo de uşa băii auzi paşi în lungul holului. Ajunse până la el o aromă de cafea; Aglionby începea să se agite. Whelk trecu la următorul caiet.

Acesta nu mai era despre meridianul energetic, ci conţinea tot felul de amănunte istorice despre

regele velş Owen Glendower. Whelk nu era interesat. Frunzări distrat, gândindu-se o vreme că nu avea nicio legătură până când îşi dădu seama că Gansey încerca să lege cele două elemente: Glendower şi meridianul energetic. Măscărici sau nu, băiatul ăla ştia cum să vândă o poveste.

Whelk se concentra asupra unui rând.

Cine îl trezeşte pe Glendower primeşte o favoare (*nelimitată*?) (*supranaturală*?) (*unele surse spun că e reciprocă*/*ce înseamnă asta*?).

Lui Czerny nu-i pasase niciodată de rezultatul final al căutării meridianului energetic. La început, şi Whelk fusese la fel. Îi atrăgea doar misterul. Pe urmă, într-o după-amiază, pe când Czerny şi Whelk stăteau în mijlocul a ceea ce părea să fie un cerc natural de pietre încărcate magnetic, au încercat să mute unul dintre bolovani ca să vadă ce se întâmplă. Şocul energetic rezultat îi doborâse pe amândoi la pământ şi făcuse să apară silueta vagă a ceea ce părea să fie o femeie.

Energia meridianului era primară, necontrolabilă, inexplicabilă. Era materia aceea din care se ţeseau legendele.

Oricine ar fi reuşit să controleze meridianul energetic avea să fie mai mult decât bogat, mai mult decât ar fi putut să spere că vor deveni ceilalţi băieţi de la Aglionby.

Lui Czerny tot nu-i păsase, nu cu adevărat. Fusese cea mai blândă şi mai lipsită de ambiţii fiinţă pe care o văzuse vreodată Whelk, ceea ce explica probabil şi de ce aprecia atât de mult compania lui. Czerny nu avea o problemă să fie la

fel cu ceilalţi băieţi de la Aglionby. Era fericit doar să alerge în spatele lui Whelk. În zilele în care profesorul de latină încerca să se consoleze, îşi spunea că prietenul lui nu fusese decât o oaie, dar de cele mai multe ori sfârşea prin a-şi aminti că fusese de fapt extrem de loial.

Nu era nevoie să fie lucruri diferite, nu-i aşa?

— Glendower, zise Whelk cu voce tare rotunjind cuvântul.

Sunetul vocii sale reverberă în pereţii băii, sunând gol şi metalic. Se întrebă ce anume ar fi vrut Gansey – ciudatul, disperatul Gansey – să ceară ca favoare.

Ridicându-se de pe podeaua băii, Whelk culese toate caietele. Îi trebuiau doar câteva minute să le copieze în cancelarie, iar dacă l-ar fi întrebat cineva, i-ar fi spus că îl rugase chiar Gansey.

Glendower.

Dacă Whelk l-ar fi găsit, i-ar fi cerut ceea ce dorise încă de la început: să controleze meridianul energetic.

19

În dimineaţa următoare, Blue ieşi desculţă pe stradă în faţa casei de la Fox Way 300 şi se aşează la curbă ca să o aştepte pe Calla în umbra copacilor al căror verde bătea în albăstrui. Toată după-amiaza, Neeve stătuse închisă în cameră, iar Maura ghicise în cărţile de tarot angelic pentru un grup de turişti veniţi acolo într-o vacanţă de creaţie. Aşa că Blue îşi petrecuse toată după-

amiaza întrebându-se ce să facă în legătură cu întâmplarea la care luase parte Neeve în curtea din spate. Iar o eventuală acţiune o implica şi pe Calla.

Devenise deja nerăbdătoare când maşina pe care Calla o împărţea cu colegii ei parcă lângă curbă.

— Stai aici lângă gunoi ca să te recunoască lumea? o întrebă Calla coborând din vehiculul gri-albăstrui, aşa cum era totul în după-amiaza aceea. Purta o rochie ciudat de respectabilă şi nişte sandale dubioase şi excentrice, cu pietre semipreţioase. Făcând un semn psihedelic din mână în direcţia şoferului, se întoarse spre Blue în timp ce maşina demară.

— Trebuie să-ţi pun o întrebare, o informă Blue.

— Şi e una care sună mai bine lângă un tomberon de gunoi? Ţine asta!

Calla îşi extrase cu greu una dintre pungi de pe braţ, dându-i-o lui Blue. Mirosea a iasomie şi a ardei iuţi, ceea ce însemna că avusese o zi rea la muncă. Blue nu era foarte sigură ce profesie avea Calla, dar ştia că avea de-a face cu Aglionby, cu nişte hârtii şi cu înjuratul elevilor, care survenea mai ales la sfârşit de săptămână. Indiferent care îi era însă fişa postului, ea implica şi premii pe care şi le acorda ea însăşi în burritos meniţi să compenseze zilele proaste.

Calla începu să se împleticească spre uşa de intrare.

Blue o urmă neajutorată, clătinând sacoşa. Era grea de parcă ar fi avut cărţi sau bucăţi de cadavru

în ea.

— Casa e plină.

Doar una dintre sprâncenele Callei îi acorda atenţie.

— E mereu plină.

Erau aproape de uşa de intrare. Înăuntru, toate camerele erau ocupate cu mătuşi, verişoare şi mame. Sunetul muzicii supărate care inspira doctoratul Persephonei se auzea chiar şi de acolo. Singura şansă de intimitate era afară.

— Vreau să ştiu de ce a venit Neeve, zise Blue.

Calla se opri, privind peste umăr la fată.

— Păi, dacă e aşa, răspunse ea pe un ton nu foarte plăcut, şi mie mi-ar plăcea să ştiu care sunt cauzele schimbărilor climatice, dar nu-mi spune nimeni.

Strângând sacoşa Callei ca pe un ostatic, Blue insistă:

— Să ştii că nu mai am şase ani. Poate că toată lumea de pe-aici vede tot ce are nevoie într-un pachet de cărţi, dar eu m-am săturat să tot bâjbâi pe întuneric.

Acum ambele sprâncene ale Callei păreau interesate.

— La naiba! o aprobă Calla. Chiar mă întrebam când ai să fii şi tu rebelă. Dar de ce n-o întrebi pe maică-ta?

— Pe ea sunt supărată fiindcă îmi spune ce să fac.

Calla îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Mai ia o sacoşă. Bun, şi ce propui?

Blue acceptă încă un bagaj; acesta era maro-închis şi avea colţuri care înţepau. Părea să conţină o cutie.

— Să-mi răspunzi pur şi simplu la întrebare.

Folosindu-şi mâna proaspăt eliberată, Calla îşi duse un deget la buze. Atât rujul, cât şi oja pe care le folosise erau indigo, culoarea cernelii de caracatiţă şi a celor mai adânci dintre umbrele care se formaseră deja în curtea lor din faţă.

— Chestia e că nu-s sigură că ni s-a spus adevărul.

Blue o privi cu neîncredere. Ideea de a le minţi pe Calla, pe Maura sau pe Persephone suna ridicol. Chiar şi dacă n-ar fi ştiu adevărul, puteau uşor distinge o minciună. Pe de altă parte, prezenţa lui Neeve părea să aibă şi o parte misterioasă care implica şedinţe de scrutare la ore târzii, atunci când credea că nimeni nu are să o vadă.

— Teoretic, ar fi trebuit să caute pe cineva pe-aici, zise Calla.

— Pe tatăl meu, ghici Blue.

Calla nu spuse nici da, nici nu. În loc de asta, îi răspunse:

— Dar cred că prezenţa ei s-a transformat în altceva acum că a apucat să stea în Henrietta o bucată de vreme.

Se priviră complice una pe cealaltă timp de câteva secunde.

— Atunci am altă propunere, zise Blue în final.

Încercă să-şi arcuiască sprânceana ca să o imite pe Calla, dar simţi că nu e în stare.

— Cotrobăim prin lucrurile lui Neeve. Tu cauţi

şi eu stau de pază.

Gura Callei deveni foarte mică. Puterile ei psihometrice erau adesea foarte vagi, dar, cu Blue lângă ea, n-ar fi fost mai puternice? Fusese cu adevărat dramatic atunci când atinsese tatuajul lui Ronan. Dacă şi-ar fi pus mâna pe lucrurile lui Neeve, ar fi putut obţine nişte răspunsuri concrete.

— Ia şi sacoşa asta, zise Calla, dându-i-o pe ultima. Era cea mai mică dintre toate, făcută dintr-o piele sângeriu-închis. Era incredibil de grea. În timp ce Blue se gândea cum să o ţină împreună cu celelalte, Calla îşi încrucişă braţele pe piept bătând cu unghiile ei indigo undeva chiar sub umeri.

— Ar trebui să iasă din cameră pentru cel puţin o oră, zise Calla. Iar Maura ar trebui şi ea să fie ocupată cu ceva.

Calla observase că Maura nu avea animale de companie pentru că îşi petrecea foarte mult timp respectându-şi principiile. Mama lui Blue credea în multe lucruri, unul dintre ele fiind şi intimitatea.

— Dar o s-o faci?

— O să aflu mai multe astăzi, zise Calla. Despre programul lor. Ce-i asta?

Atenţia îi fusese atrasă de o maşină care parcase la capătul aleii. Calla şi Blue îşi întinseră capetele ca să citească mai bine semnul de pe uşa din dreapta: FLORI DE LA ANDI. Şoferul, o femeie, răvăşi lucrurile de pe bancheta din spate pentru vreo două minute înainte să se îndrepte spre uşă purtând în mâini cel mai mic aranjament floral din lume. Bretonul ei tapat era mai mare decât buchetul.

— Locul ăsta e tare greu de găsit, zise femeia.

Calla îşi ţuguie buzele. Avea o ură pură şi feroce faţă de tot ceea ce putea fi catalogat drept flecăreală.

— Ce înseamnă asta? întrebă Calla, făcându-şi vorbele să sune de parcă florile ar fi fost un pisoi nedorit.

— Sunt pentru… femeia – scotoci frenetic după o etichetă.

— Oria? ghici Blue.

Ea primea întotdeauna flori de la tot felul de bărbaţi îndrăgostiţi din Henrietta sau chiar din afară. Şi nu trimiteau doar flori. Unii îi dăruiau abonamente la spa, alţii coşuri cu fructe. Remarcabil fusese cel care trimisese un portret în ulei al Oriei. O pictase din profil, aşa încât privitorul să poată observa pe deplin gâtul lung şi elegant al Oriei, pometii ei înalţi, ochii mări cu aspect romantic, dar şi nasul imens, trăsătura care-i plăcea cel mai puţin. Oria se despărţise imediat de el.

— Blue? zise femeia. Blue Sargent?

La început, fata nu înţelese că florile erau pentru ea.

Femeia trebui să le împingă către ea şi apoi Calla îşi luă înapoi una dintre sacoşe pentru ca Blue să le poată accepta. În timp ce comisionara se întorcea la maşină, Blue întoarse aranjamentul în mână ca să-l vadă mai bine. Era doar o crenguţă de săpunariţă care înconjura o garoafă albă; miroseau mai bine decât arătau.

— Transportul trebuie să fi costat mai mult

decât florile, comentă Calla.

Pipăind printre mlădiţele firave, Blue găsi un carton împăturit în două. Înăuntru, o mână de femeie transcrisese mesajul: *Sper că încă vrei să te mai sun*. *Adam*

Buchetul acela mic de flori căpătase sens. Se potrivea cu puloverul uzat al lui Adam.

— Şi mai şi roşeşti, zise Calla dezaprobator.

Vru să le atingă, dar Blue se feri, ceea ce o făcu pe Calla să adauge sarcastic:

— Oricine o fi fost şi-a cheltuit toţi banii, nu-i aşa?

Blue atinse cu bărbia marginea garoafei albe. Era atât de delicată încât părea că nici nu există. Nu era un portret sau un coş cu fructe, dar nu şi-l putea imagina pe Adam trimiţând ceva mai dramatic. Florile acelea mici erau liniştite şi rare, exact ca el.

— Eu cred că sunt frumoase.

Trebui să-şi muşte buza ca să-şi stăpânească un zâmbet prostesc. De fapt, dorea să strângă florile în braţe şi să danseze, dar astea nu erau două lucruri pe care să le faci în faţa casei.

— Cine e? dori să ştie Calla.

— Sunt şi eu secretoasă. Ia-ţi sacoşele înapoi! exclamă Blue întinzându-şi braţul ca să-i permită Callei să-şi recupereze sacoşa maro şi pe cea de carton.

Femeia clătină din cap, fără a părea însă supărată. Blue o suspecta de mult că era romantică.

— Calla, începu Blue. Crezi că ar trebui să le

spun băieţilor unde e Drumul Morţilor?

Femeia o privi aproape la fel de apăsat precum o făcea Neeve. După un timp, o întrebă la rândul ei:

— Şi ce te face să crezi că eu pot răspunde la întrebarea asta?

— Pentru că eşti adult, argumentă Blue. Şi se presupune că ai învăţat nişte lucruri până ai ajuns la vârsta asta.

— Ceea ce cred eu, zise Calla, este că tu te-ai hotărât deja.

Blue coborî privirea în pământ. Era adevărat că jurnalul lui Gansey nu o lăsa să doarmă, dar şi ceea ce sugera el, că lumea era mai mult decât puteai percepe la o primă vedere. Era la fel de adevărat că ideea, chiar şi improbabilă, a unui rege adormit o entuziasmase. Gândul că ar putea să-şi pună mâna pe obrazul său adormit şi să simtă un puls vechi de secole o răscolea.

Mai important decât orice era însă faţa ei de pe valetul de cupă, umerii aplecaţi ai siluetei unui băiat în curtea bisericii şi o voce care zicea *Gansey*. *Asta e tot ce a mai rămas*.

Din momentul în care văzuse că urmează să moară şi se convinsese că el există, de când aflase că ea avea să joace un rol în toate astea, se hotărâse că nu avea să stea deoparte şi să lase lucrurile astea să se întâmple.

— Să nu-i spui mamei, zise Blue.

Cu un mormăit care nu însemna nimic, darămite o promisiune, Calla deschise uşa cu putere, lăsând-o pe Blue cu florile ei pe scară.

Plantele păreau să nu cântărească nimic, dar fata simţea că ele reprezintă o schimbare.

Astăzi, gândi Blue, *e ziua în care încetez să mai ascult viitorul şi încep să-l trăiesc*.

— Blue, dacă ajungi să-l cunoşti… începu Calla care rămăsese în pragul uşii, ar fi bine să-ţi păzeşti inima. Nu uita că o să moară.

20

În acelaşi timp în care florile lui erau livrate la Fox Way 300, Adam ajungea la Monmouth Manufacturing pe bicicleta sa jalnică. Ronan şi Noah erau deja pe-afară printre bălării, construind rampe de lemn pentru vreun scop neortodox.

Încercă de două ori să convingă cricul ruginit să funcţioneze înainte să-şi culce bicicleta pe o parte. Iarba îi ieşea printre spiţe.

— Când credeţi că ajunge Gansey pe-aici? întrebă el. Ronan nu-i răspunse imediat. Era băgat sub BMW-ul său, măsurând lăţimea cauciucurilor cu o ruletă galbenă.

— Douăzeci şi cinci virgulă patru centimetri, Noah. Celălalt băiat, care stătea lângă o grămadă de placaj şi de bârne din lemn întrebă:

— Asta e tot? Nu pare foarte mult.

— Te-aş minţi eu? Zece. Ţoli. Douăzeci şi cinci virgulă patru centimetri.

Ronan apăru de sub maşină şi-l privi lung pe Adam. Lăsase ca barba sa de ora cinci să devină una de mai multe zile, probabil pentru a-i face în ciudă lui Gansey care nu reuşea deloc să aibă păr

pe faţă. Acum arăta ca genul de persoană la vederea căreia femeile îşi ascund poşetele şi copiii.

— Cine ştie? El ce-a zis?

— Trei.

Ronan se ridică în picioare şi îl priviră amândoi pe Noah lucrând cu placajul pentru rampe. *Lucrând* însemna de fapt *privind* la Noah îşi ţinea degetele la douăzeci şi cinci virgulă patru centimetru depărtare şi privea prin spaţiul dintre ele la lemnul din faţa lui. Era perplex. Nu se vedea nicio unealtă pe lângă el.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi cu chestiile astea? întrebă Adam.

Ronan îşi afişă zâmbetul său de şopârlă.

— Rampă. BMW. O nenorocită de lună!

Era atât de caracteristic lui Ronan. Camera lui din Monmouth era plină cu jucării scumpe, dar, ca toţi copiii răsfăţaţi, sfârşea prin a se juca afară cu nişte beţe.

— Traiectoria pe care o proiectezi nu prea sugerează luna, răspunse Adam. Mie îmi sugerează mai degrabă sfârşitul suspensiilor.

— N-am nevoie de pălăvrăgeala ta, băi… savantule!

Probabil că aşa era. Ronan n-avea nevoie de fizică. El putea intimida până şi o bucată de placaj să facă tot ce voia el. Aplecat asupra bicicletei sale, Adam mai încercă o dată cricul, străduindu-se să-l elibereze fără să-l rupă de tot.

— Şi care-i defecţiunea ta? întrebă Ronan.

— Încerc să mă hotărăsc când să o sun pe Blue.

Spunând chestia asta cu voce tare, îl invita practic pe Ronan să-l ridiculizeze, dar asta era pur şi simplu una dintre greutăţile cu care trebuia să se obişnuiască.

— I-a trimis şi flori, zise Noah.

— De unde ştii? întrebă Adam mai mult speriat decât curios.

Noah zâmbi subţire, cu un aer superior. Scosese una dintre bucăţile de placaj de pe un stativ şi arăta triumfător.

— La ghicitoare? Tu ştii ce e locul ăla? întrebă Ronan. E un palat al castrării. Dacă vrei să te întâlneşti cu fata aia, era mai bine să-i fi trimis boaşele în loc de flori.

— Eşti un neanderthalian!

— Iar tu vorbeşti uneori exact ca Gansey, replică Ronan.

— Iar tu uneori n-o faci.

Noah râse în felul lui şuierat aproape de neauzit. Ronan scuipă pe pământ, lângă BMW.

— Nici măcar nu mi-am dat seama că pitica aia e genul lui Adam Parrish, zise el.

Nu era serios, dar Adam deveni brusc sătul de Ronan şi de inutilitatea lui. Din seara în care se bătuse la Nino, Ronan primise deja câteva atenţionări în carnetul de elev de la Aglionby, care-i atrăgeau atenţia asupra lucrurilor îngrozitoare care aveau să se reverse asupra lui dacă nu începea să-şi îmbunătăţească notele. Dacă nu începea să încerce să ia note. În loc să se ocupe de asta, Ronan era pe-afară construind rampe.

Unii oameni invidiau averea lui Ronan. Adam îi

invidia însă timpul. A fi atât de bogat însemna să fii capabil să mergi la şcoală şi să nu mai faci nimic altceva. Să ai intervale de-a dreptul luxoase de timp în care să înveţi, să scrii lucrări şi să dormi. Adam nu ar fi recunoscut nimănui, mai ales lui Gansey, dar era obosit. Nu mai rezista să-şi strecoare făcutul temelor între slujbele part-time, să-şi scurteze somnul, timpul în care să-l caute pe Glendower. Slujbele îi păreau mai degrabă timp pierdut: timp de cinci ani, nimănui nu-i păsase că el lucrase la o fabrică de rulote. Erau interesaţi doar să absolve Aglionby cu note perfecte, ar fi fost entuziasmaţi dacă l-ar fi găsit pe Glendower, iar el ar fi fost încă în viaţă. Ronan nu trebuia să-şi bată capul cu aşa ceva.

În urmă cu doi ani, Adam luase decizia de a veni la Aglionby şi, în mintea lui, motivul avea de-a face cu Ronan. Maică-sa îl trimisese la băcănie cu cardul ei bancar – pe banda casei de marcat fuseseră doar un tub de pastă de dinţi şi patru cutii de ravioli pentru microunde –, iar casiera îi spusese că avea fonduri insuficiente în cont ca să acopere cumpărăturile. Deşi nu era vina lui, simţise ceva deosebit de umilitor în momentul acela pe care-l găsise şi groaznic de intim, în care trebuise să se prefacă acolo, în faţa cozii, că-şi întoarce buzunarele pe dos în căutarea unor bani despre care ştia că nu-i avea. În timp ce se cotrobăia, un băiat cu capul ras de la casa alăturată îşi ştersese cartea de credit de senzor şi îşi luase rapid toate cumpărăturile în doar câteva secunde.

Adam îşi amintea că-l impresionase până şi

felul în care se mişcase celălalt băiat: încrezător şi fără grijă, cu umerii drepţi, bărbia înainte, ca un fiu de împărat.

În timp ce casiera introducea din nou cardul lui Adam şi amândoi se prefăceau că maşinăria ar fi putut citi greşit banda magnetică, Adam îl privi pe celălalt băiat mergând în parcarea unde-l aştepta o maşină neagră, strălucitoare. Când deschise portiera, Adam îi văzu pe ceilalţi doi băieţi dinăuntru că poartă pulovere cu corbi pe piept şi cravate. Erau dispreţuitor de lipsiţi de griji în timp ce îşi desfăcură repede sucurile.

Trebuise să lase cutiile şi pasta de dinţi la casă şi plecase cu ochii înroşiţi de lacrimi de ruşine, care se încăpăţânau să nu curgă.

Nu-şi mai dorise niciodată cu atâta ardoare să fie altcineva.

În mintea lui, băiatul care ar fi vrut să fie el era reprezentat de Ronan, dar privind retrospectiv Adam se gândi că n-ar fi avut cum. Nu avea vârsta necesară ca să-şi ia carnetul de şofer. Atunci ar fi vrut să fie alt elev de la Aglionby, cu o carte de credit valabilă şi o maşină tare. Întâmplarea din ziua aceea nu fusese singurul motiv pentru care se hotărâse să lupte şi să vină la Aglionby. Constituise însă picătura care umpluse paharul. Amintirea lui Ronan, lipsit de griji şi superficial, dar cu o mândrie intactă, contrastase cu ceea ce trăise Adam cocoşat şi umilit în faţa unui şir de doamne în vârstă care aşteptau şi ele la casă.

Nu era încă băiatul acela din magazin. Era în schimb mai aproape.

Adam privi la ceasul său zgâriat şi vechi ca să vadă cât întârziase Gansey.

— Dă-mi telefonul tău, îi zise lui Ronan.

Ridicând o sprânceană, Ronan îşi scoase telefonul aflat undeva aproape de capota BMW-ului.

Adam apelă numărul clarvăzătoarei. Sună doar de două ori, după care se auzi o voce uşor şuierată.

— Adam?

Uimit la auzul propriului nume, băiatul întrebă la rândul lui:

— Blue?

— Nu, zise vocea. Persephone.

Pe urmă, se auzi cineva din fundal:

— Zece dolari, Oria. Ăsta a fost pariul. Nu, telefonul nu mi-a indicat cine-a sunat. Uite!

Vocea i se adresă apoi din nou lui Adam.

— Îmi pare rău, dar sunt îngrozitoare când vine vorba de o competiţie. Tu eşti ăla cu tricoul Cola Cola, nu-i aşa?

Lui Adam îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că femeia se referea la felul în care fusese îmbrăcat când venise la şedinţa de ghicit.

— Păi... ăăă... da.

— Ce minunat! Mă duc s-o caut pe Blue.

Urmă un moment scurt şi incomod în care auzi din nou vocile cum murmură în fundal. Adam privi buruienile; parcarea trebuia să fie cosită din nou. Pe alocuri, asfaltul nici nu se mai vedea.

— Nu credeam c-ai să suni, zise Blue.

Probabil că Adam nu se aşteptase cu adevărat

ca Blue să-i răspundă, pentru că surpriza pe care o simţi când îi auzi vocea îl făcu să simtă un hău în stomac. Ronan rânjea într-un fel care îl făcea să-şi dorească să-i dea un pumn în braţ.

— Am spus c-am să sun.

— Mulţumesc pentru flori. Au fost foarte drăguţe, urmă Blue, după care şuieră: *Oria*, *ieşi naibii de-aici*!

— Pare înghesuială acolo.

— E mereu înghesuială. Sunt trei sute patruzeci şi două de persoane care locuiesc aici şi acum toate vor să fie în camera asta. Ce faci azi?

Întrebarea sună foarte natural, de parcă ar fi fost cel mai logic lucru din lume să fie rostit într-o conversaţie telefonică; ca şi cum erau deja prieteni.

Asta îl făcu pe Adam să poată răspunde mai uşor:

— Explorez. Vrei să vii şi tu?

Ronan căscă ochii. Indiferent de ce avea să răspundă fata, telefonul acela meritase doar ca să savureze adevăratul şoc pe care îl trăda faţa lui Ronan.

— Ce fel de explorare?

Punându-şi mâna la ochi, Adam îşi ridică privirea spre cer. I se păru că-l aude pe Gansey.

— Munţi. Ce crezi despre elicoptere?

Urmă o pauză lungă.

— În ce sens… te referi? Etic?

— Ca modalitate de transport.

— Sunt mai rapide decât cămilele, dar mai greu de întreţinut. Este cumva implicat un

elicopter în viitorul tău de azi?

— Da. Gansey vrea să ne uităm după meridianul energetic şi e mai uşor să-l descoperim din aer.

— Şi bineînţeles… a făcut rost de un elicopter.

— Ăsta este Gansey!

Se instală o altă pauză lungă. Era una de gândire, crezu Adam, aşa că nu o întrerupse. Într-un final, Blue îi răspunse:

— Bine, o să vin. Este o… Ce-o să fie asta?!

— N-am idee, răspunse Adam cu sinceritate.

21

Era remarcabil de uşor să nu o asculţi pe Maura.

Mama lui Blue nu avea prea multă experienţă în disciplinarea copiilor, iar fata nu era obişnuită să i se spună ce să facă, aşa că nu a existat nimic care să o oprească să plece cu Adam atunci când el veni să o întâmpine în faţa casei. Nici măcar nu simţi vreo vinovăţie, deocamdată, pentru că nu exersase nici asemenea lucruri. Cel mai remarcabil lucru în legătură cu toată situaţia era cât de plină de speranţă se simţea, în pofida tuturor adversităţilor. Trecea dincolo de dorinţa mamei ei. Se întâlnea cu un băiat, cu un Băiat Corb. Ar fi trebuit să fie înfricoşată.

Era însă foarte greu să ţi-l imaginezi pe Adam ca pe un Băiat Corb aşa cum arăta când a salutat-o, cu mâinile în buzunare, mirosind a iarbă proaspăt cosită. Vânătaia se mai învechise şi părea

deci cu mult mai îngrozitoare.

— Arăţi bine, zise el conducând-o în lungul aleii.

Nu era foarte sigură că e serios. Purta nişte bocanci grei pe care-i găsise la un magazin al Armatei Salvării (pe care îi atacase cu un ac gros şi nişte aţă de broderie) şi cu o rochie pe care şi-o făcuse cu câteva luni înainte, suprapunând câteva straturi diferite de stofe verzi. Unele erau cu dungi. Unele erau croşetate. Altele erau transparente. Aşa cum mergeau unul lângă celălalt, Adam părea un tip mai conservator, iar ea lăsa impresia că-l răpeşte. Blue se gândi cumva neliniştită că nu arătau deloc ca un cuplu.

— Mulţumesc, răspunse ea, după care continuă repede, înainte să-şi piardă curajul. De ce-ai vrut numărul meu de telefon?

Adam continuă să meargă, dar nu-şi luă privirea de la ea. Păru timid până când, deodată, sfiala dispăru.

— De ce nu l-aş fi vrut?

— Să nu mă înţelegi greşit, răspunse Blue, care-şi simţea obrajii invadaţi de o căldură bruscă, dar ştia că dialogul ajunsese într-un punct de unde nu se mai putea întoarce. Să nu crezi că mă deranjează. Ba deloc.

— Bine.

— Te-am întrebat asta fiindcă nu mă consider drăguţă. Nu în felul în care băieţii de la Aglionby se aşteaptă să fie fetele.

— Eu merg la Aglionby, zise Adam.

Afirmaţia asta părea să funcţioneze totuşi mai

puţin pentru Adam decât pentru alţi băieţi care studiau acolo.

— Eu cred că eşti drăguţă, afirmă el.

Odată cu spusele astea, fata îi auzi pentru prima dată în ziua aceea accentul de Henrietta: un „u” rostit *lung* şi rotunjit *frumos*. Dintr-un copac din apropiere se auzi trilul unui piţigoi. Tenişii lui Adam se târau pe caldarâm. Blue se gândi la ce spusese băiatul şi apoi mai medită puţin.

— *Pfui*! făcu ea într-un final.

Se simţea ca atunci când îi citise cartonaşul care însoţise florile. Era ca şi cum lucrurile nu mergeau până la capăt, de parcă vorbele ar fi înnodat un fir între ei, care trebuia detensionat cumva.

— Mulţumesc. Şi eu cred că eşti drăguţ.

Băiatul râse, uşor surprins.

— Mai am o întrebare, zise Blue. Îţi aduci aminte ultimul lucru pe care mama i l-a spus lui Gansey?

Faţa lui îngândurată îi semnală că ştia.

— Bun, urmă Blue respirând adânc. A zis că n-o să v-ajute. Dar eu n-am spus aşa ceva.

După ce sunase el, Blue schiţase o hartă fără prea multe amănunte, care arăta drumul spre biserica fără nume unde stătuse împreună cu Neeve în ajunul zilei Sfântului Marcu. Erau doar câteva linii paralele ca să indice drumul principal, un mic păienjeniş de străzi cu care se încrucişa şi în final un pătrat în care era scris simplu BISERICA.

Îi dădu lui Adam această hartă, o bucată de hârtie mototolită şi deloc impresionantă. Pe urmă,

scoase din geantă jurnalul lui Gansey şi i-l dădu şi pe acela.

Adam se opri. Blue ajunse la un metru în faţa lui şi îl aşteptă în timp ce el se încrunta privind obiectele pe care le avea în mână. Ţinea jurnalul cu multă grijă, de parcă ar fi fost important pentru el sau pentru cineva important pentru el. Îşi dorea cu disperare ca el să aibă încredere în ea şi să o respecte, ambele deodată, şi-şi dădea seama privindu-i expresia feţei că nu avea prea mult timp să obţină lucrurile astea.

— Gansey l-a lăsat la Nino, zise ea repede. Jurnalul. Ştiu că ar fi trebuit să i-l dau când a venit la ghicit, dar mama… păi… ai văzut-o. În mod normal… de obicei nu e aşa. Nu ştiu ce să cred. Dar uite care e treaba: vreau să mă implic şi eu în ceea ce faceţi voi. Adică, dacă e ceva supranatural care se petrece pe-aici, vreau să văd şi eu. Atâta tot.

— De ce? întrebă Adam cu glas pierit.

Simţea că în faţa lui nu are niciodată altă opţiune decât să spună adevărul, pe cât mai simplu posibil. Nu credea că e în stare să procedeze altfel.

— Eu sunt singura persoană din familia mea care nu are puteri speciale. Ai auzit-o pe mama. Eu doar uşurez misiunea celor care sunt astfel înzestraţi. Dacă magia există, vreau să o văd şi eu. Măcar o dată.

— Eşti la fel de deplasată ca Gansey, zise Adam, fără ca tonul vocii sale să sugereze că asta era neapărat un lucru rău. Nici el nu are nevoie

decât să ştie că e adevărat.

Băiatul trecu jurnalul dintr-o mână în alta. Blue se simţi deodată uşurată; nu-şi dăduse seama cât de neclintit stătuse el până când nu începuse să se mişte din nou, iar acum se simţea de parcă se evaporase o tensiune imensă care se acumulase între ei.

— Ăsta e drumul mor… meridianul energetic, îi explică, punând un deget pe harta abia schiţată. Biserica este exact pe el.

— Eşti sigură?

Blue îi aruncă o privire care ar fi putut usca instantaneu un copac.

— Uite care-i treaba, ori ai de gând să mă crezi, ori nu. Dar tu eşti cel care m-a chemat „să explorăm”.

Faţa lui Adam se topi într-o expresie tristă, una atât de neobişnuită, încât trăsăturile i se schimbară în totalitate.

— Deci nu faci nimic cu discreţie, nu-i aşa?

După felul în care o spusese îşi dădu seama că era impresionat de ea în felul în care bărbaţii o apreciau în general pe Oria. Blue simţi că-i place foarte mult lucrul ăsta, mai ales că nu trebuise să facă nimic altceva decât să fie ea însăşi.

— Nimic care merită făcut.

— Păi, zise el, presimt c-o să descoperi că eu fac aproape totul cu discreţie. Dacă nu te deranjează, cred că o să ne descurcăm bine împreună.

Blue descoperi că trecuse pe jos sau cu bicicleta pe lângă apartamentul lui Gansey în

fiecare zi, în drum spre şcoală sau către Nino. În timp ce se îndreptau spre clădirea masivă, zări portocaliul ciudat al maşinii Camaro în parcarea năpădită de buruieni şi, doar la o sută de metri depărtare, un elicopter strălucitor, albastru-închis.

Nu prea crezuse partea cu elicopterul. Nu fusese pregătită să vadă unul adevărat, de dimensiuni potrivite, aflat în curte, părând normal şi asemănător unui SUV parcat acolo cu nonşalanţă.

— Uau! făcu Blue, oprindu-se în loc ca să-şi tragă răsuflarea.

— Ştiu, zise Adam.

Atunci îl văzu din nou pe Gansey, iar Blue simţi şocul straniu al nevoii de a pune alături amintirea spiritului lui cu realitatea concretă a unui băiat care stătea lângă un elicopter.

— În sfârşit! strigă el, alergând în direcţia lor. Purta încă pantofii ăia idioţi Top-Siders pe care-i observase şi când venise acasă la ea, asociaţi de această dată cu nişte pantaloni scurţi de culoarea nisipului şi un tricou Polo de un galben care îl făcea să pară pregătit pentru orice fel de urgenţă atâta vreme cât situaţia respectivă implica prezenţa lui pe puntea unui iaht. În mână ţinea o cutie cu suc de mere natural.

Îndreptă sucul lipsit de pesticide către Blue.

— Vii şi tu?

La fel ca şi acasă la ea, Blue se simţi săracă, mică şi proastă doar pentru că era în prezenţa lui. Încercând să-şi scurteze vocalele de Henrietta, îi răspunse:

— Adică, să vin cu tine în elicopterul care te aşteaptă cuminte?

Gansey îşi aruncă pe umărul acoperit de bumbacul impecabil un rucsac impecabil din piele. Zâmbea graţios şi prietenos, ca şi cum mama ei nu l-ar fi refuzat recent să-l asiste în căutarea lui, de parcă ea nu i-ar fi răspuns la limita impoliteţii.

— Spui asta de parcă ar fi un lucru rău.

În spatele lui, elicopterul începu să urle, trezindu-se la viaţă. Adam îi întinse jurnalul lui Gansey care păru uimit. O parte infimă a feţei lui păstră însă expresia aceea a măştii de Preşedinte cu Celular.

— Unde era? urlă Gansey.

Era nevoit să vorbească tare. Acum că porniseră de-a binelea, lamele elicei elicopterului păreau să ţipe. Aerul se freca neplăcut şi furios de urechile lui Blue, care percepea mai degrabă vântul decât sunetul.

Adam arătă spre fată.

— Mulţumesc, strigă Gansey pe cât putu de tare.

Era un răspuns predefinit; recursese la politeţea lui exersată şi puternică, fiindcă fusese surprins. De asemenea, continua să îl privească pe Adam, încercând să ghicească modul în care ar fi trebuit să se comporte cu ea. Acesta îi făcu un semn afirmativ din cap, o singură dată, scurt, iar masca mai căzu puţin. Blue se întrebă dacă expresia aceea de Preşedinte cu Celular dispărea vreodată complet atunci când era cu prietenii săi. Poate că Gansey acela pe care îl văzuse în curtea

bisericii era ascuns undeva în adânc.

Era un gând care o aducea cu picioarele pe pământ.

Aerul tremura pe lângă ei. Blue îşi simţea rochia gata să-şi ia zborul.

— Chestia asta e sigură? întrebă ea.

— Sigură ca viaţa însăşi, răspunse Gansey. Adam, suntem în întârziere. Blue, dacă vii cu noi, ţine-te mai bine de rochia aia şi haide!

În timp ce Gansey se apropia aplecat de elicopter, tricoul galben începu şi el să fluture.

Blue simţi o emoţie bruscă. Nu era vorba de frică. Era doar că nu se pregătise sufleteşte ca să părăsească pământul împreună cu un grup de Băieţi Corbi, când se trezise de dimineaţă. În pofida dimensiunilor şi a zgomotelor pe care le scotea, elicopterul părea un lucru destul de lipsit de substanţă ca să se încreadă pe deplin în buna lui funcţionare, iar pe băieţi îi simţea ca pe nişte străini. Abia acum avea senzaţia că nu o ascultă pe Maura.

— N-am mai zburat niciodată, îi mărturisi ea lui Adam, strigând ca să poată fi auzită în pofida zgomotului făcut de elicopter.

— Niciodată? întrebă la rândul său Adam.

Fata clătină din cap. El îşi duse gura chiar lângă urechea ei, ca să se facă auzit mai bine. Mirosea a vară şi a şampon ieftin. Simţi o gâdilitură cum o străbate de sub buric până la tălpi.

— Eu am zburat o dată, răspunse el.

Îi simţea respiraţia fierbinte pe piele. Blue era paralizată; în mintea ei răsuna doar *un sărut nu*

poate fi mai aproape. Era exact la fel de periculos precum îşi imaginase. Îl auzi din nou pe Adam.

— Nu mi-a plăcut!

Trecu un moment pe care îl petrecură amândoi nemişcaţi. Ea simţea că trebuie să-i spună că n-avea voie s-o sărute – asta în cazul în care el era sufletul ei pereche –, dar cum să facă asta? Cum să-i zică unui băiat aşa ceva înainte de a fi sigură că el intenţiona să o sărute?

Simţi cum Adam îi ia mâna. Palma îi era transpirată. Cu siguranţă, nu-i plăcea să zboare.

Din uşa elicopterului, Gansey privi peste umăr la ei, iar zâmbetul îi deveni mai complicat când îi văzu că se ţin de mână.

— Urăsc asta! urlă Adam la Gansey.

Obrajii îi erau îmbujoraţi.

— Ştiu, strigă Gansey.

În elicopter era loc pentru trei pasageri pe o bancă din spate şi unul pe un scaun aflat lângă pilot. Interiorul ar fi semănat cu partea din spate a unei maşini cu adevărat mari, dacă n-ar fi fost centurile prinse în cinci puncte, ce păreau împrumutate de pe un X-wing[12]. Blue îşi dădu seama că nu-i place să se gândească la motivul pentru care pasagerii trebuiau legaţi atât de bine. Era posibil să încerce să-i împiedice să se lovească de pereţi.

Ronan, băiatul care era Corb mai mult decât ceilalţi, se instalase deja pe un loc de lângă fereastră. Nu zâmbi deloc la vederea lor. Adam îi

12 X-wing - navă spaţială de vânătoare din Războiul Stelelor (n. tr.).

dădu un pumn în umăr lui Ronan şi se aşeză la mijloc, în timp ce Blue ocupă celălalt loc de la geam.

În timp ce se chinuia cu centura, Gansey se întoarse şi întinse mâna ca să ciocnească pumnii cu Adam.

Câteva minute mai târziu, când Gansey era instalat deja în locul din faţă de lângă pilot, fata îl văzu că zâmbeşte, extravertit, dar cinstit, incredibil de emoţionat să meargă spre locul spre care se îndreptau. Înfăţişarea lui rezervată dispăruse. Emana un soi de fericire personală fiindcă reuşise să o convingă pe Blue să meargă cu ei, ceea ce o emoţionă pe dată.

Adam se aplecă spre ea intenţionând să-i spună ceva, dar, până la urmă, se mulţumi să clatine din cap zâmbind, de parcă Gansey ar fi fost o glumă mult prea complicat de explicat.

În faţă, Gansey se întoarse către pilotul care, spre surprinderea lui Blue, era o femeie cu un nas drept, impresionant, cu părul castaniu adunat într-o coadă şi cu căşti pe urechi. Ea părea să găsească apropierea dintre Blue şi Adam cu mult mai interesantă decât Gansey.

— N-ai de gând să faci prezentările, Dick? strigă pilotul la Gansey.

Băiatul făcu o grimasă:

— Blue, zise el. Ţi-o prezint pe sora mea, Helen.

22

Erau puţine lucruri legate de zbor pe care Gansey să nu le agreeze. Îi plăceau aeroporturile, cu toată forfota unor oameni ocupaţi, avioanele cu ferestrele lor groase şi măsuţele mobile. Felul în care se decola îi aducea aminte de senzaţia pe care o avea în Camaro, lipit de spătarul scaunului, atunci când apăsa pedala de acceleraţie până la podea. Sunetul elicopterului părea cumva productiv, eficient. Îi plăceau manetele micuţe, întrerupătoarele şi aparatura de zbor din cabină, dar şi simplitatea tehnologică a centurilor de siguranţă. O mare parte a plăcerii lui Gansey deriva din ambiţia lui de a atinge ţinte, iar o mare parte din această mare parte era încântată să-şi îndeplinească planurile cu eficienţă. Şi nu era nimic mai eficient în cazul lor decât să te îndrepţi spre destinaţie în felul în care zbura un corb.

Bineînţeles, de la trei sute de metri în aer, Henrietta oferea o privelişte care-i tăie respiraţia lui Gansey.

Sub ei, lumea părea să fie de un verde-închis, străbătut doar de un râu îngust şi strălucitor, o oglindă a cerului. Îl putea urmări cu privirea tocmai până în munţi.

Acum că se ridicaseră în aer, Gansey se simţea puţin emoţionat. Era posibil, mai ales că venise şi Blue, să fi exagerat puţin cu elicopterul. Se întrebă dacă Blue s-ar fi simţit mai bine sau mai rău dacă ar fi aflat că aparatul de zbor era al lui Helen şi că nu plătise nimic pentru a-l folosi astăzi. Probabil mai rău. Aducându-şi aminte de promisiunea pe care şi-o făcuse, de a nu mai răni cu cuvintele,

preferă să rămână tăcut în privinţa acestui subiect.

— Uite-o! auzi Gansey în urechi vocea lui Helen; în elicopter purtau toţi căşti care să le permită să vorbească între ei în pofida zgomotului asurzitor şi neîntrerupt al motorului şi al elicei. E prietena lui Gansey.

Pufnitura lui Ronan abia dacă trecu dincolo de microfonul său, dar Gansey o auzise de atâtea ori, încât îşi dădu seama de existenţa ei.

— Trebuie să fie tare mare ca să o vadă tocmai de-aici de sus, zise Blue.

— Henrietta, răspunse Helen, aplecându-se către fratele ei ca să-l înghiontească. Urmează să se căsătorească. N-au stabilit încă data.

— Dacă ai de gând să mă faci de râs, te arunc de-aici şi pilotez eu, zise Gansey din scaunul de lângă ea.

Nu era o ameninţare reală. Nu numai că n-ar fi împins-o pe Helen de la înălţimea aceea, dar n-ar fi avut nici dreptul legal să zboare fără ea. De asemenea, ar fi trebuit să recunoască faptul că nu se prea pricepea să piloteze un elicopter, în ciuda lecţiilor pe care le luase. Părea că-i lipseşte capacitatea foarte importantă de a se orienta simultan atât pe verticală, cât şi pe orizontală, ceea ce îl făcea să aibă neînţelegeri cu copacii. Se consola cu gândul că executa nişte parcări laterale foarte bune.

— I-ai pregătit mamei un cadou de ziua ei? întrebă Helen.

— Da, răspunse Gansey, pe mine.

— Păi, cadoul ăsta i l-ai mai oferit, zise Helen.

— Nu sunt convins că minorii trebuie să cumpere cadouri pentru părinţii lor. Sunt într-o relaţie de dependenţă cu ei. Asta e definiţia până la urmă, nu-i aşa?

— Tu şi dependenţa! izbucni în râs sora lui.

Helen râdea ca un personaj de desene animate: *Ha*, *ha*, *ha*, *ha*! Era un hohot care îi intimida pe bărbaţi fiindcă-i făcea să se bănuiască pe ei înşişi a fi subiectul râsului.

— N-ai mai fost dependent de pe la patru ani. De la grădiniţă ai sărit direct la bătrâneţe, trecând peste vârsta la care ar fi trebuit să locuieşti într-o garsonieră.

Gansey flutură sugestiv din mână, respingând spusele surorii sale care era recunoscută pentru tendinţa ei de a hiperboliza lucrurile.

— Dar tu ce i-ai luat?

— E o surpriză, răspunse Helen, începând să apese cu unghia ei roz pe un fel de întrerupător.

Rozul acela era singurul lucru fantezist din înfăţişarea ei. Helen era frumoasă aşa cum era un supercomputer: lucios, proiectat cu eleganţă, dar cu spirit utilitar, plin de cunoştinţe tehnologice de ultimă oră şi mult prea scump pentru a fi deţinut de majoritatea oamenilor de pe planetă.

— Asta înseamnă că e o piesă de veselă.

Mama lui Gansey colecţiona farfurii rare şi pictate cu aceeaşi fervoare obsesivă cu care Gansey aduna dovezi despre Glendower. Lui îi venea foarte greu să vadă la o farfurie şi altceva decât scopul ei originar, dar colecţia mamei sale fusese prezentată în reviste şi fusese asigurată pe

o sumă mai mare decât ar fi primit ei în cazul morţii tatălui lor, aşa încât era limpede că nu era singura care avea pasiunea asta.

— Nu vreau s-aud aşa ceva. Tu nu i-ai luat cadou, insistă Helen a cărei faţă împietrise.

— Dar n-am spus nimic.

— I-ai zis veselă.

— Şi cum ar fi trebuit să-i spun? întrebă el.

— Nu sunt toate de sticlă. Asta pe care am descoperit-o nu este.

— Atunci n-o să-i placă.

Faţa lui Helen, şi aşa împietrită, deveni cioplită în diamant. Se concentră asupra GPS-ului. Lui Gansey nu-i plăcea să se gândească la cât de mult timp investise ea în farfuria aceea care nu era de sticlă. Nu-i plăcea să vadă dezamăgită pe nicio femeie din familia lui; în felul acesta se duceau pe apa sâmbetei mesele în familie.

Helen se încăpăţâna să rămână tăcută, aşa încât Gansey începu să se gândească la Blue. Era ceva în privinţa ei care îl tulbura, deşi nu era capabil să pună degetul pe rana aceea. Scoase o frunză de mentă din buzunar, şi-o băgă în gură şi privi la drumurile cunoscute din Henrietta care şerpuiau sub ei. Din aer, curbele păreau mai puţin periculoase decât le simţea din Camaro. Dar ce *era* cu Blue? Adam nu era bănuitor în privinţa ei, el care se ferea de toată lumea. Dar el era clar prostit de fata aia. Nici ăsta nu era un loc în care Gansey să se fi simţit familiar.

— Adam! zise el.

Nu se auzi niciun răspuns, aşa că Gansey privi

în spate. Căştile prietenului său stăteau pe lângă gât, iar el se aplecase peste Blue, arătându-i ceva pe fereastră. Fiindcă se întorsese şi ea, rochia lui Blue se ridicase, iar Gansey putu să vadă destul de mult din piciorul ei zvelt. Mâna lui Adam era strânsă pe banchetă, la doar câţiva centimetri depărtare, iar pumnul îi era albit din cauza fricii lui de a zbura. Nu era nimic intim în felul în care stăteau, dar ceva din scena aceea îl făcea pe Gansey să se simtă ciudat, de parcă auzise o afirmaţie neplăcută şi apoi uitase toate cuvintele, dar reţinuse felul în care îl făcuseră să se simtă.

— Adam! strigă Gansey.

Capul prietenului său ţâşni în sus. Cu o faţă preocupată, se grăbi să-şi pună căştile la loc. Imediat, vocea lui răsună în urechile lui Gansey:

— Aţi terminat de vorbit despre farfuriile mamei voastre?

— Cu siguranţă. Unde putem să mergem de data asta? Mă gândeam să ne întoarcem la biserica unde am înregistrat vocea.

Adam îi întinse o hârtie mototolită. Gansey o netezi şi descoperi că e o hartă abia schiţată.

— Ce e asta?

— Blue.

Gansey privi cu atenţie la fată, încercând să stabilească dacă ea avea ceva de câştigat inducându-i în eroare. Blue îi susţinu privirea fără să clipească. Întorcându-se la loc, întinse din nou foaia pe cât de bine putea şi o aşeză în faţa surorii lui.

— Cam asta ar trebui să se întâmple, Helen.

Sora lui Gansey privi cu atenţie ca să urmeze indicaţiile fetei. Biserica spre care îi îndrepta Blue era la patruzeci de minute de mers cu maşina depărtare de Henrietta, dar cu elicopterul aveau să facă doar vreo cincisprezece. Dacă Blue n-ar fi scos un sunet timid, Gansey nici n-ar fi văzut-o. Era o ruină, goală în interior, năpădită de bălării. În jurul ei se putea observa linia subţire a unui zid vechi de piatră, deopotrivă cu urma de pe sol unde trebuie să fi existat pe vremuri un alt perete.

— Asta e tot?

— Asta e tot ce a mai rămas.

Ceva din mintea lui Gansey deveni tăcut şi înfricoşat.

— Ce-ai zis? întrebă el.

— E o ruină, dar…

— Nu, insistă el. Spune exact ce-ai zis mai înainte, te rog.

Blue aruncă o privire spre Adam, care ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc ce-am zis… asta e tot ce a mai rămas?

Asta e tot.

Dar oare asta e tot?

Cuvintele acelea nu-i mai dădeau pace. *Ştia* că îi recunoscuse vocea. Era accentul de Henrietta, cadenţa aceea atât de cunoscută.

Pe reportofon era vocea lui Blue.

Gansey.

Asta e tot?

Asta e tot ce a mai rămas.

— Să ştii că nu-s făcută din combustibil! pufni

Helen, de parcă mai vorbise o dată şi Gansey o ignorase, ceea ce era posibil să fi fost aşa. Spune-mi unde să merg.

Oare ce înseamnă asta? Încă o dată începu să se simtă strivit de responsabilitate, de evlavie pentru ceva cu mult mai mare decât el însuşi. Se simţea deopotrivă curios şi înfricoşat.

— Unde e situat meridianul, Blue? întrebă Adam.

Fata, care îşi pusese degetul mare şi arătătorul pe fereastră de parcă ar fi măsurat ceva, îi răspunse:

— Acolo. Către munţi. Zboară… vezi ăia doi stejari? Biserica e un punct, iar celălalt e situat chiar între ei. Dacă tragem o linie dreaptă între ele, obţinem calea.

Dacă nu vorbise cu Blue în ajunul zilei Sfântului Marcu, atunci ce *însemnau* toate acestea?

— Eşti sigură? întrebă Helen cu vocea ei tăioasă, de supercomputer. Nu am combustibil decât pentru o oră şi jumătate.

— N-aş fi spus dacă nu eram sigură, zise Blue pe un ton uşor indignat.

Helen zâmbi uşor şi apoi îndreptă elicopterul în direcţia indicată de fată.

— Blue!

Ronan vorbise pentru prima dată şi toată lumea, chiar şi Helen, întoarse capul către el. Îşi ţinea bărbia într-un fel despre care Gansey învăţase că e periculos. Ceva din ochii lui se ascuţise brusc în timp ce o fixa pe Blue. O întrebă:

— Îl cunoşti pe Gansey?

Băiatul îşi aminti că Ronan, sprijinit de Porc, ascultase de mai multe ori înregistrarea de pe reportofon.

Blue păru să intre brusc în defensivă. Toţi o priveau. Ezită o clipă, apoi spuse:

— Doar numele.

Cu degetele împletite şi cu coatele pe genunchi, Ronan se aplecă peste Adam ca să se apropie de Blue. Uneori putea să fie incredibil de ameninţător.

— Şi cum s-a întâmplat de ai ajuns să ştii numele lui Gansey? întrebă el.

Spre lauda ei, Blue nu dădu înapoi. Urechile îi ardeau, dar răspunse:

— În primul rând, dă-te din faţa mea.

— Şi dacă n-o fac...?

— Ronan! interveni Gansey.

Băiatul se retrase.

— Totuşi aş vrea să ştiu şi eu, continuă Gansey simţindu-se de parcă şi-ar fi pierdut brusc greutatea.

Privind în jos, Blue îşi aranjă câteva din straturile rochiei ei imposibile.

— Cred că e cinstit aşa, zise ea într-un final, îndreptând apoi degetul şi arătând furioasă spre Ronan. Dar nu aşa o să mă faceţi să răspund! Data viitoare când se mai bagă în mine, o să vă las să aflaţi singuri. O să... uite ce e: am să-ţi spun de unde-ţi ştiu numele dacă-mi explici ce e forma aceea pe care ai desenat-o în jurnal.

— Iar eu vreau să ştiu de ce negociem cu teroriştii, zise Ronan.

— Şi de când sunt eu teroristă, mă rog? răspunse Blue. Mie mi se pare că eu v-am dat ceva ce voi doreaţi de multă vreme şi acum sunteţi... nişte misogini.

— Nu chiar toţi, zise Adam.

— Nici eu nu sunt misogin, zise Gansey căruia nu-i plăcea deloc ideea că fata ar putea să nu-l placă. Bun! Şi acum, ce vrei să ştii?

Blue întinse mâna.

— Stai aşa! Îţi arăt imediat la ce mă refer.

Gansey îi dădu din nou jurnalul. Frunzărind repede, fata îl întoarse spre el în aşa fel încât să poată vedea şi ea. Pagina se referea la un artefact pe care-l găsise în Pennsylvania, îl mai desenase şi în câteva alte locuri.

— Cred că e un om care fuge după o maşină.

— Nu aia. Asta! zise fata arătând spre o altă schiţă.

— Sunt meridiane energetice.

Întinse mana să ia jurnalul. Într-un moment straniu de hiperconştienţă, realiză cât de atent îl privea fata. Era convins că ea observase cum mâna lui stângă urmase familiar curbele legăturii de piele a jurnalului, cum degetul mare şi arătătorul mâinii drepte ştiau exact cât trebuie să

apese ca să depărteze foile şi să le deschidă acolo unde avea nevoie. Jurnalul şi Gansey erau cunoştinţe vechi, iar el îşi dorea ca fata să ştie asta.

Ăsta sunt eu. *Cel adevărat*.

Nu-şi dorea să analizeze prea mult sursa acestui impuls. Se concentră la răsfoirea jurnalului. Nu-i luă prea multă vreme să găsească pagina dorită – o hartă a Statelor Unite pe care erau marcate tot felul de linii curbe.

Urmă cu degetul un meridian care se întindea în New York şi Washington D.C. Cu el se intersecta o linie care se întindea de la Boston la St Louis. O a treia, care le tăia orizontal pe primele două, se întindea prin Virginia şi Kentucky şi apoi spre vest. Ca întotdeauna, Gansey simţi ceva foarte satisfăcător la liniile acelea. Ceva care îi aducea aminte de căutarea comorilor şi de desenele copilăriei sale.

— Acestea sunt cele trei meridiane, zise Gansey. Cele care par să conteze.

— În ce fel?

— Cât de mult ai citit din jurnal?

— Ăăă… ceva. Mult. Aproape tot.

— Cele care par să conteze, continuă băiatul, în ceea ce priveşte căutarea lui Glendower. Linia care traversează Virginia este cea care ne conectează cu MB. Adică Marea Britanie.

Fata îşi dădu ochii peste cap într-un gest dramatic, îndeajuns de evident încât Gansey ar fi putut să-l simtă şi fără să-şi întoarcă privirea.

— Ştiu ce e MB. Mersi. Sistemul public de

învăţământ nu e chiar aşa catastrofal.

Reuşise din nou să o jignească, fără să fi făcut vreun efort. Se mulţumi să o asigure:

— Cu siguranţă că nu este. Pe celelalte două meridiane există o mulţime de rapoarte despre lucruri neobişnuite… paranormale. Poltergeist, oameni-molie şi câini negri.

Ezitarea lui se dovedi inutilă, fiindcă Blue nu-i dădu nicio atenţie.

— Şi mama a desenat forma aia, zise ea. Cea a meridianelor energetice. La fel şi Nee… una dintre celelalte femei care locuiesc cu noi. Niciuna nu ştia însă ce reprezintă, ci doar că e important. De aceea am vrut să ştiu.

— Acum e rândul tău, îi zise Ronan lui Blue.

— Eu… am văzut spiritul lui Gansey, zise ea. A fost pentru prima dată. De obicei, nu percep asemenea lucruri, dar de data asta am văzut. Te-am întrebat care e numele tău şi tu mi-ai răspuns. „Gansey. Asta e tot ce a mai rămas”. Serios. Ăsta e unul dintre motivele pentru care mi-am dorit să vin cu voi astăzi.

Răspunsul fusese mai mult decât satisfăcător pentru Gansey – până la urmă, ea era fiica unei ghicitoare şi totul era în acord cu înregistrarea de pe reportofon –, deşi i se păruse a nu fi tocmai complet. Ronan nu era însă lămurit:

— Unde l-ai văzut?

— Păi… când stăteam pe-afară cu una dintre mătuşile mele prin alianţă.

Răspunsul păru să-l satisfacă şi pe Ronan, fiindcă întrebă imediat:

— Păi, şi cu cine mai e aliată?

— Dumnezeule, Ronan! zise Adam. Ajunge!

Urmă un moment de tăcere încordată, în care se auzi doar vaietul continuu al elicopterului. Cu toţii aşteptau verdictul lui, iar Gansey ştia prea bine lucrul ăsta. Credea în răspunsul fetei, considera că trebuie să urmeze direcţiile indicate de ea, avea încredere?

Vocea de pe reportofon îi aparţinea lui Blue. Simţi că nu are de ales. Ceea ce ar fi spus dacă nu ar fi fost şi Helen de faţă era *Ai dreptate*, *Ronan*, *începe*, *ceva a pornit*. Şi mai gândea *Spune-mi ce crezi despre ea*, *Adam*. *De ce ai încredere*. *Măcar de data asta nu mă sili să aleg*. *Nu ştiu dacă am dreptate*. Însă reuşi să spună cu totul altceva:

— De acum înainte, va trebui ca fiecare dintre noi să fie cinstit cu celălalt. Gata cu joaca! Şi nu e vorba doar de Blue, ci de noi toţi.

— Eu sunt întotdeauna sincer, zise Ronan.

— Omule, asta e de departe cea mai mare minciună pe care ai spus-o vreodată, răspunse Adam.

— În regulă, acceptă şi Blue.

Gansey bănuia că niciunul dintre ei nu era cu totul sincer în răspunsurile pe care le dăduseră, dar cel puţin le zisese ce doreşte. Câteodată tot ceea ce voia era să fie capabil măcar să enunţe lucrurile.

Căştile rămaseră tăcute în timp ce Adam, Blue şi Gansey priveau supăraţi pe fereastră. Sub ei, totul era verde, iar restul era şi mai verde, lucrurile părând de acolo de sus doar de jucărie, un peisaj

făcut din câmpuri de catifea şi copaci care arătau ca nişte broccoli.

— Ce anume căutăm? întrebă Helen.

— Ca de obicei, răspunse Gansey.

— Şi care e obiceiul? dori să ştie Blue.

De obicei, se întâmpla să privească peste hectare întregi de… nimic, dar Gansey zise cu încredere:

— Uneori, meridianele energetice sunt marcate în feluri care sunt vizibile de la înălţime. În Marea Britanie, de pildă, unele linii sunt marcate cu cai albi săpaţi pe coasta dealurilor.

Zburase într-un avion mic cu Malory, prima dată când văzuse calul alb de la Uffington, un monument lung de o sută de metri, scrijelit în coasta unui deal de cretă. Ca toate celelalte lucruri asociate cu meridianele energetice, calul nu era tocmai… obişnuit. Era stilizat, o siluetă prelungă care constituia mai degrabă sugestia unui cal decât o imagine exactă.

— Spune-i despre Nazca, îi şopti Adam.

— A, da! făcu Gansey.

Deşi Blue citise aproape tot jurnalul, existau multe lucruri care nu erau cuprinse între paginile sale şi, spre deosebire de Ronan, Adam şi Noah, ea nu trăise o asemenea viaţă în ultimul an. Brusc, deveni extrem de dificil să nu fii entuziasmat de ideea de a-i explica totul. Povestea părea întotdeauna mai plauzibilă atunci când toate dovezile erau puse împreună.

— În Peru, continuă el, există sute de linii tăiate pe sol în forma unor lucruri precum păsările,

maimuţele, oamenii şi animalele imaginare. Vechi de câteva mii de ani, ele pot fi înţelese doar dacă sunt privite din aer. Din avion. Sunt mult prea mari ca să fie percepute de la sol. Când stai lângă ele, par doar nişte cărări.

— Şi tu le-ai văzut, de pe sol, zise Blue.

Când Gansey fusese să vadă platoul Nazca, liniile, mari, ciudate şi simetrice, realizase că nu va putea să se dea bătut până când nu-l va găsi pe Glendower. În primul rând, îl uimiseră dimensiunile petroglifelor – sute de metri de desene ciudate, în mijlocul deşertului. Fusese uimit de precizia lor. Desenele aveau o perfecţiune matematică, o simetrie impecabilă. Iar ultimul lucru care-l impresionase, făcându-l să simtă un gol în stomac, fusese impactul emoţional, o durere misterioasă şi veche care părea să nu vrea să dispară. Gansey se simţise de parcă n-ar fi putut să mai trăiască încă o zi fără să ştie dacă liniile însemnau cu adevărat ceva.

Aceasta era singura parte a căutării sale pentru Glendower pe care nu o putea explica niciodată celorlalţi.

— Gansey, zise Adam. Ce e acolo?

Elicopterul încetini, în timp ce toţi cei patru pasageri îşi întinseră gâturile. Ajunseseră destul de mult în munţi şi terenul se ridicase să-i întâmpine. În jurul lor se vedeau versanţi acoperiţi de păduri misterioase, ca o mare întunecată ce se rostogolea peste ei. Printre versanţi şi văi se vedea un câmp neted, acoperit cu iarbă şi marcat de câteva linii vagi.

— Formează un desen? întrebă el. Helen! Stai! Stai!

— Păi, şi tu crezi că asta-i o bicicletă? pufni femeia, dar elicopterul îşi opri înaintarea.

— Uite! zise Adam. Se vede o aripă. Şi acolo, un cioc. E o pasăre?

— Nu, zise Ronan cu voce egală şi rece. Nu e doar o pasăre, e un corb.

Treptat, silueta îi deveni clară şi lui Gansey. Din iarba înaltă se vedea într-adevăr o pasăre, cu gâtul răsucit pe spate şi aripile întinse de parcă ar fi fost presată într-o carte. Penele cozii erau desfăcute, iar ghearele erau reprezentate simplu.

Ronan avea dreptate. Chiar şi aşa stilizat, creştetul capului, curba amplă a ciocului şi smocul de pene de pe gât indicau fără putinţă de tăgadă un corb.

Începu să-l furnice pielea.

— Du elicopterul jos! zise Gansey imediat.

— Nu pot ateriza pe o proprietate privată, răspunse Helen.

Băiatul aruncă o privire ameninţătoare către sora lui.

Trebuia să noteze coordonatele GPS şi să facă o poză pentru jurnal. Tot acolo era musai să deseneze schiţa acelei forme. Dar mai mult decât orice, simţea că are nevoie să atingă liniile din care era făcută pasărea, ca totul să capete concreteţe în mintea lui.

— Helen, două secunde!

Privirea ei de răspuns era încărcată de semnificaţii; era acelaşi gen de condescendenţă

care născuse atâtea certuri când el fusese mai mic şi mai uşor de manevrat.

— Dacă proprietarul mă găseşte şi se hotărăşte să mă reclame, o să-mi pierd permisul.

— Două secunde! Ai văzut şi tu. Nu e nimeni pe-aici, pe o rază de kilometri întregi… Nicio casă.

Privirea lui Helen era foarte hotărâtă.

— Trebuie să ajung la mama şi la tata în două ore.

— Două secunde!

Într-un final, îşi dădu ochii peste cap şi se afundă în scaunul ei de pilot. Clătinând din cap, se întoarse către manşă.

— Mulţumesc, Helen, zise Adam.

— Două secunde, repetă ea sever. Dacă nu sunteţi gata, decolez fără voi.

Elicopterul aterizâ la cinci metri de inima corbului.

23

De îndată ce elicopterul atinse pământul, Gansey sări şi începu să alerge prin iarba până la brâu, de parcă ar fi fost stăpân în locul acela, iar Ronan îl urmă imediat. Prin portiera deschisă a elicopterului, Blue îl auzi rostind numele lui Noah înainte de a repeta coordonatele GPS ale câmpului aceluia. Era energic şi puternic, un rege în castelul lui.

Pe de altă parte, Blue se mişca puţin mai încet. Dintr-o mulţime de motive, picioarele îi tremurau după zbor. Nu era sigură că a nu-i spune lui

Gansey tot adevărul despre ajunul Sfântului Marcu fusese o decizie înţeleaptă şi, în plus, îi era frică de o eventuală nouă discuţie cu Ronan.

În mijlocul poienii mirosea extraordinar, a iarbă şi copaci şi... a apă, multă apă. Blue se gândi că ar fi putut locui acolo fără probleme. Lângă ea, Adam îşi pusese mâna streaşină la ochi. Părea că e acasă şi aşa, cu părul său, de aceeaşi culoare cu vârfurile ierbii bătrâne, părea mai frumos decât îşi amintea Blue să-l fi văzut vreodată. Se gândi cum o luase de mână mai devreme şi la cât de mult şi-ar fi dorit să o facă din nou.

Surprins, Adam exclamă:

— Liniile sunt invizibile de aici!

Bineînţeles că avea dreptate. Deşi Blue văzuse şi ea corbul înainte să aterizeze cu elicopterul lângă el, liniile care-l făceau vizibil din aer erau acum complet invizibile.

— Eu tot nu suport să zbor, adăugă Adam. Îmi pare rău de faza cu Ronan.

— Nu partea cu zburatul a fost nasoală, zise Blue.

De fapt, dacă era să facă excepţie de Ronan, îi cam plăcuse senzaţia de a pluti într-o bulă foarte zgomotoasă care se putea îndrepta în absolut orice direcţie.

— M-am gândit că o să fie mai rău. Într-un fel, trebuie să renunţi la dorinţa de a controla totul şi, după aceea, e în regulă. Acum, Ronan...

— E un pitbull, zise Adam.

— Eu ştiu nişte pitbulli foarte simpatici.

Unul dintre câinii pe care îi plimba Blue în

fiecare săptămână era un pitbull care era bălţat ca o vacă şi avea un zâmbet cum nu prea puteai spera să întâlneşti la un câine.

— E genul acela de javră prezentată la ştirile de la ora cinci, spuse Adam. Gansey încearcă să-l domolească.

— Ce nobil!

— Şi asta îl face să se simtă mai bine în pielea lui.

— Uneori e plin de condescendenţă, se plânse Blue.

— Nu vrea să fie aşa, îi răspunse Adam privind în pământ. Problema e cu sângele albastru care-i curge prin vene.

Tocmai era pe cale să mai spună ceva când se auzi un strigăt:

— MĂ AUZI, GLENDOWER? VIN SĂ TE GĂSESC.

Vocea lui Gansey, entuziasmată şi sonoră, răsună în lungul văii cu versanţii acoperiţi de copaci. Adam şi Blue îl găsiră stând în mijlocul unei cărări deschise la culoare cu braţele întinse şi cu capul dat pe spate, ca să poată privi spre cer. Gura lui Adam mimă un hohot de râs.

Gansey rânji la ei. Era greu să-i rezişti când se comporta aşa. Zâmbetul lui strălucitor îi expunea două şiruri perfecte de dinţi, numai bune de pus pe un atlas anatomic.

— Cochilii de stridii, zise el, aplecându-se să ridice una dintre pietrele de culoare deschisă care alcătuiau cărarea.

Fragmentul era de un alb pur, cu marginile rotunjite.

— Din astea e alcătuit corbul. Modalitatea e asemănătoare cu cea folosită pentru drumurile din zona de coastă. Cochilii de stridii aşezate peste stâncă. Ce părere ai de asta?

— Cred că sunt o grămadă de scoici aduse de pe coastă, răspunse Adam. Şi mai cred că Glendower ar fi trebuit să vină şi el de pe coastă.

În loc de răspuns, Gansey arătă cu degetul spre Adam.

Blue îşi puse mâinile în şold:

— Deci voi credeţi că au pus cadavrul lui Glendower pe o corabie, au călătorit până în Virginia, apoi l-au adus în munţi. De ce?

— Energia, îi răspunse Gansey.

Începu să răvăşească prin rucsac, de unde scoase o cutie mică şi neagră care arăta foarte asemănător cu o baterie de maşină.

— Ce e asta? întrebă Blue. Pare scumpă.

Gansey apasă pe nişte întrerupătoare aflate pe o parte a obiectului, în timp ce îi explică.

— Este un aparat de măsură a frecvenţei câmpului electromagnetic. Monitorizează nivelurile energetice. Unii oameni îl folosesc pentru vânătoarea de fantome. Ar trebui să înregistreze valori foarte mari atunci când e în apropierea unui spirit. La fel ar trebui să se întâmple şi atunci când eşti lângă o sursă de energie. Cum ar fi un meridian energetic.

Fata privi la gadget. O cutiuţă capabilă să măsoare magia părea o insultă atât pentru proprietarul ei, cât şi pentru magie în sine.

— Şi bineînţeles că ai o chestie electro-

îngrozitoare, cu butoane, capabilă să măsoare magia. Toată lumea are aşa ceva.

Gansey ţinea aparatul de măsură deasupra capului, de parcă ar fi vrut să comunice cu extratereştrii.

— Şi nu ţi se pare normal?

Fata simţi că el şi-ar fi dorit foarte mult ca ea să spună că el nu e deloc normal, aşa încât îi răspunse:

— O, sunt sigură că e destul de normal în *anumite* cercuri.

Băiatul păru puţin jignit, dar, oricum, atenţia lui era îndreptată mai ales asupra aparatului, care arăta două lumini roşii, destul de stinse.

— Mi-ar plăcea să fiu şi eu în cercurile alea, zise el. Aşadar, după cum ţi-am spus, e vorba despre energie. Unul dintre numele pe care îl mai au meridianele energetice este Calea…

— Calea morţilor, îl întrerupse Blue. Ştiu.

Băiatul se lumină de încântare şi bunăvoinţă, de parcă ea ar fi fost un elev premiant.

— Păi, învaţă-mă! Probabil că ştii mai multe decât mine.

Ca şi mai înainte, se străduise să vorbească folosind accentul limpede de Virginia, ceea ce o făcu pe Blue să-şi simtă cuvintele oarecum stângace.

— Ştiu doar că morţii merg în linii drepte, zise ea. Că odinioară sicriele erau purtate către biserici în lungul unor linii drepte şi abia apoi erau duse la groapă. În lungul a ceea ce tu numeşti meridian energetic. Era destul de grav să duci morţii pe

orice alt drum decât cel pe care hotărâseră să-l urmeze când erau spirite.

— Aşa, zise el, deci putem spune răspicat că există ceva pe linia asta care întăreşte sau protejează un cadavru. Sufletul… *animus*. Quidditatea…

— Gansey, serios, îl întrerupse Adam, spre bucuria lui Blue. Nimeni nu ştie ce înseamnă *quidditate*.

— E… ceea ce este, Adam. Ceea ce face o persoană să fie ea însăşi. Dacă l-au deturnat pe Glendower de pe Drumul Morţilor, cred că magia care-l păstrează adormit va fi tulburată.

— De fapt, zise ea, vrei să zici că va muri de-a binelea. Dacă va fi luat de pe meridianul energetic.

— Da, zise Gansey.

Luminile pâlpâitoare ale aparatului său începuseră să fie mai strălucitoare, îndreptându-i spre ciocul corbului, la linia copacilor, acolo unde Ronan ajunsese deja.

Blue ridică braţele pentru ca vârfurile ierbii să n-o mai atingă. Uneori se afunda până la talie în vegetaţia sălbatică.

— Şi de ce să nu-l laşi în Ţara Galilor? Nu acolo ar trebui să se trezească şi să fie erou?

— A fost o răscoală în care el a trădat coroana engleză, zise Gansey.

Modul natural în care îşi începuse povestirea, împreună cu înaintarea prin iarba înaltă şi privitul aparatului de măsură, o făcură pe Blue să înţeleagă că băiatul o spusese de nenumărate ori.

— Glendower s-a luptat ani lungi cu englezii şi

a fost urât, o bătălie între familiile nobile, cu alianţe care se schimbau tot timpul. Opoziţia velşă a eşuat. Glendower a dispărut. Dacă englezii ar fi ştiut unde se află, viu sau mort, nu i-ar fi tratat cadavrul în felul în care ar fi vrut velşii. N-ai auzit despre pedeapsa cu spânzurătoarea, înecul sau sfârtecarea între patru cai?

— Oare era la fel de dureros ca o conversaţie cu Ronan?

Gansey aruncă o privire spre prietenul său care era doar o siluetă vagă, undeva lângă copaci. Adam îşi înăbuşi fără succes un hohot de râs.

— Depinde dacă Ronan e treaz sau nu.

— Bun, şi ce face acum? întrebă Adam.

— Se pişă.

— Dacă e cineva în stare să compromită un loc în care a ajuns doar de câteva minute, atunci Lynch e acela.

— Nu compromite! Îşi marchează teritoriul.

— Înseamnă că are mai mult teren în Virginia decât taică-tu.

— Dacă stau să mă gândesc, nu cred că a folosit vreodată o toaletă din casă.

Lui Blue, care nu era obişnuită ca oamenii să se adreseze unul altuia după numele de familie şi să îşi împărtăşească obiceiurile de urinare, toate aceste remarci îi păreau cumva foarte bărbăteşti şi „de la Aglionby”. I se mai păru, de asemenea, că discuţia ar fi putut continua în felul ăsta pentru multă vreme, aşa că o întrerupse, aducând-o din nou la Glendower.

— Şi chiar era nevoie de tot efortul ăsta ca să-i

ascundă corpul?

— Păi… Ned Kelly, zise Gansey.

Rostise afirmaţia aceea fără sens atât de nonşalant, încât Blue se simţi deodată proastă, de parcă sistemul public de învăţământ n-ar mai fi fost brusc la fel de bun.

Pe urmă, Adam întrebă privind-o pe Blue:

— Gansey, nimeni nu ştie cine a fost Ned Kelly.

— Serios? întrebă Gansey cu o uimire atât de sinceră, încât era limpede că Adam avusese dreptate – nu fusese condescendent cu intenţie. A fost un bandit australian. Când l-au prins englezii, au făcut lucruri incredibile cu cadavrul său. Cred că şeful poliţiei de acolo i-a folosit capul drept presse-papier. Mă gândesc la ce-ar fi putut să-i facă duşmanii lui Glendower. Dacă velşii sperau la o şansă ca regele lor să se trezească la viaţă, aveau nevoie ca trupul lui să nu fie molestat.

— Şi atunci de ce în munţi? insistă Blue. De ce nu e îngropat pe ţărm?

Asta păru să-i amintească lui Gansey de ceva, fiindcă în loc să-i răspundă se întoarse spre Adam.

— L-am sunat pe Malory în legătură cu ritualul acela, să văd dacă l-a încercat. Mi-a zis că nu crede că poate fi făcut chiar oriunde pe meridianul energetic. Cred că se gândea la un fel de nod, ca acela în care ei ar fi vrut să-l pună pe Glendower.

— Păi, şi ce ne facem cu energia *ta*? se întoarse Adam spre Blue.

— Poftim?! răspunse fata pe care întrebarea o luase cu siguranţă prin surprindere.

— Ne-ai spus că poţi amplifica percepţiile unor

oameni cu puteri paranormale, zise Adam. Şi asta are legătură cu energia?

Blue se simţea extraordinar de mulţumită că el îşi adusese aminte şi, de asemenea, incredibil de satisfăcută că băiatul îi răspunsese ei înaintea lui Gansey care acum le arunca priviri scânteietoare în aşteptarea răspunsului.

— Da, zise ea. Cred că reuşesc să amplific lucrurile care au nevoie de energie. Sunt ca o baterie cu picioare.

— Eşti ca masa aia pe care o vrea toată lumea la Starbucks, bombăni Gansey, punându-se în mişcare.

— Poftim?! clipi Blue foarte des.

— Lângă priza din perete, zise Gansey peste umăr.

După aceea, aşează instrumentul de măsură lângă un copac şi începu să-l privească foarte atent.

Adam clătină din cap spre Blue, după care i se adresă lui Gansey:

— Vreau să spun că ea ar putea fi capabilă să transforme o porţiune obişnuită a meridianului energetic într-un loc potrivit pentru ritual. Stai, mergem în pădure? Ce o să spună Helen?

— N-au trecut două secunde, răspunse Gansey, deşi era limpede că nu avea dreptate. Oricum, e o idee interesantă despre energie, deşi… oare bateria ta se poate epuiza? De pildă, după nişte conversaţii despre prostituţie?

Blue găsi că e sub demnitatea ei să răspundă imediat acestui comentariu. În loc de asta, se

gândi la ceea ce îi spusese mama ei, că nu are niciun motiv să se teamă de morţi, dar şi la faptul că Neeve păruse să nu o creadă. Veghea de la biserică luase ceva din fiinţa ei; poate că existau şi consecinţe mai rele pentru acţiunile ei, pe care abia urma să le descopere.

— Uite, asta e interesant! remarcă Gansey.

Ajunsese la marginea unui pârâiaş, aflat la linia de demarcaţie a copacilor. Era exact în locul în care apa ţâşnea dintr-un izvor de sub pământ, inundând iarba. Atenţia lui Gansey era concentrată în totalitate asupra aparatului de măsură pe care îl ţinea exact deasupra apei. Indicatorul ajunsese dincolo de scală.

— Helen! zise Adam, cu preocupare în glas.

Ronan venise din nou lângă ei şi ambii băieţi priveau în direcţia elicopterului.

— Am spus că e *interesant*, repetă Gansey.

— Şi eu am spus *Helen*!

— Doar doi metri…

— O să se supere.

Expresia lui Gansey era de-a dreptul macabră, iar Blue îşi dădu seama imediat că Adam nu are cum să i se împotrivească.

— Te-am prevenit! zise Adam.

Pârâiaşul clipocea molcom, strecurându-se afară din pădure printre doi arbuşti de corn, cu scoarţa strălucitoare. Urmându-l pe Gansey, merseră cu toţii în lungul pârâiaşului. Simţiră cum temperatura scade cu câteva grade. Blue nu-şi dăduse seama cât de tare se auzea zgomotul insectelor în poiană până când acesta nu fu înlocuit

de cântecul păsărilor din coroanele copacilor. Era o pădure minunată, bătrână, formată din stejari uriaşi şi fagi care îşi găsiseră locul printre lespezi imense de piatră spartă. Ferigile se întindeau pe patul de piatră, iar muşchiul de un verde-aprins învelea scoarţa copacilor. Aerul era înmiresmat cu arome de verde proaspăt şi de apă. Lumina era de aur, filtrată printre frunze. Totul era viu, foarte viu.

— E minunat! şopti Blue.

Pentru Adam era, dar nu şi pentru Gansey, iar fata observă privirea lui, furişată peste umăr. Ronan era ciudat de tăcut şi ceva din atitudinea lui părea defensiv.

— De fapt, ce căutăm noi? întrebă Adam.

Gansey era asemenea unui ogar pe care aparatul de măsură îl îndeamnă să urmărească pârâiaşul. Apa devenise prea largă ca să o poţi sări şi acum curgea peste un strat de pietre şi roci ascuţite şi, straniu, câteva cochilii de stridii.

— Căutăm ceea ce am căutat dintotdeauna.

— Helen o să te urască, îl preveni Adam.

— O să-mi trimită un SMS dacă se enervează prea tare, zise Gansey, care îşi scoase telefonul din buzunar ca să demonstreze că are dreptate. Ah... nu avem semnal!

Având în vedere locul în care se aflau în munţi, lipsa semnalului nu era ceva surprinzător, dar Gansey se opri în loc. Stând într-un cerc descentrat împreună cu cei trei prieteni, privi atent la telefonul său mobil. În cealaltă mână, aparatul care măsura câmpurile electromagnetice lumina foarte roşu. Vocea îi sună puţin ciudat când întrebă:

— Mai are cineva vreun ceas?

Zilele de weekend nu erau genul acela de moment în care Blue avea nevoie să ştie ce oră este, aşa că nu avea ceas, iar Ronan avea la încheietură doar câteva brăţări împletite, din piele. Adam îşi ridică braţul. Purta un ceas ieftin, cu o curea uzată.

— Eu am, zise el cumva ruşinat, dar nu pare să funcţioneze.

Fără să scoată vreun cuvânt, Gansey întoarse către ei ecranul telefonului mobil. Era setat să arate ora, iar lui Blue îi trebui câteva momente ca să îşi dea seama că niciuna dintre limbi nu se mişca. Preţ de câteva clipe, toţi patru priviră la arătătoarele nemişcate ale ceasului de pe ecranul telefonului. Inima lui Blue marca însă fiecare secundă pe care ceasul o ignora.

— E cumva… începu Adam, se opri şi apoi încercă din nou. E cumva fiindcă semnalul e influenţat de meridianul energetic?

Ronan vorbi pe un ton tăios:

— Şi îţi afectează ceasul? Ieftinăciunea aia uzată?

— Aşa este, răspunse Gansey. Telefonul meu funcţionează. Aşa e şi aparatul de măsură. Doar că timpul… mă întreb dacă nu cumva…

Nu existau însă răspunsuri şi cu toţii ştiau asta.

— Aş vrea să continuăm, zise Gansey. Încă puţin.

Aşteptă să vadă dacă prietenii lui au de gând să-l oprească. Niciunul nu spuse nimic, dar în timp ce Gansey porni din nou, cătărându-se pe o

lespede de piatră, cu Ronan imediat în spatele său. Adam privi spre Blue. Ochii lui întrebau: *eşti în regulă*?

Fata chiar era bine, dar în felul în care fusese înainte de elicopter. Nu era ca şi cum i-ar fi fost frică de luminile care-i clipeau pe aparatul de măsură, sau de ceasul lui Adam care refuza să funcţioneze, dar nu se ridicase din pat dimineaţă, aşteptându-se să ajungă într-un loc în care timpul nu mai funcţiona.

Blue îi întinse mâna.

Adam i-o luă fără ezitare, ca şi cum ar fi aşteptat de multă vreme să i-o ofere. Rosti pe un ton şoptit, doar pentru ea:

— Inima îmi bate nebuneşte.

În mod straniu, nu degetele lui care se împletiseră cu ale ei o afectară cel mai mult pe Blue, ci locul în care încheietura lui caldă se lipi de a ei, undeva deasupra mâinii.

Trebuie să-i spun că nu poate să mă sărute, gândi ea.

Dar nu chiar acum. Deocamdată nu dorea altceva decât să-i simtă atingerea pielii, cu ambele pulsuri alergând iute şi necontrolat.

Ţinându-se de mână, urcară după Gansey. Copacii deveniră şi mai mari, unii dintre ei îngemănaţi în trunchiuri care păreau nişte castele imense şi cu turnuri deasupra. Coroanele li se împleteau în sus, foşnitoare şi smerite. Totul era verde, verde, verde. Undeva în faţa lor, apa clipocea.

Pentru câteva secunde, lui Blue i se păru că

aude muzică.

— Noah?

Vocea lui Gansey suna îndepărtată. Se oprise lângă un fag şi acum privea în jurul lui. Ajungând lângă el, Blue îşi dădu seama că se oprise la malul unei bălţi care alimenta la rândul ei pârâiaşul pe care-l urmaseră. Balta nu avea mai mult de câţiva centimetri adâncime şi era perfect transparentă. Apa era atât de limpede, încât parcă îţi cerea să o atingi.

— Mi s-a părut că aud… începu Gansey.

Ochii i se îndreptară către mâinile împreunate ale celor doi. Părea nedumerit de atingerea aceea. Adam o strânse mai tare pe fată, deşi ea se îndoi că era un gest intenţionat.

Era o altă discuţie fără vorbe, deşi ea se îndoia că băieţii ştiau ce spun.

Gansey se întoarse către baltă. Aparatul de măsură din mâna lui nu mai avea nicio luminiţă. Se aplecă şi îşi duse mâna liberă deasupra apei. Degetele îi erau răsfirate, la câţiva milimetri de suprafaţă. Sub palma lui, apa se agita şi se înnegrea, iar Blue îşi dădu seama că sub ea se adunaseră sute de peşti minusculi. Străluceau argintiu şi apoi deveneau negri, în umbra vagă pe care o lăsa palma băiatului.

— Cum de sunt peşti aici? întrebă Adam.

Pârâiaşul pe care-l urmaseră prin pădure era prea puţin adânc pentru peşti şi, în plus, balta părea să fi fost alimentată mai degrabă de ploaia care cursese undeva mai sus. Peştii nu veneau din cer.

— Habar n-am, răspunse Gansey.

Peştişorii înotau şi se împingeau unul pe altul, mişcându-se fără încetare, ca nişte enigme minuscule. Lui Blue i se păru din nou că aude muzică, dar când privi la Adam, se gândi că probabil fusese doar zgomotul respiraţiei sale.

Gansey ridică privirea la ei, iar fata îi citi pe faţă cât de mult îi place locul acela. Expresia lui senină avea ceva nou: nu era încântarea brută a descoperirii meridianului energetic sau plăcerea vinovată de a o necăji pe Blue. Recunoscu fericirea ciudată care izvorăşte din faptul că iubeşti ceva fără să ştii de ce. Bucuria aceea stranie care e atât de mare uneori, încât o resimţi ca pe o tristeţe. Era felul în care se simţea ea atunci când privea la stele. În momentul acela, băiatul era mai aproape de Gansey cel pe care Blue îl văzuse în curtea bisericii, iar ea îşi dădu seama că nu se poate uita la el.

Îşi trase mâna din strânsoarea lui Adam ca să meargă spre fagul lângă care stătea Gansey. Păşi cu grijă printre rădăcinile expuse ale copacului şi apoi atinse scoarţa lui netedă şi cenuşie. Ca şi la fagul din spatele casei ei, scoarţa era rece precum iarna şi îi producea o senzaţie stranie de confort.

— Adam!

Se auzise vocea lui Ronan, iar fata prinse paşii celui strigat cum se îndreaptă precauţi şi înceţi spre marginea bălţii. Sunetul crenguţelor strivite sub picioare deveni mai slab pe măsură ce se îndepărta.

— Nu cred că peştii ăştia sunt adevăraţi, zise

Gansey încetişor.

Spusese un lucru atât de ridicol, încât Blue se întoarse din nou să se uite la el. Îşi plimba mâna înainte şi înapoi privind atent apa.

— Cred că sunt aici pentru că eu am crezut că trebuie să fie, continuă Gansey.

— Bine, Dumnezeule care eşti tu Dumnezeu! răspunse Blue sarcastic.

Băiatul îşi încovoie mâna; fata văzu siluetele peştilor săgetând prin apă. Pe un ton ezitant, băiatul o întrebă:

— La şedinţa de ghicit, ce ne-a spus femeia aceea? Aia cu părul... ea a zis ceva despre... percepţie... nu, intenţie.

— Persephone. Intenţia e pentru cărţi, zise Blue. Serveşte la ghicit, ca să laşi pe cineva să-ţi intre în minte să vadă modelele repetitive ale viitorului şi trecutului. Dar nu se referă la *peşti*. Cum ar putea genul ăsta de intenţie să funcţioneze la un peşte? Viaţa nu e negociabilă.

— Ce culoare aveau peştii când am ajuns? întrebă el.

Fuseseră negri şi argintii, sau cel puţin aşa păreau în reflexia luminii. Gansey era evident că este în căutarea semnelor unei magii inexplicabile, dar ea n-avea de gând să se iluzioneze aşa uşor. Albastrul şi cafeniul puteau părea negru sau argintiu în funcţie de felul în care cădea lumina. În pofida acestor gânduri, i se alătură, aşezându-se pe vine în pământul moale de lângă baltă. Peştii erau toţi negri şi se distingeau cu greu în umbra de sub mâna băiatului.

— Mă uitam la ei şi mă întrebam cum ar fi putut ajunge aici şi pe urmă mi-am adus aminte că există o specie de păstrăv care trăieşte în pârâiele mai mici, zise Gansey. Păstrăv sălbatic de pârâu, aşa cred că i se zice peştelui ăstuia. Mă gândesc că are sens. Poate au fost aduşi de vreun om, într-un fel, în balta asta sau într-una aflată mai sus. La asta m-am gândit. Păstrăvii de pârâu sunt argintii deasupra şi roşii pe burtă.

— Bine, zise ea.

Mâna întinsă a lui Gansey era absolut nemişcată.

— Spune-mi că nu erau peşti roşii în balta asta atunci când am ajuns aici.

Când Blue nu răspunse, băiatul ridică privirea spre ea. Fata clătină din cap. Nu fuseseră cu siguranţă peşti roşii.

Mâna lui Gansey ţâşni spre apă.

Micul banc de peşti săgetă balta în căutarea adăpostului, dar nu înainte ca Blue să vadă că toţi erau argintii cu roşu.

Şi nu era puţin roşu, ci unul aprins, ca al asfinţitului, roşu ca un vis. Era ca şi cum n-ar fi avut vreodată o altă culoare.

— Nu-nţeleg, zise Blue.

Simţea o durere ascunsă, de parcă ar fi înţeles, dar era incapabilă să-şi găsească vorbele potrivite, să modeleze în cuvinte gândurile care-i treceau prin minte. Se simţea de parcă era parte a unui vis pe care îl avea locul acela sau poate într-unul pe care-l visa chiar ea.

— Nici eu nu-nţeleg.

Îşi întoarseră amândoi capetele deodată, la auzul unei voci care venea din stânga lor.

— Ăsta a fost Adam? întrebă Blue.

Părea straniu că trebuie să întrebe, dar în locul acela nimic nu era prea clar.

Auziră din nou vocea lui Adam, de data asta ceva mai clar. El şi cu Ronan stăteau pe cealaltă parte a bălţii. Chiar în spatele lor era un stejar în care se vedea o scorbură putrezită în care ar fi putut încăpea un om şi care se deschidea întunecat în trunchi. În apa de la picioarele lor se vedea imaginea lui Adam şi a copacului, în oglindă, mai rece şi mai depărtată cumva decât în realitate.

Adam îşi freca energic braţele, de parcă i-ar fi fost frig. Ronan stătea în spatele lui privind la ceva pe care Blue nu-l putea vedea.

— Veniţi aici! zise Adam. Şi intraţi acolo! După aia să-mi spuneţi dacă mi-am pierdut minţile.

Accentul său fusese mai mult decât evident, iar Blue era aproape convinsă că asta se întâmpla atunci când era prea preocupat ca să se mai străduiască să-l ascundă.

Blue privi la scorbură. Ca toate găurile din copaci, părea umedă, neuniformă şi neagră, mucegaiul de pe pereţi muncind încă la lărgirea cavităţii. Marginile intrării erau neregulate şi subţiri, ceea ce făcea ca supravieţuirea copacului să fie cu adevărat ceva miraculos.

— Eşti în regulă? întrebă Gansey.

— Închide ochii! îi spuse Adam.

Stătea cu braţele încrucişate, cu palmele pe bicepşi. Felul în care respira îi amintea lui Blue de

primele senzaţii de după un coşmar, bubuitul inimii, răsuflarea poticnită, picioarele care te dor după o cursă pe care nu ai alergat-o de fapt niciodată.

— După ce stai puţin înăuntru vreau să zic.

— Tu ai intrat acolo? le întrebă Gansey pe Ronan care clătină din cap a negaţie.

— El e cel care a găsit-o, zise Adam.

— Eu nu intru acolo, zise Ronan pe un ton plat ca o coală de carton.

O zisese de parcă ar fi fost un principiu şi nu laşitate, exact acelaşi gen de atitudine care-l făcuse să refuze să tragă o carte de tarot.

— Mie nu-mi pasă, zise Blue, eu intru.

Îi era greu să creadă că se va simţi intimidată atunci când va fi înconjurată de un copac, indiferent cât de stranie era pădurea din jurul lui. Păşi în cavitate şi se întoarse ca să privească lumea de afară. Aerul mirosea a umezeală. Era şi cald şi, deşi Blue ştia că asta se datora probabil procesului de putrezire, o făcu să se gândească la copac de parcă acesta ar fi avut sânge cald, ca şi ea.

Îl văzu pe Adam, care stătea în continuare în aceeaşi poziţie. *Ce crede că se va întâmpla aici, înăuntru*?

Închise ochii. Aproape imediat, simţi mirosul ploii – nu izul care anunţă ploaia, ci miresmele vii şi schimbătoare ale unei furtuni în desfăşurare. Aroma inconfundabilă a unui vânt care trece printr-o perdea de apă în mişcare. Pe urmă, îşi dădu seama că faţa îi este atinsă de ceva.

Când deschise ochii, se trezi deopotrivă şi în interiorul propriului corp, dar şi privindu-se pe ea însăşi, undeva lângă scorbură. Blue, cea care stătea în faţa ei, era la doar câţiva centimetri de un băiat care purta un pulover Aglionby. Postura lui era uşor aplecată, iar umerii păreau să-i fie gârboviţi de ploaie. Ceea ce simţise Blue pe faţă erau degetele lui. O atingea pe obraji cu buricele lor.

Pe faţa celeilalte Blue curgea un râu de lacrimi. Printr-o magie stranie, fata le simţea însă şi pe propria faţă. Şi mai simţea şi disperarea bolnăvicioasă şi cuprinzătoare pe care o întâlnise prima dată în curtea bisericii, durerea aceea care părea mult mai mare decât ea. Lacrimile celeilalte Blue păreau fără sfârşit. Curgeau picătură cu picătură, fiecare urmând acelaşi drum pe obrajii ei.

Băiatul cu pulover de Aglionby îşi sprijini fruntea de a lui Blue. Ea simţi apăsarea pielii lui pe a ei şi se cufundă brusc în mirosul inconfundabil de mentă.

O să fie în regulă, îi zise Gansey celeilalte Blue. Îşi dădu seama că băiatului îi e frică. *O să fie în regulă.*

Într-un fel inexplicabil, Blue realiză că cealaltă Blue plângea fiindcă-l iubea pe Gansey. Şi că motivul pentru care el o atingea în felul acela, cu degete atât de mângâietoare, era pentru că ştia că sărutul ei îl poate ucide. Simţea cât de mult îşi dorea cealaltă Blue să-l sărute, deşi se temea îngrozitor de asta. Deşi nu putea înţelege motivul, amintirile ei despre ziua reală pe care o trăia şi în

care intrase în scorbură erau înceţoşate de unele false ale buzelor lor care aproape că se atinseseră, izvorâte dintr-o realitate pe care cealaltă Blue o trăise deja.

În regulă, Sunt gata, se auzi vocea lui Gansey uşor tremurată. *Blue, sărută-mă!*

Tulburată, Blue îşi deschise ochii de-adevăratelea şi putu să vadă întunericul din scorbură şi să simtă mirosul de putregai al copacului. Simţea o strângere în stomac din cauza amestecului ireal de durere şi dorinţă pe care îl simţise în timpul viziunii sale. Se simţea deopotrivă bolnavă şi jenată, iar când ieşi din copac, nu reuşi să se uite la Gansey.

— Ei? întrebă el.

— E... ceva, zise ea.

Văzând că fata nu are de gând să-i spună mai mult, Gansey intră în scorbură în locul ei.

Păruse atât de real! Să fi fost oare viitorul? Sau poate un viitor alternativ? Visase oare fără să doarmă? Nu se putea imagina îndrăgostindu-se exact de Gansey, dintre toţi oamenii din lume, dar în timpul viziunii lucrul ăsta păruse nu numai plauzibil, ci şi indiscutabil.

În timp ce Gansey se răsucea în interiorul scorburii, Adam o luă de braţ şi o trase mai aproape de el. Nu fusese prea blând, dar Blue îşi dădu seama că nu o făcuse cu intenţie. Tresări însă puternic când el îi şterse faţa cu dosul celeilalte palme; plânsese cu lacrimi adevărate.

— Vreau să ştii că n-aş face niciodată asta, şopti Adam furios. N-a fost real. Nu i-aş face

niciodată una ca asta.

Degetele băiatului se încleştaseră pe braţul lui Blue, care-l simţi că tremură. Fata clipi de câteva ori privind la Adam şi-şi şterse mai bine obrajii. Îi trebui un moment ca să-şi dea seama că el văzuse, probabil, ceva cu totul diferit decât ea.

Dar, dacă l-ar fi întrebat ce văzuse, ar fi trebuit să-i spună şi ea…

Ronan se uita la ei, sălbatic, de parc-ar fi ştiut ce se întâmplase în scorbură, chiar dacă nu intrase şi el. La câţiva metri de ei, în interiorul copacului, Gansey stătea cu capul plecat. Părea ca o statuie dintr-o biserică aşa cum stătea cu mâinile împreunate. În momentul acela, părea că în el există ceva cu adevărat antic, în poziţia aceea, cu copacul arcuindu-se deasupra lui şi cu pleoapele lipsite de culoare din cauza umbrei. Era el însuşi, dar mai era şi altceva, în sensul pe care Blue îl văzuse prima dată la el în timpul şedinţei de ghicit. Portretul acela nemişcat al lui Gansey în altarul copacului radia o senzaţie de alteritate, de ceva în plus.

Faţa lui Adam era întoarsă şi Blue realiză brusc ce însemna expresia de pe chipul său: ruşine. Indiferent ce văzuse în timpul viziunii din copacul acela gol pe dinăuntru, era sigur că e văzut şi de Gansey, iar Adam nu putea suporta asta.

Ochii băiatului se deschiseră.

— Ce-ai văzut? întrebă Blue.

El îşi îndreptă capul, într-un gest molatic, ca din vis.

— L-am văzut pe Glendower, zise Gansey.

24

Aşa cum îi prevenise Adam, nu le trebuiseră doar două secunde să exploreze corbul desenat pe sol, să urmeze pârâul până în pădure, să vadă peştii cum îşi schimbă culorile, să descopere un copac capabil să inducă halucinaţii şi să se întoarcă la Helen.

După ceasul lui Gansey, trecuseră şapte minute.

Helen era furioasă. Când Gansey îi zisese că şapte minute reprezentau un miracol şi că, de fapt, ar fi trebuit să se scurgă vreo patruzeci, izbucnise o ceartă atât de violentă încât Ronan, Adam şi Blue îşi scoaseră căştile ca să le permită celor doi fraţi să o ducă la bun sfârşit. În felul acela, cei trei călători de pe bancheta din spate erau bineînţeles privaţi şi de capacitatea de a interveni în discuţie. În mod normal, gestul lor ar fi creat o linişte neplăcută, dar constatară că le era mai simplu fără cuvinte.

— E imposibil, zise Blue, după ce elicopterul îi lăsase la pământ şi se îndepărtase îndeajuns încât vorbele sale să poată fi auzite. Timpul nu avea cum să stea în loc cât am rămas noi în pădure.

— Nu e imposibil, răspunse Gansey, traversând parcarea şi îndreptându-se spre clădire.

Deschise furios uşa de la primul etaj şi strigă în lungul scării:

— Noah, eşti acasă?

— Aşa este, zise Adam. Conform teoriei

meridianelor energetice, timpul poate fi fluid atunci când te afli exact pe linie.

Acesta era unul dintre efectele cel mai des raportate pe meridianele energetice, mai ales în Scoţia. Folclorul scoţian avea un mit vechi care spunea că unii călători pot fi „conduşi de zâne” sau siliţi să se rătăcească de duhuri ale pădurii care-şi apărau teritoriul. Excursionişti care urmaseră doar un drum drept se trezeau brusc şi inexplicabil că nu mai ştiu unde sunt, ajunşi într-o zonă spre care nu-şi aduceau aminte să se fi îndreptat, la metri sau la kilometri depărtare de punctul din care porniseră şi cu ceasurile arătându-le fie doar câteva minute, fie mai multe ore de la momentul în care porniseră. De parcă s-ar fi împiedicat de o încreţitură a ţesăturii spaţiu-timp.

Meridianele energetice făceau asemenea farse.

— Şi chestia aia din copac a fost o halucinaţie? întrebă Blue. Un vis?

Glendower. *Era Glendower*. *Glendower*. *Glendower*.

Lui Gansey nu-i mai dispărea din priviri. Se simţea emoţionat, speriat sau amândouă deodată.

— Nu ştiu, zise el. Îşi scoase cheile şi îi respinse mâna lui Ronan care încercase să i le ia.

În Virginia avea să fie o zi foarte foarte rece în miez de vară, aceea în care lui Ronan i se va permite să-i conducă maşina. Văzuse cum se comportă prietenul său cu propria maşină şi ideea de a-i încredinţa acestuia câteva zeci bune de cai-putere în plus era de neconceput.

— Dar am de gând să aflu. Haideţi! Să

mergem!

— Să mergem?! Unde? dori să ştie Blue.

— La închisoare, zise Gansey glumeţ.

Ceilalţi doi băieţi o împingeau deja spre Porc. Băiatul se simţea de parcă ar fi fost un zmeu care zboară undeva sus, euforic.

— La dentist. Într-un loc îngrozitor.

— Eu trebuie să fiu acasă la… se opri Blue. Adevărul e că nu ştiu când. La o oră rezonabilă.

— Ce mai este rezonabil? întrebă Adam, făcându-l pe Ronan să râdă.

— O să te aducem înapoi înainte să te transformi într-un dovleac.

Gansey se opri înainte să adauge *Blue* la sfârşitul replicii, fiindcă i se părea ciudat să o strige în felul ăsta.

— Blue e o poreclă?

De dincolo de maşina Camaro, sprâncenele fetei se arcuiră brusc:

— Nu că n-ar fi un nume ca lumea, adăugă Gansey repede. Doar că e… neobişnuit şi mă simt nesigur.

— Nesi-cur…

Cuvântul venise de la Ronan, care îl spusese însă în timp ce-şi rodea absent una din brăţările de piele de la încheietură, aşa încât efectul se diminuă.

— Din păcate, răspunse Blue, nu e chiar normal. Nu ca *Gansey*.

Băiatul zâmbi tolerant. Adam îşi scărpină bărbia de unde îşi asasinase recent cele câteva fire de păr şi în timpul ăsta o studie pe Blue. Fata abia

dacă-i ajungea la umăr lui Ronan, dar era la fel de *mare* ca el, la fel de prezentă. Când îi văzu pe toţi urcaţi în Porc, Gansey se simţi *complet*. De parcă Blue şi nu meridianul energetic ar fi fost veriga lipsă, de care avusese nevoie în toţi anii ăştia, de parcă goana după Glendower nu începuse cu adevărat decât în momentul în care se alăturase şi ea. Era potrivită aşa cum fusese Ronan, Adam sau Noah. Când fiecare dintre ei i se alăturase, simţise un fel de uşurare, iar în elicopter avusese aceeaşi senzaţie dându-şi seama că vocea de pe reportofon e a ei.

Bineînţeles, era posibil să-i părăsească.

N-o s-o facă, gândi el. *Cu siguranţă simte şi ea la fel*.

— Mi-a plăcut întotdeauna numele Jane, zise el.

Ochii lui Blue se rotunjiră de indignare.

— Ja… ce? O, nu! Nu, nu! Nu poţi să schimbi numele oamenilor doar fiindcă ţie nu-ţi place acela pe care-l poartă deja.

— Îmi place şi *Blue*, zise Gansey.

Nu-i venea să creadă că se simţise jignită; faţa ei nu arăta ca atunci la Nino, când se întâlniseră prima dată, dar urechile începeau să i se înroşească. Se gândi că era posibil să se priceapă ceva mai bine cum să facă să n-o mai ofenseze, deşi nu reuşea să-şi înfrâneze dorinţa de a o necăji.

— Câteva dintre cămăşile mele favorite sunt albastre. Oricum, îmi place şi *Jane*.

— N-am de gând să răspund la asta.

— Nici nu ţi-am cerut.

Deschise portiera maşinii şi dădu scaunul

şoferului în faţă. Adam urcă ascultător pe bancheta din spate.

Blue îndreptă un deget către Gansey.

— Nici la asta nu răspund.

Urcă totuşi în maşină. Ronan îşi luase playerul MP3 din BMW înainte să se urce pe locul din faţă şi deşi CD-ul Porcului nu prea mai funcţiona, Ronan învârti butoanele până când reuşi să umple maşina cu un ritm electronic asurzitor şi greţos. Gansey deschise din nou portiera de la şofer. Ştia că ar fi trebuit să-l oblige pe Ronan să-şi mai facă din teme înainte să fie exmatriculat de la Aglionby. În loc de asta, strigă din nou după Noah şi apoi urcă în maşină.

— Părerea ta despre muzica bună e foarte ciudată, îi spuse lui Ronan.

— Mereu miroase a benzină? întrebă Blue de pe bancheta din spate.

— Doar când merge, îi strigă Gansey.

— Şi e sigură maşina asta?

— Sigură ca viaţa.

— Şi unde ne duci? strigă Adam.

— La îngheţată. Şi, de asemenea, Blue o să ne spună de unde ştia locul unde se află meridianul energetic, zise Gansey. O să hotărâm apoi strategia şi care va fi următoarea noastră mişcare. Va trebui să sondăm creierul lui Blue în căutarea tuturor informaţiilor despre energie. Adam, tu ai să ne spui tot ceea ce-ţi aduci aminte despre timp şi meridianele energetice. Iar tu, Ronan, ne vei spune din nou ce-ai descoperit despre vise şi versurile cântecelor. Înainte să ne întoarcem acolo, vreau să

aflăm tot ce putem, ca să fim convinşi că suntem în siguranţă.

Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Au mers la cofetărie, au parcat maşina între un Audi şi un Lexus, iar Gansey a comandat atâtea feluri de îngheţată, încât masa a devenit neîncăpătoare, Ronan i-a convins pe chelneri să dea boxele mai tare, Blue a râs pentru prima dată la ceva ce spusese Gansey şi au fost gălăgioşi şi triumfători, regi din Henrietta, fiindcă descoperiseră meridianul energetic şi pentru că erau convinşi că lucrurile abia se pun în mişcare. Ceva începea.

25

Plin de energie, Gansey le dădu băieţilor sarcini precise în legătură cu Glendower pentru următoarele trei zile şi, spre surprinderea lui Adam, Blue reuşi să-i însoţească de fiecare dată. Deşi nu mărturisise, era limpede că ţinea secretă prietenia lor, pentru că nu le telefonase niciodată şi nici nu-i lăsase să o ia din faţa casei de la Fox Way 300. În pofida deficienţelor pe care le aveau în domeniul planificării şi a capacităţilor mediumnice, programul lor era dictat în cea mai mare parte de rigorile şcolii, aşa încât reuşiră să se coordoneze cu o precizie remarcabilă. Explorarea lor nu însemnase încă şi întoarcerea în pădurea ciudată. În loc de asta, petrecuseră ceva timp la tribunal, ca să descopere cine deţinea terenul de sub corb.

Consultaseră microfilmele de la bibliotecă, încercând să afle dacă pădurea aceea ciudată are

vreun nume. Discutaseră istoria lui Glendower. Marcaseră meridianul energetic pe hartă, încercând să determine cât e de larg. Cutreieraseră nişte câmpuri, întorseseră pietre, făcuseră cercuri din roci, măsurând apoi energia emanată de acestea.

Mâncaseră de asemenea o mulţime de alimente ieftine de pe la băcănii; asta era vina lui Blue. După petrecerea cu îngheţată, ea insistase să îşi plătească singură mâncarea, ceea ce limita considerabil numărul de locuri în care puteau să mănânce. Refuzase indignată de fiecare dată când vreunul dintre băieţi încercase să-i cumpere de mâncare, dar părea să fi fost mai hotărâtă când o făcuse Gansey.

La un magazin, Gansey încercase să plătească pentru chipsurile lui Blue, dar ea i le smulsese din mână.

— Nu vreau ca tu să-mi cumperi de mâncare, zisese Blue. Dacă plăteşti, e ca şi cum eu... aş fi de... de...

— Dependentă de mine? sugeră Gansey pe un ton glumeţ.

— Nu-mi pune tu mie cuvinte în gură!

— Erau cuvintele tale...

— Ai presupus că erau cuvintele mele. N-ai dreptul să presupui aşa... aiurea.

— Dar asta ai vrut să spui, nu-i aşa?

— Eu am încheiat conversaţia asta! se încruntase ea.

Pe urmă, Blue îşi cumpărase singură chipsurile, deşi era clar că preţul era cam mare pentru ea şi

nu reprezenta nimic pentru Gansey. Adam se simţise mândru de ea.

După prima zi, Noah li se alăturase şi el, un alt lucru care-l încântase pe Adam, fiindcă se dovedi că se înţelege de minune cu Blue. Noah era un barometru excelent în ceea ce priveşte oamenii. Era totodată atât de timid, de neîndemânatic şi de invizibil, încât putea fi ignorat sau putea să devină ţinta glumelor tuturor. Blue nu numai că-l tratase cu blândeţe, dar păruse că se şi înţelege bine cu el. Asta îl făcuse pe Adam să se simtă mai bine, pentru că simţea că în cea mai mare măsură prezenţa lui Blue printre ei avea legătură doar cu el. Lua atât de rar decizii fără Gansey, Ronan sau Noah, încât ajunsese să se îndoiască de propria judecată atunci când trebuia să acţioneze singur.

Zilele trecuseră foarte repede pentru grupul lor de cinci care făceau absolut totul împreună, în afară însă de a se întoarce la balta aceea ciudată şi la copacul cu vise. *Avem nevoie de mai multe informaţii*, tot zicea Gansey.

— Cred că-i este frică, îi spuse Adam lui Blue.

Lui, unuia, îi era.

Viziunea impresionantă pe care o avusese în copac continua să i se strecoare în minte. Gansey mort, murind din cauza lui. Blue privind la Adam, şocată. Ronan, ghemuit lângă Gansey, cu furia întipărită pe faţă şi urlând: *Eşti fericit acum*, *Adam*? *Asta e ceea ce-ai vrut*?

Fusese un vis? O profeţie?

— Nu ştiu ce poate fi, îi spusese Gansey lui Adam.

Judecând retrospectiv, afirmaţia asta fusese o modalitate fără greş de a pierde prietenia lui Adam. Singurul fel în care puteai contracara recunoaşterea faptului că nu ştii ceva era să rosteşti imediat cuvintele *dar o să aflu*. Adam nu oferea oamenilor prea mult timp ca să cerceteze: doar cât şi-ar fi oferit lui însuşi. Gansey nu-l dezamăgise însă niciodată. Aveau să descopere despre ce e vorba. Doar că... de data asta Adam nu era foarte convins că vrea să afle.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, băieţii intraseră într-o rutină în care o aşteptau pe Blue la sfârşitul orelor şi plecau apoi în misiunea pe care le-o dăduse Gansey. Era o zi de primăvară care părea mai degrabă de toamnă, fiindcă era friguroasă, umedă şi cenuşie ca oţelul.

În timp ce aşteptau, Ronan hotărâse să îşi asume misiunea de a-l învăţa pe Adam cum se conduce o maşină cu schimbător de viteze. Pentru câteva minute, totul părea să meargă excelent, fiindcă BMW-ul avea un ambreiaj uşor, Ronan dăduse indicaţii scurte şi la obiect, iar Adam era un elev silitor şi care nu lăsa mândria să stea în calea învăţăturii. Dintr-un punct de observaţie aflat la o distanţă sigură, Gansey şi Noah chicoteau şi priveau cum Adam face cercuri din ce în ce mai rapide în parcare. Din când în când, huiduielile lor pătrundeau prin ferestrele deschise ale BMW-ului.

Pe urmă – trebuia să se întâmple şi asta –, Adam opri din greşeală motorul. Autoturismul era o bestie magnifică atunci când ajungea în asemenea situaţii, fiindcă se oprea scoţând o mulţime de

zgomote şi tremura spasmodic de parcă ar fi fost pe moarte. Aflat pe locul din faţă, Ronan începu să-l înjure pe Adam. Era o înjurătură lungă, care folosea toate cuvintele interzise care se inventaseră vreodată, adeseori însoţite de prefixe sau sufixe. În timp ce Adam privea în jos, vinovat, se gândi că înjurăturile lui Ronan aveau în ele ceva muzical, că vorbele erau potrivite cu grijă şi cu o precizie aproape drăgăstoasă, de parcă ar fi fost un soi de poezie neagră. Era mult mai puţină ură decât atunci când *nu* înjura.

Ronan termină cu:

— Pentru numele lui… Parrish, ai grijă că asta nu e o Honda Civic 1971, ca a lu' mă-ta.

Adam îşi ridică privirea şi-i spuse:

— N-au început să facă modelul Civic decât prin '73.

Ronan îşi dezveli din nou colţii, dar înainte să apuce să muşte, îl auziră pe Gansey strigând cu căldură:

— Jane! M-am gândit că nu mai ajungi. Ronan îl învaţă pe Adam secretele transmisiei manuale.

Blue, cu părul răvăşit de vânt, îşi băgă capul prin fereastra de la şofer. Prezenţa ei era acompaniată de mirosul florilor de câmp. În timp ce Adam cataloga aroma făcându-şi o notiţă mentală la dosarul în care mai erau deja câteva lucruri care o făceau atrăgătoare pe Blue, fata zise cu voioşie:

— Se pare că merge foarte bine. Dar ce-i mirosul ăsta?

Fără să-i răspundă, Ronan ieşi din maşină şi

trânti portiera. Noah apăru şi el lângă Blue. Radia de bucurie şi afişa un fel de adoraţie, de parcă ar fi fost un labrador. Băiatul decisese aproape imediat că ar fi fost în stare de orice pentru Blue, un lucru care l-ar fi deranjat pe Adam dacă ar fi venit de la altcineva în afară de Noah. Blue îi dădu voie să-i îmblânzească şuviţele rebele de păr, un lucru pe care i-ar fi plăcut şi lui Adam să-l facă, deşi avea sentimentul că în cazul lui ar fi avut o cu totul altă semnificaţie.

— Bine, hai să mergem! zise Gansey.

Adoptă o poză teatrală închizându-şi jurnalul, privindu-şi ceasul şi aşteptând să-l întrebe cineva unde aveau să se ducă.

— Astăzi, unde? întrebă Adam prin geamul maşinii.

— În pădure! îi răspunse Gansey ridicând de jos un rucsac.

Blue şi Adam se priviră nedumeriţi unul pe celălalt.

— Timpul, zise Gansey trecând pe lângă ei şi îndreptându-se spre Camaro. Îl pierdeţi!

Blue se dădu la o parte ca să-l lase pe Adam să iasă din BMW.

— Tu ştiai de asta? îi şuşoti ea.

— Habar n-am avut.

— Trebuie să ne întoarcem în trei ore, zise Ronan. Abia am hrănit-o pe Drujbă, dar i se va face foame.

— Şi uite din cauza asta, zise Gansey, ştiu exact că nu vreau să avem un copil împreună.

Se înghesuiră în maşină în confortul rutinei,

urcându-se în Camaro, deşi logica sugera să ia BMW-ul. Ronan şi Gansey se îmbrânciră puţin pentru chei (ultimul câştigă, la fel cum se impunea în absolut toate celelalte privinţe).

Adam, Blue şi Noah se urcară pe micuţa bancheta din spate, exact în această ordine. Noah se lipi de maşină, încercând din răsputeri să n-o atingă pe Blue. Adam nu era atât de preocupat de lucrul ăsta. Pentru primele zece minute când stătuseră împreună, Adam fusese politicos, dar curând devenise extrem de limpede că Blue n-avea nimic împotrivă ca piciorul lui să-l atingă pe-al ei.

Nici Adam nu avea vreo plângere de făcut.

Totul era la fel ca mai înainte, dar dintr-un motiv necunoscut inima lui Adam o luase la galop. Pe ramurile copacilor, frunzele tinere se zbăteau din cauza vântului rece, care se stârnise brusc. Văzu că pe sub cardiganul croşetat pe care-l purta Blue pielea ei se făcuse ca de găină. Fata îi apucă zdravăn de cămăşi pe el şi pe Noah şi-i trase spre ea de parcă ar fi fost nişte pături.

— Tu eşti întotdeauna rece, Noah, zise ea.

— Ştiu, răspunse el cu tristeţe.

Adam nu putea spune cu siguranţă ce se întâmplase mai întâi: Blue începuse să-i trateze ca pe nişte prieteni sau ei hotărâseră că sunt prieteni cu ea? I se părea că modul acela circular de a construi relaţiile avea nevoie de o doză sănătoasă de încredere în sine. Într-un mod neştiut şi aproape magic, simţeau că ea îl căutase pe Glendower dintotdeauna împreună cu ei. Cu umărul lipit de cel al lui Blue, Adam se aplecă spre locul dintre cele

două scaune din faţă şi întrebă:

— Gansey, nu poţi să dai puţină căldură?

— Dacă porneşte…

Motorul tuşi o dată şi încă o dată şi încă o dată… Lui Adam îi era atât de frig, încât începură să-i clănţănească dinţii, deşi temperatura nu avea cum să fie atât de coborâtă.

Îi era frig pe *interior*.

— Acceleraţia, accelerează mai tare! îi porunci el lui Gansey.

— Accelerez…

Ronan îl pocni pe Gansey în piciorul drept, apăsându-l apoi cu palma pe genunchi. Motorul scoase un sunet jalnic, dar porni. Gansey îi mulţumi sec lui Ronan pentru ajutor.

— Inima, îi zise Blue în ureche lui Adam. Îţi simt pulsul în braţ. Eşti emoţionat?

— E doar că… răspunse el, nu sunt sigur unde mergem.

*

Fiindcă luaseră maşina lui Gansey şi nu elicopterul, le trebui ceva mai mult timp ca să ajungă la coordonatele notate cu grijă în jurnal.

Parcară maşina în faţa unei case de vacanţă goale şi porniră pe jos. Pădurea arăta cu totul altfel când cerul era înnorat. Corbul era mai închis, mai mohorât, părând doar o adunătură de scoici moarte aruncate prin iarbă. Copacii de la marginea pădurii păreau mai înalţi decât înainte, nişte giganţi chiar şi printre cei de la munte. Totul era în

umbră din cauza zilei mohorâte, dar tufişurile de la marginea pădurii păreau şi ele mai întunecate.

Inima lui Adam continua să bată cu putere. Trebuia să recunoască faţă de el însuşi că până atunci nu crezuse cu adevărat în explicaţiile supranaturale pe care Gansey le găsea pentru meridianul energetic, nu în felul în care o făcea acum. În momentul acela, totul era real. Magia exista, iar el nu-şi dădea seama cât de mult avea să schimbe lucrul acesta întreaga lume.

Făcură o pauză lungă privind în tăcere spre pădure de parcă ar fi înfruntat un adversar. Gansey îşi trecu un deget peste buze. Blue îşi strânse mâinile pe lângă ea, cu dinţii încleştaţi din cauza frigului. Până şi Ronan părea neliniştit.

Numai Noah era la fel ca întotdeauna, cu braţele atârnând şi cu umerii cocoşaţi.

— Mă simt supravegheată, zise Blue într-un final.

— Emisiile energetice intense pot să dea senzaţia asta, îi confirmă Gansey. Spiritele care bântuie au fost observate adeseori pe lângă cabluri de curent vechi, neizolate. Valorile mari te pot face să te simţi supravegheat. Vlăguit. Îngreţoşat, suspicios. Se joacă cu creierul tău.

Noah îşi dădu mult capul pe spate ca să privească vârfurile mişcătoare ale copacilor. Adam simţea exact pe dos, crezând că e mai bine să se uite printre trunchiuri ca să vadă orice mişcare.

— Dar, adăugă Adam, se poate să fie şi pe dos. Valorile energetice mari pot da spiritelor energia de care au nevoie ca să se manifeste. Deci e mai

probabil să fii supravegheat sau chiar bântuit dacă te simţi în felul ăsta.

— Trebuie spus însă că apa poate inversa aceste efecte, zise Gansey. Transformă această energie în sentimente pozitive.

— Deci, interveni Ronan ca să spună şi el ceva, toate izvoarele tămăduitoare se pişă pe-aici prin zonă.

— Ei bine, apa e acolo, nu aici, zise Blue frecându-şi mâinile. Mergem?

Vântul suspină printre copaci. Gansey miji ochii.

— Suntem invitaţi? întrebă Adam.

— Cred că trebuie să te inviţi singur, zise Noah.

Păşi primul în pădure. Ronan bombănea furios, probabil fiindcă Noah – chiar el! – avusese mai mult curaj decât oricare dintre ei. Se lansă după el.

— Staţi! îi opri Gansey privind la ceas. Este 4: 13. Trebuie să ne aducem aminte ora asta.

Îi urmă pe Noah şi pe Ronan. Inima lui Adam bătea nebuneşte. Blue îi întinse mâna, iar el o apucă. *Să nu-i zdrobeşti degetele*, gândi el.

Pe urmă, intrară şi ei.

Sub coroanele copacilor era chiar mai întuneric decât pe câmp. Umbrele de sub arborii căzuţi erau absolut negre, iar trunchiurile păreau vopsite în culoarea ciocolatei, a mangalului sau a onixului.

— Noah! şopti Gansey. Noah, unde te-ai dus?

— N-am fost nicăieri, se auzi vocea băiatului, din spatele lor.

Adam se întoarse, strângând în continuare mâna lui Blue, dar nu văzu nimic acolo în afară de

ramuri care se unduiau din cauza vântului.

— Ce-ai văzut? întrebă Gansey.

Pe urmă, când Adam se întoarse la loc, Noah stătea undeva în faţa lui Gansey.

Se joacă cu creierul tău.

— Nimic.

Ronan, care devenise o siluetă ghemuită şi neagră câţiva metri mai încolo, îi întrebă:

— Şi unde mergem?

Oriunde, *numai nu la copacul acela*, gândi Adam. *Nu vreau să-l mai văd vreodată*.

Gansey căuta febril semne ale pârâiaşului pe care îl urmaseră data trecută.

— Pe acelaşi drum, bănuiesc. Experimentele adevărate trebuie să recreeze toate condiţiile, nu-i aşa? Acum apa pare mai puţin adâncă. Mai greu de văzut. Dar nu era departe, nu-i aşa?

Merseseră în lungul pârâiaşului doar câteva minute când îşi dădură seama că peisajul nu le era familiar. Copacii erau înalţi, subţiri şi aplecaţi ca de pe urma unui vânt foarte puternic. Din pământ ieşeau pietre colţuroase. Nici urmă de albia pârâului, de baltă sau de copacul viselor.

— Am greşit direcţia, zise Gansey pe un ton aspru şi acuzator de parcă însăşi pădurea ar fi fost de vină.

— Şi mai e ceva, zise Blue dându-i drumul lui Adam şi arătând cu degetul. Aţi observat copacii?

Lui Adam îi trebui un moment ca să îşi dea seama la ce se referea. Câteva frunze care atârnau pe ramuri erau de un galben pal, nuanţa aceea pe care ar fi trebuit să o aibă toamna şi nu primăvara.

Cele mai multe dintre frunzele care le înconjurau păreau să fi căpătat şi ele o nuanţă roşiatică, de parcă s-ar fi apropiat iarna. Frunzişul de la picioarele lor era maro şi portocaliu, de parcă frunzele ar fi fost ucise de îngheţul timpuriu al unei ierni care n-ar fi trebuit să fie aproape.

Adam era sfâşiat de uimire şi emoţie:

— Gansey, cât e ceasul?

— E 5: 27, îi răspunse celălalt, sucindu-şi încheietura ca să vadă mai bine.

În ceva mai mult de o oră, parcurseseră două anotimpuri. Adam o privi în ochi pe Blue, iar fata clătină din cap. Ce altceva ar fi putut să facă?

— Gansey, strigă Noah, uite, aici e o inscripţie.

De cealaltă parte a unei îngrămădiri de pietre, Noah se oprise lângă un bloc imens care îi ajungea până la bărbie. Suprafaţa lui era crăpată şi zgâriată, dar chiar şi aşa se puteau observa câteva linii ca acelea pe care le desena Gansey în jurnal. Noah le arătă câteva zeci de cuvinte scrise undeva jos pe piatră. Vopseaua folosită de autor se deteriorase, era destul de ştearsă şi de inegală: neagră în unele porţiuni şi vineţie în altele.

— În ce limbă sunt? întrebă Blue.

— Latină, răspunseră Adam şi Ronan deodată, iar ultimul se aşeză pe vine ca să vadă mai bine.

— Ce scrie? întrebă Gansey.

Ochii lui Ronan se mişcară repede de la stânga la dreapta în timp ce parcurgea textul. Cu totul neaşteptat, începu să chicotească.

— E o glumă. Prima parte. Latina în care e scrisă e destul de nasoală.

— O glumă? repetă Gansey. Despre ce?

— Pe tine nu te-ar distra.

Limba în care era scrisă inscripţia era grea, iar Adam nu încercă s-o mai citească. Îl tulbura în schimb ceva cu privire la litere. Nu ştia exact ce, dar forma lor…

— Şi de ce există o glumă scrisă pe o piatră oarecare? întrebă el şovăitor.

Veselia de pe faţa lui Ronan dispăruse. Atinse literele, urmărind cuvintele de pe suprafaţa pietrei. Pieptul îi urca şi-i cobora în ritmul unor respiraţii adânci.

— Ronan! îl strigă Gansey.

— Ar fi fost o glumă, zise băiatul într-un final, fără să-şi ia ochii de la cuvinte, în cazul în care nu mi-aş fi recunoscut propriul scris.

Adam realiză şi el brusc că asta îl tulburase la citirea textului. Acum că îi confirmase altcineva, era evident că scrisul îi aparţine lui Ronan. Era însă atât de neaşteptat să găseşti aşa ceva scris pe o stâncă cu ajutorul unui pigment antic, estompat şi şters de intemperii.

— Nu-nţeleg, zise Ronan.

Citea şi recitea cuvintele şi era extrem de tulburat.

Gansey i se alătură. Nu putea să suporte să-l vadă pe vreunul dintre prietenii săi pradă unei asemenea încercări. Cu o voce fermă, de parcă ar fi fost absolut sigur, ca într-un curs de istorie universală, le spuse tuturor:

— Am văzut mai înainte cum meridianul energetic poate altera curgerea timpului. Acest

lucru este evident chiar şi acum, dacă-mi privesc ceasul. Timpul e flexibil. Tu n-ai mai fost aici, Ronan, dar asta nu înseamnă că n-ai s-ajungi în locul ăsta mai târziu. Cu câteva minute, zile, ani, şi să-ţi laşi un mesaj, ai să scrii o glumă aşa încât să ştii c-ai fost tu. Totul în speranţa că există o şansă ca timpul că se împăturească şi să-ţi ofere ocazia de a o găsi.

Bine gândit, *Gansey*! îşi zise Adam. Explicaţia fusese meşteşugită şi ar fi trebuit să-l încurajeze pe Ronan. Adam în schimb se simţea ceva mai confortabil. Erau exploratori, oameni de ştiinţă, antropologi ai magiei istorice. La urma urmei, asta căutau.

— Păi, şi-atunci ce spune după glumă? întrebă Blue.

— *Arbores loqui latine*, răspunse Ronan. Copacii vorbesc latina.

Nu avea niciun sens, era probabil o clarvăzătoare, dar chiar şi aşa Adam simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă. Priviră cu toţii la copacii care-i înconjurau; erau asaltaţi de o mie de nuanţe diferite de verde ale unui milion de gheare care zgâriau în vânt.

— Şi ultimul rând? întrebă Gansey. Nu pare a fi scris în latină.

— *Nomine appellant*, citi Ronan. Strigă-l pe nume, tălmăci el, după care făcu o pauză. Cabeswater.

26

— Cabeswater, repetă Gansey.

Însuşi cuvântul părea că are ceva magic. *Cabeswater*. Era ceva vechi şi enigmatic, un nume care nu părea să aparţină Lumii Noi. Gansey citi din nou textul în latină de pe stâncă – traducerea părea acum evidentă după ce Ronan descurcase ce era mai greu – şi apoi, la fel ca prietenii lui, privi în jur la copacii care-i înconjurau.

Ce e lucrul ăsta pe care l-ai făcut? se întrebă el. *Ce e locul în care i-ai adus*?

— Eu votez să începem să căutăm apa, zise Blue. În prezenţa ei, energia e capabilă să facă chestia aia despre care Ronan a zis că e mai bună. Şi apoi... cred că ar trebui să spunem ceva în latină.

— Pare un plan bun, o aprobă Gansey care se minuna încă de stranietatea locului aceluia şi probabil de aceea nu realizase pe deplin că sugestia nu părea deloc practică.

— Să ne întoarcem de unde am venit sau să înaintăm?

— Înaintăm, zise Noah.

Cum el nu-şi exprima părerea decât rareori, reuşi să se impună. Porniră din nou şi căutară cu atenţie orice urmă de apă. În timp ce mergeau, frunzele începură să cadă în jurul lor, roşii şi apoi cafenii şi apoi gri, până când copacii rămaseră desfrunziţi. La umbră, apăru şi bruma.

— E iarnă! zise Adam.

Era imposibil, evident, dar aşa fuseseră şi lucrurile întâmplate mai înainte. Era ca atunci, gândi Gansey, când traversase districtul Lacurilor

împreună cu Malory. După o vreme se adunase mult prea multă frumuseţe incredibilă pentru ca el să o mai poată procesa şi ajunsese să o ignore.

Era imposibil să fi fost iarnă. Dar nu era mai imposibil decât toate celelalte lucruri care li se întâmplaseră.

Ajunseseră într-un pâlc de sălcii aflat pe o pantă uşoară, iar în vale se vedea răsucirea unui pârâu molcom şi puţin adânc. Malory îi spusese odată lui Gansey că acolo unde sunt sălcii este şi apă. Acestea se înmulţesc aruncându-şi seminţele în ape curgătoare, care le cărau în jos, permiţându-le să crească apoi pe un ţărm îndepărtat.

— Iată şi apa! zise Blue.

Gansey se întoarse spre ceilalţi. Respiraţia i se transforma în abur şi păreau cu toţii a fi îmbrăcaţi mult prea subţire. Până şi culoarea pielii lor părea greşită: erau prea bronzaţi pentru aerul acela de iarnă. Turişti dintr-un alt anotimp. Îşi dădu seama că începuse să tremure, dar nu era sigur dacă de vină este frigul de iarnă sau nerăbdarea.

— În regulă, îi zise lui Blue. Ce spuneai că vrei să zicem în latină?

— N-ai putea să spui pur şi simplu „salut”? E o chestie politicoasă, răspunse Blue, întorcându-se spre Ronan.

Băiatul părea mâhnit; politeţea nu intra în conduita lui obişnuită, dar o ascultă pe fată.

— *Salve!* după care continuă privind spre Blue. Asta să ştii că de fapt înseamnă „să fii bine”.

— Superchestie! răspunse ea. Acum întreabă-i dacă vor să ne vorbească.

Ronan părea să fie şi mai nemulţumit, fiindcă asta l-ar fi făcut să pară ridicol, ceea ce îi era şi mai puţin caracteristic, dar îşi dădu capul pe spate şi strigă spre vârfurile copacilor:

— *Loquere tu nobis*?

Rămaseră cu toţii în tăcere. De undeva de departe păru să se nască un fâşâit de parcă vântul de iarnă ar fi răvăşit frunzele din copaci. Pe crengi nu mai era însă niciuna.

— Nimic, zise Ronan. La ce vă aşteptaţi?

— Linişte! îi ceru Gansey.

Fâsâitul era acum în mod clar mai mult decât un simplu foşnet. Se transformase în ceea ce părea să fie un şuvoi de şoapte, rostite cu voci uscate.

— Auziţi asta?

Clătinară cu toţii din cap cu excepţia lui Noah.

— Eu da, zise el spre uşurarea lui Gansey.

— Roagă-i să mai repete, îi zise el lui Ronan, care îl ascultă.

Fâşâitul se auzi din nou, iar acum deveni clar că era o voce şi că zgomotul acela nu fusese făcut de frunze. Gansey auzi foarte clar o propoziţie în latină. Îşi dori brusc să fi studiat mai mult la orele de latină în timp ce îi repeta fonetic cuvintele lui Ronan.

— Ei spun că ţi-au vorbit deja, dar că nu i-ai ascultat, zise Ronan, care se scărpină apoi în capul său proaspăt ras. Gansey, te joci cu mine? Chiar ai auzit ceva?

— Iar tu crezi că latina lui Gansey e atât de bună? răspunse Adam repede. Pe piatră era scrisul tău, Ronan, care spunea că ei vorbesc latină. Taci

din gură!

Copacii foşniră din nou, iar Gansey repetă cuvintele pentru Ronan. Noah corectă unul dintre verbele pe care Gansey le auzise greşit.

Ochii lui Ronan se îndreptară spre Blue.

— Ei zic că sunt bucuroşi să vadă că am adus-o cu noi pe fata ghicitoarei.

— Pe mine! strigă Blue.

Copacii fâşâiră un răspuns, iar Gansey repetă cuvintele.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, zise Ronan. Sunt de asemenea bucuroşi să-l vadă încă o dată pe... nu ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta: *Greywaren*. Dacă e în latină, nu-l cunosc.

Ronan, şoptiră copacii. *Ronan Lynch*.

— Tu eşti! zise Gansey uluit şi înfricoşat totodată. Ronan Lynch. Ţi-au rostit numele. Pe *tine* se bucură să te vadă din nou!

Chipul lui Ronan afişa o mină rezervată, dincolo de care nu răzbătea niciun fel de sentiment.

— *Din nou*!

Blue îşi apăsă mâinile pe obrajii înroşiţi de frig, cu ochii mari şi cu chipul plin de încântare şi emoţie, la fel ca Gansey.

— Uluitor! Copacii?! Uluitor!

— Dar de ce-i puteţi auzi doar tu şi cu Noah? întrebă Adam.

Într-o latină stângace – chiar şi în clasă, vorbea doar rareori şi era ciudat să încerce să-şi traducă gândurile din cuvinte pe care le vedea scrise în minte în unele vorbite – Gansey zise:

— *Hic gaudemus*. *Gratias tibi*… *loquere – loqui pro nobis*, articulă el cu greu, după care îl întrebă pe Ronan: cum îi întreb de ce tu nu poţi să-i auzi?

— Dumnezeule, Gansey! Dacă ai fi fost atent la…

Închizând ochii, Ronan se gândi câteva momente.

— *Cur non te audimus?*

Gansey nu avea nevoie de Ronan ca să traducă răspunsul foşnitor al copacilor. Limba aceea era destul de simplă.

— Drumul nu s-a trezit, zise el cu voce tare.

— Ăăă… meridianul energetic? sugeră Blue. Un pic prea entuziastă, adăugă imediat: dar asta nu explică de ce-i puteţi auzi doar tu şi cu Noah.

Copacii murmurară din nou: *Şi expergefacere via*, *erimus in debitum.*

— Dacă treziţi linia, o să vă fie îndatoraţi, zise Ronan.

Pentru un moment, rămaseră cu toţii tăcuţi şi apoi se priviră unul pe celălalt. Se întâmplaseră destul de multe. Fiindcă nu era doar faptul că le vorbeau copacii. Mai era şi amănuntul că ei erau fiinţe conştiente de sine, capabile să le urmărească mişcările. Să fi fost vorba doar despre copacii din această pădure stranie? Sau fuseseră urmăriţi de fiecare arbore? Încercaseră dintotdeauna să le vorbească? N-aveau de unde să ştie asta şi nici dacă ei erau buni sau răi, dacă-i iubeau sau îi urau pe oameni, dacă aveau principii sau simţeau mila. *Erau ca nişte extratereştri*, gândi Gansey. *Unii pe care-i tratasem foarte rău o lungă perioadă de*

vreme. *Dacă aş fi copac*, *n-aş avea niciun motiv pentru care să iubesc vreun om*.

Se întâmpla. Ani buni fusese în căutarea unor asemenea lucruri.

— Întreabă-i dacă ştiu unde e Glendower, zise Gansey.

Adam păru uimit, iar Ronan traduse repede întrebarea.

Foşnetul nu se auzi imediat şi, din nou, Gansey nu avu nevoie de traducere.

— Nu, zise el.

Ceva dinlăuntrul lui se strânsese şi se strânsese şi se strânsese până când adresase întrebarea. Crezuse că răspunsul va elimina tensiunea pe care o resimte, dar nu se întâmplă asta.

Toţi ceilalţi se uitau la el; nu era prea sigur de ce. Poate că era ceva în neregulă cu faţa lui. Se simţea în neregulă. Evită privirile prietenilor săi şi zise:

— E foarte frig. *Valde frigida*. Pe unde putem pleca? Vă rog! *Amabo te, ubi exitum?*

Copacii foşniră din nou, iar Gansey realiză că s-ar fi putut să se înşele până atunci; era posibil să fi fost o singură voce încă de la început. Nu era cu totul sigur că o auzise pe deplin, acum că se gândea mai bine la asta. Era posibil ca ea să fi existat doar în mintea lui în tot acest timp. Era un gând care îi răpea din concentrare, făcându-l mai puţin atent la ascultare. Noah trebui să-l ajute să-şi aducă aminte tot ceea ce se spusese, iar Ronan să se gândească destul de mult înainte să fie capabil

să traducă.

— Îmi pare rău, zise el.

Se concentra mult prea tare să-şi amintească pentru a mai avea timp să pară *cool* sau supărat.

— E greu. E... ei spun că trebuie să ne întoarcem, să parcurgem invers anotimpurile. Împotriva... drumului. Meridianului. Ei spun că dacă mergem în lungul pârâului şi facem la stânga la... platanul cel mare? *Platanus*? Cred că e un platan. Apoi vom găsi ceva despre care ei cred că ne dorim să-l găsim. Pe urmă, vom putea să ieşim din pădure şi să găsim drumul înapoi către... prezentul nostru. Nu ştiu exact. Am mai ratat nişte cuvinte, dar cred... îmi pare rău.

— E bine, zise Gansey, te descurci chiar foarte bine, după care se îndreptă spre Adam. Tu crezi că ar trebui să-i ascultăm? Mie mi se pare că n-ar trebui să ne încredem în ei.

Sprânceana ridicată a lui Adam însemna că şi lui îi trecuse prin cap acelaşi lucru, dar răspunsul veni altfel:

— Şi avem altă opţiune?

— Cred totuşi că ar trebui să avem încredere, zise Blue. Ne ştiau pe mine şi pe Ronan. Cumva. Iar inscripţia de pe piatră nu ne-a prevenit în sensul ăsta, nu-i aşa?

Era un punct valabil de vedere. Scrisul lui Ronan, realizat cu mare grijă astfel încât ei să-şi dea seama care îi este originea, îi învăţase cum să vorbească cu copacii, dar niciun avertisment.

— Atunci o luăm înapoi, zise Gansey. Aveţi grijă să nu alunecaţi. Pe urmă, mai tare, adăugă:

Gratias. *Reveniemus*.

— Ce-ai spus? dori să ştie Blue.

— Le-a mulţumit şi le-a zis că o să ne întoarcem, răspunse Adam în locul prietenului lui.

Nu era foarte dificil să urmezi indicaţiile pe care le tradusese Ronan. Pârâul era ceva mai lat aici, apa lui rece curgând molcom printre malurile marcate de albul gheţii. Coborâră odată cu el în vale şi, treptat, aerul din jurul lor începu să se încălzească. Pe ramuri apărură câteva frunze roşii, iar în momentul în care Blue le arătă un platan imens, al cărui trunchi alb cu gri era prea gros pentru ca ea să-l poată cuprinde cu braţele, ajunseseră deja în miezul verii. Frunzele erau sănătoase şi verzi, mişcându-se şi frecându-se una de cealaltă într-un foşnet continuu. Dacă i-ar fi vorbit acum, Gansey nu era convins că ar fi putut distinge cuvintele.

— Data trecută am ratat vara, sublinie Adam. Când am venit pe partea cealaltă. Am ajuns direct în toamnă.

— Ţânţari magici, rosti Ronan pocnindu-se zdravăn peste braţ. În ce loc minunat am nimerit!

Urmând indicaţiile pe care le primiseră de la copaci, cotiră la stânga pe lângă platanul cel mare. Gansey se întrebă ce era ceea ce copacii credeau că vor ei să găsească. El, unul, nu căuta decât un singur lucru.

Imediat, copacii lăsară loc unei poieni cufundate în vară, iar lucrul la care se referise vocea copacilor deveni evident.

În luminiş, în mod cu totul ciudat, se vedea o

maşină abandonată. Un Mustang roşu. Model nou. La început, li se păru că e acoperită cu mâl, dar privind mai de aproape constatară că, de fapt, era învelită în straturi succesive de polen şi de frunze moarte. Acestea se cuibăriseră în troiene lângă maşină, în crăpăturile acoperişului şi sub spoiler, acoperiseră ştergătoarele de parbriz şi înconjuraseră cauciucurile. Scena amintea de epava veche a unei corăbii, de ambarcaţiuni antice transformate în recifuri de corali în decursul timpului.

De lângă maşină pornea un drum abia vizibil din cauza buruienilor, care părea să ducă spre marginea pădurii; era probabil calea la care se referiseră copacii.

— Cocalar, remarcă Ronan lovind unul dintre cauciucuri.

Mustangul avea roţi masive şi scumpe, iar când Gansey analiză mai atent maşina văzu că avea o mulţime de opţiuni care nu intraseră probabil în dotarea standard: jante mari, spoiler modificat, geamuri fumurii, tobă suplimentară de eşapament. *Bani noi*, ar fi spus tatăl lui, *care te ard în buzunare*.

— Uite! arătă Adam.

Îşi trecu degetul peste praful de pe lunetă. Lângă un sticker cu Blink-182[13] era emblema de la Aglionby.

— Are sens, constată Blue.

Ronan încercă portiera de la şofer; se deschise. Băiatul scoase un singur hohot de râs.

13 Trupă rock americană (n. tr.).

— Aici înăuntru e un hamburger mumificat.

Se înghesuiră cu toţii să privească, dar în afara unui hamburger uscat şi pe jumătate mâncat aflat pe locul din dreapta, învelit încă în ambalajul original, nu era mare lucru de văzut.

Maşina aceea era şi ea un mister, la fel ca vocea lui Blue de pe reportofon. Gansey simţea că îi fusese menită într-un fel lui.

— Deschide portbagajul! îl îndemnă el pe Ronan.

Înăuntru era o jachetă şi sub ea un mănunchi ciudat de beţe şi fire. Încruntat, Gansey apucă ansamblul acela bizar ţinându-l de cel mai mare dintre segmente.

Piesele se aşezară cuminţi la locul lor, câteva beţe atârnând şi rotindu-se sub cel principal, ceea ce-l făcu să înţeleagă imediat:

— Este o ansă.

Se întoarse spre Adam, dorindu-şi o confirmare.

— Coincidenţă, zise Adam.

Fusese, în mod evident, sarcastic.

Gansey avea senzaţia aceea ciudată pe care o simţise prima dată la parcarea de lângă Nino, când Adam îl prevenise că era posibil ca şi alţii să fi căutat meridianul energetic. Pe urmă îşi dădu seama că Blue şi Noah au dispărut din raza lor vizuală.

— Unde s-au dus ăştia doi?

Auzindu-se strigată pe nume, Blue apăru, păşind peste un buştean înapoi în luminiş.

— Noah dă la raţe, îi informă ea.

— Păi, şi de ce face asta? întrebă Gansey. E bolnav?

— O să-l întreb, răspunse fata. De îndată ce va termina de vărsat.

Băiatul clipi des.

— Cred c-o să descoperi că Gansey preferă cuvântul *vomită*. Sau *evacuează*, zise Ronan cu veselie.

— Cred că regurgitare este cel mai potrivit cuvânt în acest caz, îl corectă Blue.

— Regurgitare, zise Ronan fără să se gândească mai mult; în sfârşit se ajunsese la o chestiune despre care mai ştia şi el câte ceva.

— Unde eşti? Noah?

Ieşi din Mustang şi porni spre locul de unde venise Blue.

Fata observă ansa din mâinile lui Gansey.

— Asta era în maşină? E o ansă.

El n-ar fi trebuit să fie surprins că Blue ştia ce era obiectul acela. Chiar dacă ea însăşi nu era clarvăzătoare, mama ei se ocupa cu aşa ceva şi teoretic ansa era o unealtă a acestei îndeletniciri.

— În portbagaj.

— Dar asta înseamnă c-a mai căutat cineva meridianul energetic.

De dincolo de Mustang, plimbându-şi în continuare degetele prin stratul de polen depus pe maşină, Adam părea neliniştit:

— Şi au decis că e mai important decât maşina lor.

Gansey privi în sus la copacii din jurul lor şi apoi la maşina aceea scumpă. În depărtare auzea

vocile lui Ronan şi Noah.

— Cred că ar fi mai bine să mergem. Avem nevoie de mai multe informaţii.

27

În timp ce Blue se pregătea să plece, în dimineaţa duminicii următoare, constată că e oficial nehotărâtă. Sfârşitul de săptămână era ocupat de slujba ei care presupunea plimbatul câinilor. De fapt, zilele de duminică şi de miercuri aparţineau căţeilor, dar Blue se învoise în ultimele două săptămâni ca să petreacă mai mult timp cu băieţii, aşa încât simţea că trecuse foarte mult timp de când nu se mai întâlnise cu câinii. Problema era că nu prea mai avea bani şi, mai ales, că începea să fie chinuită de vina de a nu o asculta pe Maura. Descoperise că nu o putea privi în ochi pe mama ei la cină, dar pe de altă parte era convinsă că e imposibil să-şi imagineze cum i-ar putea lăsa singuri pe prietenii ei. Trebuia să găsească o cale să împace cele două activităţi.

Dar mai întâi trebuia să plimbe câinii.

Tocmai se pregătea să plece spre Willow Ridge, când auzi sunetul telefonului din bucătărie. Deşi avea ambele mâini ocupate, una cu un pahar plin cu suc tulbure de mere şi cealaltă cu şireturile bascheţilor, reuşi să răspundă.

— Alo!

— Aş vrea să vorbesc, vă rog frumos, cu Blue, dacă e disponibilă.

Era vocea inconfundabil de politicoasă a lui

Gansey, cea pe care el o folosea ca să transforme paiele în aur. Ştia cu siguranţă ce risca sunând la ea acasă şi se pregătise să aibă o conversaţie şi cu altcineva în afară de Blue. În pofida presimţirii ei din ce în ce mai apăsătoare că nu va mai putea menţine secretul multă vreme, acum nu era foarte sigură ce părere să aibă despre faptul că el i-ar fi putut spulbera acoperirea.

— Blue se pregăteşte să plimbe câinii altora, zise ea punând jos paharul cu suc şi împingându-şi piciorul în baschet, cu receptorul prins între ureche şi umăr. Şi e un lucru bun că ai prins-o pe ea şi nu pe altcineva.

— Eram pregătit pentru această eventualitate, zise Gansey.

Era straniu să-l audă la telefon; vocea lui nu era la fel de impresionantă ca înfăţişarea.

— Chiar şi aşa, sunt bucuros că te-am prins. Ce mai faci? Sper că bine.

Nu are intenţia să fie condescendent, îşi spuse Blue. De câteva ori.

— Speri bine.

— Excelent! Uite ce e, Adam lucrează astăzi, iar Ronan e la biserică împreună cu fraţii săi, dar aş vrea să ies şi… pur şi simplu să mă uit pe acolo, zise Gansey după care adăugă repede. Nu în pădure. Mă gândeam mai degrabă la biserica aceea de pe harta ta. N-ai vrea să…?

Ezită. Gansey ezita? Lui Blue îi trebuiră câteva momente de tăcere ca să-şi dea seama că el o întreba dacă nu vrea să-l însoţească. Apoi îi mai trebui un moment să realizeze că nu mai fusese

nicăieri doar împreună cu el, fără ceilalţi băieţi.

— Trebuie să plimb câinii.

— Ah! răspunse Gansey, părând cumva dezumflat. Bine, atunci.

— Dar n-o să dureze decât o oră.

— Ah! repetă el, cu vreo paisprezece nuanţe mai fericit. Te iau de undeva, atunci?

Blue aruncă o privire fugară peste umăr spre sufragerie.

— Păi, nu... eu... ăăă... o să ne întâlnim în parcare.

— Minunat! o aprobă el. Grozav! Sper c-o să fie foarte interesant. Ne vedem într-o oră.

Grozav? Gansey fără Adam – Blue nu era sigură dacă avea să funcţioneze. În ciuda interesului ipotetic al lui Adam pentru ea, băieţii păreau să funcţioneze ca un tot, o unitate cu mai multe capete. Să-l vezi pe oricare dintre ei fără prezenţa celorlalţi părea puţin... periculos. N-avea cum să nu meargă cu Gansey. Îşi dorea să exploreze la fel de mult ca el.

Nici nu apucă să închidă bine că se auzi strigată pe nume.

— Bluu-UUU-uuu, copila mea, copila mea, vino la mine!

Era vocea Maurei, iar prelungirea melodioasă a numelui său era extrem de ironică.

Cu senzaţia unei catastrofe iminente, Blue se îndreptă spre sursa chemării, în sufragerie, unde le găsi pe Maura, Calla şi Persephone bând ceea ce Blue suspectă imediat că erau „şurubelniţe[14]”.

14 Cocteil din vodcă şi suc de portocale (n. tr.).

Când intră în cameră, femeile o priviră cu nişte zâmbete indolente. O ceată de leoaice.

Blue ridică din sprâncene văzând cocteilurile. Lumina dimineţii care se strecura prin ferestre făcea ca lichidul din pahare să pară de un galben strălucitor, translucid.

— E doar ora zece.

Calla întinse o mână, o prinse pe Blue de încheietură şi o trase până pe scaunul verde de lângă ea. Paharul îi era aproape gol.

— E duminică. Ce altceva avem de făcut?

— Eu trebuie să plimb câinii, zise Blue.

Din scaunul ei cu dungi albastre, Maura sorbi din pahar şi se schimonosi pe loc.

— O, Persephone, le-ai făcut cu mult prea multă vodcă!

— Îmi scapă întotdeauna prea mult, confirmă femeia cu tristeţe, de pe banca aflată în faţa ferestrei.

Când Blue dădu să se ridice, Maura îi vorbi cu un glas ca un pumn de fier într-o mănuşă de catifea.

— Stai cu noi câteva momente, Blue. Povesteşte-ne despre ieri. Şi despre alaltăieri. Şi despre răsalaltăieri. Şi… de fapt hai să vorbim despre ultimele câteva săptămâni.

Blue îşi dădu seama că Maura era furioasă. Nu o mai văzuse aşa decât de câteva ori, dar, ştiind că de data asta furia ei era îndreptată către ea, simţi că i se încreţeşte pielea pe ceafă.

— Păi… am fost…

Se opri. Orice minciună ar fi fost lipsită de

sens.

— Eu nu sunt temnicerul tău, interveni Maura. N-am de gând să te zăvorăsc în cameră sau să te trimit la vreo mănăstire. Aşa că poţi să încetezi să te mai furişezi începând chiar de-acum.

— Eu nu mă…

— Ba da. Sunt mama ta încă de când te-ai născut şi sunt convinsă că te furişai. Să înţeleg deci că tu şi cu Gansey vă înţelegeţi bine…

Figura Maurei era enervant de cunoscătoare.

— *Mamă*!

— Oria mi-a zis de maşina aia fainã, continuă Maura. Vocea îi era în continuare supărată, fiindcă afişa o veselie artificială. Faptul că Blue era convinsă că merita ceea ce i se întâmplă făcea ca durerea să fie chiar mai puternică.

— Nu ai de gând să-l săruţi, nu-i aşa?

— Mamă, asta n-o să se întâmple *niciodată*, o asigură Blue. L-ai văzut şi tu, nu-i aşa?

— Eu nu-s tocmai sigură că a conduce un Camaro vechi şi zgomotos nu e echivalentul masculin al deşirării tricourilor şi al copacilor de carton lipiţi pe pereţii dormitorului tău.

— Crede-mă, zise Blue, Gansey şi cu mine nu semănăm absolut deloc. Şi nu sunt din carton, sunt din mucava obţinută din hârtie reciclată.

— Iar acum tot mediul înconjurător a răsuflat uşurat. Maura luă o altă înghiţitură mică din pahar. Încreţindu-şi nasul, îi aruncă o privire Persephonei. Femeia îşi luă un aer de martir. După o pauză, Maura adăugă pe o voce ceva mai potolită:

— Nu sunt pe deplin fericită că te urci într-o

maşină fără airbaguri.

— Nici maşina noastră n-are airbaguri, protestă Blue.

Maura privi din nou îndelung spre părul Persephonei, pe deasupra paharului său.

— Da, dar tu mergi mereu cu bicicleta.

Blue se ridică. Avea senzaţia că stofa verde a scaunului aderase cumva la colanţii ei.

— Acum pot să plec? Am probleme?

— Ai probleme. Ţi-am spus să te fereşti de el şi nu m-ai ascultat, zise Maura. Nu m-am hotărât încă ce să fac în privinţa asta. Mă simt rănită. M-am consultat cu câţiva oameni care mi-au spus că sunt îndreptăţită să mă simt în felul ăsta. Oare adolescenţii din ziua de astăzi mai sunt consemnaţi în camera lor? Sau asta se întâmpla doar în anii ’80?

— O să fiu foarte furioasă dacă mă închizi în cameră, zise Blue, încă impresionată de supărarea neobişnuită a mamei ei. Probabil c-o să devin rebelă şi-o să cobor pe geam cu ajutorul unei funii făcute din cearşafuri.

Maura îşi trecu o mână peste faţă. Mânia ei părea să se fi epuizat cumva.

— Eşti foarte hotărâtă, nu-i aşa? Nici nu ţi-a luat prea mult.

— Dacă nu-mi spui să nu-i mai văd, nu va trebui să trec peste cuvântul tău, sugeră Blue.

— Maura, asta obţii atunci când foloseşti ADN-ul tău ca să faci un copil, zise Calla.

— Blue, oftă Maura, ştiu că nu eşti idioată. Problema e că uneori oamenii inteligenţi fac lucruri

prosteşti.

— Tu să nu faci aşa, hohoti Calla.

— Persephone? zise Maura.

— Eu nu am nimic de adăugat, zise femeia cu vocea ei firavă, după care, de parcă ar fi avut nevoie să-şi cumpănească bine vorbele, adăugă: Dacă ai de gând să pocneşti pe cineva, nu-ţi pune degetul mare înăuntrul pumnului. Ar fi păcat să ţi-l rupi.

— Bine, zise Blue grăbită. Eu am plecat.

— Ai putea măcar să spui că-ţi pare rău, zise Maura. Să te prefaci că am puţină putere asupra ta.

Blue nu era foarte sigură cum ar fi trebuit să răspundă la asta. Maura o controla în multe feluri, dar nu se folosea de ultimatumuri sau ore fixe. Aşa încât se mulţumi să zică:

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun că am de gând să fac ceea ce tu mi-ai interzis.

— Discuţia asta n-a fost nici pe departe pe cât de satisfăcătoare mi-am imaginat-o, constată Maura.

Calla o prinse din nou de încheietură pe Blue şi o clipă fata se temu ca nu cumva verişoara mamei ei să simtă nivelul crescut de stranietate care înconjura căutarea lui Gansey. Femeia se mulţumi însă să-şi soarbă şi restul băuturii din pahar înainte de a-i spune pe un ton drăgălaş:

— Cu toată alergătura asta să nu uiţi că vineri avem seară de film, Blue.

— Avem… seară… de film… repetă Blue.

— Ai promis, se încruntă Calla.

Pentru un moment care păru foarte lung, Blue încercă să-şi aducă aminte dacă vorbise vreodată cu Calla despre o seară de film, iar apoi îşi dădu seama despre ce era vorba de fapt: discuţia din urmă cu multă vreme. Despre percheziţionarea camerei lui Neeve.

— Am uitat că e săptămâna asta, răspunse Blue.

Maura îşi învârti băutura în paharul aproape plin. Prefera întotdeauna să-i privească pe alţii cum beau decât să o facă ea însăşi.

— Ce film?

— *Chiar şi piticii se nasc mici*, răspunse Calla imediat. În germană, în original: *Auch Zwerge haben klein angefangen*.

Maura clipi des, iar Blue nu reuşi să-şi dea seama dacă asta se datora filmului sau accentului Callei.

— Nu contează, zise ea. Neeve şi cu mine nu suntem acasă în seara aceea.

Calla ridică o sprânceană, iar Persephone îşi prinse un fir din ciorapii ei de mătase.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi? întrebă Blue. *Să-l căutaţi pe tatăl meu*? *Să scrutaţi în bălţi*?

— În orice caz, n-avem de gând să ne pierdem vremea cu Gansey, punctă Maura încetând să-şi mai agite băutura.

Cel puţin, Blue putea să fie convinsă încă de faptul că mama ei nu avea de gând să o mintă.

Pur şi simplu avea să păstreze tăcerea.

28

— De ce la biserică? întrebă Blue, aşezată pe scaunul din dreapta şoferului, în Camaro.

Nu mai ocupase niciodată locul ăla, iar acum senzaţia că maşina era formată din câteva mii de piese care zburau împreună într-o formaţie strânsă fără să se atingă cu adevărat era chiar mai pronunţată.

Gansey, instalat confortabil în faţa volanului, purtând ochelari de soare scumpi şi Top-Siders, răspunse după o pauză:

— Nu ştiu. Poate fiindcă e pe meridian, dar nu e la fel de... cum o fi Cabeswater. Trebuie să mă gândesc mai mult la pădurea aceea înainte să mă pot întoarce.

— Fiindcă e ca şi cum am intra în casa cuiva, zise Blue încercând să nu privească la pantofii băiatului; avea o părere mai bună despre el dacă reuşea să ignore faptul că e încălţat cu aşa ceva.

— Exact! Chiar aşa mă şi simt, zise el arătând cu degetul către fată cu un gest pe care-l folosea şi cu Adam atunci când acesta făcea un comentariu cu care era şi el de acord. Îşi puse însă imediat mâna pe schimbătorul de viteză, ca să nu mai tremure.

Blue credea că e o idee extrem de provocatoare de fapt aceea de a considera copacii creaturi conştiente, care puteau vorbi. Fiinţe care o cunoşteau.

— Coteşte aici, îi zise Blue, fiindcă Gansey aproape trecuse de biserica în ruine.

Cu un zâmbet larg, băiatul roti volanul şi băgă

într-o viteză inferioară. Însoţiţi doar de zgomotele cauciucurilor care protestau, reuşiră să intre pe drumeagul năpădit de bălării. Din cauza virajului, torpedoul se deschise, aruncându-şi conţinutul în poalele lui Blue.

— De ce ai o asemenea maşină? întrebă ea.

Gansey opri motorul, dar picioarele fetei continuară să tremure în ritmul pistoanelor.

— Fiindcă e clasică, răspunse el sec. Fiindcă e unică.

— Dar e un rahat. Nu se fac maşini clasice şi unice care să nu…

Blue îşi exemplifică nemulţumirea arătându-i cum încearcă fără succes să închidă torpedoul. Încăpăţânat, acesta îi aruncă din nou conţinutul în poale, după ce fata îi băgase înapoi obiectele din el şi izbise uşiţa.

— Ba se fac, zise Gansey, lăsând-o pe Blue să simtă câţiva nervi în vocea lui. Nu era furie, ci mai degrabă o ironie seacă. Băiatul îşi băgă o frunză de mentă în gură şi ieşi din maşină.

Blue puse din nou talonul maşinii şi bucata de pastramă de vită în torpedou, după care analiză cu atenţie celălalt obiect care ieşise de acolo. Era un EpiPen, o seringă menită să repornească inima cuiva în cazul unei reacţii alergice severe. Spre deosebire de pastramă, părea să fie încă în termenul de valabilitate.

— A cui e asta? întrebă ea.

Gansey ieşise deja ţinând în mână aparatul de măsură al energiei şi se întindea de parcă ar fi stat ore întregi în maşină şi nu doar o jumătate de oră.

Fata îi observă muşchii impresionanţi ai braţelor, care aveau probabil ceva în comun cu emblema echipei de canotaj de la Aglionby pe care o observase pe uşa torpedoului. Privind peste umăr la ea, îi răspunse nepăsător:

— E a mea. Trebuie să mişti puţin butonul spre stânga şi apoi se va închide.

Blue îi dădu ascultare şi, bineînţeles, torpedoul se închise punând la adăpost EpiPenul.

De cealaltă parte a maşinii, Gansey dădu capul pe spate ca să privească la norii de furtună: păreau să fie vii, dar în acelaşi timp semănau cu nişte turnuri. Undeva foarte departe aveau aproape aceeaşi culoare ca vârfurile albăstrii ale munţilor. Drumul pe care veniseră părea şi el un râu albastru-verzui care şerpuia înapoi spre oraş. Lumina filtrată a soarelui era ciudată, aproape galbenă şi părea cumva umedă, în afară de cântecul păsărilor nu mai era niciun sunet. Doar în depărtare, murmurul tunetelor.

— Sper ca vremea să nu ne joace feste, remarcă băiatul.

Înaintă spre ruinele bisericii. Acesta era felul în care se deplasa Gansey – *înainta*. Mersul era pentru oamenii obişnuiţi.

Stându-i alături, Blue găsea, ca întotdeauna, că biserica e mai stranie în timpul zilei. Înăuntrul clădirii ruinate, printre bucăţile prăbuşite de acoperiş, ierburi care-i ajungeau până la genunchi şi copaci aproape cât biserica de înalţi se întindeau spre soare. Nu era niciun semn că acolo se ţinuseră vreodată slujbe sau că existase vreo

congregaţie. Persista un sentiment de goliciune şi lipsă de sens: moarte fără viaţă de apoi.

Îşi aminti cum stătuse cu Neeve acolo, cu câteva săptămâni în urmă. Se întrebă dacă femeia îl căuta cu adevărat pe tatăl ei şi dacă da, ce voia să facă dacă l-ar fi descoperit. Se gândi la spiritele care mergeau spre biserică şi se întrebă dacă Gansey…

— Mă simt de parcă aş mai fi fost aici, zise el brusc.

Blue nu reuşi să găsească un răspuns mulţumitor. Îi spusese deja o jumătate de adevăr despre ajunul zilei Sfântului Marcu şi nu era convinsă că e nimerit să-i spună şi restul. Mai degrabă, nu era sigură că e adevărat. Stând alături de el în starea aceea extrem de „în viaţă”, nu-şi putea imagina că el va muri în mai puţin de un an. Purta un tricou Polo de culoare turcoaz, iar ei i se părea că niciun om îmbrăcat în acest fel nu poate muri decât de vreo boală de inimă, la optzeci şi şase de ani, posibil în timpul unui meci de polo.

— Şi ce… îţi indică magicmetrul ăla din mâna ta? întrebă Blue.

Gansey întoarse aparatul spre fată. Mâinile îi erau livide, iar oasele păreau să vrea să iasă prin piele. Pe suprafaţa dispozitivului clipeau mai multe lumini roşii.

— E la maximum. La fel ca în pădure, zise el.

Blue privi în jur. Era foarte probabil să se fi aflat pe o proprietate privată, chiar şi în curtea bisericii, dar zona din spatele ruinelor părea ceva mai puţin umblată.

— Dacă mergem în direcţia aceea, vom avea mai puţine şanse să fim împuşcaţi pentru încălcarea proprietăţii private. N-avem cum să trecem neobservaţi din cauza tricoului tău.

— Acvamarinul e o culoare minunată. Şi n-ai cum să mă faci să mă simt aiurea fiindcă o port, zise Gansey.

Vocea îi sunase însă destul de neconvingător, iar el privi din nou către biserică. Părea mai mic decât îl văzuse vreodată, cu ochi mijiţi, părul ciufulit, postura necontrolată. Tânăr şi, destul de straniu, înfricoşat.

Nu pot să-i spun, gândi Blue. *N-o să-i zic niciodată*. *Trebuie doar să încerc să-i previn moartea*.

Imediat, Gansey, redevenit brusc încântător şi încrezător, flutură mâna în direcţia rochiei ei violet.

— După tine, stimată vânătă!

Înainte de a porni prin iarbă, fata se înarmă cu un băţ cu care să alunge eventualii şerpi din faţa lor. Vântul mirosea a ploaie şi pământul trepida din cauza tunetelor, dar vremea era încă acceptabilă. Maşinăria din mâinile lui Gansey clipea roşu în mod constant, devenind puţin portocalie doar când se îndepărtau de linia invizibilă.

— Mulţumesc c-ai venit, Jane, zise Gansey.

Blue îl săgetă cu o privire murdară:

— Cu plăcere, *Dick*!

— Te rog, nu! răspunse el mâhnit.

Expresia aia de tristeţe autentică îi alungă toată satisfacţia de a-i fi folosit numele real. Fata continuă să meargă.

— Tu eşti singura care nu pare tulburată de toate astea, zise el după o secundă de tăcere. Eu, nu că sunt acomodat cu asemenea lucruri, dar am dat peste multe ciudăţenii până acum şi cred că pur şi simplu… dar Ronan, Adam şi Noah, cu toţii par uşor… afectaţi de stupor.

Blue reuşi să ascundă că nu ştia ce înţelege el prin *stupor*.

— Şi eu trăiesc cu toate astea în preajmă… vreau să zic mama mea e clarvăzătoare. La fel şi toate prietenele ei. Nu e… ei bine, nu e ca şi cum ar fi normal. Dar aşa m-am gândit că m-aş simţi şi eu dacă aş fi ca ele. Înţelegi, dacă aş vedea lucruri pe care alţi oameni nu sunt în stare să le perceapă.

— Am petrecut ani întregi încercând să-l fac să lumineze în felul ăsta, admise Gansey arătând spre aparat.

Ceva din timbrul vocii băiatului o surprinse pe Blue. Abia după ce el vorbi din nou, fata îşi dădu seama că folosea tonul pe care auzise că-l are cu Adam.

— Am petrecut optsprezece luni încercând să găsesc meridianul din Henrietta.

— Şi este ceea ce te aşteptai?

— Nu ştiu la ce mă aşteptam. Am citit tot ce se poate despre efectele meridianului, dar n-am crezut niciodată că pot fi atât de profunde, atât de… Nu am prevăzut de pildă chestiunea cu copacii. Nu m-am aşteptat nici să se întâmple atât de repede. Sunt obişnuit să găsesc cam un indiciu pe lună şi după aceea să rătăcesc în necunoscut până când vine următorul. Nu aşa, zise el, după

care se opri întorcându-i un zâmbet larg şi binevoitor. Şi toate astea ţi se datorează ţie. Ne-ai adus exact pe meridian, în sfârşit. Îmi vine să te sărut.

Deşi era evident că glumeşte, Blue tresări şi se trase într-o parte.

— Ce s-a întâmplat?

— Crezi în puterile psi, în clarvăzătoare? întrebă ea.

— Păi… tocmai am fost la una, nu-i aşa?

— Asta nu înseamnă nimic. O mulţime de oameni merg la clarvăzătoare doar ca să se distreze.

— În ceea ce mă priveşte, am fost fiindcă eu cred. Bun, cred în cele care se pricep la ceea ce fac. Sunt convins că trebuie să înduri şi multe şarlatanii până când găseşti pe cineva cu adevărat competent. Dar de ce mă întrebi?

Blue înfipse furioasă în pământ băţul pentru şerpi.

— Pentru că mama mi-a spus încă de când m-am născut că dacă o să-mi sărut sufletul pereche, băiatul acela va muri.

Gansey începu să râdă.

— Nu râde, băi… Blue dori să spună „nenorocitule”, dar cuvântul îi sună brusc prea dur şi apoi îşi pierdu curajul.

— Păi, e mama tuturor precauţiilor, nu-i aşa? Nu te duce la întâlniri fiindc-ai să orbeşti. Sărută-ţi sufletul pereche şi el crapă.

— Dar nu mi-a zis doar ea! protestă Blue. Fiecare clarvăzătoare sau medium pe care l-am

întâlnit îmi prezice acelaşi lucru. În plus, mama nu e în felul ăsta. Nu s-ar juca, chiar deloc, cu ceva atât de important. Nu e o farsă.

— Scuze, zise Gansey, realizând că ea era cu adevărat supărată de lipsa lui de credinţă. Iar m-am comportat ca un misogin. Şi ai idee cumva cum ar trebui să moară băiatul ăsta ghinionist?

Blue ridică din umeri.

— Ah, diavolul e ascuns printre detalii, aşa cred. De asta te-ai hotărât să nu săruţi pe nimeni, ca precauţie supremă? întrebă el privind-o cum îl aprobă din cap. N-am să te mint, Jane, asta e cam jalnic.

— Nu obişnuiesc să povestesc oamenilor despre asta, ridică ea din nou din umeri, nu ştiu de ce ţi-am spus ţie. Nu-i spune lui Adam.

Sprâncenele lui Gansey aproape că i se lipiră de breton.

— Deci aşa stau lucrurile…

Fata se înroşi instantaneu.

— Nu, adică… nu. Nu! Doar că, fiindcă nu e… fiindcă nu ştiu… Am s-o joc la siguranţă.

Blue îşi imaginã că poate retrăi momentele care urmaseră coborârii lor din maşină, iar ea să fi pornit o conversaţie despre vreme sau despre obiectele pe care le studia el. Faţa ei nu dădea vreun semn că are de gând să revină la paloarea normală.

Gansey răspunse pe un ton destul de sever:

— Păi, dacă l-ai ucide pe Adam, aş fi destul de supărat.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă să evit…

Tăcerea care se aşternu era apăsătoare, aşa încât el continuă pe un ton voit mai binevoitor.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Vreau să zic, că mi-ai încredinţat un asemenea secret.

— Păi, începu Blue brusc uşurată, şi tu mi-ai spus despre ceea ce simţi în legătură cu Ronan şi cu Adam, că sunt atinşi de stupor. Doar că eu aş vrea totuşi să ştiu… de ce-l cauţi? Pe Glendower.

Băiatul zâmbi încurcat şi pentru un moment lui Blue i se făcu teamă că e pe cale să redevină acel Gansey lucios şi alunecos deopotrivă, dar până la urmă el îi răspunse simplu:

— E o poveste greu de sintetizat.

— Păi, eşti la un liceu care te trimite în Ivy League. Încearcă!

— Bine. De unde să încep? Poate… ai văzut că am un EpiPen în torpedou. E pentru înţepăturile de albine. Sunt alergic. Foarte.

Blue se opri în loc, speriată. Viespile aveau cuiburi pe pământ, iar zonele liniştite de sub copaci erau locul lor favorit.

— Gansey, suntem la ţară. Aici trăiesc albinele.

El făcu un gest nepăsător cu mâna, de parcă ar fi dorit să treacă peste acest subiect.

— Continuă să împungi chestiile cu băţul ăla şi-o să fie bine.

— Cu băţul! Toată săptămâna ne-am plimbat prin pădure, asta pare îngrozitor de…

— Nesăbuit, îi sugeră Gansey. Adevărul e că de fapt n-are niciun sens să port adrenalina cu mine. Ultima dată mi-au spus că va funcţiona dacă voi fi înţepat o singură dată, dar chiar şi atunci, nimic nu

e sigur. Aveam patru ani prima dată când a trebuit să merg la spital pentru o singură înţepătură. Şi reacţiile s-au înrăutăţit după aceea. Asta e situaţia. Alternativa este să trăiesc într-o bulă.

Blue se gândi la cartea de tarot a Morţii şi la faptul că mama ei refuzase să o interpreteze pentru Gansey. Era posibil, gândi fata, ca ea să nu fi fost despre tragedia pe care i-o prevedea băiatului, ci mai degrabă despre întreaga lui viaţă, despre felul în care mersese la braţ cu moartea în fiecare zi.

Blue lovi pământul cu băţul şi apoi îl îndemnă:

— Bine, zi mai departe!

Gansey îşi supse buzele şi apoi le dădu drumul cu zgomot.

— Ei bine, cu şapte ani în urmă, eram la o cină împreună cu părinţii. Nu mai ţin minte despre ce era vorba. Cred că unul dintre prietenii tatălui meu primise sprijinul partidului ca să candideze.

— Pentru… *Congres*?

Pământul de sub tălpile lor, dar şi aerul care-i înconjura tremurară din cauza unui tunet.

— Mda. Nu-mi aduc aminte. Ştii cum uneori lucrurile ţi se învârtejesc în cap? Ronan spune că amintirile sunt ca visele. Nu-ţi aminteşti niciodată cum de-ai ajuns în faţa clasei complet dezbrăcat. Oricum, petrecerea era plicticoasă – aveam nouă sau zece ani. Erau doar rochii negre minuscule şi cravate roşii şi absolut orice fel de mâncare ţi-ai fi dorit, doar că erau toate cu creveţi. Câţiva dintre noi, copiii, am încercat să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Îmi amintesc limpede că m-am gândit

o clipă că sunt prea mare să mă mai joc aşa, dar nu aveam nimic altceva de făcut.

Blue şi băiatul intrară într-un crâng îndeajuns de rar ca să permită ierbii să crească printre copaci. Gansey acela, povestitorul, era o persoană foarte diferită de orice altă versiune a lui pe care o întâlnise ea. Pur şi simplu nu avea cum să nu-l asculte.

— Era cald ca în Iad. Era primăvară, dar se părea că vremea decisese brusc să devină una de vară. Primăvară de Virginia ştii cum e. Complicată, cumva. În grădina din spate nu era umbră, dar în jurul proprietăţii era o pădure imensă, care o înconjura. Întunecată şi verde şi albastră. Era ca şi cum te-ai fi scufundat într-un lac. Am intrat în ea şi mi s-a părut că e fantastic. După doar cinci minute n-am mai putut vedea casa.

— Te-ai pierdut? întrebă Blue, încetând să mai încerce pământul din faţa ei.

Gansey clătină uşor din cap.

— Am păşit pe un cuib.

Îşi micşorase ochii în felul acela în care o fac oamenii care încearcă din răsputeri să continue, deşi este evident că lucrurile pe care le spun au fost îngrozitoare pentru ei.

— Viespi, aşa cum ai zis. Îşi fac stupul pe pământ. Nu trebuie să-ţi explic. Pe atunci însă nu ştiam. Primul lucru pe care l-am simţit a fost o înţepătură uşoară prin şosetă. Am crezut că am călcat pe un spin – erau foarte mulţi din aceia verzi, care arată ca un şfichi –, dar după aceea am mai simţit una. Dureau destul de puţin, să ştii.

Blue simţi că e pe cale să i se facă rău.

— Imediat, continuă băiatul, am simţit una pe mână şi m-am tras înapoi, fiindcă le-am văzut. Îmi acoperiseră braţele.

Gansey reuşise cumva să o învăluie în povestea lui, să o facă să simtă momentul descoperirii aceleia. Blue simţi că i se opreşte inima, înecată de venin.

— Şi ce-ai făcut? întrebă ea.

— Ştiam că sunt mort. Eram conştient de asta înainte să încep să simt că totul e pe cale s-o ia razna în corpul meu. Ajunsesem la spital pentru o singură înţepătură, iar acum erau vreo sută. Aveam viespi şi în păr. Îmi intraseră şi în urechi, Blue.

— Şi nu ţi-a fost frică? întrebă ea.

Băiatul nu trebui să răspundă. Privirea lui goală de orice expresie spunea totul.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am murit, răspunse el. Mi-am simţit inima cum se opreşte. Viespilor nu le-a păsat. Continuau să mă înţepe, deşi eram mort.

Gansey se opri o clipă, după care continuă:

— Acum vine partea mai complicată.

— Care e întotdeauna favorita mea, răspunse Blue.

Copacii se liniştiseră în jurul lor; singurul sunet care se auzea era mârâitul îndepărtat al tunetului. După o pauză, ea adăugă, puţin ruşinată:

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu… dar toată viaţa mea e făcută din „părţi complicate”. Nimeni nu crede în lucrurile în care crede familia mea. Te

asigur că n-am să râd.

Băiatul lăsă încetişor aerul să-i iasă din piept.

— Am auzit o voce. Mai degrabă, o şoaptă. N-am să uit niciodată ce mi-a zis: *Ai să trăieşti datorită lui Glendower*. *Cineva de pe meridianul energetic va muri*, *deşi n-ar trebui*, *iar tu vei trăi*, *deşi n-ar trebui*.

Blue rămase tăcută. Brusc aerul părea că-i apasă.

— I-am spus lui Helen. Ea crede că a fost o halucinaţie. Gansey îndepărtă cu mâna o iederă care-i stătea în faţă.

Vegetaţia devenea mai densă, iar copacii, mai apropiaţi. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă.

Vorbi apoi cu o voce ciudată, formală şi foarte fermă:

— N-a fost o halucinaţie!

Vorbise acel Gansey care scrisese jurnalul. Adevărul, dar şi magia vorbelor lui o convinseră şi pe fată.

— Şi asta ajunge pentru a-ţi petrece tot restul vieţii căutându-l pe Glendower? întrebă ea.

— Când Arthur a aflat de existenţa Graalului, nu a mai putut trăi fără să îl caute, răspunse Gansey.

Tunetul izbucni undeva lângă ei, ca mârâitul hulpav al unei sălbăticiuni invizibile.

— Asta nu e tocmai un răspuns, îl contră Blue.

— *Trebuie* să-l caut, răspunse băiatul fără să o privească şi cu vocea teribil de hotărâtă.

Toate luminile aparatului de măsură se stinseră brusc.

Pe jumătate liniştită să se fi întors din nou într-un loc sigur şi pe jumătate dezamăgită că nu mai putea privi în interiorul adevăratului Gansey, Blue atinse şi ea maşinăria.

— Am călcat pe lângă meridian?

Făcură câţiva metri înapoi, dar aparatul de măsură se încăpăţână să nu indice nimic.

— Poate s-a terminat bateria, sugeră ea.

— Habar n-am cum să verific, o informă băiatul pornind şi oprind de câteva ori aparatul.

Blue întinse din nou mâna spre acesta. În momentul în care îl luă în mână, se aprinseră din nou luminile roşii. Fără să mai clipească. Îl întoarse de pe o parte pe alta. Portocaliu la stânga, roşu la dreapta.

Se priviră în ochi.

— Ia-l înapoi, zise Blue.

Imediat după ce Gansey atinse aparatul, luminile se stinseră din nou. Când tunetul se auzi de această dată, seducător şi vibrant, fata simţi că în interiorul ei se trezise ceva care continuase să tremure şi care nu se oprise după ce încetase sunetul.

— Mă gândesc c-ar trebui să existe totuşi o explicaţie logică, zise Gansey. Dar n-am găsit niciuna toată săptămâna.

Blue credea şi ea că băiatul are dreptate, că există o explicaţie, dar că ea era mai simplă: ea pur şi simplu făcea ca lucrurile să fie mai puternice. Doar că nu ştia ce amplificase în momentul acela.

Aerul tremură din nou, în zgomotul tunetului.

Soarele nu se mai vedea deloc. În jurul lor nu mai rămăsese decât un aer greu, verde.

— Oare unde vrea să ne ducă? întrebă el.

Lăsând lumina roşie să-i conducă, Blue păşi ezitant printre copaci. Abia dacă făcură câţiva paşi şi aparatul se stinse din nou. Nici butoanele şi nici mutarea lui de ici-colo nu-l făcură să pâlpâie din nou.

Rămaseră cu maşinăria între ei, cu capetele aplecate unul lângă celălalt, privind tăcuţi la cadranele întunecate.

— Şi ce facem acum? întrebă Blue.

Gansey privi în jos spre picioarele lor, chiar sub aparat.

— Dă-te la o parte! Este…

— Fir-ar să fie! zise Blue, sărind de lângă Gansey. Fir-ar…

Nu reuşi să-şi termine propoziţia, fiindcă tocmai se dăduse de pe ceea ce părea să fie un os care aparţinuse odată unui braţ de om.

Gansey se aplecă primul, măturând frunzele din jurul osului. Aşa cum era de aşteptat, sub primul os mai era unul. Un ceas murdar le înconjura pe amândouă. Totul părea cumva fals, un schelet în pădure.

Asta nu poate fi adevărat.

— O, nu, şopti Blue. Nu le atinge. Amprente.

Cadavrul trecuse însă de etapa la care ar mai fi putut păstra amprente. Oasele erau goale, de parcă ar fi fost piese de muzeu, carnea de pe ele putrezise de mult, iar din hainele purtate de persoana aceea mai rămăseseră doar câteva fire.

Îndepărtând frunzele cu grijă, Gansey descoperi întregul schelet. Era contorsionat, cu un picior întors în sus şi braţele întinse de o parte şi de alta a craniului, un stop-cadru al unei tragedii. Timpul cruţase câteva elemente ciudate şi le distrusese pe altele. Ceasul era încă acolo, nu şi mâna. Cămaşa dispăruse, dar rămăsese cravata vălurită peste dealurile şi văile coastelor care se rupseseră. Pantofii erau murdari, însă nu erau deterioraţi. Şosetele se păstraseră şi ele în interiorul pantofilor de piele ca nişte săculeţi în care erau oasele picioarelor.

Obrazul craniului era strivit. Fata se întreba dacă rana aceea îi adusese moartea.

— Gansey, zise Blue. A fost un băiat, cineva de la Aglionby.

Fata arătă către cutia toracică. Prinsă între două coaste se vedea emblema de la Aglionby, fibrele sintetice ale broderiei fiind nepăsătoare la trecerea timpului.

Priviră unul la celălalt pe deasupra cadavrului. Un fulger le lumină feţele.

Blue deveni cumva foarte conştientă de craniul de sub pielea lui Gansey, cu oasele obrazului atât de apropiate de suprafaţă, cu pometii înalţi şi pătraţi, ca aceia desenaţi pe cartea Morţii.

— Ar trebui să raportăm la poliţie, zise ea.

— Aşteaptă! spuse el.

Îi trebui doar un moment ca să găsească portofelul aflat sub osul şoldului. Era din piele de calitate, pătat şi decolorat, dar în mare parte intact. Gansey îl deschise şi văzu o mulţime de

cărţi de credit multicolore aliniate pe o parte. Zări şi marginea de sus a unui permis de conducere, pe care îl scoase repede.

Blue îl auzi pe Gansey cum icneşte.

Chipul din poza de pe permis era al lui Noah.

29

La ora 8 p.m., Gansey îl sună pe Adam la fabrica de rulote.

— Vin să te iau, îi zise el, după care închise.

Nu-i spusese că e important, dar fiindcă era prima dată când îi cerea să plece de la muncă, trebuia să fie. Afară, maşina Camaro mergea la relanti în parcare, mormăitul inegal al motorului care se îneca mereu răsunând în întuneric. Adam urcă.

— O să îţi explic când ajungem acolo, zise Gansey.

Băgă maşina în viteză şi acceleră îndeajuns de tare pentru ca roţile din spate să scârţâie pe asfalt în timpul demarajului.

Judecând după expresia întipărită pe faţa lui Gansey, Adam se gândi că i se întâmplase ceva lui Ronan. Poate că, în final, lui Ronan i se întâmplase *Ronan*. Dar nu se îndreptară spre spital. Maşina o tăie direct în parcarea de la Monmouth Manufacturing. Urcară împreună scările întunecate şi scârţâitoare către al doilea etaj. Împinsă de Gansey, uşa se deschise, izbindu-se de perete.

— Noah! strigă el.

Aşa cum era cufundată în întuneric, camera

părea să se întindă la nesfârşit. Lângă ferestre, macheta oraşului Henrietta oferea o falsă linie a orizontului. Ceasul deşteptător al lui Gansey suna încontinuu, o alarmă pentru un eveniment care trecuse de mult.

Degetele lui Adam căutară în zadar întrerupătorul.

— Trebuie să vorbim, Noah, strigă Gansey din nou.

Uşa de la camera lui Ronan se deschise, desenând un dreptunghi de lumină. Proprietarul camerei apăru în prag cu o mână pusă pe piept şi cu corbul foindu-se înghesuit între degetele sale. Îşi scoase o pereche de căşti extrem de scumpe din urechi şi le lăsă să atârne pe lângă gât.

— Băi, te-ai întors prea târziu. Parrish? Credeam că eşti la muncă.

Aşadar Ronan nu părea să ştie mai multe decât Adam, ceea ce era într-un fel o uşurare care dispăru însă foarte repede.

— Am fost.

Adam găsi într-un final întrerupătorul. Camera se transformă într-o planetă la crepuscul, iar colţurile ei prinseră viaţă, populate cu umbre ascuţite.

— Unde e Noah? întrebă Gansey.

Îşi scoase ceasul din priză, trăgând direct de fir, ca să-l amuţească.

— E ieşit, răspunse Ronan, care observase starea în care se afla Gansey.

— Nu, nu este, zise emfatic Gansey. Noah!

Merse până în mijlocul camerei, uitându-se ca

să vadă mai bine în colţuri, căutând în locuri în care nu s-ar fi putut afla niciodată un coleg de cameră. Adam ezita lângă uşă. Nu reuşea să-şi dea seama cum toată tevatura aceea se putea referi la Noah: băiatul care putea să treacă neobservat timp de ore întregi, a cărui cameră era imaculată, a cărui voce nu se ridica niciodată.

Gansey se opri din căutat şi se întoarse spre Adam.

— Care e numele de familie al lui Noah? îl întrebă repede.

Înainte ca Gansey să i se fi adresat, Adam era sigur că ar fi ştiut. Acum însă răspunsul îi stătea pe limbă şi refuza să iasă, lăsându-i buzele depărtate. Era ca şi cum s-ar fi rătăcit în drum spre clasă, n-ar mai fi ştiut cum să ajungă acasă sau ar fi uitat numărul de telefon de la Monmouth Manufacturing.

— Nu ştiu, admise Adam.

Gansey întinse un deget în direcţia pieptului lui Adam, de parcă ar fi tras cu un pistol sau ar fi vrut să sublinieze ceva.

— E Czerny, să ştii. Țerni, sau cum naiba s-o pronunţa. Noah Czerny. Ştiu că eşti aici, Noah, strigă Gansey, privind în sus.

— Frate, eşti razna! remarcă Ronan.

— Deschide-i uşa! îi ceru Gansey. Spune-mi ce este înăuntru!

Ronan ridică graţios din umeri, plecă din pragul uşii sale şi răsuci mânerul de la cea a lui Noah. Se deschise, lăsând la vedere colţul unui pat care era întotdeauna făcut impecabil.

— Arată ca o chilie, la fel ca de obicei, zise

Ronan. Are exact aceeaşi personalitate cu camerele dintr-un spital de nebuni. Ce trebuie să caut? Droguri? Fete? Arme?

— Spune-mi, insistă Gansey, ce ore ai împreună cu Noah?

— Niciuna, pufni Ronan.

— Nici eu, răspunse Gansey, privind spre Adam, care clătină şi el uşor din cap.

— Deci nici Adam. Cum se poate aşa ceva? Şi când mănâncă? L-aţi văzut vreodată mâncând?

— Mie nu-mi prea pasă, zise Ronan.

O mângâie pe Drujbă pe cap, cu un singur deget, iar ea îşi ridică spre el ciocul încovoiat. Era un moment straniu, într-o seară ciudată şi, dacă s-ar fi petrecut cu o zi înainte, Adam ar fi realizat cât de rar putea să-l vadă pe Ronan oferind asemenea mostre de bunătate.

Gansey îi întrebă pe amândoi deodată:

— Oare plăteşte chirie? Când s-a mutat? V-aţi întrebat vreodată toate astea?

— Măi, frate, zise Ronan, clătinând din cap. Pari că ai evadat de la grădina zoologică. Care e problema ta?

— Mi-am petrecut după-amiaza la poliţie, zise Gansey. Am mers cu Blue la biserică…

Adam se simţi sfâşiat de gelozie. O rană adâncă şi neaşteptată, care îl durea şi fiindcă nu era sigur ce anume o provocase.

— Nu vă uitaţi aşa la mine amândoi! continuă Gansey. Ideea e aşa: am găsit un cadavru. Putrezit până la oase. Ştiţi al cui era?

Privirea lui Ronan i-o susţinu pe a lui Gansey.

Adam simţi că visase răspunsul la această întrebare.

În spatele lor, uşa apartamentului se închise brusc. Se întoarseră cu faţa spre ea, dar nu văzură nimic altceva în afara colţurilor fluturânde ale hărţii de pe perete, care dovedeau că acolo existase mişcare.

Băieţii se holbară la mişcarea uşoară a hârtiei, ascultând ecourile pe care le stârnise închiderea uşii.

Nu se simţea nicio adiere. Pielea lui Adam se crispă.

— Al meu! zise Noah.

Se întoarseră înapoi spre uşă, toţi deodată. Băiatul stătea în pragul camerei sale.

Pielea îi era palidă precum pergamentul, iar ochii păreau umbriţi şi neclari, ca întotdeauna după lăsarea întunericului. Pe faţă avea obişnuita barbă de câteva zile, doar că acum arăta de parcă ar fi fost noroi, sânge sau poate un fel de scobitură, ca şi cum i-ar fi lipsit oasele de sub piele.

Ronan privi un arc gata să plesnească.

— Camera ta era goală. Abia ce m-am uitat în ea.

— Ţi-am zis, răspunse Noah. De fapt, v-am spus tuturor.

Adam simţi nevoia să-şi ţină câteva clipe ochii închişi.

Gansey părea să-şi fi recăpătat controlul. El avea întotdeauna nevoia de fapte, lucruri pe care să le poată scrie în jurnal, să le poată rosti de câte

două ori şi apoi să le sublinieze, indiferent de cât de improbabile erau. Adam îşi dădu seama că Gansey nu ştiuse ce avea să găsească când avea să ajungă împreună cu el înapoi la Monmouth Manufacturing. Cum se putea aşa ceva? Cum ar fi putut cineva să creadă…

— E mort, zise Gansey, cu braţele încrucişate pe piept. Chiar eşti mort, nu-i aşa?

— *Ţi-am zis*, se auzi vocea lui Noah de un calm imperturbabil.

Îl priviră cu toţii cum stă la doar doi metri de Ronan. Era doar cu o nuanţă mai puţin adevărat decât prietenul lor, se gândi Adam – ar fi trebuit să le fie evident. Era de-a dreptul ireal că nu-şi dăduseră seama, ridicol că nu se gândiseră la numele lui de familie, la locul de unde venise, la orele la care mergea sau nu. Mâinile erau prea albe, camera imaculată, faţa lui neschimbată şi cumva murdară. Fusese mort în tot timpul în care îl cunoscuseră.

Realitatea devenise un pod care se prăbuşea sub picioarele lui Adam.

— Rahat! Băi… izbucni Ronan într-un târziu, cu disperare în glas. În toate nopţile alea în care m-ai frecat la cap că te ţin treaz, tu n-aveai de fapt nevoie să dormi?

— Şi cum ai murit? întrebă Adam cu glas stins.

Noah îşi întoarse faţa.

— Nu, îl întrerupse Gansey, al cărui scop părea să se fi cristalizat în cuvântul acela scurt. Nu asta e întrebarea, nu-i aşa? Întrebarea este, cine te-a ucis?

Pe chipul lui Noah se aşternu expresia aceea de timiditate pe care o afişa în momentul în care ceva îl făcea să nu se simtă foarte confortabil. Îşi întoarse bărbia, lăsând să i se vadă ochii umbriţi şi străini. Acum, Adam era foarte conştient că Noah era mort, spre deosebire de ei.

— Dacă poţi să-mi spui, zise Gansey, o să găsesc o modalitate de a îndrepta poliţia pe urmele criminalului.

Bărbia lui Noah coborî în piept, iar chipul îi deveni cumva negru, cu orbite goale şi semănând cu un craniu. Se uitau la un băiat? Sau la ceva care semăna cu un băiat?

Nu-l forţa, *Gansey*, îşi dori să fi spus Adam.

Din mâinile lui Ronan, Drujbă începu să piuie ascuţit, frenetic. Era ca şi cum numai rămăsese nimic altceva pe lume decât sunetul strigătelor ei disperate. Părea cumva imposibil ca un trup atât de mic să scoată zgomote aşa puternice.

Noah îşi ridică apoi capul, cu ochii larg deschişi arătând obişnuit. Părea înspăimântat.

Ronan puse o mână peste capul lui Drujbă până când pasărea tăcu.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, le zise Noah.

Umerii îi erau atât de ridicaţi, încât păreau că îi ating urechile, iar băiatul arăta exact aşa cum îl cunoscuseră dintotdeauna. Acel Noah despre care nu se îndoiseră că e unul dintre ei. Unul dintre cei vii.

— Bine, zise Gansey, după care urmă: şi ce-ai vrea să faci?

— Aş vrea… începu Noah, oprindu-se însă brusc, aşa cum făcea de nenumărate ori. Apoi dispăru în camera lui.

Oare aşa proceda şi când era în viaţă? se întrebă Adam. Sau aşa funcţionau morţii, ferindu-se de o conversaţie obişnuită?

Ronan şi Adam priviră spre Gansey deodată. Părea că nu mai e mare lucru de făcut sau de zis. Ronan părea şi el învins şi nu-şi mai arăta colţii, ca de obicei. Până când nu aflau regulile pe care trebuiau să le aplice, şi el părea să nu fie foarte dornic să descopere cum putea fi provocat acest Noah din altă lume.

Evitând privirile celorlalţi, Gansey strigă din nou:

— Noah?!

Spaţiul din pragul uşii băiatului era gol. Ronan deschise uşa de-a binelea. Ca de obicei, camera era neatinsă, iar în pat era clar că nu dormise nimeni.

Lumea începu să zumzăie în jurul lui Adam, încărcată brusc de posibilităţi, nu toate plăcute, se simţea de parcă ar fi fost somnambul. Niciun lucru nu mai părea să fie adevărat, atâta vreme cât nu putea să pună mâinile pe el.

Ronan începu să înjure prelung şi vulgar şi continuu, fără să-şi tragă măcar răsuflarea.

Degetul mare al lui Gansey se lipi de buza de jos, ca întotdeauna când era îngrijorat.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe Adam.

— Suntem bântuiţi, răspunse băiatul.

30

Blue era mai tulburată decât s-ar fi aşteptat de faptul că Noah era mort. Din ceea ce îi spuseseră poliţiştii, era limpede că el nu fusese niciodată viu, cel puţin nu de când îl întâlnise ea, dar chiar şi aşa, simţea o jale ciudată pentru el. Încă de la început, prezenţa lui Noah la Monmouth se schimbase vizibil după ce îi descoperiseră cadavrul. Păreau să nu mai aibă parte de un Noah întreg: Gansey îi auzea vocea în parcare, sau Blue îi zărea umbra pe alee, în timp ce se îndrepta spre Monmouth, iar Ronan simţea câteodată că îl atinge ceva pe piele.

Fusese întotdeauna o fantomă, dar acum se şi comporta ca atare.

— Poate, sugerase Adam, că asta se întâmplă fiindcă rămăşiţele lui au fost luate de pe meridianul energetic.

Blue se tot gândea la craniul cu faţa zdrobită şi la faptul că Noah vărsase la vederea Mustangului. Nu vomitase însă. Trecuse doar prin simptomele acestui act, fiindcă de fapt era mort.

Îşi dorea să afle cine o făcuse şi să-l arunce pe vinovat într-o celulă pentru tot restul vieţii sale.

Blue era atât de absorbită de povestea lui Noah, încât aproape uită că în vinerea aceea ea şi Calla îşi propuseseră să caute prin camera lui Neeve. Mătuşa ei trebuie să-şi fi dat seama că are altele pe cap, fiindcă lăsase un bileţel de o culoare veselă pe frigider, ca Blue să-l poată vedea înainte să plece la şcoală: NU UITA CĂ AZI E SEARA DE FILM. Fata dezlipi hârtiuţa de pe uşă şi o îndesă în

rucsac.

— Blue! o strigă Neeve.

Fata sări în sus speriată, întorcându-se în acelaşi timp. Neeve stătea la masa din bucătărie, având în faţă o cană cu ceai şi o carte în mână. Purta o bluză crem care avea exact aceeaşi culoare cu perdelele din spatele ei.

— Nu te-am văzut, icni Blue.

Bileţelul din rucsac era ca o mărturisire arzătoare. Neeve zâmbi subţire şi îşi aşeză cartea cu faţa în jos.

— Nici eu nu te-am prea văzut zilele astea.

— Am… fost… cu… nişte… prieteni, rosti Blue, străduindu-se după fiecare cuvânt să pară cât mai convingătoare.

— Am aflat despre Gansey, zise Neeve. Am avertizat-o pe Maura că nu e înţelept să încerce să vă ţină departe unul de celălalt. E clar că vieţile voastre trebuie să se intersecteze.

— O, ăăă, mulţumesc.

— Pari preocupată, zise Neeve, după care bătu uşor cu mâna ei drăguţă pe şezutul unui scaun de lângă ea. Vrei să examinez ceva pentru tine? Să-ţi fac o citire?

— O, mulţumesc şi pentru asta, dar nu pot să rămân, trebuie să ajung la şcoală, zise Blue repede.

O parte din ea se întreba dacă Neeve o întrebase lucrurile astea din bunătate sau o făcuse într-un fel de psihologie inversă, fiindcă aflase de planul ticluit împreună cu Calla. În orice caz, Blue nu avea nevoie de felul în care scruta Neeve

prezentul şi viitorul. Împingându-şi lucrurile către ieşire, îi făcu un semn cu mâna, cumva peste umăr.

Abia dacă făcuse câţiva paşi când o auzi pe Neeve rostind în spatele ei:

— Eşti în căutarea unui zeu. Nu ţi-ai pus însă întrebarea că ar putea exista şi un diavol?

Blue îngheţă în prag. Întoarse capul, dar nu o putu privi pe Neeve.

— O, să ştii că n-am tras cu ochiul, zise mătuşa fetei. Ceea ce faci este destul de evident ca eu să pot vedea şi în timp ce mă ocup cu alte lucruri.

Blue se întoarse către ea. Chipul blând al lui Neeve nu se schimbase deloc; mâinile îi erau strânse în jurul cănii.

— Mă descurc foarte bine cu numerele, zise Neeve. Oricum sunt cele mai importante. Am reuşit dintotdeauna să le aflu. Date importante. Numere de telefon, astea sunt cele mai simple. Următoarele sunt însă datele morţilor. Am putut dintotdeauna să spun când va atinge moartea pe cineva.

Mâinile lui Blue se încleştară pe curelele rucsacului. Maura şi prietenele ei erau ciudate, da, dar ele ştiau că sunt aşa. Erau conştiente când spuneau ceva ciudat. Asta nu părea să fie valabil şi la Neeve.

— E mort de multă vreme, zise ea într-un final.

— Şi o să mai moară oameni până se va rezolva totul, ridică Neeve din umeri.

Rămasă fără cuvinte, Blue se mulţumi să clatine uşor din cap.

— Nu fac decât să te previn, urmă Neeve. Fii atentă la diavol! Acolo unde este un zeu, se află întotdeauna şi o legiune de draci.

31

Pentru prima dată în viaţa lui, Adam nu era bucuros că are o zi liberă de la Aglionby. Fiindcă în vinerea aceea fusese programată o întâlnire a profesorilor, Gansey plecase fără chef acasă ca să serbeze cu întârziere ziua de naştere a mamei sale, Ronan bea şi se plictisea în camera lui, aşa că el rămăsese să studieze la biroul lui Gansey de la Monmouth Manufacturing. Şcoala publică avea ore ca de obicei, dar spera ca Blue să treacă pe acolo după ce le termină.

Apartamentul părea ameninţător atâta vreme cât nu se mai afla şi altcineva în camera principală. O parte a lui Adam voia să-l scoată pe Ronan din camera lui ca să-i ţină companie, dar o alta, mai consistentă, realiza că în felul lui respingător şi nespus, băiatul îl jelea pe Noah. Aşa că Adam rămase la biroul lui Gansey, mâzgălind o temă la latină, conştient că soarele care intra prin ferestre nu lumina podeaua la fel de puternic ca de obicei. Umbrele erau schimbătoare. Adam simţea mirosul plantei de mentă de pe biroul lui Gansey, dar şi pe Noah – o combinaţie de deodorant, săpun şi transpiraţie.

— Noah, zise Adam către spaţiul gol care-l înconjura, eşti aici sau te-ai dus să-l bântui pe Gansey?

Nu se auzi niciun răspuns.

Privi în jos la caietul său. Verbele latineşti îi păreau fără sens, ca şi cum ar fi aparţinut unei limbi inventate.

— Putem să reparăm asta, Noah? Indiferent de ce te-a făcut să fii în felul ăsta, în loc de ceea ce erai înainte?

Adam tresări auzind un zgomot puternic, exact în spatele biroului. Îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că ghiveciul cu menta lui Gansey căzuse pe podea. Se desprinsese un singur triunghi din el, care lăsase să evadeze puţin pământ.

— Asta nu o să ajute, zise Adam calm, deşi era speriat.

Nu era însă sigur ce ar fi putut fi de ajutor. După ce găsiseră oasele lui Noah, Gansey chemase poliţia ca să afle mai mult, dar nici ei nu descoperiseră mare lucru. Ştiau doar că dispăruse acum şapte ani. Ca de obicei, Adam le ceruse să nu se avânte, iar de această dată Gansey îl ascultase, trecând sub tăcere faţă de poliţişti faptul că descoperiseră Mustangul. Maşina i-ar fi dus la Cabeswater şi asta ar fi fost prea complicat, prea public.

Adam nu răspunse imediat la ciocănitura din uşă, gândindu-se că ar fi putut fi din nou Noah. Zgomotul se repetă însă, însoţit de data aceasta de vocea lui Declan:

— *Gansey*!

Adam se ridică oftând, punând la loc ghiveciul ciobit, înainte să meargă către uşă. Declan stătea în prag şi nu purta nici uniforma de Aglionby şi nici

costumul său de intern, părând astfel o altă persoană, aşa îmbrăcat în jeanşi, deşi şi aceştia erau impecabil de negri şi de scumpi. Părea mult mai tânăr decât era obişnuit Adam să-l creadă.

— Declan, salut!

— Unde-i Gansey? vru să ştie Declan.

— Nu-i aici.

— Ei, haide!

Lui Adam nu-i plăcea să fie acuzat de minciună. De obicei, apela la căi mai bune de a obţine ceea ce-şi dorea.

— S-a dus acasă fiindcă e ziua mamei lui.

— Unde e frate-meu?

— Nu-i aici.

— Acum chiar că minţi.

— Da, aşa este, ridică Adam din umeri.

Declan dădu să treacă pe lângă el, dar Adam îşi întinse braţul, bloncându-i intrarea.

— Chiar că nu-i un moment potrivit. Iar Gansey ţi-a zis că nu e o idee prea bună ca voi doi să vorbiţi când nu e şi el prin preajmă. Cred că are dreptate.

Declan nu dădu înapoi. Pieptul său împingea braţul lui Adam, care ştia însă doar că fraţii nu trebuiau să vorbească unul cu celălalt, în momentul acela. Nu când Ronan era deja băut. Nu când Declan era deja nervos. În lipsa lui Gansey, întâlnirea avea să se transforme cu siguranţă într-o bătaie. Ăsta era singurul lucru care conta.

— Sper că n-ai de gând să mă pocneşti, nu-i aşa? zise Adam, încercând să pară impasibil. Credeam că asta e treaba lui Ronan, nu a ta.

Cuvintele avură un efect mai bun decât şi-ar fi putut imagina Adam; Declan făcu imediat un pas înapoi. Îşi duse o mână la buzunarul din spate, de unde scoase un plic împăturit pe care Adam recunoscu crucea colegiul Aglionby la expeditor.

— Vor să-l dea afară, zise Declan, întinzând plicul spre Adam. Gansey mi-a promis că se va ocupa să-i îndrepte notele. Ei bine, asta nu s-a întâmplat. Am avut încredere în el şi m-a dezamăgit. Când se întoarce, să-i spui că din cauza lui, frate-meu a fost exmatriculat.

De data asta era mai mult decât putea suporta Adam.

— O, nu! zise el, sperând că-l aude şi Ronan. Fratele tău a reuşit asta de unul singur. Nu ştiu când o să realizaţi amândoi că el e singurul care se poate menţine la Aglionby. Într-o zi va trebui să aleagă. Până atunci, vă irosiţi amândoi timpul.

Indiferent cât de adevărate erau vorbele sale, Adam Parrish nu avea cum să convingă un om ca Declan, fiindcă le rostea cu accentul lui de Henrietta.

Adam împături din nou plicul. Gansey avea să ia foc din cauza asta. Pentru doar câteva secunde, Adam se gândi să nu i-l dea până când nu era prea târziu, dar realiză imediat că nu poate să facă asta.

— O să mă asigur că ajunge la el.

— Şi o să se mute, zise Declan. Adu-i aminte lui Gansey de asta. Fără Aglionby, nu există Monmouth pentru Ronan.

Atunci, *l-ai omorât*, gândi Adam, fiindcă nu şi-l putea imagina pe Ronan trăind sub acelaşi

acoperiş cu fratele său. Nu şi-l putea imagina trăind sub un alt acoperiş decât cel al lui Gansey. Punct.

— O să-i spun, reuşi el să articuleze.

Declan începu să coboare pe scară şi câteva momente mai târziu, Adam îi auzi maşina cum iese din parcare.

Adam deschise plicul şi citi încet scrisoarea dinăuntru. Oftă adânc, se întoarse la birou şi ridică receptorul telefonului de lângă ghiveciul ciobit al mentei. Formă numărul din memorie.

— Gansey?

Câteva ore după aceea, Gansey îşi pierduse interesul legat de petrecerea mamei lui. Telefonul lui Adam spulberase şi ultima urmă de bună dispoziţie şi nu dură foarte mult până când Helen şi mama lui porniră o discuţie politicoasă, dar sub semnul dezamăgirii despre care pretindeau amândouă că nu se referă la farfuria primită cadou şi care nu era de sticlă. În timpul unei tăceri intense, Gansey şi-a pus mâinile în buzunare şi a mers în garajul tatălui său.

De obicei, casa părintească – un conac întins, aflat chiar la marginea oraşului Washington D.C. – îi dădea un fel de confort nostalgic, de care în ziua aceea Gansey nu avea însă niciun chef. Nu se putea gândi decât la scheletul lui Noah, la notele teribile ale lui Ronan şi la copacii care vorbeau latina.

Şi la Glendower.

Glendower întins în armura sa frumoasă abia iluminat în întunericul din mormântul său. În timpul

viziunii pe care o avuse Gansey în scorbură păruse atât de real. Băiatul atinsese suprafaţa prăfuită a armurii, îşi trecuse degetele peste vârful de lance care stătea lângă el, suflase peste pocalul aflat în mâna înmănuşată a lui Glendower. Se mutase apoi la coif şi-şi trecuse mâinile pe deasupra lui. Era momentul pe care-l aşteptase, cel al descoperirii, al trezirii.

Fusese însă şi momentul când viziunea se încheiase.

Gansey simţise întotdeauna că în interiorul lui erau două persoane: una care era stăpână pe sine mereu, capabilă să se descurce în orice situaţie, să vorbească oricui, şi alta, mai fragilă, ezitantă şi nesigură, jenant de sinceră şi motivată de dorinţe naive. Acest al doilea Gansey îl bântuia în momentul acela mai mult ca oricând şi asta nu-i plăcea deloc.

Tastă codul (ziua de naştere a lui Helen) pe tastatura alarmei de la garaj. Acesta, la fel de mare precum casa, era făcut din piatră şi lemn şi avea tavanul boltit, un grajd în care se găseau câteva mii de cai-putere.

La fel ca Dick Gansey III, Dick Gansey II iubea maşinile vechi, dar spre deosebire de fiul său reuşise să aducă toate acele modele clasice la o eleganţă perfectă folosind echipe de restauratori experţi care erau familiari cu termeni ca *rotisserie*[15] şi *Barrett-Jackson*[16]. Cele mai multe

15 Suport rotitor care cuprinde întreaga maşină şi este folosit la operaţiile de restaurare (n. tr.).

16 Cea mai importantă companie internaţională specializată în licitaţii de maşini clasice (n. tr.).

fuseseră importate din Europa şi unele aveau volanul pe dreapta sau veniseră cu manuale de utilizare în limbi străine. Şi, cel mai important, automobilele tatălui său erau faimoase fiecare în parte: fuseseră deţinute de celebrităţi, luaseră parte la turnarea unor filme sau chiar se ciocniseră de un personaj istoric.

Gansey se aşează într-un Peugeot de culoarea îngheţatei de vanilie, care fusese probabil deţinut de Lindbergh, de Hitler sau de Marilyn Monroe. Sprijinindu-se de spătar şi cu picioarele pe pedale, Gansey frunzări cărţile de vizită din portofel şi formă într-un târziu numărul consilierului pe probleme şcolare, domnul Pinter. În timp ce telefonul suna, alungă partea aceea din el pe care ştia că nu poate să o controleze.

— Domnul Pinter? Îmi cer iertare să vă sun după ore, zise Gansey.

Îşi răsfoi din nou teancul de cărţi de credit şi de vizită, apoi le lovi uşor de volan. Interiorul maşinii îi aducea aminte de mixerul din bucătăria mamei sale. Schimbătorul de viteză arăta de parcă ar fi putut prepara o minunată compoziţie de bezele în timp ce trecea din viteza întâi în cea de-a doua.

— Sunt Richard Gansey.

— Domnul Gansey, zise Pinter făcând pauze foarte mari între silabe, în timpul cărora băiatul îşi dădu seama că profesorul se străduie să asocieze numele cu un chip.

Pinter era un om foarte îngrijit şi motivat, pe care Gansey îl descria ca fiind „foarte tradiţionalist”, iar Ronan spunea că e un „semnal

de alarmă”.

— Vă sun cu privire la Ronan Lynch.

— Ah!

Pinter nu mai avu nevoie de timp ca să asocieze numele cu vreo figură.

— Păi… nu prea pot să discut detaliile exmatriculării iminente a domnului Lynch…

— Cu tot respectul, domnule Pinter, îl întrerupse Gansey, pe deplin conştient că îi demonstrează contrariul comportându-se în felul acela, nu sunt sigur că aveţi cunoştinţă de situaţia lui mai specială.

Se scărpină în cap cu o carte de credit în timp ce vorbea despre starea emoţională fragilă a lui Ronan, de episoadele chinuitoare de somnambulism, de bucuriile de la Monmouth Manufacturing şi de plimbările pe care le făcuseră de când Ronan venise să locuiască împreună cu el. Gansey încheie afirmând cu hotărâre cât de convins era că Ronan Lynch va avea un mare succes academic, odată ce va fi găsit pansamentul potrivit pentru rana sângerândă pe care i-o provocase moartea tatălui său.

— Eu nu sunt pe deplin convins că succesul pe care-l va avea în viitor domnul Lynch e genul de izbândă pe care o încurajează Aglionby, zise profesorul.

— Domnule Pinter, protestă Gansey, deşi era înclinat să-i dea dreptate, învârtind în acelaşi timp mecanismul care cobora geamul, Aglionby are un corp de elevi incredibil de variat şi de complex. Este unul dintre motivele pentru care părinţii mei

m-au trimis aici.

De fapt, fuseseră patru ore de Google şi un telefon convingător cu tatăl său, dar Pinter nu trebuia să ştie asta.

— Domnule Gansey, eu apreciez preocuparea pentru prie…

— Frate, îl întrerupse din nou băiatul. Serios, am ajuns să-l consider ca pe un frate. Şi pentru părinţii mei e ca un fiu. În toate sensurile posibile: emoţional, practic, *fiscal*…

Pinter păstră tăcerea.

— Ultima dată când a vizitat colegiul, tatălui meu i s-a părut că biblioteca de la Aglionby nu e tocmai dotată la secţiunea privind istoria nautică, zise Gansey.

Băgă cartea de credit în gura de aerisire ca să vadă cât de mult poate intra fără să întâmpine o rezistenţă. O prinse în ultimul moment înainte să dispară în măruntaiele maşinii.

— A apreciat că, ăăă… e o lipsă de vreo treizeci de mii de dolari, care ar trebui finanţată.

Pinter vorbi cu o voce ceva mai groasă:

— Nu cred că înţelegeţi pe deplin care sunt motivele care ameninţă cariera domnului Lynch la Aglionby. Desfide în mod flagrant regulamentul şcolar şi pare să nu aibă nimic altceva decât dispreţ pentru profesori. I-am acordat circumstanţe atenuante până acum, dată fiind situaţia lui personală extrem de dificilă, însă el pare să uite că a studia la Aglionby e un privilegiu, nu un drept. Exmatricularea se va aplica oficial de luni.

Gansey se aplecă şi-şi puse capul pe volan.

Ronan, Ronan, de ce...

— Ştiu că a rasolit-o. Ştiu c-ar fi trebuit dat afară acum multă vreme. Daţi-mi însă timp până la sfârşitul anului şcolar. Cred că-l pot face să treacă examenele de absolvire.

— Dar n-a venit la ore, domnule Gansey.

— Îl pot face să treacă examenele.

Se lăsă o tăcere lungă. Gansey auzi un televizor undeva în fundal. Într-un final, Pinter îi spuse:

— Trebuie să ia măcar opt la toate examenele. Şi să rămână pe linia asta atâta vreme cât vrea să mai studieze la Aglionby. Nu-i vom oferi o altă şansă.

Gansey se ridică şi răsuflă uşurat.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi te rog de asemenea să nu uiţi de interesul tatălui tău pentru secţiunea nautică a bibliotecii noastre. O să urmăresc şi eu cu atenţie.

Şi Ronan credea că n-are nimic de învăţat de la Pinter. Gansey zâmbi trist privind bordul, deşi nu era absolut deloc amuzat.

— Ambarcaţiunile au fost întotdeauna o parte importantă a vieţii noastre. Mulţumesc că mi-aţi răspuns la telefon după program.

— S-aveţi un weekend frumos, domnule Gansey! răspunse Pinter.

Gansey apăsă END şi-şi aruncă telefonul pe bord. Închise ochii şi înjură încetişor. Abia reuşise să-l târâie pe Ronan la examenele de după primul semestru. Cu toate astea, era sigur că poate să o facă din nou. Trebuia să reuşească.

Peugeot-ul se clătină, de parcă s-ar fi aşezat cineva pe locul din dreapta lui. Pentru un moment în care nu îndrăzni nici să respire, Gansey se gândi: *Noah*? Îl auzi însă imediat pe tatăl său.

— Te-a sedus franţuzoaica asta? Pe lângă ea, piftia aia a ta de maşină pare o glumă proastă, nu-i aşa?

Gansey deschise ochii. Lângă el, tatăl său mângâie partea dinspre el abordului ca să vadă dacă nu e prăfuită. Miji ochii spre Gansey, de parcă ar fi putut determina starea de sănătate a fiului său şi dispoziţia lui doar la o simplă privire.

— E frumoasă, zise Gansey. Nu mă caracterizează însă…

— Chiar sunt surprins că rablamentul ăla a reuşit să te aducă până aici, zise tatăl lui. De ce nu îţi iei înapoi SUV-ul?

— Camaroul meu e în regulă.

— Miroase a benzină.

Gansey şi-l putea imagina pe tatăl său învârtindu-se în jurul maşinii acolo unde o parcase, în faţa garajului, cu mâinile la spate în timp ce adulmeca să vadă dacă nu curge vreun lichid şi observa imperfecţiunile caroseriei.

— E bun, tată. E exemplar.

— Mă îndoiesc de asta, zise el, pe un ton amabil.

Richard Gansey II era rareori altfel. *Ce om încântător e tatăl tău*, îi spunea lumea lui Gansey. *Zâmbeşte mereu*. *Nimic nu pare să-l tulbure*. *E un personaj*! Ultima parte se datora de obicei faptului că tatăl său colecţiona lucruri ciudate şi vechi,

privea în găurile din pereţi şi avea un jurnal în care notase tot ceea ce se întâmplase vreodată într-o zi de paisprezece aprilie, încă de la începutul istoriei.

— Ai idee de ce a cumpărat sora ta platoul ăla hidos de bronz pe care a dat trei mii de dolari? E supărată pe mama ta? Vrea să-i facă o farsă?

— A crezut că mamei o să-i placă.

— Dar nu e de sticlă!

— Am încercat s-o previn, ridică Gansey din umeri.

Pentru un moment, rămaseră în tăcere, apoi tatăl său îl întrebă:

— Vrei s-o pornim?

Lui Gansey îi era indiferent, dar găsi cheia în contact şi o răsuci. Motorul porni imediat, trezindu-se cuminte la viaţă, cu totul deosebit de cel al maşinii sale.

— Uşa patru, deschidere, zise tatăl său şi uşa garajului aflată chiar în faţa lor începu să se ridice de la sine. Văzând privirea curioasă a lui Gansey, îi explică: Am instalat un control vocal. Singura problemă e că, dacă ţipi foarte tare de afară, se va deschide cea mai apropiată uşă de tine. În mod evident, asta e o problemă de securitate. Lucrez la ea. Am avut o tentativă de spargere acum câteva săptămâni. N-au ajuns decât până la poarta din faţă. Acolo am instalat un detector de presiune care nu poate fi ocolit.

Uşa garajului lăsa acum să se vadă maşina Camaro, parcată exact în faţa lor şi blocându-le ieşirea. Porcul era jos şi sfidător şi părea nefinisat în comparaţie cu Peugeot-ul cuminte, ordonat şi

mereu zâmbitor. Gansey simţi un val subit şi irezistibil de dragoste pentru maşina lui. Luase cea mai bună decizie din viaţă atunci când o cumpărase.

— N-am să mă obişnuiesc niciodată cu chestia aia, zise tatăl lui Gansey privind însă Porcul fără răutate.

Odată, băiatul îl auzise pe tatăl său întrebând „Şi de ce a vrut maşina aia?”, iar mama lui răspunsese: „O, eu ştiu de ce”. Într-o zi avea de gând să găsească ocazia să-i aducă aminte de conversaţia aceea pentru că era curios care credea mama lui că sunt motivele achiziţionării maşinii. Dacă încerca să le găsească el însuşi, Gansey începea să se simtă neliniştit, dar ştia că totul trebuie să aibă o legătură cu felul în care se simţea acum stând în Peugeot-ul ăla restaurat perfect. Considera că o maşină e un fel de ambalaj pentru ce este în interior, iar dacă el ar fi arătat pe dinăuntru precum exteriorul oricărei maşini din garajul acela, nu s-ar fi putut suporta pe el însuşi. Ştia că, în aparenţă, la suprafaţă, semăna mult cu tatăl său. Însă pe dinăuntru îşi dorea să fie mai asemănător cu Camaroul său. Cam ca Adam.

— Cum merge cu şcoala? întrebă tatăl său.

— Minunat!

— Şi care e materia favorită?

— Istorie universală.

— Un profesor bun?

— Foarte adecvat.

— Şi prietenul tău ăla cu bursă ce mai face? Nu i se par orele mai grele decât la şcoala publică?

Gansey întoarse oglinda aşa încât să reflecte cupola.

— Adam face bine.

— Probabil că e destul de deştept.

— E un geniu, zise Gansey foarte convins.

— Şi prietenul irlandez?

Gansey nu reuşi să ticluiască o minciună convingătoare pentru Ronan, nu atât de curând după ce vorbise cu Pinter. În momentul acela, îi era foarte greu să fie Gansey cel tânăr.

— Ronan e Ronan. E greu pentru el, fără tatăl lui…

Gansey senior nu întrebă şi despre Noah, iar fiul lui realiză că nu-şi amintea să fi pomenit despre el familiei sale. Se întrebă dacă poliţia nu va telefona părinţilor săi ca să le spună că descoperise un cadavru. Dacă n-o făcuseră încă, părea destul de improbabil să mai sune. Îi dăduseră atât lui, cât şi lui Blue cărţi de vizită cu numărul de telefon al unui consilier, dar Gansey credea că ei au nevoie amândoi de un cu totul alt fel de ajutor.

— Şi cum merge căutarea meridianului energetic?

Gansey medita o clipă cât anume să spună.

— Am făcut recent nişte descoperiri la care nu mă aşteptam. Henrietta pare un loc promiţător.

— Deci lucrurile nu merg prost. Sora ta spunea că eşti un pic melancolic.

— *Melancolic*? Helen e o idioată.

Tatăl său plesni din limbă.

— Dick, n-ai vrut să spui asta. Suntem mai

atenţi la cuvinte?

Gansey opri motorul şi-l privi pe tatăl său.

— I-a cumpărat mamei un platou de bronz de ziua ei!

Gansey senior scoase un „hmm”, semn că fiul lui avea oarecum dreptate.

— Totul e să fii fericit şi să ai o ocupaţie, zise tatăl lui.

— O! zise Gansey luându-şi telefonul de pe bord.

Mintea i se mutase la provocarea imensă reprezentată de înghesuirea a trei luni de studiu pierdut în mintea lui Ronan, la cum să-l întoarcă pe Noah la fosta lui înfăţişare, să-l convingă pe Adam să părăsească locuinţa părinţilor săi, deşi Henrietta nu i se mai părea chiar aşa o fundătură şi, mai ales, la ce minciună i-ar fi putut spune lui Blue când o va vedea data viitoare?

— Sunt foarte ocupat.

32

Când Blue ciocăni la uşa Monmouth Manufacturing, după şcoală, îi răspunse Ronan.

— Nu m-aţi aşteptat afară, zise fata, cu un sentiment ciudat.

Deşi erau prieteni de atâta vreme, nu fusese niciodată înăuntru şi i se părea că e cumva intrusă chiar şi fiindcă stătea pe scara aceea decrepită.

— M-am gândit că poate nu sunteţi acasă.

— Gansey petrece cu mă-sa! zise Ronan care mirosea a bere. Noah e mort, futu-i mă-sa! Dar

Parrish e aici.

— Ronan, las-o să intre, zise Adam apărând în spatele celuilalt. Salut, Blue! N-ai urcat niciodată până acum, nu-i aşa?

— Da, n-ar trebui…

— Ba da, vino…

Se stârni un pic de agitaţie până când Blue reuşi să intre şi uşa se închise în spatele ei, fiindcă ambii băieţi îi priveau cu atenţie reacţiile.

Blue îşi aruncă privirea spre etajul al doilea. Părea casa unui inventator nebun, a unui savant obsedat sau a unui explorator foarte dezordonat; după ce-l întâlnise pe Gansey, ajunsese să-l suspecteze că avea câte puţin din fiecare.

— Şi jos ce este? întrebă ea.

— Praf, răspunse Adam.

Îşi folosi piciorul ca să ascundă discret o pereche de pantaloni murdari, înăuntrul cărora se aflau încă chiloţii şi care stăteau exact pe direcţia în care privea Blue.

— Şi beton. Şi mai mult praf. Şi mizerie.

— Şi, completă Ronan, îndreptându-se spre cele două uşi aflate în cealaltă parte a încăperii, mai e şi praf.

Pentru un moment, Ronan şi Adam îşi întinseră gâturile privind şi ei la spaţiul acela imens de parcă l-ar fi văzut prima dată. Camera vastă, vopsită în roşu de soarele după-amiezii care se strecura prin zeci de ferestre, era frumoasă şi dezordonată. Îi reamintea lui Blue de senzaţia pe care o avusese când văzuse pentru prima dată jurnalul lui Gansey.

După multe zile, se gândi din nou la viziunea în

care îl văzuse cu degetele pe faţa ei.

Blue, *sărută-mă*!

Fata închise ochii câteva momente de parcă ar fi vrut să-şi reseteze gândurile.

— Eu trebuie s-o hrănesc pe Drujbă, zise Ronan, dar vorbele sale nu aveau absolut niciun sens pentru Blue.

Băiatul dispăru într-un oficiu micuţ şi închise uşa în urma lui. Dinăuntru se auzi un strigăt neomenesc, pe care Adam nu-l comentă însă în niciun fel.

— Astăzi nu facem nimic, după cum se vede, spuse Adam. Vrei să stai cu noi?

Blue privi împrejur în căutarea unei canapele. E mai simplu să pierzi vremea dacă ai aşa ceva. În mijlocul încăperii era un pat nefăcut, iar lângă una dintre ferestrele care se ridicau de la podea până în tavan văzu un fotoliu scump din piele (genul acela cu bolţuri de alamă care fixează învelitoarea). Mai era şi un scaun de birou, pe care stăteau o mulţime de hârtii. Nicio canapea.

— Noah… a…

Adam clătină din cap.

Blue oftă. Se gândi că poate Adam avea dreptate cu privire la cadavrul lui Noah. Poate că-şi pierduse energia fiindcă fusese mutat de pe meridian.

— E aici? întrebă ea.

— Aşa simt. Nu ştiu.

Blue strigă spre tavan:

— Poţi folosi energia mea, Noah, dacă ai nevoie de ea.

— Asta e foarte curajos din partea ta, zise Adam cu o expresie enigmatică.

Ea nu se gândise la asta; dacă ar fi fost ceva pentru care ar fi avut nevoie de curaj, era sigură că mama ei nu ar fi luat-o niciodată la veghea de la biserică.

— Îmi place să fiu de folos. Deci, şi tu locuieşti aici?

Adam clătină din cap, privind cu ochii la oraşul Henrietta care se vedea prin ferestrele largi.

— Gansey aşa ar vrea. Îi place să aibă toate lucrurile la un loc, zise el cu o voce amară şi, după o pauză, adăugă: N-ar trebui să zic asemenea lucruri. De fapt, îmi vrea binele şi noi... faza e că locul ăsta e al lui Gansey. Totul îi aparţine. Eu vreau să-i fiu egal şi nu pot să o fac atâta vreme cât locuiesc aici.

— Şi unde locuieşti?

— Într-un loc de unde ar trebui să plec, îi răspunse Adam cu o figură hotărâtă.

— Asta nu e tocmai un răspuns.

— Nici aia nu e tocmai o casă.

— Şi ar fi aşa îngrozitor dacă ai sta aici?

Ridică privirea spre tavanul foarte înalt. Întregul bloc părea prăfuit, dar în sensul bun, fiindcă arăta ca o bibliotecă sau un muzeu.

— Da, răspunse Adam. Când o să merg să locuiesc singur, voi sta într-un loc pe care mi l-am făcut singur.

— Şi de asta mergi la Aglionby?

— Şi de asta merg la Aglionby, zise el privind-o stăruitor.

— Deşi nu eşti bogat.

Băiatul ezită.

— Adam, chiar nu-mi pasă, îl asigură Blue.

Analizată la sânge, propoziţia aceea nu era cea mai curajoasă pe care o spusese vreodată, dar ei aşa i se păru în momentul în care o rosti.

— Ştiu că alţii pun preţ pe asta, dar eu nu.

Băiatul făcu o grimasă uşoară, apoi înclină capul într-un semn timid de încuviinţare.

— Deşi nu sunt bogat.

— Ca să fiu sinceră… zise Blue, nici eu nu sunt bogată.

Adam începu să râdă sonor la vorbele ei, iar Blue descoperi că începea să-i placă foarte mult hohotul care izbucnea din el de parcă l-a fi surprins de fiecare dată. Era însă puţin speriată de faptul că începea să-i placă.

— O, hei, vino puţin până aici! O să-ţi placă, zise el.

Podeaua scârţâi sub paşii lui, iar el o conduse pe lângă birou către ferestrele de pe partea opusă. Blue simţi că înălţimea o ameţeşte; ferestrele imense ale fostei fabrici începeau de la doar câţiva centimetri deasupra scândurilor duşumelei vopsite în alb, iar primul etaj era cu mult mai înalt decât cel al casei sale. Ghemuit, Adam începu să răscolească printr-un şir de cutii de carton care fuseseră aşezate lângă ferestre.

Într-un târziu, o trase pe una dintre ele câţiva centimetri mai departe de fereastră şi-i făcu semn lui Blue să stea lângă el. Ea îl ascultă. Adam îşi ajustă postura ca să fie mai ordonat; genunchiul lui

apăsa pe cel al lui Blue. Nu se uita la ea, dar ceva din felul în care stătea trăda faptul că e conştient de apropierea lor. Fata înghiţi în sec.

— Acestea sunt lucrurile pe care le-a găsit Gansey, zise Adam. Chestii ce nu sunt destul de faine pentru muzee şi nici nu se poate dovedi că sunt vechi. Mai sunt şi lucruri de care pur şi simplu n-a vrut să se despartă.

— În cutia asta? întrebă Blue.

— În toate. Avem aici însă cutia din Virginia.

O răsturnă îndeajuns încât conţinutul să se verse între ei, deodată cu o cantitate considerabilă de pământ.

— Cutia din Virginia? Păi, şi celelalte de unde sunt?

Adam zâmbi cu aerul unui băieţaş.

— Ţara Galilor, Peru, Australia, Montana şi alte locuri ciudate.

Blue alese un băţ bifurcat la capăt.

— Asta e o altă ansă?

Deşi nu folosise niciodată vreuna, ştia că unii oameni le utilizau ca unelte menite să le focalizeze intuiţia şi să-i conducă spre obiecte pierdute, cadavre sau ape subterane. Era o variantă primitivă a aparatului lui Gansey.

— Se poate. După cum, la fel de bine, ar putea fi doar un băţ.

Adam îi arătă apoi o veche monedă romană. Fata o folosi ca să zgârie o crustă de praf foarte vechi de pe statueta mică a unui câine. Îi lipsea un picior din spate; în locul de unde se desprinsese piatra era mai deschisă decât restul suprafeţei.

— Pare că e puţin flămând, comentă Blue.

Silueta stilizată a statuetei îi amintea de corbul săpat în coasta dealului – cu capul pe spate, corpul alungit.

Adam luă o piatră găurită şi o privi pe Blue prin ea. Conturul pietrei acoperi perfect ceea ce mai rămăsese din vânătaia băiatului.

Blue alese şi ea o piatră asemănătoare şi îi repetă gestul. Unul dintre obrajii băiatului era scăldat în lumina roşie a după-amiezii.

— De ce sunt astea în cutie?

— Apa a făcut găurile, îi zise Adam. Apa de mare. Dar el le-a găsit în munţi. Parcă mi-a zis că seamănă cu nişte pietre pe care le-a găsit în UK.

Continua să o privească prin gaură, iar piatra părea că e o lupă ciudată. Fata se uita cum el îşi înghite des saliva şi apoi Adam o atinse pe faţă.

— Ce drăguţă eşti! zise el.

— E din cauza pietrei, răspunse ea imediat.

Pielea îi era incandescentă; vârful degetului lui o atinsese foarte aproape de gură.

— E foarte măgulitor.

Adam îi luă uşor piatra din mână şi o aşeză pe podea, între ei. Prinse între degete una dintre şuviţele de păr care i se apropiaseră de obraz.

— Mama obişnuia să-mi spună „nu face risipă de complimente doar fiindcă sunt gratis”, spuse ea.

Faţa lui părea foarte sinceră.

— Nici ăsta nu te va costa nimic, Blue.

Fata îşi netezi tivul rochiei, fără să-şi ia ochii de la el.

— Nu ştiu ce să spun când îmi zici asemenea lucruri.

— Mi-ai putea spune dacă vrei să continui.

Era sfâşiată de dorinţa de a-l încuraja, dar şi de frica de a privi spre locul unde i-ar fi dus vorbele lui.

— Îmi place când zici asemenea lucruri.

— Dar… zise Adam.

— N-am spus *dar*.

— Ai fi vrut. A fost ca şi cum aş fi auzit cuvântul.

Fata îi privi chipul fragil şi straniu din cauza vânătăii. Era uşor să-l crezi timid sau nesigur, gândi ea, dar de fapt nu era cazul. Noah era astfel. Adam era doar tăcut. Nu rămăsese fără cuvinte, ci pur şi simplu observa.

Faptul că-şi dăduse seama de lucrurile acelea nu o ajută să răspundă la întrebarea dacă ar trebui să-i spună despre pericolul sărutului. Fusese cu mult mai uşor să-i explice lui Gansey, fiindcă simţise că nu contează cu adevărat. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să-l sperie pe Adam aruncând spre el sintagme precum *sufletul pereche* la atât de puţin timp de când îl cunoscuse. Dar dacă se încăpăţâna să nu-i spună, exista pericolul ca el să-i fure un sărut şi atunci ar fi avut amândoi probleme.

— Îmi place când spui lucruri din astea, dar… mi-e teamă c-o să mă săruţi, recunoscu Blue.

I se păru imediat că direcţia în care reuşise să îndrepte discuţia nu era nici ea potrivită. Văzând că el nu spune nimic, se grăbi să-l lămurească:

— Noi abia ce ne-am cunoscut şi eu… eu sunt… eu sunt *foarte tânără*.

La mijlocul propoziţiei îşi pierduse curajul de a-i spune despre predicţie, dar acum nu reuşea să-şi dea seama care parte a minţii ei decisese că mărturisirea aceea era mai potrivită. *Sunt foarte tânără*. Începu să clipească des.

— Asta a sunat… Adam îşi căută câteva secunde cuvintele: foarte sensibil.

Era exact adjectivul pe care Neeve îl găsise pentru Blue în prima săptămână. Deci era cu adevărat sensibilă. Asta era neliniştitor. Încercase din răsputeri să pară cât de excentrică putea fi, cu toate astea, când lumea se uita la ea, o vedea *sensibilă*.

Atât Adam, cât şi Blue priviră în direcţia de unde începuseră să se audă nişte paşi care traversau podeaua în direcţia lor. Era Ronan, care ţinea ceva în pumni. Băiatul se aşează cu grijă cu picioarele încrucişate lângă Adam şi apoi oftă adânc, de parcă ar fi participat la conversaţia lor până atunci şi asta îl obosise. Prezenţa lui o elibera şi totodată o dezamăgea pe Blue, fiindcă era evident că nu aveau cum să mai vorbească despre săruturi.

— Vrei s-o ţii şi tu? întrebă Ronan.

Blue descoperi abia atunci că lucrul pe care îl avea băiatul în mână era viu. Pentru un moment scurt, fata nu reuşi altceva decât să se gândească la ironia faptului că unul dintre Băieţii Corbi chiar poseda un corb. Până se lămuri ea, deveni clar că Ronan credea că nu vrea să ia pasărea.

— Ce faci? întrebă Blue când el îşi retrase mâna. Vreau s-o ţin!

Nu era foarte sigură că doreşte – corbul nu arăta cine ştie ce dar era o chestiune de principiu. Îşi dădu seama din nou că încerca să-l impresioneze pe Ronan doar fiindcă era imposibil de impresionat, dar se consolă cu faptul că, în căutarea aprecierii sale, nu făcea nimic altceva decât să ţină în mână un pui de pasăre. Ronan aşeză cu grijă corbul în palmele ei împreunate. Puiul părea că nu cântăreşte nimic, iar penele şi pielea erau umede acolo unde atinseseră palmele lui Ronan. Corbul îşi dădu capul imens pe spate şi gâlgâi spre Blue şi apoi spre Adam, cu ciocul căscat.

— Cum o cheamă? întrebă Blue.

Atingerea păsării o înspăimânta şi o încânta deopotrivă; era o viaţă atât de mică şi de firavă, un puls minuscul bătând rapid în palma ei.

— Drujbă! exclamă Adam pe un ton critic.

Corbul deschise din nou ciocul gâlgâind şi mai tare decât înainte.

— Vrea să se întoarcă la tine, zise Blue, fiindcă era clar că pasărea e neliniştită.

Ronan o luă imediat, mângâindu-i penele de pe ceafă.

— Arăţi ca un erou malefic împreună cu animalul său de companie, zise Adam.

Ronan zâmbi cu gura până la urechi, părând mai plin de bunătate decât îl văzuse Blue vreodată, de parcă pasărea din mâna lui i-ar fi fost de fapt inima, dezvăluită, în sfârşit.

Auziră cu toţii uşa deschizându-se în partea cealaltă a camerei. Adam şi Blue se priviră unul pe celălalt. Ronan îşi aplecă puţin capul, de parcă ar fi aşteptat să ia o palmă după ceafă.

Niciunul dintre cei trei nu spuse nimic când Noah se aşeză în spaţiul liber dintre Ronan şi Blue. Arăta exact aşa cum îşi aducea aminte fata, cu umerii aplecaţi în faţă şi mâinile agitându-se în permanenţă. Sub mizeria de pe faţă se distingea acum clar locul în care îi fusese strivit obrazul. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât fata îşi dădea seama că vedea deodată şi corpul mort, dar şi pe cel viu. Stratul neclar, care părea de murdărie, era doar felul în care creierul ei încerca să reconcilieze cele două forme.

Adam vorbi primul:

— Noah! zise el ridicându-şi pumnul.

După o pauză, Noah ciocni pumnul cu el, apoi se scărpină pe ceafă.

— Mă simt mai bine, zise el de parcă fusese bolnav şi nu mort.

Lucrurile din cutie erau răspândite încă pe podea, între ei; începu să cotrobăie printre ele. Ridică un obiect care părea un fragment cioplit de os; probabil că fusese acoperit de un model mai mare pe vremuri, dar acum nu mai rămăsese decât ceva care arăta precum marginea unei frunze de talpa-ursului. Noah o ţinu în faţa gâtului, ca pe o amuletă, îşi ferea privirea de cei doi băieţi, dar genunchiul său îl atingea pe al lui Blue.

— Vreau să ştiţi, zise Noah, apăsându-şi cu putere osul sculptat pe mărul lui Adam, de parcă ar

fi vrut să-şi stoarcă vorbele de acolo, că am fost... *mai mult*... când eram viu.

Adam îşi muşcă buza de jos, gândindu-se ce să spună. Blue crezu că a înţeles sensul vorbelor lui Noah. Felul în care băiatul din faţa lor semăna cu cel din poza de pe permisul de conducere pe care-l descoperise Gansey era identic celui în care o fotocopie semăna cu o pictură originală. Nu şi-l putea imagina pe acest Noah conducând Mustangul acela tunat.

— Ne eşti îndeajuns aşa, zise Blue. Mie mi-a fost dor de tine.

Cu un zâmbet trist, Noah întinse mâna şi o mângâie pe Blue pe păr, exact cum obişnuia să o facă. Fata abia dacă-i simţi degetele.

— Păi, băi, interveni Ronan, mi-ai spus de multe ori că nu vrei să-mi dai notiţele fiindcă ar trebui să merg la şcoală. Dar tu nu te duci niciodată.

— Dar ai fost, nu-i aşa, Noah? interveni Blue, gândindu-se la emblema Aglionby pe care o găsise împreună cu oasele. Ai fost elev la Aglionby.

— Sunt, zise Noah.

— Ai fost! sări Ronan. Tocmai am stabilit că nu te duci la şcoală.

— Nici tu, răspunse Noah.

— Şi de aia e pe cale să devină şi el un *fost*, se băgă şi Adam.

— *Alo*! strigă Blue, ridicând mâinile în aer.

Începea să simtă o senzaţie profundă de răceală, fiindcă Noah îşi trăgea energie din ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se epuizeze

complet, aşa cum păţise în curtea bisericii.

— Poliţia zice că lipseşti de şapte ani. Crezi că e corect?

— Eu nu… nu pot… răspunse Noah clipind la ea, neclar şi cumva speriat.

Blue îi întinse mâna.

— Ia-o, zise ea. La şedinţele de ghicit pe care le fac împreună cu mama, atunci când trebuie să se concentreze, mă ţine de mână. Poate o să te ajute.

Noah se întinse ezitant spre ea. Când îşi puse palma peste a ei, fata se sperie de cât de rece era el. Nu era doar răceală, ci şi gol cumva pe interior, o piele fără puls.

Noah, *te rog*, *nu muri de-a binelea*!

— Dumnezeule! oftă băiatul din rărunchi.

Vocea îi suna altfel decât până atunci. Era cumva mai asemănătoare cu cea a lui Noah pe care îl cunoscuse, băiatul care trecuse drept unul dintre ei. Blue ştia că nu era singura care observase, fiindcă Adam şi Ronan schimbau priviri precipitate.

Fata privi pieptul băiatului cum se ridică şi coboară, respiraţiile devenindu-i mai egale. Până atunci nu observase dacă Noah respira.

Băiatul închise ochii. Ţinea încă osul sculptat în cealaltă mână, pe care şi-o pusese însă pe pantofii Top-Siders.

— Îmi aduc aminte notele, datele la care le-am luat… acum şapte ani.

Şapte ani. Poliţia avusese dreptate. Ofiţerii pomeniseră de un băiat care dispăruse pe vremea

aceea.

— A fost anul în care pe Gansey l-au înţepat viespile, zise Adam încetişor, după care adăugă: *Ai să trăieşti datorită lui Glendower*. *Cineva de pe meridianul energetic va muri*, *deşi n-ar trebui*, *iar tu vei trăi*, *deşi n-ar trebui*.

— Coincidenţă, zise Ronan, fiindcă era evident că nu e cazul.

Ochii lui Noah erau încă închişi.

— Era ceva în legătură cu meridianul energetic. Nu-mi aduc aminte ce mi-a spus că ar fi trebuit să facă.

— Să-l trezească, sugeră Adam.

Noah îl aprobă din cap, cu ochii încă strânşi. Blue îşi simţea braţul îngheţat şi amorţit.

— Da, aşa. Nu mi-a păsat. Asta era chestia lui, iar eu îl însoţeam mereu fiindcă nu aveam altceva de făcut. Nu ştiam că vrea să…

— Ăsta e ritualul despre care vorbea Gansey, îi zise Adam lui Ronan. Cineva *chiar* l-a încercat. Un sacrificiu în timp ce atingi în mod simbolic meridianul energetic. Tu ai fost cel sacrificat, nu-i aşa, Noah? Cineva te-a omorât ca să împlinească ritualul.

— Faţa mea, zise Noah încet, aplecând obrazul distrus pe umăr. Nu-mi amintesc momentul în care am încetat să mai fiu în viaţă.

Blue se înfioră. Lumina după-amiezii târzii care îi scălda pe băieţi şi întreaga încăpere era primăvăratică, dar ea simţea iarna în oase.

— Dar n-a funcţionat, zise Ronan.

— Aproape că a trezit pădurea Cabeswater,

şopti Noah. Eram destul de aproape ca să o facem. N-a fost în zadar, dar eu mă bucur că el n-a descoperit asta. Nu ştie. Nu ştie unde este.

Blue începu să tremure fără să-şi dea seama, din cauza mâinii reci a lui Noah, dar şi a ororilor din povestirea lui. Se întrebă dacă mama şi mătuşile ei se simţeau la fel când făceau o şedinţă de spiritism sau una de ghicit.

Oare şi ele se ţin de mâini cu oamenii morţi?

Până atunci se gândise că mort era ceva permanent sau măcar un lucru care să nu fi fost atât de evident în viaţă. Noah părea să nu fie niciuna, nici alta.

— Bine, e vremea să n-o mai frecăm degeaba, interveni Ronan. Cine-a făcut-o, Noah?

Blue simţi mâna lui Noah cum tremură.

— Serios, omule! Varsă tot! Nu-ţi cer notiţele, te întreb cine ţi-a zdrobit capul.

Vorbele sunaseră ca şi cum ar fi fost impregnate de o anumită furie onorabilă, dar aceasta părea să-l includă şi pe Noah, să-l facă cumva vinovat de ce i se întâmplase.

— Eram prieteni, răspunse Noah pe un ton umil.

Adam interveni şi el mai hotărât decât fusese înainte:

— Un prieten nu te-ar fi omorât.

— Nu-nţelegeţi, şopti Noah.

Blue se temu să nu dispară. Realiza pe deplin că acesta fusese un secret pe care-l purtase în el timp de şapte ani şi pe care tot nu voia să-l divulge.

— Era supărat. Pierduse absolut tot. Dacă ar fi gândit ca lumea, nu cred că ar fi… n-ar fi vrut să… noi eram prieteni ca… vouă vă e frică de Gansey?

Băieţii nu-i răspunseră; nu aveau de ce. Indiferent ce era Gansey pentru ei, prietenia lor era indestructibilă. Blue observă din nou însă că faţa lui Adam e umbrită de ruşine. Orice se întâmplase între cei doi în timpul viziunii îl neliniştea însă.

— Haide, Noah, dă-ne un nume! îl îmboldi Ronan cu bărbia ridicată, hotărât precum corbul său. Cine te-a omorât?

Noah ridică şi el capul şi apoi deschise ochii. Luă mâna de pe Blue şi o lăsă în poală. Aerul devenise rece în jurul tuturor. Corbul se adăpostise adânc la pieptul lui Ronan care ţinea protector o mână deasupra lui.

— Păi, ştiţi deja, zise Noah.

33

Când Gansey părăsi casa părinţilor, era deja întuneric. Se simţea copleşit de energia aceea neliniştită şi nesatisfăcătoare pe care o simţea în momentul în care venea acasă. Avea cumva de-a face cu conştiinţa faptului că locuinţa părinţilor săi nu mai era cu adevărat „acasă” – dacă fusese vreodată –, dar şi cu faptul că ai lui nu se schimbaseră; el însă era altul.

Gansey coborî geamul şi făcu un semn cu mâna în timp ce pornea. Radioul încetase din nou să mai funcţioneze, aşa încât singura muzică era doar cea a motorului; părea să fie mai zgomotos

după lăsarea întunericului.

Îl obseda conversaţia cu Pinter. Mită. Aici se ajunsese. Se gândi că senzaţia pe care o avea era de fapt una de ruşine. Indiferent cât de mult se străduia, devenea din ce în ce mai… Gansey.

Dar cum altfel să fi procedat ca să-l menţină pe Ronan la Aglionby şi la Monmouth? Trecu în revistă chestiunile pe care avea să i le spună lui Ronan, dar toate sunau ca nişte lucruri pe care prietenul său nu le va asculta. Îi era chiar aşa de greu să meargă la ore? Cât de dificil putea să fie să mai petreci încă un an la şcoală?

Mai avea o jumătate de oră până să ajungă în Henrietta. Într-un orăşel care era format doar dintr-o staţie de benzină mult prea luminată, Gansey se opri la un semafor care deveni roşu ca să lase să treacă nişte maşini invizibile prin faţa lui.

Tot ceea ce trebuia să facă Ronan era să meargă la ore, să citească, să ia notele. Iar pe urmă era liber, îşi putea obţine banii de la Declan pentru ca apoi să facă naibii tot ce doreşte.

Gansey îşi verifică telefonul. Nu avea semnal. Ar fi vrut să vorbească cu Adam.

Aerul care pătrundea pe fereastră aducea cu el miros de frunze şi de apă, de lucruri care cresc, de lucruri misterioase. Gansey îşi dorea să petreacă mai mult timp în Cabeswater, dar şcoala urma să-i ocupe cea mai mare parte a săptămânii viitoare – niciunul dintre ei nu avea cum să chiulească după discuţia cu Pinter –, iar după ore trebuia să-l oblige pe Ronan să-şi facă temele. Lumea se deschide din nou în faţa lui, Noah avea nevoie de el, Glendower

părea din nou posibil, iar în loc să se ocupe de toate astea la momentul potrivit, Gansey trebuia să se transforme în dădacă. *La dracu'*, *Ronan*!

Semaforul deveni verde. Gansey apăsă acceleraţia atât de tare încât cauciucurile scârţâiră şi scoaseră fum. Porcul ţâşni ca din puşcă. La dracu', Ronan! Gansey schimbă vitezele mergând din ce în ce mai repede. Repede, repede. Motorul acoperi bătăile inimii sale. *La dracu'*! *Ronan*! Acul vitezometrului urca spre zona roşie, de atenţie.

Gansey atinse viteza maximă legală. Maşina putea însă mult mai mult. Motorul se comporta bine în aerul acela răcoros, era rapid şi simplu, iar el dorea foarte mult să vadă ce se întâmplă şi în restul vitezelor.

Încercă să se controleze şi oftă.

Dacă ar fi fost Ronan, ar fi continuat. Chestia cu prietenul său era că nu avea limite, nici temeri, nici hotare. Dacă Gansey ar fi fost Ronan, ar fi strivit pedala acceleraţiei de podea până când drumul, poliţia sau un copac l-ar fi oprit. Ar fi chiulit de la ore mâine ca să meargă în pădure. Ronan i-ar fi spus lui Ronan că e problema lui dacă va fi exmatriculat, asta dacă i-ar fi păsat vreun pic de lucrul ăsta.

Gansey nu ştia însă cum să fie persoana aceea.

Sub el, Camaroul tremură brusc. Gansey luă piciorul de pe acceleraţie şi privi la indicatoarele abia luminate, dar nu văzu nimic deosebit. Un moment mai târziu, maşina tremură din nou şi Gansey realiză că nu mai avea ce face.

Reuşi cu greu să găsească un loc cât de cât neted ca să tragă pe dreapta când motorul îşi dădu duhul, exact cum făcuse în ziua de Sfântul Marcu. După ce ieşi cu totul de pe drum, încercă din nou cheia în contact, dar nu se auzi nimic.

Gansey îşi îngădui plăcerea vinovată a unei înjurături, cea mai urâtă pe care o cunoştea, apoi coborî din maşină ca să se uite sub capotă. Adam îl învăţase câte ceva: schimbatul bujiilor şi al uleiului. Dacă ar fi văzut o curea care atârnă sau vreun furtun spart din care curgea un lichid spre măruntaiele maşinii, poate că ar fi fost capabil să-l repare. Aşa însă, motorul era o enigmă.

Îşi scoase din nou telefonul din buzunarul de la spate şi descoperi că are foarte puţin semnal. Îndeajuns cât să-l enerveze, dar nu cât că-i permită să sune pe cineva.

Gansey înconjură de câteva ori maşina cu telefonul deasupra capului, de parcă ar fi fost Statuia Libertăţii. Nimic.

Îşi aminti nu cu foarte multă plăcere că tatăl său îi sugerase să ia SUV-ul.

Nu era foarte sigur ce distanţă parcursese de la staţia de benzină, dar avea senzaţia că trebuie să fi ajuns deja mai aproape de Henrietta. Dacă pornea spre oraş, ar fi putut de asemenea să prindă semnal la telefon înainte de a găsi o benzinărie. Sau poate că ar fi trebuit să rămână pe loc. Uneori, când Porcul se oprea în felul acela, pornea după o vreme, când motorul i se mai răcea.

Era prea neliniştit însă ca să stea. Imediat ce a încuiat portiera văzu nişte lumini venind în spatele

maşinii sale şi orbindu-l. Ferindu-şi ochii, Gansey auzi o portieră şi apoi paşi pe pietrişul de lângă autostradă.

La prima vedere, nu reuşi să-şi dea seama cine stă în faţa lui. Se uita la un homuncul şi nu la un om. Pe urmă, Gansey îl recunoscu.

— Domnul Whelk?

Barrington Whelk purta o jachetă închisă şi pantofi de sport. Chipul său cu trăsături exagerate părea cumva straniu şi tensionat. Era ca şi cum ar fi vrut să pună o întrebare, dar nu-şi găsea cuvintele.

Nu-l întrebă „probleme cu maşina?” sau „domnule Gansey?” sau alte asemenea lucruri la care s-ar fi aşteptat băiatul. În loc de asta, îşi trecu limba peste buze şi zise:

— Vreau jurnalul. Şi ai face bine să-mi dai şi celularul.

Lui Gansey i se păru că nu a auzit bine.

— Pardon? zise el.

Whelk scoase din buzunarul jachetei întunecate un pistol mic, care arăta incredibil de real.

— Jurnalul ăla pe care-l aduci la şcoală. Şi celularul. Mai repede!

Lui Gansey îi era destul de greu să accepte realitatea pistolului. Era foarte dificil să treacă de la Barrington Whelk, profesorul ciudat pe seama căruia făcea glume împreună cu Ronan şi cu Adam, la Barrington Whelk cel care te ameninţă cu un pistol.

— Păi, ezită Gansey. Bine.

Oricum nu era altceva de zis. Ţinea mai mult la propria viaţă decât la aproape toate lucrurile pe care le avea, cu excepţia poate a maşinii în sine, dar Whelk nu i-o ceruse. Gansey îi dădu telefonul lui Whelk.

— Jurnalul meu e în maşină, explică el.

— Adu-l! îl îndemnă profesorul aţintindu-i pistolul spre faţă.

Gansey descuie maşina.

Ultima dată când îl văzuse pe Whelk, acesta îi dăduse un extemporal despre cea de-a patra declinare a substantivelor latineşti.

— Să nu încerci să demarezi, îl preveni Whelk.

Gansey gândi că nici dacă maşina lui ar fi funcţionat impecabil fuga n-ar fi fost o opţiune.

— Şi mai vreau să ştiu pe unde ai umblat săptămâna asta, urmă Whelk.

— Pardon? întrebă Gansey politicos.

Răvăşea lucrurile de pe bancheta din spate în căutarea jurnalului, iar foşnetul hârtiilor acoperise vocea lui Whelk.

— Nu mă provoca! se răsti Whelk. A sunat poliţia la şcoală. Nu-mi vine să cred! După şapte ani! Acum o să pună un milion de întrebări. Şi le va lua doar două secunde să răspundă la o mulţime dintre ele cu numele meu. Toate sunt din vina ta! Şapte ani în care am crezut că sunt... Acum m-am nenorocit. Tu m-ai nenorocit!

În timp ce Gansey ieşea din Camaro cu jurnalul în mână, realiză brusc ce spunea Whelk: Noah. Omul din faţa lui îl ucisese pe Noah.

Gansey începea să simtă ceva, undeva în

adâncul fiinţei lui. Încă nu era frică, era mai degrabă vibraţia unei frânghii de pe un pod, întinsă la maximum, care abia mai suportă greutatea. Era impresia că nimic altceva din viaţa lui nu fusese adevărat cu excepţia acestui moment.

— Domnule Whelk…

— *Spune-mi unde-ai fost*.

— Sus, în munţi, lângă Nethers, zise Gansey cu voce pierită.

Era adevărul, dar oricum n-ar fi contat dacă minţea; notase coordonatele GPS în jurnalul pe care era pe cale să-l predea celuilalt.

— Şi ce-ai găsit. Pe Glendower?

Gansey tresări surprins. Cumva fusese convins că episodul acela era despre altceva, mai logic, iar numele lui Glendower îl şocase.

— Nu, răspunse Gansey. Am găsit un fel de sculptură în pământ.

Whelk întinse mâna ca să ia jurnalul. Gansey avea un nod în gât.

— Whelk, domnule, sunteţi sigur că asta este singura cale? întrebă el.

Se auzi un *clic* inconfundabil. Era sunetul pe care-l auzise în timpul sutelor de ore de filme de acţiune şi de jocuri video. Deşi Gansey nu-l mai auzise niciodată pe viu, ştia exact cum face un pistol când i se ridică siguranţa.

Whelk puse ţeava pe fruntea lui Gansey.

— Nu, zise el. Asta ar fi cealaltă cale.

Gansey se lăsă cuprins de sentimentul acela de detaşare pe care îl avusese şi la Monmouth Manufacturing când privise viespea. Sesiză brusc

realitatea: avea un pistol apăsat pe frunte, deasupra sprâncenelor, atât de rece încât părea ascuţit; la fel de limpede îi era şi posibilitatea: degetul lui Whelk retrăgându-se, un glonţ cuibărindu-se în craniu, moarte în loc de întoarcere în Henrietta. Jurnalul părea să cântărească enorm. Nu avea nevoie de el. Îl ştia în cel mai mic amănunt.

Dar era o părticică din el însuşi. Ar fi trebuit să renunţe la tot ceea ce muncise până atunci.

O *să fac altul*.

— Dacă mi-ai fi cerut pur şi simplu, ţi-aş fi zis tot ce-i aici. Ba chiar bucuros. N-a fost niciodată un secret.

Pistolul tremură pe fruntea lui Gansey, iar Whelk îi spuse:

— Nu-mi vine-a crede că mai comentezi, deşi am un pistol îndreptat spre tine. Nu-mi vine-a crede că zici chestia asta.

— Tocmai de aceea, răspunse Gansey, trebuie să accepţi că-i adevărul, după care îl lăsă pe Whelk să-i ia jurnalul din mână.

— Mă dezgusti, zise profesorul, strângând jurnalul la piept. Crezi că eşti invincibil. Ştii ceva? La fel credeam şi eu.

Odată cu vorbele acelea, Gansey realiză că Whelk are de gând să-l omoare. Nu era posibil ca un om care avea atâta ură şi amărăciune în voce în timp ce ţine în mână un pistol să nu apese pe trăgaci.

Faţa lui Whelk se încordă.

Preţ de o clipă, timpul păru că dispare: era

doar intervalul între inspiraţie şi expiraţie.

Cu şapte luni mai înainte, Ronan îl învăţase pe Gansey cum se dă un croşeu.

Loveşte cu tot corpul, nu doar cu pumnul.
Uită-te la locul în care dai.
Cotul la nouăzeci de grade.
Nu te gândi la cât o să te doară.
Gansey, ţi-am zis: nu te gândi la cât o să te doară.

Pumnul ţâşni.

Gansey uită aproape tot ce-l învăţase Ronan cu excepţia faptului că trebuie să se uite, dar amănuntul acela şi norocul făcură ca pistolul să se rostogolească în pietrişul de lângă drum.

Whelk deschise gura într-un strigăt mut.

Se aruncară amândoi după armă. Gansey căzu într-un genunchi şi lovi încet în direcţia pistolului. Îşi auzi piciorul când ia contact cu ceva. Întâi cu braţul lui Whelk şi apoi cu un lucru ceva mai solid. Arma alunecă spre roţile din spate ale maşinii, iar Gansey se târî în patru labe spre cealaltă parte a automobilului său. Luminile maşinii lui Whelk nu ajunseseră până aici. Singurul lui gând fusese să se ascundă, să rămână tăcut în întuneric.

Din partea cealaltă a Camaroului nu se auzea nimic. Străduindu-se să-şi controleze respiraţia şuierătoare, Gansey îşi puse obrazul pe caroseria caldă a Porcului. Degetul mare, care se aflase în interiorul pumnului cu care lovise pistolul, îi pulsa dureros.

Nu respira!

De lângă drum, Whelk înjura neîncetat. Pietrişul scrâşnea, în timp ce el se aplecase sub maşină. Nu-şi putea găsi pistolul. Înjură din nou.

În depărtare se auzi zgomotul unui motor. Era o maşină, venind probabil spre ei. Un salvator sau, cel puţin, un martor.

O clipă, Whelk nu mai scoase niciun sunet şi apoi, brusc, începu să alerge; paşii îi sunară din ce în ce mai înfundat, semn că se îndrepta spre propria maşină.

Gansey se aplecă şi privi pe sub Porc, care scotea un ticăit ciudat fiindcă se răcea.

Văzu forma subţire a pistolului între roţile din spate luminată de farurile lui Whelk.

Nu-şi dădea seama dacă profesorul voia să fugă sau se dusese după o lanternă.

Gansey se trase şi mai mult la întuneric. Pe urmă, aşteptă acolo, cu pulsul bătându-i nebuneşte în timpane şi cu iarba zgâriindu-l pe obraz.

Maşina lui Whelk ţâşni pe autostradă, îndreptându-se spre Henrietta. Celălalt automobil trecu pe lângă el imediat după aceea, netulburat.

Gansey stătu în iarba din şanţ o bună bucată de vreme, ascultând zumzetul insectelor din copacii din jurul lui şi sunetele pe care le scotea Porcul pe măsură ce motorul se liniştea. Degetul mare începea să-l doară cu adevărat. Lovise din plin şi era mulţumit. Dar tot îl durea.

Şi jurnalul… Se simţea mizerabil, cronicile celor mai nebuneşti dorinţe îi fuseseră luate cu forţa.

După ce se asigură că maşina lui Whelk nu se

întoarce, Gansey se ridică în picioare şi merse pe cealaltă parte a maşinii sale. Se aşeză în genunchi şi se întinse sub portbagaj cât de departe reuşi, apucând marginea pistolului cu degetul mare sănătos. Cu mare grijă, puse la loc piedica. În cap îi suna vocea lui Blue atunci când găsiseră corpul lui Noah: *amprente*.

Mişcându-se ca într-un vis, Gansey deschise portiera şi aruncă pistolul pe scaunul din dreapta. Se simţea de parcă ar fi fost o altă noapte, o altă maşină şi chiar o altă persoană care părăsise casa părinţilor săi.

Închise ochii şi răsuci cheia în contact.

Porcul începu să tuşească îndelung, dar motorul porni până la urmă.

Deschise ochii. Niciunul dintre amănuntele din noaptea aceea nu mai părea la fel.

Aprinse farurile şi ieşi din nou pe drum. Apăsă uşor pedala de acceleraţie ca să testeze motorul. Mergea lin.

Călcând puternic pe acceleraţie, se îndreptă spre Henrietta. Whelk îl ucisese pe Noah şi ştia că lucrul ăsta nu mai e un secret. Indiferent unde s-ar fi îndreptat acum, era un om care nu mai avea nimic de pierdut.

34

Lui Blue nu-i plăcuse niciodată mansarda, nici măcar înainte ca Neeve să se mute în ea. Nenumăratele pante ale acoperişului erau tot atâtea şanse de a te lovi la cap de un tavan care

cobora brusc în unghi. Scândurile nefinisate şi zonele acoperite cu placaj simplu nu erau foarte prietenoase cu tălpile desculţe. Vara, mansarda era un infern. De obicei, aici nu era nimic în afară de praf şi de viespi. Maura era extrem de fermă în obiceiul ei de a nu aduna lucruri, aşa încât tot ce nu era folosit era oferit vecinilor sau dat de pomană. În mod normal, n-aveai niciun motiv să urci în mansardă. Până acum.

Fiindcă se făcuse târziu, Blue îi părăsise pe Adam, Ronan şi Noah, lăsându-i să discute dacă era posibil să-l implice pe profesorul lor de latină în crima aceea şi dacă poliţia nu stabilise deja o legătură. Adam sunase cu doar cinci minute după ce ajunsese ea acasă ca să-i spună că Noah dispăruse în momentul în care plecase ea.

Deci se verifica. Ea era cu adevărat masa de la Starbucks pe care o dorea toată lumea.

— Cred că avem vreo oră, zise Calla în timp ce Blue deschidea uşa mansardei.

— Ar trebui să se întoarcă pe la unsprezece. Lasă-mă să intru prima. În caz…

— Dar ce crezi c-ar putea ţine aici? întrebă Blue cu o sprânceană ridicată.

— Nu ştiu.

— Dihori?

— Nu fi ridicolă.

— Vrăjitori?

Calla trecu pe lângă Blue şi începu să urce scările. Singurul bec care lumina mansarda nu bătea până jos, pe scări.

— Asta e mai probabil. Vai, ce urât miroase!

— Asta e de la dihori.

Din locul în care stătea, mai sus pe scară, Calla îi aruncă lui Blue o privire pe care fata o găsi mult mai periculoasă decât orice ar fi putut găsi în mansardă. Avea dreptate, aerul care se mişca încet în jurul lor era destul de stătut; Blue nu reuşi să discearnă imediat mirosul, deşi îi aducea aminte de lucruri familiare, precum ceapa putrezită şi picioarele nespălate.

— Miroase a sulf, zise Blue. Sau a cadavru.

Gândindu-se la vocea oribilă pe care o auzise ieşind din gura lui Neeve, n-ar fi fost surprinsă în nicio situaţie.

— Miroase a ferula, o corectă Calla cu asprime.

— Şi asta ce e?

— E fie un condiment care este delicios în curry, fie ceva care e foarte folositor la vrăjitorie.

Blue încercă să respire pe gură. Era greu să-şi imagineze cum s-ar fi putut ca un condiment care mirosea atât de asemănător cu picioarele unui om mort să fie delicios în orice mâncare.

— Şi tu la ce crezi c-o foloseşte?

— Nu la curry, răspunse femeia, care trecuse între timp de capătul scărilor.

Ajunsă şi ea sus, Blue constată că Neeve transformase mansarda în ceva diferit de ceea ce-şi amintea ea. O saltea acoperită cu ţoale era aşternută direct pe podea. Peste tot prin cameră erau lumânări stinse de diferite înălţimi, boluri întunecate şi pahare cu apă aşezate în grupuri. Fâşii colorate de bandă adezivă desenau modele între unele dintre obiecte. Lângă picioarele lui Blue

se vedea restul pe jumătate ars al unei plante, aflat pe o farfurie plină cu cenuşă. Într-una dintre lucarnele înguste, două oglinzi mari, cu picior, erau aşezate una în faţa celeilalte, reflectând la infinit imaginea dintre ele. De asemenea, era frig. Mansarda n-ar fi trebuit să fie însă aşa după căldura din ziua aceea.

— Să nu atingi nimic! o preveni Calla pe Blue, ceea ce fata consideră de-a dreptul ironic, având în vedere motivul pentru care veniseră.

Îi dădu ascultare, dar înaintă mai mult în cameră, privind la statuia micuţă a unei femei cu ochi pe pântece. Întreaga încăpere îi dădea o senzaţie de nelinişte.

— Cred că face mult curry.

În spatele lor scările scârţâiră, făcându-le să tresară şi pe Blue, şi pe Calla.

— Pot să vin şi eu sus? întrebă Persephone.

Era o întrebare retorică, de vreme ce ea ajunsese deja „sus”. Îmbrăcată cu un halat de dantelă pe care i-l făcuse Blue, ajunsese deja în pragul uşii. Părul îi era legat strâns, ceea ce semnala că nu-i era frică să-şi murdărească mâinile.

— *Persephone*! tună Calla, care-şi revenise din şoc şi acum era nervoasă că fusese speriată. Ar trebui să faci şi tu un zgomot când intri în cameră.

— Am lăsat scara să scârţâie, sublinie Persephone. Maura a spus că se va întoarce la miezul nopţii, aşa că hai să terminăm până atunci.

— Ştie? se întrebară simultan una pe alta Blue şi Calla.

Persephone se ghemui ca să vadă mai bine o mască de piele neagră care avea un cioc lung şi ascuţit.

— Doar nu credeţi că am înghiţit povestea aia despre filmele cu pitici, nu-i aşa?

Calla şi Blue se priviră din nou. Fata îşi dădu seama ce însemna prezenţa Persephonei: Maura voia şi ea să ştie mai multe despre Neeve.

— Înainte de a începe, zise Blue, vrei să ne explici de ce susţine Neeve că a venit în Henrietta?

Calla se plimba prin cameră, frecându-şi mâinile de parcă îi era frig sau se gândea ce obiect să apuce mai întâi.

— Asta e simplu. Mama ta a adus-o aici ca să-l găsească pe tatăl tău.

— Păi, o corectă Persephone, asta nu e chiar adevărat. Maura mi-a spus că Neeve a abordat-o, spunându-i că l-ar putea găsi.

— Aşa, din albastrul cerului? întrebă Calla.

— Aş prefera să nu foloseşti expresia asta, o preveni Blue.

— De nicăieri? repetă Calla, după care ridică o lumânare. Asta pare ciudată.

— Eu tot nu ştiu o mulţime de detalii, zise Blue încrucişând braţele pe piept.

Calla îşi trecu lumânarea din mâna stângă în cea dreaptă.

— Pe scurt, tatăl tău a apărut acum optsprezece ani, a năucit-o de tot pe Maura, transformând-o într-o prietenă absolut inutilă timp de un an, a lăsat-o însărcinată şi apoi a dispărut după ce te-ai născut tu. Era drăguţ şi evaziv, aşa

încât eu am presupus că era unul care-şi făcuse veacurile prin parcurile de rulote şi avea şi cazier.

— Calla! o admonestă Persephone.

— Nu mă deranjează, răspunse Blue.

Cum ar fi putut fi deranjată de trecutul unui străin?

— Eu vreau să cunosc doar faptele, zise apoi.

— Chiar trebuie să fii atât de sensibilă? clătină Persephone din cap.

Blue ridică din umeri, după care o întrebă pe Calla:

— Ce-ţi spune lumânarea aceea?

Îndepărtând-o de corp pe cât de mult putea, Calla îşi miji ochii şi apoi zise:

— Doar că a fost folosită pentru o vrajă de scrutare. Mă aştept să fi fost una prin care să-şi fi dorit să găsească obiecte.

În timp ce Calla scotocea printre celelalte lucruri, Blue medită o clipă la ceea ce aflase despre tatăl ei şi descoperi că acesta îi este în continuare drag fără motiv. Fusese încântată când auzise că era drăguţ.

— Am auzit-o pe mama spunându-i lui Neeve că aveau să-l caute aşa… ca pe internet.

— Asta sună adevărat, zise Calla. Maura e doar curioasă, nu-i ca şi când ar muri de dorul lui.

— O, nu ştiu ce să zic despre asta, murmură Persephone.

La auzul acestor vorbe, Blue ciuli urechile.

— Stai! Crezi că mama e în continuare îndrăgostită de… dar n-are şi el un nume?

— Căţeluş, răspunse Calla, iar Persephone

chicoti, amuzată evident de amintirea unei Maure incredibil de îndrăgostite.

— Refuz să cred că mama a spus vreodată *căţeluş* vreunui bărbat, zise Blue.

— Ei bine, a făcut-o. Şi-i mai zicea *iubite*.

Calla ridică un bol. Pe fundul lui se formase o crustă, de parcă ar fi conţinut cândva un lichid gros. Precum budinca. Sau sângele.

— Şi *Dovlecel*[17].

— Asta chiar că *inventezi*.

Blue era ruşinată de mama ei.

Persephone se înroşise uşor încercând să-şi stăpânească râsul şi clătină din cap. Câteva şuviţe de păr evadară din strânsoare, făcând-o să pară ca şi cum ar fi scăpat recent dintr-o tornadă.

— Mi-e teamă că nu.

— Dar de ce ai numi pe cineva…

Întorcându-se spre Blue cu o figură extrem de amuzată, Calla o îndemnă:

— Foloseşte-ţi imaginaţia.

În momentul acela, Persephone explodă într-un hohot gigantic de râs.

— Ei, serios, zise Blue încrucişându-şi iarăşi braţele.

Gravitatea cu care vorbise spulberă şi ultima geană de reţinere rămasă în cele două femei. Râzând incontrolabil, începură să schimbe şi alte diminutive pe care se pare că le folosise Maura cu optsprezece ani mai devreme.

---

17 Buttemut, în original. O specie de dovleac asemănător cu o pară, a cărui formă sugerează ansamblul format de penis şi de testicule (n. tr.).

— Doamnelor, zise Blue cu fermitate. Mai avem doar patruzeci şi cinci de minute. Calla, pune mâna pe alea, urmă ea arătând spre oglinzi.

Dintre toate lucrurile ciudate din camera aceea, le găsea cele mai îngrozitoare şi asta părea un motiv foarte bun pentru a vedea ce e cu ele.

Înghiţindu-şi râsul, Calla păşi spre oglinzi. Era ceva neliniştitor în legătură cu lipsa totală de utilitate a celor două suprafeţe orientate exact una spre cealaltă.

— Nu te băga între ele! o preveni Persephone.

— Nu-s idioată, îi răspunse Calla.

— Şi de ce să nu stai între ele? întrebă Blue.

— Cine ştie ce face acolo? Nu vreau ca sufletul meu să ajungă în vreo sticluţă undeva într-o altă dimensiune sau ceva asemănător.

Calla apucă marginea oglinzii celei mai apropiate, având grijă să nu se expună celeilalte. Încruntându-se, întinse mâna spre Blue, care înaintă spre ea permiţându-i să-i pună cealaltă mână pe umăr.

Câteva momente nu se auziră decât insectele de afară.

— Micuţa noastră Neeve e ambiţioasă, mârâi Calla, uşurându-şi strânsoarea degetelor atât pe rama oglinzii, cât şi pe Blue. Aparent, nivelul ei de notorietate nu e de ajuns. Programele de televiziune sunt pentru anonimi.

— Calla, în loc să fii sarcastică, mai bine ne-ai spune ce vezi, îi zise Persephone.

— O văd purtând masca aia neagră de acolo şi stând între oglinzile astea. Cred că o văd în locul

de unde a venit pentru că are patru oglinzi. Mai sunt câte două, mai mari, în spatele acestora. O pot vedea în toate cele patru şi poartă masca în toate imaginile, deşi arată diferit în fiecare. Într-una e mai slabă. În alta e îmbrăcată în negru. În cealaltă pielea ei pare să aibă ceva. Nu sunt sigură ce văd… S-ar putea să fie posibilităţi.

Calla se opri, iar Blue se înfioră la gândul că ar putea exista patru Neeve diferite.

— Adu-mi masca! Nu, nu tu, Blue, rămâi aici! Persephone…

Femeia apucă precaută masca. Urmă o altă pauză în care Calla să poată simţi obiectul acela.

— A fost dezamăgită când a cumpărat chestia asta, zise Calla. A avut, cred, parte de o cronică negativă la una din cărţile ei? Sau la una dintre emisiuni? Nu. A văzut cifrele uneia sau alteia şi acestea erau dezamăgitoare. Acum văd limpede cifrele şi ceea ce şi-a imaginat când a cumpărat asta. Se compara cu Leila Polotsky.

— Şi cine e asta? întrebă Blue.

— O vrăjitoare mai cunoscută decât Neeve, o lămuri Calla.

— Nu credeam că aşa ceva e posibil, răspunse Blue.

O emisiune de televiziune şi patru cărţi îi păreau lui Blue apogeul faimei la care ar fi putut spera cineva într-o lume în care nimeni nu crede în magie.

— O, dar e foarte posibil, zise Calla. Întreab-o pe Persephone.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, răspunse

cealaltă femeie.

Blue nu era sigură dacă se referise la faimă sau la modul în care ar fi putut ea răspunde.

— Oricum, continuă Calla. Neeve a noastră îşi doreşte să călătorească prin lume şi să fie respectată. Iar masca asta o ajută să-şi vizualizeze dorinţele.

— Şi ce au toate astea de-a face cu prezenţa ei aici? întrebă Blue.

— Nu ştiu încă. Am nevoie de un obiect mai nimerit.

Calla îşi luă mâna de pe oglindă şi puse înapoi masca în cârligul ei de pe perete.

Continuară să scotocească prin cameră. Blue descoperi un mănunchi de trei beţe legate cu o fundă roşie şi o replică pe roşu a măştii negre. Lângă fereastră descoperi şi sursa mirosului aceluia îngrozitor: un săculeţ mic de pânză în care era cusut ceva.

I-l dădu Callei, care îl ţinu în mână doar o secundă înainte să zică plictisită:

— Asta e ferula. E doar un talisman de protecţie. S-a speriat de un vis şi de aceea l-a făcut.

Persephone se aşezase pe vine lângă unul dintre boluri şi îşi plimba mâinile deasupra lui. Felul în care întinse palmele, cu degetele aproape nemişcate, îi reaminti lui Blue de felul în care se comportase Gansey lângă balta din Cabeswater.

— E foarte multă incertitudine în toate astea, nu-i aşa? zise Persephone. Eu asta simt. Poate că e mai simplu decât ne imaginăm: a venit într-adevăr

să o ajute pe Maura, dar s-a lăsat un pic dusă la vale de Henrietta.

— Din cauza drumului morţilor? întrebă Blue. Eu am prins-o făcând vrăji de scrutare în mijlocul nopţii, iar ea mi-a spus că Drumul Morţilor înlesneşte calităţile de vrăjitor aici.

Calla rânji, înainte să înceapă să cotrobăie printre lucrurile de lângă pat.

— Mai uşor şi mai greu totodată, zise Persephone. Are o mulţime de energie, deci e ca şi cum ai fi tu mereu prin preajmă. Ca în cazul băieţilor tăi: multă gălăgie.

Băieţii mei! gândi Blue, întâi enervată, apoi flatată şi apoi din nou iritată.

— Calla, ce-ai descoperit? întrebă Persephone.

Femeia rămase cu spatele, dar începu să le zică:

— Cu unsprezece luni în urmă, un bărbat a sunat-o pe Neeve ca s-o întrebe dacă ar putea să vină în Henrietta, Virginia, într-o călătorie pe care avea s-o plătească el în întregime. În timpul cât ar fi stat aici, ea ar fi trebuit să folosească orice ar fi avut la dispoziţie ca să marcheze un meridian energetic şi „un loc puternic” despre care ştia că e în apropiere, dar nu-l putea găsi. I-a răspuns că nu e interesată, dar mai târziu a hotărât să investigheze pentru sine această posibilitate. Şi-a dat seama că Maura o va lăsa să rămână în oraş dacă se va oferi să-l găsească pe vechiul ei prieten.

Persephone şi Blue aveau aceeaşi uimire întipărită pe chipuri.

— Asta e uluitor! exclamă Blue.

Calla se întoarse. Ţinea în mână un carneţel, pe care îl flutură în direcţia celorlalte două.

— Am găsit agenda lui Neeve.

— Ah, tehnologia! oftă Persephone. Mi se pare că am auzit o maşină. Mă întorc imediat.

În timp ce Persephone cobora scările în aceeaşi linişte în care le urcase, Blue merse lângă Calla şi-şi aşeză bărbia pe umărul ei, ca să poată vedea şi ea.

— Unde a notat toate astea?

Calla frunzări paginile acoperite de scrisul lui Neeve şi-i arătă o sumedenie de notiţe obişnuite despre ore de întâlnire, termene de predare a manuscriselor şi întâlniri la prânz. Pe urmă, ajunse la pagina în care Neeve îşi notase amănuntele în legătură cu telefonul pentru Henrietta. Era exact aşa cum spusese Calla, cu o excepţie importantă. Neeve scrisese şi numele celui care o sunase, precum şi numărul lui de telefon.

Fiecare muşchi din corpul lui Blue se încordă dureros.

Numele bărbatului care o sunase pe Neeve cu atâta vreme în urmă era unul ciudat, pe care Blue ajunsese să-l cunoască destul de bine: Barrington Whelk. În spatele lor, scara scârţâi din nou. Persephone rosti ceva care semăna cu un *hmm*.

— Tot a fost un pic sinistru, zise Calla întorcându-se.

Persephone îşi ţinea mâinile împreunate în faţă.

— Am două veşti proaste, se întoarse ea spre

Blue. Prima e că au venit Băieţii tăi Corbi şi unul dintre ei pare să-şi fi rupt degetul cel mare dând cu pumnul într-un pistol.

În spatele lui Persephone se auzi o altă scârţâitură în timp ce o a doua persoană urca scările. Blue şi Calla tresăriră puţin văzând-o pe Neeve cum apare lângă Persephone, cu eterna ei privire scrutătoare.

— A doua e că Neeve şi Maura s-au întors mai devreme.

35

Bucătăria era aproape plină. Trebuie spus că nu fusese niciodată o încăpere foarte mare, iar în momentul în care în ea intraseră trei băieţi, patru femei şi o Blue, părea pur şi simplu că podeaua este neîncăpătoare. Adam era politicos şi o ajuta pe Persephone să prepare ceai pentru toţi, deşi trebuia să întrebe mereu, *Unde sunt cănile*? *Şi acum unde sunt linguriţele*? *Dar zahărul*? Ronan părea foarte agitat în raport cu calmul lui Adam, ocupa locul a trei persoane fiindcă se plimba neobosit. Oria venise şi ea ca să bârfească, dar se uita atât de admirativ la Ronan, încât Calla a strigat la ea cerându-i să plece şi să ofere tuturor ceva mai mult spaţiu.

Neeve şi Gansey stăteau la masă. Adam şi Ronan arătau exact la fel cum îi lăsase Blue; ochii lui Gansey erau în schimb diferiţi. Petrecu un minut prea mult încercând să-şi dea seama ce s-a schimbat – era o combinaţie, se hotărî ea – între

faptul că privirea lor era mai luminoasă, iar pielea din jurul lor părea să fie mai întinsă.

Îşi întinsese braţul în faţa lui pe masă. Degetul îi era pus în atele.

— Ar putea să-mi taie cineva brăţara asta de la spital? întrebă el pe un ton deopotrivă galant şi febril, adoptat în mod evident intenţionat. Mă simt ca un invalid. Vă rog!

Oferindu-i o foarfecă, Persephone remarcă:

— Ţii minte, Blue? Ţi-am spus că trebuie să-ţi scoţi degetul mare din pumn atunci când vrei să loveşti pe cineva.

— Da, dar nu mi-ai spus să-i spun *lui*, protestă Blue.

— În regulă, zise şi Maura din pragul uşii, frecându-şi fruntea cu degetele. Sunt câteva lucruri evidente. Cineva tocmai a încercat să te ucidă pe tine, continua ea arătând spre Gansey. Voi doi susţineţi că prietenul vostru a fost ucis de omul care a vrut să-l omoare şi pe el, li se adresă ea lui Ronan şi lui Adam. Voi trei îmi spuneţi că Neeve a vorbit la telefon cu cel care l-a omorât pe prietenul vostru şi a încercat să facă la fel şi cu Gansey, urmă ea referindu-se la Blue, Persephone şi Calla. Iar tu îmi zici că n-ai mai avut nimic de-a face cu el de la conversaţia aceea telefonică.

În ultima parte se referise la Neeve. Deşi Maura le vorbise tuturor, ei continuau să se uite la mătuşa care locuia în mansardă.

— Iar tu i-ai lăsat să cotrobăie prin lucrurile mele, răspunse Neeve.

Blue se aştepta ca mama ei să pară că are

remuşcări, în schimb Maura păru că se înfurie mai tare.

— Şi cu un motiv foarte întemeiat, evident! Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus adevărul! Dacă ai vrut să te joci pe Drumul Morţilor, de ce nu mi-ai cerut pur şi simplu? De unde ştii că te-aş fi refuzat? În loc de asta, ai pretins că… eşti hotărâtă să…

Făcu o pauză uitându-se la Blue.

— Să-l găseşti pe Dovlecel, încheie Blue.

— O, Doamne! exclamă Maura. Calla, tu i-ai spus nu-i aşa?

— Nu, zise Blue încercând să fie puternică şi să pretindă că băieţii nu se uitau cu toţii la ea. Cred că şi eu ar trebui să fiu supărată. De ce nu mi-ai spus că nu l-ai cunoscut cu adevărat pe tatăl meu şi că m-ai avut deşi nu erai măritată? De ce e ăsta aşa un mare secret?

— Eu n-am spus niciodată că nu l-am cunoscut îndeajuns, zise Maura, cu vocea spartă.

Femeia părea emoţionată, ceea ce o cam deranjă pe Blue. Fata se uită în schimb la Persephone.

— De unde ştii că nu m-aş fi bucurat să aflu pur şi simplu adevărul? Nu-mi pasă dacă taică-miu a fost un derbedeu numit Dovlecel. Asta nu schimbă cu nimic prezentul.

— Cred că nu-l chema cu adevărat Dovlecel, îi şopti Gansey lui Adam.

Glasul lui Neeve, dulce ca întotdeauna, se auzi în toată bucătăria:

— Cred că simplificaţi lucrurile. Eu *chiar* petreceam o mulţime de timp căutându-l pe tatăl

lui Blue. E adevărat că nu doream să-l găsesc doar pe el.

— Şi atunci de ce toată purtarea asta secretoasă? se răsti Calla.

Neeve privi fix la degetul rănit al lui Gansey.

— Este genul de descoperire care duce spre pericol. Vă daţi cu toţii seama de acest lucru, fiindcă în lipsa acestei discreţii pe care o doriţi şi voi i-aţi fi spus tot ce ştiţi lui Blue.

— Ea nu are puterile noastre, zise Maura sec. Majoritatea lucrurilor pe care le-am omis aveau sens doar în momentul în care eram în timpul unei şedinţe de ghicit sau scrutam pe Drumul Morţilor.

— Dar nu mi-aţi zis nici mie, interveni Gansey.

Îşi privea degetul cu sprâncenele împreunate. Deodată, Blue îşi dădu seama ce era diferit la el: purta o pereche de ochelari cu rame metalice. Aveau genul acela de rame subţiri pe care nu le remarci decât dacă ţi se atrage atenţia. Îl făceau să pară mai matur şi mai serios sau poate că asta era expresia lui generală în momentul acela. Deşi nu i-ar fi spus asta niciodată, îl prefera pe acest Gansey celui ciufulit de vânt şi care reuşea să fie frumos fără să facă vreun efort.

— În timpul şedinţei de ghicit, continuă el, când am întrebat despre meridianul energetic, mi-aţi ascuns această informaţie.

Pe chipul Maurei se putea citi acum puţină vinovăţie.

— Şi de unde să fi ştiut ce doreai să faci cu informaţia aceea? Deci, unde e omul ăsta acum? Barrington? Chiar *aşa* îl cheamă?

— Barrington Whelk, rostiră la unison Adam şi Ronan, după care schimbară o privire uimită.

— La spital, poliţia mi-a spus că îl caută. Atât cea din Henrietta, cât şi cea statală, zise Gansey. Acasă nu era, ba chiar părea că-şi făcuse bagajele.

— Cred că acum este dat în urmărire, cum s-ar spune… bombăni Ronan.

— Şi crezi că mai e interesat de tine? întrebă Maura.

— Nu ştiu dacă a avut vreodată treabă cu mine, zise Gansey clătinând din cap. Nu cred că a avut un plan, pur şi simplu voia jurnalul ca să-l găsească pe Glendower.

— Păi, nu ştie unde este regele ăsta adormit?

— Nimeni nu ştie, răspunse Gansey. Am un coleg – Ronan chicoti la auzul cuvântului *coleg*, dar celălalt continuă neimpresionat – în UK care mi-a povestit despre ritualul pentru care Whelk l-a folosit pe Noah. E posibil să-l încerce din nou într-un alt loc cum ar fi Cabeswater.

— Cred că ar trebui să trezim meridianul, zise Neeve.

Femeia atrase din nou toate privirile din încăpere. Părea imperturbabilă, un ocean de linişte, aşa cum stătea cu mâinile împreunate în faţa ei.

— Pardon? interveni Calla. Sunt destul de sigură că am auzit că e nevoie de un sacrificiu, de un mort.

Neeve îşi ridică uşor bărbia.

— Nu neapărat. Un sacrificiu nu implică întotdeauna moartea.

— Chiar dacă am presupune că asta e adevărat, zise Gansey care părea însă că are mari dubii, Cabeswater e un loc straniu. Ce se va întâmpla pe restul meridianului energetic dacă îl trezim?

— Nu sunt sigură. Dar pot să-ţi spun chiar acum că va fi trezit, urmă Neeve. N-am nici măcar nevoie de bolul meu ca să văd asta. Tu eşti de altă părere? încheie ea, uitându-se la Persephone.

Femeia îşi ţinea cana de ceai în dreptul feţei, ascunzându-şi gura.

— Nu, spuse ea. Asta e ceea ce văd şi eu. Cineva o să-l trezească în următoarele câteva zile.

— Şi nu cred că vreţi să fie domnul Whelk, continuă Neeve. Cine va trezi Drumul Morţilor va fi avantajat de acesta. Cel care sacrifică, dar şi cel care este sacrificat.

— Favorizat precum Noah? întrebă Blue. El nu pare să fi fost foarte norocos.

— Din ce-am auzit până acum, a trăit în formă fizică într-un apartament, împreună cu băieţii ăştia, remarcă Neeve. Asta e de preferat unei obişnuite existenţe de spirit. Aş spune că a fost destul de favorizat.

Gansey îşi trecu un deget peste buza de jos.

— Nu sunt sigur de asta, zise el. Avantajul lui Noah, favoarea pe care a primit-o, este legat şi de meridianul energetic, nu-i aşa? Când i-au mutat cadavrul, prezenţa lui s-a estompat foarte mult. Dacă unul dintre noi va face ritualul, oare nu va fi legat de meridian într-un fel similar, în ciuda faptului că sacrificiul nu implică moartea? Sunt

prea multe lucruri pe care nu le ştim. E mult mai practic *să-l împiedicăm* pe Whelk să facă ritualul din nou. Am putea să le spunem poliţiştilor unde este Cabeswater.

— NU!

Neeve şi Maura vorbiseră în acelaşi timp. Neeve câştigase însă la impresie artistică pentru că îşi însoţise izbucnirea cu o ridicare bruscă de pe scaun.

— Am crezut că aţi fost la Cabeswater, zise ea.

— Am fost.

— Şi n-aţi simţit locul ăla? Vreţi să-l distrugă? câţi oameni vreţi să se înghesuie pe acolo? Vi se pare că e o pădure care ar putea exista în prezenţa unei mulţimi de *turişti*? E... *sfântă*.

— Ceea ce aş vrea, zise Gansey, ar fi să nu trimitem poliţia la Cabeswater, dar nici să trezim meridianul. Mi-ar plăcea să aflăm mai multe despre locul acela şi apoi, cu siguranţă, să-l găsim pe Glendower.

— Aşa, şi ce facem cu Whelk, întrebă Maura.

— Nu ştiu, admise el. Pur şi simplu n-aş vrea să mă mai gândesc la el.

Câteva feţe exasperate se întoarseră spre Gansey.

— Ei bine, vorbi Maura, asta înseamnă că o să scape pur şi simplu pentru că tu nu ai chef să te ocupi de el.

— N-am spus ce voi face, răspunse Gansey privind la atelă. Am spus doar ce mi-ar plăcea.

Era un răspuns naiv şi băiatul ştia asta.

— Eu mă duc înapoi la Cabeswater, continuă

Gansey. Mi-a luat jurnalul, dar nu-l las să mi-l răpească şi pe Glendower. N-am de gând să mă opresc din căutat doar fiindcă şi el face acelaşi lucru. Şi am să-l repar pe Noah. Cumva.

Blue privi la mama ei care rămăsese tăcută cu braţele încrucişate.

— O să te ajut şi eu, zise ea.

36

— Cerbul se opreşte aici, zise Ronan trăgând frâna de mână. Iarba verde de acasă, *uscată şi răhăţoasă*.

Învăluită în întuneric, casa familiei Parrish părea o cutie cenuşie şi sinistră, cu două ferestre luminate. O siluetă ivită la geamul de la bucătărie dădu deoparte perdeaua ca să privească la BMW. Ronan şi Adam erau singuri în maşină; Gansey venise în Camaro de la spital la Fox Way 300, aşa încât trebuise să-l ducă înapoi la Monmouth. Era un aranjament destul de bun; Adam şi Ronan nu aveau nimic de împărţit momentan şi erau mult prea preocupaţi de evenimentele de peste zi ca să înceapă vreo ceartă în seara aceea.

Adam se întinse în spate ca să-şi ia geanta de poştaş, singurul cadou pe care îl acceptase vreodată de la Gansey şi doar fiindcă nu îi mai trebuia.

— Mersi că m-ai adus.

În fereastră apăru şi silueta inconfundabilă a tatălui lui Adam. Stomacul băiatului se strânse. Prinse mai bine cureaua de piele, dar nu coborî din

maşină.

— Băi, chiar nu trebuie să te duci acolo, zise Ronan.

Adam preferă să nu spună nimic. N-ar fi avut niciun rost.

— N-ai teme de făcut? întrebă el în schimb.

Ronan era însă inventatorul unor asemenea răspunsuri, aşa încât nu avea cum să fie atins de cuvintele acelea. Răspunse cu un zâmbet nemilos, vizibil chiar şi în lumina slabă a aparaturii de la bord.

— Ba da, Parrish, cred că am.

Adam tot nu se dădu jos. Nu-i plăcea postura agitată a siluetei tatălui său. Era însă şi lipsit de înţelepciune să mai zacă în maşină – mai ales în asta, una care aparţinea indiscutabil unui elev de la Aglionby – subliniindu-şi prieteniile.

— Crezi că-l vor aresta pe Whelk până la lecţia de mâine? întrebă Ronan. Fiindcă dacă-i aşa, n-am de gând să-mi scriu eseul.

— Cred că dacă apare la şcoală, răspunse Adam, tema ta va fi ultima lui preocupare.

Se lăsă liniştea, iar apoi Ronan zise:

— Cred că ar fi mai bine să merg să-mi hrănesc pasărea.

Privi în jos la schimbătorul de viteze, fără însă ca ochii să i se concentreze pe ceva anume. Zise încetişor:

— Mă tot întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Whelk îl împuşca astăzi pe Gansey.

Adam preferase să nu exploreze posibilitatea aceea. De fiecare dată când gândurile îi ajunseseră

în preajma acestei idei, în mintea lui se deschisese ceva întunecat şi cu margini tăioase. Era greu să-şi mai amintească viaţa la Aglionby înainte de Gansey. Amintirile acelea depărtate erau pline de dificultăţi, singurătate, multe nopţi pe care Adam le petrecuse pe treptele casei, vărsând lacrimi de frustrare şi întrebându-se în acelaşi timp de ce se chinuia. Fusese mai mic însă atunci, deşi abia dacă trecuse un an de atunci.

— Dar nu l-a omorât.

— Da, zise Ronan.

— Ce bine că l-ai învăţat croşeul ăla!

— Eu nu i-am spus cum să-şi rupă degetul.

— Dar ăsta e Gansey. Învaţă cât să fie competent la suprafaţă.

— Fraier! zise Ronan, redevenind el însuşi.

— Ne vedem mâine. Mulţumesc încă o dată, dădu Adam din cap, forţându-se să se pună în mişcare.

Ronan încercă să nu se uite la casă, ci în partea opusă, pe câmpul întunecat. Mâna îi odihnea pe schimbătorul de viteze; era limpede că îl tulbura ceva, dar la Ronan nu aveai cum să ştii dacă era vorba în continuare de Whelk sau de cu totul altceva.

— Nicio problemă, frate. Ne vedem mâine.

Adam coborî cu un oftat. Bătu uşor pe cupola maşinii, iar Ronan începu să dea încet înapoi. Deasupra lor stelele erau strălucitoare şi neîndurătoare.

În timp ce Adam parcurgea cei trei paşi până la casă, uşa din faţă se deschise, lăsând lumina să-i

cadă pe picioare şi pe încălţări.

Tatăl său lăsă uşa deschisă, dar rămase în prag, privind în jos la fiul lui.

— Salut, tată! zise Adam.

— Nu mă lua cu de-astea! se răsti bărbatul.

Era deja nervos. Mirosea a ţigări, deşi nu fuma.

— Vii acasă la miezul nopţii. Încerci să te ascunzi iarăşi într-o mulţime de minciuni?

— Poftim? întrebă Adam precaut.

— Maică-ta făcea curat în camera ta astăzi şi a găsit ceva. Ai idee la ce mă refer?

Genunchii lui Adam se lichefiau încet. Se străduise să ascundă de tatăl său cea mai mare parte a vieţii sale de la Aglionby şi se putea gândi la o mulţime de lucruri care aveau legătură cu el şi cu viaţa lui şi care să nu-l încânte pe Robert Parrish. Faptul că nu ştia cu exactitate ce anume găsise mama lui era chinuitor. Nu reuşi să susţină privirea tatălui său.

Robert Parrish îl apucă pe Adam de guler, forţându-l să-şi ridice bărbia.

— Uită-te la mine când îţi vorbesc! Un fluturaş de salariu! De la fabrică!

Aha!

Gândeşte repede, *Adam*. *Ce trebuie să audă acum*?

— Nu-nţeleg de ce eşti supărat, zise Adam încercând să-şi controleze cât mai mult vocea.

Acum, că aflase că motivul erau banii, habar n-avea cum să rezolve problema. Tatăl său îl apropie la doar trei centimetri de faţa lui, aşa încât acum Adam putea simţi la propriu cuvintele şi nu doar să

le audă.

— Ai minţit-o pe mama ta cu privire la cât câştigi.

— N-am minţit.

Asta fusese o greşeală, iar Adam realiză acest lucru imediat după ce rostise ultimul cuvânt.

— *Să nu mă minţi în faţă*! urlă tatăl său.

Deşi ştia ce urmează, braţul lui Adam întârzie puţin ca să-şi poată apăra eficient faţa.

Când mâna tatălui său îi lovi obrazul, mai mult auzi decât simţi: o trosnitură, ca şi cum un ciocan aflat undeva în depărtare lovea floarea unui cui. Adam încercă să-şi păstreze echilibrul, dar piciorul său nu găsi marginea scării, iar tatăl lui îl lăsă să cadă.

Când tâmpla lui Adam lovi balustrada, în minte îi izbucni un uragan de lumini. Reuşi să vadă, într-un răstimp foarte scurt, miliarde de culori cum explodează, transformate apoi într-un alb orbitor.

Durerea i se insinuă în cap.

Era întins pe pământ lângă scări, fără să aibă vreo amintire din secunda care se scursese între lovitura de balustradă şi cea de pe pământ. Praful îi acoperise faţa şi-i intrase şi în gură. Adam trebui să respire în toate felurile în care putea o fiinţă omenească, apoi încercă să deschidă ochii.

— Ei, haide, zise tatăl său plictisit. Ridică-te! Serios?

Adam se ridică încet în patru labe. Se dădu pe spate şi se ghemui cu genunchii aşezaţi încă pe pământ în timp ce urechile îi ţiuiau dureros. Aşteptă ca zgomotul care îi suna în minte să

înceteze. Nu reuşea să se concentreze la nimic altceva decât la ţiuitul acela ascuţit.

Adam zări la mijlocul drumului de pământ stopurile BMW-ului lui Ronan.

Du-te, Ronan! Pleacă!

— N-o să jucăm jocul ăsta, se răsti Robert Parrish. N-am de gând să mă opresc să lămuresc chestia asta doar fiindcă tu te-arunci la pământ. Ştiu când te prefaci, Adam. Nu-s prost. Nu-mi vine să cred că faci atâţia bani şi îi arunci pe tâmpita aia de şcoală. Ne-ai auzit de-atâtea ori vorbind despre factura la electricitate, la telefon…

Tatăl său era departe de a se fi liniştit. Adam putea vedea asta în felul în care păşea în jos pe scări, din încordarea picioarelor lui. Băiatul îşi strânse coatele pe lângă corp şi îşi plecă fruntea, dorindu-şi doar ca sunetul pe care îl auzea în urechi să înceteze. Trebuia să se pună în locul tatălui său, să-şi imagineze ce-avea el de zis şi să dezamorseze situaţia.

Nu reuşea să se concentreze. Gândurile i se spărgeau cu zgomot pe pământul din faţa lui, în ritmul pulsului său nebunesc. Urechea lui stângă îi urla în minte. Era atât de caldă, încât părea udă.

— Ai minţit, mârâi tatăl său. Ne-ai spus că şcoala te plăteşte pe tine. Nu mi-ai zis că ai câştigat – făcu o pauză lungă pentru a scoate o hârtie mototolită din buzunarul cămăşii, începând să o agite – optsprezece mii patru sute şi douăzeci şi trei de dolari pe an.

Adam încercă să răspundă, dar nu reuşi decât să icnească.

— Poftim?

Tatăl său veni mai aproape. Apucându-l din nou de guler, îl ridică pe fiul său de parcă acesta ar fi fost un căţeluş. Adam reuşi să stea în picioare foarte puţin. Pământul alunecă de sub el şi căzu. Trebuia să se zbată ca să-şi găsească vorbele; ceva se fracturase în el.

— Parţială, icni Adam. Bursă parţială.

Tatăl lui mugi ceva din nou, dar el era întors cu urechea stângă şi acolo nu percepea nimic decât un vuiet sălbatic.

— *Să nu mă ignori*! mârâi tatăl lui, după care, inexplicabil, îşi întoarse capul de la Adam şi strigă: Şi tu ce mai vrei?

— Să fac asta, rânji Ronan Lynch izbind cu pumnul în obrazul lui Robert Parrish. Din spatele lui, BMW-ul, cu portiera de la şofer deschisă, lumina norii de praf dintre ei.

Ronan, zise Adam. Sau poate doar o gândise. Fără tatăl lui care să-l ţină, se împleticea.

Apucându-l pe Ronan de cămaşă, tatăl lui Adam îl împinse pe băiat spre casă. Îi trebui însă doar un moment lui Ronan să se echilibreze. Genunchiul îi găsi stomacul lui Parrish. De două ori, tatăl lui Adam întinse mâna spre Ronan.

Degetele îi trecură însă neajutorate peste capul ras. Reuşi totuşi să-şi înfigă ţeasta în chipul băiatului.

Adam o auzi cu urechea dreaptă pe mama lui strigându-le să se oprească. Avea telefonul în mână şi-l flutura în direcţia lui Ronan, de parcă asta l-ar fi putut opri. Era o singură persoană care

ar fi putut pune capăt luptei, iar mama lui Adam nu avea numărul ei.

— Ronan! zise Adam, de data asta sigur că reuşise să se facă auzit.

Propria voce îi suna ciudat, de parcă ar fi fost căptuşită cu bumbac. Mai făcu un pas şi pământul îi fugi definitiv de sub picioare. *Ridică-te*, *Adam*! Acum era în patru labe. Cerul părea la fel ca pământul. Se simţea distrus definitiv. Nu reuşea să stea în picioare. Tot ceea ce putea face era să-i privească pe tatăl său şi pe prietenul său luptându-se la câţiva metri de el. Era o pereche de ochi fără trup.

Bătaia era murdară. La un moment dat, Ronan căzu, iar Robert Parrish lovi tare către capul băiatului. Antebraţele lui Ronan se ridicară instinctiv ca să-şi protejeze faţa. Parrish se aplecă pentru a le desface. În momentul acela, mâna lui Ronan se năpusti ca un şarpe, trăgându-l la pământ pe Parrish.

Adam nu mai reuşea să distingă decât fragmente ale luptei: tatăl lui şi Ronan rostogolindu-se, trăgându-se unul pe celălalt, lovindu-se. Străluciri roşii şi albastre care cădeau intermitent pe pereţii casei mobile, luminând câte o secundă şi câmpul din jur. Poliţia.

Mama lui continua să urle.

Totul era doar zgomot. Simţea că trebuie să fie capabil să stea în picioare, să meargă, să gândească şi apoi l-ar fi putut opri pe Ronan înainte să se întâmple ceva cu adevărat îngrozitor.

— Fiule!

Lângă el îngenunchease un poliţist. Mirosea a ienupăr, iar lui Adam i se păru că s-ar putea îneca.

— Eşti în regulă?

Ajutat de ofiţerul de poliţie, Adam reuşi să se ridice. Ceva mai încolo, un alt poliţist încerca să-l tragă pe Ronan de pe Robert Parrish.

— Sunt în regulă, zise Adam.

Poliţistul îi dădu drumul la braţ, dar îl apucă foarte repede înapoi.

— Băiete, nu eşti în regulă! Ai băut cumva?

Ronan auzise probabil întrebarea, fiindcă, din partea cealaltă a curţii, începu să strige un răspuns: conţinea o mulţime de cuvinte urâte şi se întorcea mereu la expresia *l-a bătut de s-a căcat pe el.*

Privirea lui Adam se înceţoşa şi apoi se limpezea, alternativ. Abia dacă-l putea zări pe Ronan. Îngrozit, întrebă:

— Îi puneţi cătuşele?

Asta nu se poate întâmpla. *Nu poate să meargă la închisoare din cauza mea*.

— Ai băut, insistă poliţistul.

— Nu, răspunse Adam.

Doar că nu era sigur pe picioare; pământul părea că saltă şi tresare la fiecare mişcare a capului său. Îşi dădea seama că arată de parcă ar fi fost beat. Trebuia să se adune. În după-amiaza aceea îi atinsese faţa lui Blue. Simţise atunci că orice este posibil, de parcă întreaga lume i s-ar fi aşternut la picioare. Încercă să-şi canalizeze senzaţia aceea, dar i se păru că nu are niciun sens.

— Nu pot…

— Ce nu poţi?

Nu aud cu urechea stângă, gândi Adam.

Mama lui stătea pe verandă privindu-i pe el şi pe poliţist, cu ochii îngustaţi. Adam ştia ce gândeşte, fiindcă avuseseră discuţia aceea de nenumărate ori: *Nu spune nimic, Adam. Zi-le că ai căzut. A fost cumva şi vina ta, nu-i aşa? O să rezolvăm problema în familie.*

Dacă Adam l-ar fi reclamat pe tatăl său, totul s-ar fi prăbuşit în jur. Mama lui nu l-ar fi iertat niciodată. Dacă l-ar fi reclamat, nu s-ar fi putut întoarce acasă niciodată.

În partea cealaltă a curţii, unul dintre ofiţeri puse mâna pe ceafa lui Ronan ca să-l bage în maşina de poliţie.

Chiar şi fără să audă cu urechea stângă, Adam reuşi să distingă vocea lui Ronan:

— Ţi-am zis că mă descurc, omule. Chiar crezi că e prima dată când mă urc în aşa ceva?

Adam nu se putea muta cu Gansey. Făcuse atât de multe ca să se asigure că atunci când va face pasul ăsta totul va fi realizat de el. Nu de Robert Parrish. Nu de Richard Gansey.

În termenii lui Adam Parrish sau deloc.

Adam îşi atinse urechea stângă. Pielea îi ardea şi-l durea şi, în absenţa auzului care să-i spună că degetul i se apropiase de canalul auditiv, propria atingere părea imaginară. Vaietul acela din ureche încetase şi acum... nu mai rămăsese nimic. Cu adevărat nimic.

Nu pleci din cauza mândriei? îi spusese odată Gansey.

— Ronan mă apăra pe mine.

Gura lui Adam era uscată, la fel ca praful din jurul lor. Poliţistul se concentră asupra lui, iar băiatul continuă:

— De tatăl meu. Toate astea sunt de la el. Faţa şi…

Mama lui îl privea fix.

Închise ochii. Nu putea să o privească şi să spună ce avea de zis. Chiar şi cu ochii închişi se simţea de parcă ar fi căzut, de parcă orizontul s-ar fi inversat şi el s-ar fi lovit la cap. Adam avea senzaţia teribilă că tatăl său reuşise să-i rupă ceva cu adevărat esenţial.

Şi atunci reuşi să spună în sfârşit:

— Pot… pot… pot să depun plângere? întrebă el.

37

Lui Whelk îi era dor de mâncarea bună care însoţea condiţia de a fi bogat. Când se întorcea de la Aglionby, fiindcă niciunul dintre părinţii lui nu gătea, angajau un *chef* care să vină din două în două seri şi să pregătească o cină. Carrie, aşa cum se numea bucătăreasa, era o femeie extravertită, dar intimidantă care adora pur şi simplu să taie tot felul de lucruri cu cuţitele ei. Doamne, cum îi lipsea un guacamole făcut de ea!

Stătea în parcarea unui service auto abandonat, mâncând un hamburger uscat pe care îl cumpărase de la o maghernită cu fast-food aflat la câţiva kilometri depărtare; era primul pe care îl

mânca în şapte ani. Nesigur cu privire la hotărârea cu care poliţiştii îi căutau maşina, parcase undeva unde nu bătea lumina lămpilor stradale şi se întorsese să mănânce.

În timp ce mesteca, în minte i se contura un plan, care implica un somn pe bancheta din spate a maşinii şi alcătuirea altui plan a doua zi dimineaţă. Nu-i inspira prea multă încredere şi era destul de deprimat. Acum că se gândea mai bine, îşi dădea seama că ar fi trebuit pur şi simplu să-l răpească pe Gansey, dar chestia asta ar fi avut nevoie de mult mai multă planificare decât furtul; în plus, nu plecase de acasă pregătit să bage pe cineva în portbagaj. De fapt, nu plecase de acasă pregătit pentru nimic. Pur şi simplu fructificase ocazia care i se oferise când maşina lui Gansey se oprise. Dacă ar fi meditat mai mult, probabil că l-ar fi răpit pe Gansey şi l-ar fi folosit mai târziu în ritual, după ce ar fi ajuns împreună exact pe meridianul energetic.

Doar că Gansey ăla n-ar fi fost niciodată o ţintă foarte nimerită; vânătoarea ucigaşului lui ar fi fost monumentală. De fapt, probabil puştiul Parrish ar fi fost mai potrivit. Nimeni nu avea să ducă lipsa unui plod născut într-o rulotă. Trebuia să recunoască însă că-şi făcea toate temele.

Trist, Whelk mai luă o înghiţitură din hamburgerul ca iasca. Gustul nu-i ridică foarte mult moralul.

Lângă el, telefonul public începu să sune. Până atunci, Whelk nici nu-şi dăduse seama de prezenţa lui acolo; se gândise mereu că telefoanele celulare

le desfiinţaseră practic pe cele publice cu mulţi ani înainte. Privi singura maşină parcată ca să vadă dacă exista cineva care aşteaptă un apel. Celălalt vehicul era însă gol şi cauciucul dezumflat din dreapta indica faptul că era acolo de mai multă vreme decât câteva minute.

Aşteptă neliniştit în timp ce telefonul sună de douăsprezece ori, dar nu apăru nimeni ca să răspundă. Se simţi uşurat când sunetul se opri, dar nu îndeajuns de confortabil ca să rămână în locul acela. Îşi înveli cealaltă jumătate de hamburger şi se ridică.

Telefonul începu să sune din nou. Îi auzi soneria în timp ce se îndrepta spre coşul de gunoi din cealaltă parte a uşii service-ului abandonat (INTRAŢI, ESTE DESCHIS! minţea un semn agăţat acolo) şi continuă să o facă în timp ce el se întoarse să strângă de pe masă unul dintre cartofii pe care-i uitase acolo; continuă să sune şi în tot timpul în care merse în spate, acolo unde-şi parcase maşina.

Whelk nu era cine ştie ce filantrop, dar realiză că, indiferent cine va fi fost de cealaltă parte a apelului, acesta îşi dorea neapărat să dea peste cineva. Se întoarse la telefon, care continua să sune – genul acela vechi de sonerie, acum, dacă se gândea la asta, trebuia să accepte că telefoanele nu mai sunau aşa – şi ridică receptorul din furcă.

— Alo?

— Domnul Whelk, zise Neeve graţios. Sper c-aveţi o seară bună.

Whelk trebui să se prindă de telefon ca să nu

cadă.

— De unde ai ştiut cum să mă contactezi?

— Pentru mine, numerele sunt un lucru extrem de simplu, domnule Whelk, aşa că nu eşti prea greu de găsit. În plus, mai am şi nişte păr de-al tău.

Vocea lui Neeve era moale şi venea parcă din altă lume. Whelk gândi că nicio persoană în viaţă nu ar fi trebuit să aibă un glas atât de asemănător cu cel al unei centrale telefonice computerizate.

— De ce mă suni?

— Mă bucur că mă întrebi, zise Neeve. Te sun în legătură cu ideea pe care mi-ai propus-o ultima dată când am vorbit.

— Mi-ai zis atunci că nu vrei să mă ajuţi, răspunse Whelk.

Se gândea încă la faptul că femeia aceea îi furase un fir de păr. Imaginea ei mişcându-se încet şi suplu prin apartamentul său întunecat şi abandonat nu era prea plăcută. Se întoarse cu spatele la staţia service şi privi în noapte. Era posibil să fi fost acolo pe undeva. Poate că-l urmărise şi aşa aflase unde să-l sune. Ştia însă că nu e adevărat. Singurul motiv pentru care o contactase atunci era fiindcă el ştia că femeia se prin cepe. Nu era însă foarte sigur şi la ce anume.

— Da… în privinţa ajutorului aceluia pe care mi l-ai cerut zise Neeve. M-am răzgândit.

38

— Hei, Parrish! zise Gansey.

Camaroul era parcat la umbra aleii, chiar lângă uşile de sticlă ale spitalului. În timp ce-l aştepta pe Adam să iasă, Gansey le urmărise închizându-se şi deschizându-se pentru pacienţi invizibili. Acum stătea în spatele volanului, iar Adam se aşează lângă el, pe scaunul din dreapta. Băiatul era, în chip destul de straniu, neatins; de obicei, după asemenea întâlniri cu tatăl său rămâneau vânătăi sau zgârieturi, dar de data asta, singurul lucru pe care îl putea vedea Gansey era o ureche puţin mai roşie decât în mod normal.

— Mi-au spus că nu ai asigurare, zise Gansey.

Mai aflase şi că exista posibilitatea ca Adam să nu mai audă niciodată cu urechea stângă. Acesta fusese cel mai greu lucru de acceptat, că prietenului său i se întâmplase ceva ireversibil şi invizibil. Se aştepta ca Adam să-i spună că va găsi o modalitate de a plăti. Dar prietenul său se mulţumi să-şi rotească brăţara de pacient în jurul încheieturii.

— M-am ocupat eu, adăugă Gansey cu grijă.

Acesta era punctul în care Adam se enerva mereu. Şi izbucni ea: *Nu*, *nu voi lua nenorociţii tăi de bani*, *Gansey*. *Nu mă poţi cumpăra*. Băiatul nu făcea însă altceva decât să rotească la nesfârşit brăţara aceea de hârtie.

— Ai câştigat, zise Adam într-un final, trecându-şi mâna prin părul ciufulit şi părând foarte obosit. Du-mă să-mi iau lucrurile.

Gansey dădu să pornească motorul, dar apoi îşi luă mâna de pe cheie.

— N-am câştigat nimic. Chiar crezi că aşa mi-

am dorit să se petreacă lucrurile?

— Da, repetă Adam fără să-l privească. Da, aşa cred.

Durerea şi mânia clocoteau în pieptul lui Gansey.

— Nu fi de rahat!

Adam învârtea neîncetat brăţara de hârtie, trăgând-o de capătul unde fusese lipită.

— Îţi spun că eşti îndreptăţit să-mi repeţi „ţi-am zis eu” sau „dac-ai fi plecat mai devreme, asta nu s-ar fi întâmplat”.

— Păi, ţi-am zis eu aşa ceva până acum? Nu trebuie să te comporţi de parcă ar fi sfârşitul lumii.

— Dar este sfârşitul lumii!

O ambulanţă opri între ei şi uşile spitalului; girofarurile continuară să lumineze, iar paramedicii săriră din cabină şi se grăbiră în spate, ca să rezolve cine ştie ce urgenţă nevăzută. Gansey simţea ceva incandescent în coşul pieptului.

— A te muta din casa tatălui tău nu e sfârşitul lumii.

— Ştii ce mi-am dorit, zise Adam. Şi ştii că nu e asta.

— Te comporţi de parc-ar fi vina mea.

— Spune-mi că nu-ţi place cum s-au aranjat lucrurile.

Nu voia să mintă; îşi dorise ca Adam să plece din casa aceea. Dar nicio părticică din el nu se gândise că asta ar putea însemna ca prietenul său să fie rănit. Nu existase niciodată o părticică din el care să vrea ca Adam să trebuiască să fugă în loc să-şi facă o ieşire triumfătoare. Nu existase nicio

părticică din el care să-şi fi dorit ca prietenul lui să-l privească în felul în care o făcea acum. Aşa că răspunsul său veni sincer:

— Nu-mi convine cum s-au aranjat lucrurile.

— Bine, îi răspunse Adam. Oricum ţi-ai dorit să mă mut pentru totdeauna de acolo.

Lui Gansey nu-i plăcea să ridice vocea (o auzea mereu în minte pe mama lui care spunea: *Oamenii ţipă atunci când nu ştiu îndeajuns de multe vorbe ca să şoptească*), dar i se întâmplase de multe ori, aşa încât acum luptă cu sine ca să zică pe un ton normal:

— Nu în felul ăsta. Măcar ai un loc unde să mergi. „Sfârşitul lumii”... Care e *problema* ta, Adam? Adică, vreau să zic, de ce îţi repugnă atât de mult casa mea încât tu nu te poţi imagina trăind acolo? De ce toate lucrurile pe care le fac pentru tine le percepi ca pe o pomană? Pentru tine, ele izvorăsc toate din milă. Ei bine, uite ce e: m-am săturat să merg pe vârfuri ocolindu-ţi principiile.

— Dumnezeule, sunt sătul de condescendenţa ta, Gansey! zise Adam. Nu încerca să mă faci să mă cred prost. Cine foloseşte cuvinte ca „repugnă”? Să nu încerci să-mi spui că nu vrei să mă determini să cred despre mine însumi că sunt prost.

— Ăsta e felul în care vorbesc eu. Îmi pare rău că tatăl tău nu te-a învăţat sensul verbului „a repugna”. Era probabil prea ocupat să te dea cu capul de peretele rulotei, în timp ce tu te scuzai că eşti în viaţă.

Amândoi rămaseră cu răsuflarea tăiată.

Gansey ştia că mersese prea departe. Era prea departe, prea târziu, prea mult.

Adam deschise portiera.

— Du-te dracu', Gansey! Du-te dracu'! zise el cu o voce groasă şi furioasă.

Gansey închise ochii.

Adam izbi portiera şi apoi încă o dată, ca să se închidă mai bine. Gansey rămase cu ochii închişi. Nu voia să vadă ce face prietenul său ori dacă există oameni prin jur care se uită la cearta dintre un puşti şi un băiat într-un Camaro portocaliu strălucitor, purtând un pulover Aglionby. În momentul acela îşi ura uniforma şi emblema de pe piept, maşina zgomotoasă şi cuvintele de trei sau patru silabe pe care părinţii săi le foloseau în conversaţiile obişnuite de la masa de seară, pe tatăl hidos al lui Adam şi pe mama lui mult prea îngăduitoare, dar cel mai mult îl dureau ultimele cuvinte ale lui Adam, care-i răsunau neîncetat în minte.

Nu putea să mai suporte, să ţină în el toate astea.

Până la urmă, el nu însemna nimic pentru Adam, nu însemna nimic pentru Ronan. Primul îşi scuipase vorbele către el, iar Ronan distrusese toate ocaziile pe care i le dăduse ca să repare lucrurile. Gansey era doar un tip care deţinea o mulţime de lucruri, dar care purta în piept un pustiu ce îi devora sufletul, an de an, din ce în ce mai mult.

Ei se îndepărtau mereu de el. Gansey nu părea însă capabil să-i părăsească.

Deschise ochii. Ambulanţa era încă acolo, dar Adam plecase.

Lui Gansey îi trebuiră câteva momente ca să-l localizeze. Era deja la vreo două sute de metri depărtare, mergând prin parcare spre şosea, însoţit de o umbră mică şi albastră.

Gansey se aplecă pe bord şi deschise geamul de la portiera din dreapta şi abia apoi porni Porcul. Până ce ocoli porţiunea rezervată ambulanţelor ca să ajungă în parcare, Adam ajunsese aproape pe marginea şoselei cu patru benzi care trecea pe lângă spital. Traficul era destul de intens, dar Gansey începu să meargă pe lângă Adam, făcând maşinile din spatele lui să-l depăşească, uneori în sunetul claxoanelor.

— Unde te duci? strigă el. Unde te poţi duce?

Adam ştia bineînţeles că era acolo – maşina era mai zgomotoasă decât oricare alta –, dar continuă să meargă fără să-i dea vreo atenţie.

— Adam! repetă Gansey. Spune-mi doar că nu te întorci acolo!

Nimic.

— Nu trebuie neapărat să fie Monmouth, încercă Gansey pentru a treia oară. Lasă-mă doar să te duc acolo unde vrei să ajungi.

Te rog, *urcă în maşină*.

Adam se opri. Intră cu gesturi smucite şi apoi închise portiera. Nu o trânti însă destul de bine, aşa încât trebui să mai încerce de două ori. Rămaseră tăcuţi în timp ce Gansey intră la loc în trafic. Cuvintele îi apăsau buzele, rugându-l să le rostească, dar rămase tăcut.

Într-un târziu, Adam îi spuse fără să se tute la el:

— Nu contează cum o spui. Până la urmă e ceea ce ţi-ai dorit. Toate lucrurile tale într-un singur loc, sub acoperişul tău. Tot ceea ce posezi, exact unde poţi să vezi…

În momentul acela se opri. Îşi lăsă capul să-i cadă în mâini. Degetele mari începură să frece părul de deasupra urechilor, cu încheieturile albite. Când trase aer în piept, părea că încearcă din răsputeri să nu izbucnească în plâns.

Gansey se gândea la o sută de lucruri pe care i le-ar fi putut spune lui Adam despre cum totul va fi în regulă, că era mai bine aşa, că Adam Parrish fusese propriul stăpân înainte să-l întâlnească pe el şi că faptul că va dormi sub un alt acoperiş nu va schimba acest lucru, cum uneori el şi-ar fi dorit să fie ca Adam, fiindcă era foarte adevărat şi autentic într-un fel care lui i se refuza. Vorbele lui Gansey aveau însă tendinţa să se transforme în arme tăioase şi nu avea încredere că nu-l va răni din nou, din greşeală, pe prietenul său.

Merseră tăcuţi ca Adam să-şi ia lucrurile, iar când părăsiră parcul de rulote pentru ultima dată, cu mama lui urmărindu-i din spatele ferestrei de la bucătărie, Adam nu privi nicio clipă înapoi.

39

Când Blue ajunse la Monmouth Manufacturing în după-amiaza aceea, crezu mai întâi că totul era pustiu. Fără nicio maşină în parcare, totul părea

cumva abandonat. Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să fie Gansey în momentul în care văzuse hala aceea pentru prima dată, cum hotărâse că e un loc minunat să locuieşti, dar nu reuşi pe deplin. Era la fel cum nu putea să-şi imagineze cum se poate uita cineva la Porc şi să hotărască fericit că e o maşină minunată sau că Ronan ar putea fi un bun prieten. Într-un fel însă, toate lucrurile astea funcţionaseră, iar acum iubea apartamentul, iar Ronan începea să nu-i mai fie atât de antipatic. Cât despre maşină…

Ei bine, ar putea trăi foarte bine şi fără ea.

Blue ciocăni la uşa de pe scară.

— Noah? Eşti acolo?

— Sunt aici.

Fata constată fără surprindere că vocea venea din spatele ei în loc s-o fi auzit de partea cealaltă a uşii. Când se întoarse, i se păru că îi vede întâi picioarele şi apoi, încet, şi restul corpului. Tot nu era sigură că e în întregime acolo, că fusese încă de la început – era greu să te decizi asupra existenţei lui Noah în zilele acelea.

Îi dădu voie să o mângâie pe păr cu degetele lui îngheţate.

— Nu este ciufulit ca de obicei, zise el cu tristeţe.

— N-am prea dormit. Se ciufuleşte doar după un somn adânc. Mă bucur să te văd.

Noah îşi încrucişă braţele, apoi le lăsă pe lângă corp, le băgă în buzunare, după care le scoase.

— Mă simt cu adevărat normal doar când eşti şi tu prin preajmă. Mă refer, normal aşa cum am

fost înainte de a-mi descoperi cadavrul. Asta desigur nu era însă felul în care eram când…

— Eu nu cred că ai fost cu adevărat foarte diferit atunci când ai trăit, îi spuse Blue.

Era însă adevărat că ea nu reuşea în continuare să şi-l imagineze pe acel Noah care călătorea cu Mustangul roşu.

— Cred, zise Noah cu grijă, amintindu-şi, că am fost mai rău atunci.

Discuţia se îndrepta într-o zonă în care exista pericolul ca el să dispară, aşa că Blue întrebă repede:

— Unde sunt ceilalţi?

— Gansey l-a dus pe Adam să-şi ia lucrurile, ca să se poată muta aici. Ronan e la bibliotecă.

— Să se mute? Am crezut că… Stai aşa! Unde s-a dus Ronan?!

Cu foarte multe pauze, oftaturi şi momente de privit în gol, Noah reuşi să-i povestească evenimentele nopţii trecute încheind:

— Dacă l-ar fi arestat pe Ronan fiindcă l-a pocnit pe tatăl lui Adam, ar fi fost dat afară din Aglionby indiferent de circumstanţe. N-ar fi avut cum să ignore acuzaţia de agresiune. Adam l-a reclamat însă pe tatăl său, ca să-l scape pe Ronan. Desigur că acum Adam trebuie să se mute, fiindcă taică-su îl urăşte.

— Dar e îngrozitor, zise Blue. Noah, e *îngrozitor*! N-am ştiut despre tatăl lui Adam…

— El a vrut să păstreze discreţia.

Un loc de unde ar trebui să plec. Fata îşi amintea cum se referise Adam la casa lui. Iar

acum, bineînţeles, avea altă perspectivă şi asupra vânătăilor lui îngrozitoare, dar şi a multor replici între băieţi care i se păruseră de neînţeles în momentul acela, toate referitoare la viaţa lui de acasă. Primul lucru care îi veni în minte fu grozav de neplăcut: nu-i fusese lui Adam o prietenă îndeajuns de bună ca el să-i poată povesti lucrurile acelea. Apoi avu imediat înţelegerea faptului îngrozitor că Adam nu mai avea acum familie. Ea ce-ar fi fost fără familia ei?

— Bine, lasă, dar de ce e Ronan la bibliotecă? întrebă ea.

— Toceşte, zise Noah. Pentru un examen de luni.

Era cel mai drăguţ lucru pe care auzise Blue că-l făcuse Ronan vreodată.

Telefonul începu să sune, iar fata îl auzi perfect, deşi el se afla la etajul de deasupra.

— Ar trebui să răspunzi! zise Noah surescitat. Grăbeşte-te!

Blue trăise prea multă vreme în compania femeilor din casa de pe Fox Way 300 ca să pună la îndoială intuiţia lui Noah. Alergând repede ca să ţină pasul cu el, îl urmă pe scară în sus până în pragul uşii. Era încuiat. Băiatul făcu câteva gesturi de neînţeles pentru ea, mai agitat decât îl văzuse vreodată.

— Aş putea s-o fac dacă… izbucni el.

Dac-ar avea mai multă energie, gândi Blue. Îi atinse imediat umărul. Împrospătat de forţa ei, Noah se aplecă pe clanţă şi deschise uşa imediat, trântind-o de perete. Fata se aruncă spre telefon.

— Alo? gâfâi ea în receptor.

Telefonul de pe birou era unul clasic, negru şi cu cadran, exemplificând perfect dragostea lui Gansey pentru lucrurile bizare şi aproape nefuncţionale. Aşa după cum îl cunoştea, era posibil să fi plătit linia de telefon fix doar ca să aibă prilejul de a-şi pune pe birou aparatul acela.

— O, bună ziua, dragă! se auzi o voce necunoscută de la capătul celălalt al liniei.

Blue sesiză imediat un accent specific.

— Richard Gansey e acasă?

— Nu, răspunse Blue. Dar îi pot transmite un mesaj.

În momentul acela, fata simţi că acesta fusese rolul ei până atunci în viaţă: să retransmită mesaje.

Noah o împunse cu un deget îngheţat.

— Spune-i cine eşti.

— Lucrez cu Gansey, adăugă Blue. La cercetarea meridianului energetic.

— Aha! zise vocea. Bine. Ce minunat e că ne-am întâlnit! Cum ziceai că te cheamă? Eu sunt Roger Malory.

Îşi rostea „r”-urile într-un chip extrem de complicat, care-i făcea cuvintele greu de înţeles.

— Blue. Numele meu e Blue Sargent.

— Blair?

— Blue.

— Blaize?

— Jane, oftă Blue.

— Ah, Jane, mi se păruse că dintr-un motiv pe care nu mi-l pot imagina îmi spuneai că te cheamă Blue. Mă bucur de cunoştinţă, Jane. Din păcate, am

veşti proaste pentru Gansey. Vrei să-i transmiţi că am încercat ritualul acela cu un coleg – tipul din Surrey pe care l-am pomenit mai demult, un om foarte întreprinzător, dar cu o respiraţie foarte urât mirositoare – şi n-a mers prea bine. Partenerul meu o să fie în regulă, doar că doctorii spun că va mai dura câteva săptămâni până să i se vindece pielea. Grefele funcţionează splendid…

— Aşteptaţi, zise Blue.

Înşfăcă o bucată de hârtie de pe biroul lui Gansey; părea un fel de temă la algebră. El mâzgălise deja o pisică atacând un bărbat, aşa încât se gândi că poate să o folosească şi ea.

— Încerc să-mi notez totul. Ăsta e ritualul menit să trezească meridianul energetic, nu-i aşa? Ce anume a mers prost?

— E foarte greu de zis, Jane. Ajunge însă să-i zici că liniile astea sunt mult mai puternice decât am anticipat noi. Poate că sunt magie, poate că sunt ştiinţă, dar cu siguranţă sunt energie. *Colegul meu a ieşit destul de uşor din pielea lui*. Am fost sigur că l-am pierdut; nu mi-am imaginat că un om poate să sângereze atât de mult fără să moară. Ei, când îi povesteşti lui Gansey, poţi să treci peste partea asta. Băiatul e foarte sensibil când vine vorba de moarte şi n-am chef să-l supăr.

Blue nu observase ca Gansey să aibă „o problemă” cu moartea, dar se declară de acord să nu-i spună.

— Dar tot nu mi-aţi spus ce anume aţi încercat, sublinie Blue.

— A, serios?

— Nu. Iar asta înseamnă că noi am putea s-o facem la rândul nostru din greşeală. Asta dacă nu ne ziceţi.

Malory chicoti. Sunetul semănase cu cel scos atunci când sorbi frişca de pe o ciocolată caldă.

— Da, ai dreptate. A fost o chestie logică, bazată de fapt pe una dintre ideile lui Gansey. Am făcut un nou cerc de pietre folosindu-le pe cele care înregistrau semnături energetice semnificative. Ăştia-s termeni de divinaţie, mă înţelegi, Jane, nu ştiu cât de bine eşti familiarizată cu lucrurile astea, dar e drăguţ să constaţi că o fată se implică în toate astea; meridianele energetice sunt lucruri de care se ocupă mai ales bărbaţii şi e plăcut să auzi că o domnişoară ca tine…

— Da, îl întrerupse Blue. E minunat! Mă distrez de minune. Deci, aţi aranjat un cerc de pietre…

— A, da. Am pus şapte pietre într-un cerc în jurul a ceea ce speram noi că este centrul meridianului energetic şi le-am potrivit poziţiile exacte până când am obţinut în centru o măsurătoare energetică semnificativă. E ca şi cum ai poziţiona o prismă ca să descompui lumina.

— Şi atunci i-a căzut pielea partenerului dumneavoastră?

— Exact atunci. Tocmai făcea o măsurătoare fix în centru când – trebuie să recunosc cu tristeţe că nu-mi aduc aminte exact ce-a rostit, fiindcă am fost copleşit de ceea ce a urmat – a zis o glumă, o remarcă în joacă sau ceva în felul în care vorbiţi voi, tinerii de astăzi, aşa cum face uneori şi Gansey

care, de dragul amuzamentului…

Blue nu era foarte sigură că Gansey căutase vreodată amuzamentul, dar îşi propuse să fie mai atentă la lucru acela.

— … a zis ceva despre pierderea pielii sau jupuirea ei, ceva de genul ăsta. Şi se pare că vorbele au fost interpretate ca atare. Nu sunt sigur cum au reuşit cuvintele să determine o asemenea reacţie şi nu cred că am trezit meridianul, cel puţin nu pe deplin, dar asta a fost. Cu adevărat dezamăgitor.

— În afară de partea în care partenerul dumneavoastră a supravieţuit însă ca să poată spune povestea, zise Blue.

— Păi, eu sunt cel care trebuie s-o spună, completă Malory entuziasmat.

Fata se gândi că fusese o glumă. În orice caz, începu să râdă fără să se simtă ruşinată. Pe urmă îi mulţumi lui Malory, schimbă cu el nişte replici politicoase şi închise telefonul.

— Noah? strigă ea în pustietatea camerei, fiindcă nu-l mai vedea pe băiat.

În loc de răspuns, auzi nişte portiere cum se închid afară şi nişte voci.

Blue îşi repetă fraza aceea în minte: „Colegul meu a ieşit destul de uşor din pielea lui”. Ea nu avea vreo prejudecată faţă de moarte, dar fraza aceea desena o imagine oribilă şi foarte vie în mintea ei.

O clipă mai târziu, auzi uşa închizându-se la primul etaj şi apoi în picioare tropăind pe scări.

Gansey intră primul în cameră, iar Blue îşi

dădu seama imediat că nu se aşteptase să găsească pe cineva acolo, fiindcă chipul lui nu se aranjase încă în aşa fel încât să-i ascundă tristeţea. Când o văzu însă pe Blue, reuşi imediat să găsească un zâmbet cordial.

Totul era atât de convingător. Fata îi văzuse faţa doar cu o secundă mai înainte, dar, deşi avusese proba expresiei iniţiale a chipului său, îi era greu să accepte că zâmbetul lui Gansey era fals. Era greu de înţeles de ce avusese nevoie un băiat cu o viaţă atât de lipsită de greutăţi ca Gansey să înveţe cum să se prefacă atât de dibaci şi de convingător că e fericit.

— Jane! zise el, iar fetei i se păru că, totuşi, în glasul lui răzbătuse o nuanţă din tristeţea pe care chipul lui nu o mai trăda. Îmi pare rău că a trebuit să intri singură.

În mintea lui Blue se auzi şoapta foarte rece a lui Noah, venită practic din neant: *s-au certat.*

Adam şi Ronan intrară şi ei. Ultimul era cocoşat de un sac de călătorie şi un rucsac, în timp ce Adam căra o cutie veche de Froot Loops din care ieşea capul unei jucării Transformer.

— Ce mişto! exclamă Blue. E ăla care se transformă într-o maşină de poliţie?

Adam o privi fără să zâmbească, de parcă n-ar fi văzut-o cu adevărat. Pe urmă, un moment prea târziu, îi răspunse:

— Da.

Ronan continuă să care bagajele, îndreptându-se spre camera lui Noah, şi râse în ritmul paşilor săi. Era genul ăla de râs care se aude când cineva

se amuză la propria glumă.

— A sunat un tip, îl informă Blue pe Gansey.

Ridică hârtia unde îi notase numele. Scrisul ei părea că iese din gura pisicii desenate de Gansey.

— Malory, zise Gansey, cu mai puţin entuziasm decât de obicei.

În timp ce Adam continua să-şi care cutia pe urmele lui Ronan, Gansey îl privi cu ochii mijiţi. Abia după ce uşa de la camera lui Noah se închise în urma lor, reuşi să-şi ia ochii de la el, ca să o privească pe Blue. Apartamentul păru brusc pustiu fără cei doi, ca şi cum ei ar fi păşit într-o altă lume şi nu în camera vecină.

— Ce a vrut? întrebă Gansey.

— A încercat ritualul pe meridianul energetic şi a spus că lucrurile au mers prost, iar cealaltă persoană – colegul, cred – a fost rănit.

— Cum adică rănit?

— Rănit. Foarte rău. De energie, zise Blue.

Gansey îşi dădu jos pantofii cu gesturi nervoase. Unul zbură peste oraşul în miniatură, iar celălalt se lovi de birou, întâlni lemnul vechi şi apoi căzu la pământ.

— Iuhu! zise Gansey nervos.

— Pari supărat, zise Blue.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă el.

— De ce te-ai certat cu Adam?

— De unde ştii? o întrebă Gansey privind spre uşa închisă de la camera lui Noah, după care se aruncă pe patul său nefăcut.

— Te rog, zise Blue cu conştiinţa faptului că şi-ar fi dat seama chiar şi dacă nu i-ar fi spus Noah.

Gansey bombăni ceva cu gura afundată în aşternuturi şi făcu un gest vag cu mâna. Blue se ghemui de cealaltă parte a tăbliei, sprijinindu-se cu mâinile de aceasta.

— Zi acum! Şi poate de data asta îţi scoţi şi perna din gură.

Gansey nu-şi întoarse faţa către ea, aşa că vocea îi suna tot înfundată:

— Cuvintele mele sunt arme de distrugere în masă şi nu am fost dotat cu puterea de a le dezamorsa. Îţi poţi imagina că trăiesc doar fiindcă a murit Noah? Ce sacrificiu minunat! Ce contribuţie deosebită am eu la lumea asta!

Băiatul făcu din nou un semn circular cu mâna, fără să-şi scoată faţa din pernă. Probabil dorea să-i semnalizeze că glumeşte. Continuă imediat:

— Da, ştiu, îmi plâng de milă. Nu mă lua în seamă! Deci Malory crede că nu e bine să trezim meridianul. Da, bineînţeles. Ce mult îmi plac fundăturile astea!

— Păi, îţi cam plângi de milă, zise Blue, deşi trebuia să recunoască faptul că îi plăcea ceea ce vede.

Nu îl văzuse niciodată pe adevăratul Gansey un timp atât de îndelungat. Era păcat că asta se întâmpla doar când el se simţea îngrozitor.

— Aproape că am terminat. Nu va mai trebui să mă înduri aşa multă vreme.

— Îmi placi mai mult acum.

Dintr-un motiv neştiut, mărturisirea o îmbujoră; Blue se simţi recunoscătoare că el îşi păstra chipul afundat în pernă şi că băieţii ceilalţi erau încă în

camera lui Noah.

— Zdrobit, la pământ, zise Gansey. Exact în felul în care ne adoră femeile. Ţi-a spus dacă tipul ăla e rănit grav?

— Este.

— Păi, atunci, asta e, zise el rostogolindu-se pe spate aşa încât se uita invers la Blue. Nu merită riscul.

— Am crezut că eşti convins că trebuie să-l găseşti pe Glendower.

— Eu da, zise Gansey. Ei, nu.

— Aşa c-o s-o faci de unul singur?

— Nu, o să găsesc o altă cale. Mi-ar plăcea desigur ca puterea meridianului energetic să-mi indice cu săgeţi gigantice locul în care e îngropat. În schimb voi continua să caut prin metodele obişnuite. Cum anume s-a rănit tipul ăla?

Blue scoase un sunet neutru, aducându-şi aminte de rugămintea lui Malory cu privire la trecerea sub tăcere a detaliilor.

— Blue, ce fel de răni?

Privirea băiatului era fixă de parcă i-ar fi fost mai simplu să se uite la ea când chipurile le erau aşezate invers.

— El a zis ceva legat de faptul că şi-ar putea pierde pielea şi pe urmă, se pare, chiar asta s-a întâmplat. Malory mi-a zis să nu-ţi spun asta.

— Îşi aduce încă aminte când… nu contează, zise Gansey cu buzele ţuguiate. Adică i-a căzut pielea? Asta e îngrozitor.

— Ce e îngrozitor? întrebă Adam care se îndrepta deja spre ei.

Văzând-o pe Blue cum stă, cu chipul deasupra lui Gansey, Ronan remarcă vesel:

— Dacă scuipi acum, Blue, îl nimereşti fix în ochi.

Gansey se întoarse cu capul de cealaltă parte a patului cu o viteză uimitoare, privind la Adam şi apoi luându-şi ochii de la el cu repeziciune.

— Blue spune că Malory a încercat să trezească meridianul, iar tipul care-l însoţea a fost rănit grav. Aşa că noi n-o facem. Nu imediat.

— Nu-mi pasă de riscuri, zise Adam.

— Nici mie, îl secondă Ronan care se scobea între dinţi.

— Tu n-ai nimic de pierdut, zise Gansey arătând spre Adam, după care adăugă uitându-se la Ronan, iar ţie nu-ţi pasă dacă trăieşti sau mori. Asta face ca niciunul dintre voi să nu judece limpede.

— Iar tu nu ai nimic de câştigat, sublinie Blue, ceea ce face ca nici tu să nu poţi fi un judecător imparţial. Totuşi eu cred că sunt de acord cu tine, adică… uitaţi la ce s-a întâmplat cu prietenul vostru britanic!

— Mulţumesc, Jane, că ai fost vocea raţiunii, zise Gansey. Nu te uita aşa la mine, Ronan! Când am hotărât că trezirea meridianului energetic este singura metodă de a-l găsi pe Glendower?

— Nu avem timp să găsim altă cale, insistă Adam. Dacă Whelk îl trezeşte, va avea un avantaj. În plus, el vorbeşte latina. Dacă-i spun copacii? Dacă ajunge la Glendower, va obţine favoarea şi va scăpa nepedepsit pentru uciderea lui Noah. *Game*

over, nenorocitul câştigă.

De pe chipul lui Gansey se evaporase orice urmă de vulnerabilitate. Băiatul sări brusc din pat.

— E o idee proastă, Adam. Hai să găsim o cale care să nu implice rănirea cuiva, iar eu o voi urma cu bucurie. Până atunci… aşteptăm.

— Nu avem *timp*, protestă Adam. Persephone spune că meridianul va fi trezit în doar câteva zile.

— Adam, ceea ce se întâmplă acum este că o persoană din partea cealaltă a lumii nu mai are piele pentru că s-a prostit cu meridianul energetic. Am *văzut* Cabeswater. Ăsta nu-i un joc. Totul este foarte real şi foarte puternic, iar noi nu trebuie să ne jucăm cu aşa ceva.

O bucată lungă de vreme, Blue îl privi în ochi pe Adam, însă văzu ceva necunoscut pe chipul lui. Ceva care o făcu să se gândească la faptul că nu-l cunoaşte absolut deloc.

În mintea lui Blue reveni imaginea cu el oferindu-i o singură carte de tarot mamei ei şi-şi aminti cum interpretase Maura doiul de spade. *Mama e foarte bună la ceea ce face*, se gândi apoi cu tristeţe.

— Uneori, zise Adam, nu ştiu cum te poţi suporta pe tine însuţi.

40

Barrington Whelk nu era prea încântat de Neeve. În primul rând, de când se urcase în maşină, nu făcuse nimic altceva decât să mănânce humus cu biscuiţi, iar combinaţia dintre mirosul de

usturoi şi ronţăit era incredibil de enervantă. Ideea că femeia îi umplea scaunul cu firimituri era unul dintre cele mai stresante gânduri din săptămâna aceea plină de gânduri extrem de agasante. Şi mai era şi faptul că primul lucru pe care îl făcuse după ce se salutaseră fusese să-şi folosească pistolul cu electroşocuri asupra lui. Durerea atroce fusese urmată de umilinţa de a fi legat pe bancheta din spate a propriei maşini.

Nu-i de ajuns că trebuia să mă descurc cu o maşină de rahat, gândi Whelk. *Acum o să mai şi mor în ea*.

Femeia nu-i spusese că avea de gând să-l ucidă, dar Whelk îşi petrecuse ultimele patruzeci de minute incapabil să vadă altceva decât podeaua de după scaunul din dreapta şoferului. Acolo era un bol de ceramică în care se aflau o mulţime de lumânări, foarfeci şi cuţite. Lamele lor erau destul de mari şi de sinistre, dar nu constituiau totuşi garanţia unei crime imediate. Mănuşile de cauciuc pe care le purta Neeve precum şi perechea suplimentară din bol erau însă dovezi clare ale intenţiei femeii.

Whelk nu era foarte sigur, de asemenea, dacă se îndreptau spre meridianul energetic, dar din perioada îndelungată în care Neeve frunzărise jurnalul înainte de a porni pe drum, bănuia că aşa se întâmplă. Nu-i plăcea foarte mult să se gândească la viitor, dar acum îşi spunea că soarta lui va fi aceeaşi cu cea a lui Czerny, cu şapte ani mai devreme.

O moarte rituală, deci. Un sacrificiu, sângele

său scurgându-se în pământ până când atinge meridianul energetic care dormea sub el. Frecându-şi încheieturile legate una de alta, îşi întoarse capul către Neeve, care ţinea volanul cu o mână în timp ce mânca biscuiţi şi humus cu cealaltă. Ca totul să fie şi mai insultător pentru Whelk, femeia asculta un CD de pe care se auzeau nişte acorduri de muzică *trance*. Probabil că se pregătea pentru ritual.

Moartea lui pe meridianul energetic, se gândi Whelk, avea un fel de ciclicitate.

Nu-i prea păsa însă de lucrul ăsta. Era preocupat de faptul că-şi pierduse maşina, respectul de sine, capacitatea de a dormi noaptea. Era preocupat de limbi moarte de atâta vreme încât ştia sigur că nu se vor mai schimba. Era preocupat de gustul de guacamole din casa părinţilor săi, obţinut de bucătăreasa aceea pe care o pierduseră de mult. Şi mai era ceva: Neeve nu-l legase îndeajuns de strâns.

41

După ce plecă de la Monmouth Manufacturing, Blue se întoarse acasă şi se retrase pe partea cea mai îndepărtată a fagului din curtea din spatele casei, încercând să-şi facă temele. Constată însă imediat că în loc să-l afle pe „x”, încerca să rezolve ecuaţii cu *Noah* sau *Gansey* sau *Adam*.

Când apăru Adam, renunţase deja la teme şi stătea sprijinită de copac. Băiatul păşi în umbra deasă dintre fag şi peretele casei.

— Persephone mi-a spus că eşti aici, zise el oprindu-se acolo unde umbra întâlnea lumina.

Blue se gândi să-i spună *Îmi pare atât de rău de tatăl tău*, dar nu reuşi decât să întindă o mână către el. Adam scoase un oftat nehotărât, unul care păru să fie aproape vizibil. Fără să-i spună vreun cuvânt, se aşeză lângă ea şi apoi îşi puse capul în poala fetei, acoperindu-şi faţa cu palmele.

Uimită, Blue nu reacţionă imediat în alt fel decât să privească peste umăr ca să se asigure că trunchiul copacului îi ascundea de eventualele priviri din casă. Într-o anumită măsură, se simţea ca şi cum s-ar fi apropiat de ea un animal sălbatic, fiind măgulită de încrederea lui, dar şi îngrijorată că l-ar putea speria. Apoi mângâie cu grijă câteva şuviţe din părul băiatului, în timp ce-i privea ceafa. Pieptul îi vibra uşor din cauza atingerii lui şi a mirosului de praf şi benzină.

— Părul tău are culoarea pământului, zise ea.

— Mai degrabă culoarea noroiului. Asta arată de unde mă trag.

— E amuzant ce zici, observă Blue. În cazul ăsta, şi-al meu ar trebui să aibă aceeaşi culoare.

Băiatul se mulţumi să ridice din umeri. Vorbi abia puţin mai târziu:

— Câteodată mi-e teamă că nu mă va înţelege niciodată cu adevărat.

Fata îl atinse cu degetul în spatele urechii. Simţea că e periculos şi palpitant, dar nu la fel de mult pe cât ar fi fost să-l atingă în timp ce el ar fi privit-o.

— Am să spun o singură dată şi apoi n-am să

mai pomenesc nimic în privinţa asta, zise ea. Cred că eşti extrem de curajos.

Băiatul rămase tăcut o bucată bună de vreme. O maşină din vecini îşi ambală motorul. Vântul trecea printre frunzele copacului, întorcându-le pe dos într-un fel care prevestea ploaia.

Fără să ridice capul, Adam zise:

— Acum mi-ar plăcea să te sărut, Blue, indiferent cât eşti de tânără.

Degetele fetei încetară să se mai mişte.

— Nu vreau să te rănesc, zise ea.

Băiatul se ridică şi se îndreptă, aşezându-se la câţiva centimetri de ea. Expresia de pe faţa lui era tristă, deloc asemănătoare celei pe care o avusese data trecută când dorise să o sărute.

— Sunt deja foarte rănit.

Blue se îndoia că el se gândea cu adevărat la sărutul acela şi asta îi făcu obrajii să se înroşească. N-ar fi trebuit să-l sărute deloc, dar dacă totuşi ar fi făcut-o, cu siguranţă nu acela era modul cel mai potrivit.

— Se poate şi mult mai rău decât atât, îi zise ea.

Ceva din cuvintele fetei îl făcu să-şi înghită cu greutate saliva şi să-şi întoarcă faţa de la ea. Îşi ţinea mâinile neajutorate în poală. *Dac-aş fi fost oricine altcineva pe lumea asta*, gândi ea, *acesta ar fi fost primul meu sărut*. Se întrebă cum ar fi fost să-l sărute pe băiatul acela flămând şi dezolat.

Adam îşi mută privirea, urmărind lumina tremurată care se strecura printre frunzele de deasupra lor.

— Nu-mi mai aduc aminte cum mi-a spus mama ta că trebuie să-mi rezolv problema. Atunci, când ne-a ghicit. Alegerea pe care n-o puteam face.

Blue oftă. Deci despre asta era vorba, iar ea ştiuse încă de la început, chiar dacă el nu realizase.

— Să ai o a treia opţiune, zise ea. Data viitoare ar trebui să-ţi aduci un carneţel.

— Nu-mi aduc aminte nici ca ea să fi spus ceva de un carneţel.

— Asta-i fiindcă o spun eu, acum. Data viitoare când ţi se dă în cărţi, ia notiţe! În felul ăsta, o să poţi compara prezicerile cu ceea ce ţi se întâmplă cu adevărat şi vei şti dacă ghicitoarea e bună.

Acum ochii săi erau îndreptaţi către ea, dar fata nu era sigură că el o priveşte cu adevărat.

— Aşa o să fac.

— De data asta, o să te salvez eu, adăugă Blue, care-şi dădu capul pe spate ca să-l urmărească în timp ce se ridica. Degetele şi pielea tânjeau după băiatul pe care îl ţinuse de mână multe zile în urmă, dar cel care stătea acum în faţa ei părea să nu mai fie acelaşi.

— Mama e o clarvăzătoare priceputǎ.

Cu mâinile în buzunare, Adam îşi frecă obrazul de umăr.

— Deci crezi c-ar trebui s-o ascult?

— Nu, ar trebui să mă asculţi pe mine.

Zâmbetul băiatului se construi atât de subţire încât dispăru imediat.

— Iar tu ce mă sfătuieşti?

— Să continui să fii curajos, îi zise fata, copleşită brusc de o teamă intensă pentru el.

*

Era sânge peste tot.

„Eşti mulţumit acum, Adam?” urlă Ronan. Îngenunchease lângă Gansey care era prăbuşit la pământ şi avea convulsii. Blue privea la Adam, iar oroarea întipărită pe faţa ei era cel mai rău lucru. Din vina lui. Chipul lui Ronan era sălbatic din cauza durerii. „Asta ţi-ai dorit?”

La început, când Adam deschisese ochii după visul din scorbură, membrele îi tremuraseră din cauza adrenalinei şi nu fusese tocmai sigur unde se afla. Se simţise de parcă levitase; spaţiul din jurul lui era cumva greşit, prea puţină lumină, mult prea înalt deasupra capului, iar pereţii din jurul lui nu-i întorceau ecoul răsuflării sale.

Apoi îşi adusese aminte unde era, în camera lui Noah, cu pereţii săi apropiaţi şi tavanul înalt. Se simţi apăsat de un nou val de disperare al cărei motiv îi era foarte clar: dorul de casă. Adam rămase treaz nenumărate minute, încercând să ajungă la pace cu sine însuşi. Logica îi spunea că nu avea nimic de pierdut şi că acum era victima sindromului Stockholm, identificându-se cu răpitorii, considerând că atunci când nu-l lovise, tatăl său o făcuse din bunătate. Când judeca obiectiv, îşi dădea seama foarte bine că fusese abuzat. Ştia că stricăciunile erau undeva în adânc, acolo unde nu puteau ajunge vânătăile cu care se

dusese uneori la şcoală. Ar fi putut să-şi disece reacţiile la infinit, poate şi emoţiile şi să se întrebe dacă va deveni şi el un tată care-şi va lovi copilul.

Dar stând aşa, în întuneric, un sigur gând îi paraliza mintea: *Mama nu va mai vorbi niciodată cu mine*. *Nu mai am casă*.

Spectrul lui Glendower şi meridianul energetic se învârteau şi ele în mintea lui Adam. Păreau mai aproape decât fuseseră vreodată, la fel ca posibilitatea unei căutări încununate de succes. Whelk era la rândul său pe undeva pe-acolo, iar el căutase de ceva mai multă vreme decât Gansey. Cu siguranţă, dacă era lăsat în pace, avea să găsească ceea ce voia mai repede decât ei.

Trebuie să trezim meridianul energetic.

Mintea lui Adam devenise o furtună de gânduri: ultima dată când îl lovise tatăl său, Porcul trăgând lângă el cu Gansey la volan, fantoma lui Ronan de la casa de marcat a magazinului, în ziua în care decisese că trebuie să meargă la Aglionby, primul pumn al aceluiaşi Ronan turtindu-i faţa tatălui său. Era plin de atâtea dorinţe, prea multe pentru a le putea prioritiza, încât toate păreau disperate. Voia să nu trebuiască să muncească atâtea ore, să meargă la o facultate bună, să arate bine purtând cravată, să nu se mai simtă tot flămând după ce mânca sandvişul subţire pe care şi-l aducea la lucru, să conducă Audiul lucitor la care se uitase împreună cu Gansey odată după ore, să meargă acasă, să-l fi lovit şi el pe tatăl său, să posede un apartament a cărui bucătărie să aibă blatul de granit şi un televizor mai mare decât

biroul lui Gansey, să simtă că aparţine unui loc, să meargă acasă, să meargă acasă, să meargă acasă.

Dacă trezeau meridianul, dacă-l găseau pe Glendower, ar fi putut avea aceste lucruri. Pe cele mai multe dintre ele.

În minte îi apăru însă din nou imaginea unui Gansey rănit şi văzu şi chipul lui trist, aşa cum era mai devreme, când se certaseră. Pur şi simplu nu avea de gând să-l pună pe Gansey în niciun fel în pericol.

Dar, tot aşa, nu avea de gând nici să-l lase pe Whelk să le-o ia înainte, să dobândească lucrurile pentru care munciseră atât de mult. *Să aşteptăm!* Gansey îşi putea permite asta, Adam nu.

În momentul acela, se hotărî. Mişcându-se fără zgomot prin cameră, Adam îşi băgă nişte lucruri în geantă. Era greu de prevăzut care aveau să-i trebuiască. Băiatul trase pistolul de sub pat şi-l privi pentru câteva clipe: o formă neagră, sinistră, pe duşumea. Mai devreme, Gansey îl văzuse cum îl despachetează.

— Ce e *ăla*? întrebase el oripilat.

— Ştii prea bine ce este, îi răspunsese Adam.

Era pistolul tatălui său pe care îl luase fiindcă, deşi nu era sigur că taică-su avea să-l folosească vreodată împotriva mamei lui Adam, nu avea de gând să-şi asume un asemenea risc.

Neliniştea lui Gansey cu privire la pistol fusese aproape palpabilă. Era posibil ca acest lucru să se fi datorat faptului că Whelk îi lipise de frunte ţeava unuia.

— Nu vreau să-l văd pe-aici.

— Nu pot să-l vând, îi spusese Adam. M-am gândit deja la asta. Dar nu e legal. E înregistrat pe numele lui.

— Cu siguranţă trebuie să existe vreo modalitate de a scăpa de el. Îngroapă-l.

— Şi să-l găsească vreun copil?

— Pur şi simplu nu-l vreau aici!

— Am să găsesc o modalitate de a mă descotorosi de el, îi promisese Adam. Dar nu-l puteam lăsa acasă. Nu acum!

Adam nu-şi dorea să ia pistolul cu el în seara aia.

Dar n-avea de unde să ştie ce anume trebuia să sacrifice.

Verifică siguranţa şi apoi băgă pistolul în geantă. Se ridică în picioare şi se întoarse spre uşă când scoase un icnet. Noah stătea chiar în faţa lui, cu ochii goi aflaţi la acelaşi nivel cu cei ai lui Adam, cu obrazul sfărâmat în dreptul urechii rănite a lui Adam, cu gura din care nu se auzea nicio respiraţie la doar câţiva centimetri de faţa lui Adam, rămas la rândul său fără suflare.

Fără Blue prin preajmă care să-l facă mai puternic, fără Gansey care să-i dea umanitate, în lipsa lui Ronan care să-l facă să se simtă dorit, Noah era o apariţie înfricoşătoare.

— Să nu-l arunci, îi şopti Noah.

— Asta încerc, răspunse Adam apucându-şi din nou geanta de poştaş.

Pistolul din ea o făcea nenatural de grea. *Am verificat siguranţa, nu-i aşa? Da, ştiu că am făcut-o.*

Când se îndreptă de spate, Noah dispăruse deja. Adam păşi prin spaţiul întunecat şi rece în care stătuse fantoma prietenului său şi deschise uşa. Gansey era ghemuit în pat, cu căştile în urechi şi ochii închişi. Chiar şi auzind aşa, doar pe jumătate, Adam reuşi să distingă sunetul stins al muzicii; melodiile pe care Gansey şi le alesese ca să-i ţină companie reuşiseră să îl adoarmă.

De fapt, *nu-l trădez*, gândi Adam. *Facem în continuare asta împreună*. *Doar că*, *atunci când mă voi întoarce*, *vom fi egali*.

Prietenul său rămase nemişcat în timp ce el ieşi pe uşă. Singurul sunet care se auzea era şoapta vântului nopţii printre copacii din Henrietta.

42

Gansey se trezi cu chipul scăldat de lumina lunii pline.

Pe urmă, când deschise din nou ochii trezindu-se de-a binelea, îşi dădu seama că nu era nicio lună – cele câteva lumini din Henrietta aruncau nuanţe vineţii pe norii joşi, iar ferestrele erau împestriţate de picături de ploaie.

Nu era luna, dar fusese trezit de ceva ca o lumină. I se păru că aude vocea îndepărtată a lui Noah. Firele de păr de pe mână i se ridicară încetişor.

— Nu te înţeleg, şopti el. Îmi pare rău. Poţi să spui mai tare, Noah?

I se zbârli şi părul de pe ceafă.

În faţa gurii sale, respiraţia i se transformă într-

un abur care rămase nemişcat o vreme în aerul care se răcise brusc.

— Adam, se auzi vocea lui Noah.

Gansey sări din pat, dar era prea târziu. Prietenul său nu mai era în camera lui Noah. Lucrurile îi erau împrăştiate. Îşi făcuse bagajele, plecase. Ba nu, îşi lăsase hainele acolo. Nu intenţiona să plece definitiv.

— Ronan, trezeşte-te! zise Gansey deschizând dintr-o singură mişcare uşa de la dormitorul celuilalt.

Fără să aştepte vreun răspuns, alergă spre scară şi ieşi să se uite prin fereastra crăpată care dădea spre parcare. Afară, ploaia înceţoşa totul, învăluind oraşul într-o mare de picături fine care desenau halouri în jurul luminilor de la casele din depărtare. Ştia deja ce avea să vadă, dar, chiar şi aşa, realitatea se dovedi un şoc: maşina sa nu mai era în parcare. I-ar fi fost mai simplu lui Adam să scurtcircuiteze contactul de la BMW-ul lui Ronan. Gansey fusese trezit probabil de tunetul motorului, iar lumina lunii fusese doar o amintire a momentului în care adormise.

— Băi, Gansey, ce-i? întrebă Ronan.

Venise şi el în pragul uşii de la scări, frecându-şi ceafa cu palma.

Lui Gansey nu-i venea să spună. Dac-ar fi rostit vorbele cu voce tare, totul ar fi devenit real, s-ar fi întâmplat cu adevărat, Adam ar fi făcut-o. Nu l-ar fi durut dac-ar fi fost vorba de Ronan, fiindcă genul ăsta de comportament era de aşteptat de la el. Dar era vorba de Adam. Adam.

I-am spus, *nu-i aşa*? *I-am zis că trebuie să aşteptăm*. *Nu e ca şi cum nu m-ar fi înţeles*…

Gansey încercă să se gândească la câteva feluri diferite de a aborda situaţia, dar, indiferent cum şi le imagina, nu reuşea să găsească vreunul care să-l facă să sufere mai puţin. Îşi simţea sufletul sfâşiat.

— Ce se întâmplă? întrebă Ronan pe un alt ton.

Nu mai era nimic de făcut decât să rostească vorbele:

— Adam a plecat să trezească meridianul energetic.

43

La doar o milă distanţă, la Fox Way 300, Blue auzi o bătaie la uşa întredeschisă a dormitorului său.

— Dormi? întrebă Maura.

— Da, răspunse Blue, iar mama ei intră în cameră.

— Aveai lumina aprinsă, observă ea şi, cu un oftat, se aşeză la capătul patului fetei, părând delicată ca o poezie în lumina aceea difuză.

Pentru câteva minute, se mulţumi să stea aşa, fără să spună nimic, privind atent la cărţile pe care şi le alesese Blue pentru lectură şi stăteau adunate într-un teanc pe biroul aflat de cealaltă parte a saltelei. Nu era nimic nou în tăcerea aceea dintre ele; încă de când era foarte mică, mama ei venea în cameră seara şi citeau împreună câte o carte, fiecare dintre ele la un alt capăt al patului.

Salteaua dublă a lui Blue păruse mai încăpătoare în copilărie, dar acum, de când crescuse, le era imposibil să mai stea aşa fără să se lovească genunchi în genunchi sau să-şi dea ghionturi cu coatele.

După câteva momente în care Maura aranjase mai bine cărţile fetei, femeia îşi puse mâinile în poală şi privi de jur-împrejurul camerei micuţe a fiicei sale. Era scăldată într-o lumină verde şi potolită de o lampă de pe noptieră. Pe peretele opus patului, Blue lipise nişte copaci de carton pe care-i decorase cu frunze de hârtie; uşile şifonierului erau acoperite în totalitate de florile uscate pe care fata le lipise cu răbdare. Cele mai multe arătau încă bine, dar unele dintre ele stătuseră deja prea multă vreme. De ventilatorul lustrei atârnau pene colorate şi bucăţi de dantelă. Blue locuise acolo în toţi cei şaisprezece ani de viaţă, iar camera o arăta cu prisosinţă.

— Cel mai bine ar fi să spun că-mi pare rău, începu Maura într-un final.

Blue, care citise şi răscitise enunţul unei teme de la literatură americană fără să-l înţeleagă până la capăt, îşi aşeză cartea pe pat.

— Pentru ce?

— Fiindcă nu am fost foarte sinceră, cred. Să ştii că e destul de greu să fii părinte. Eu dau vina pe Moş Crăciun. Îţi petreci atâta timp asigurându-te că fiica ta nu se prinde că nu există, încât e greu să-ţi dai seama când trebuie să te opreşti cu minciunile astea.

— Mamă, te-am prins pe tine şi pe Calla

împachetându-mi cadourile pe la vreo şase ani…

— Era o metaforă, Blue.

— O metaforă ar trebui să clarifice lucrurile prin oferirea unui exemplu, zise fata ciocănind cu degetul în cartea de literatură. Asta n-a fost nicio clarificare.

— Ai înţeles ce-am vrut să-ţi spun sau nu?

— Am priceput că-ţi pare rău fiindcă nu mi-ai spus de Dovlecel.

Maura privi spre uşă ca şi cum ar fi bănuit că în spatele ei s-ar fi ascuns Calla.

— Aş vrea să nu-i mai spui aşa.

— Dacă mi-ai fi povestit tu despre el, n-aş folosi acum ceea ce mi-a zis Calla.

— Ai şi tu dreptate.

— Şi deci cum îl chema?

Mama ei se aşeză mai bine pe pat. Era exact în colţul opus, aşa încât trebui să-şi ridice genunchii şi să se cuprindă cu braţele, ţinându-şi călcâiele pe marginea saltelei; Blue se retrase şi ea, ca să nu fie lovită.

— Artemus.

— Nu mă miră că preferai să-i spui Dovlecel, zise Blue, care continuă înainte ca mama ei să aibă timp să spună ceva. Stai, nu e un nume roman? Latin?

— Da. Şi nu cred că e un nume urât. Te-am învăţat să nu faci asemenea judecăţi.

— Aşa e, admise Blue.

Fata se întreba dacă toată latina aceea care se înghesuia în viaţa ei era o coincidenţă. Începea să-l creadă şi ea pe Gansey, fiindcă potrivelile astea nu

i se mai păreau chiar întâmplătoare.

— Probabil, o aprobă Maura după o pauză. Deci, uite. Îţi spun ce ştiu. Cred că tatăl tău a avut o legătură cu Cabeswater sau cu meridianul energetic. Cu mult înainte ca tu să te naşti, Calla, Persephone şi cu mine ne prosteam cu nişte lucruri pe care n-ar fi trebuit probabil să le facem…

— Droguri?

— Ritualuri. Ce, tu te prosteşti cu droguri?!

— Nu, dar poate cu ritualurile…

— S-ar putea ca drogurile să fie mai sigure.

— Nu mă interesează. Ştiu exact ce efecte au – unde e distracţia în cazul ăsta? Spune-mi mai departe.

Maura bătu un ritm cu degetele, privind spre tavan. Blue copiase o poezie chiar deasupra capului ei şi era posibil ca mama ei să fi încercat să o citească.

— A apărut după un ritual. Cred că era captiv în Cabeswater şi noi l-am eliberat cumva.

— Păi, şi nu l-ai *întrebat*?

— Noi… noi nu aveam genul ăsta de relaţie.

— Dacă stau bine şi mă gândesc, nici nu mai vreau să ştiu de ce gen era dacă nu includea discuţiile.

— *Vorbeam* unul cu celălalt. Era o persoană foarte de treabă, zise Maura. Era foarte bun. Oamenii îl tulburau. Era convins că ar fi trebuit să fim mai preocupaţi de lumea din jurul nostru şi de felul în care acţiunile noastre vor afecta viitorul. Îmi plăcea partea asta a lui. Nu era predicator, ci credea în asemenea lucruri.

— Şi de ce-mi spui asta? întrebă Blue, fiindcă era puţin neliniştită să vadă un tremur uşor pe buzele lipite ale Maurei.

— Ai spus că vrei să ştii câte ceva despre el. Acum îţi spun, fiindcă îi semeni foarte mult. Tare i-ar fi plăcut să-ţi vadă camera, cu toate rahaturile astea de pe pereţi.

— Uau, mersi! zise Blue. Bun, şi de ce-a plecat?

Imediat după ce rosti întrebarea, fata îşi dădu seama că era posibil să fi fost prea directă.

— N-a plecat, zise Maura. A dispărut. Chiar când te-ai născut.

— Asta e definiţia plecării.

— Nu cred că a făcut-o înadins. Bun, la început aşa am presupus. Acum, m-am gândit mai mult la asta, am aflat şi alte lucruri despre Henrietta şi cred… eşti un copil foarte ciudat. N-am întâlnit pe nimeni altcineva care să îi facă pe oameni cu puteri mentale să audă lucrurile mai bine. Nu sunt foarte sigură că n-am făcut din greşeală un alt ritual când te-ai născut. Mă refer la unul care s-a încheiat cu naşterea ta. Poate că asta l-a aruncat înapoi.

— Crezi deci că e vina mea! se răsti Blue.

— Nu fi caraghioasă! zise Maura ridicându-se, cu părul ciufulit din cauza poziţiei în care stătuse. Erai doar un copilaş – cum ai fi putut avea vreo vină? M-am gândit că poate asta s-a întâmplat. Acesta a fost motivul pentru care am chemat-o pe Neeve ca să-l caute. Îmi doresc să pricepi de ce i-am zis să vină.

— Dar o cunoşti cu-adevărat?

— Pft! făcu Maura clătinând din cap. Nu am crescut împreună, dar ne-am întâlnit de câteva ori în decursul anilor, câte o zi, două, pe ici, pe colo. Nu am fost niciodată prietene şi cu atât mai puţin surori adevărate. Dar reputaţia ei... Nu m-am gândit niciodată că totul va deveni ciudat, ca acum.

Pe hol se auziră câţiva paşi uşori, iar în cadrul uşii apăru Persephone. Maura oftă şi privi în jos, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

— Nu vreau să vă întrerup, dar fie în trei, fie în şapte minute, zise Persephone, Băieţii Corbi ai lui Blue vor parca pe stradă şi vor veni în faţa casei în încercarea de a o convinge să se strecoare afară şi să meargă cu ei.

— Ştiu, zise mama ei frecându-şi cu degetul arătător pielea dintre sprâncene.

— A sunat extrem de exact, zise Blue cu inima bătându-i nebuneşte.

Persephone şi Maura schimbară o privire fugară.

— Ăsta-i un alt lucru despre care nu am fost tocmai sinceră, zise Maura. Uneori, Persephone, Calla şi cu mine suntem foarte pricepute la chestiile concrete.

— Numai uneori, repetă Persephone, care se grăbi apoi să adauge pe un ton trist: parcă din ce în ce mai des, aşa se pare.

— Lucrurile se schimbă, zise Maura.

În pragul uşii mai apăru o siluetă. Era Calla, care spuse:

— De asemenea, Neeve tot nu s-a întors. Şi a

paradit şi maşina. Nu mai porneşte.

De dincolo de fereastră, auziră zgomotul unei maşini care parca în faţa casei. Blue privi întrebător spre mama ei.

În loc să-i răspundă, femeia se uită la Calla şi la Persephone.

— Spuneţi-mi că ne înşelăm.

— Ştii că eu nu-ţi pot zice aşa ceva, Maura, vorbi Persephone în felul ei delicat.

— Poţi să mergi cu ei, zise Maura, ridicându-se în picioare. Noi o să ne ocupăm de Neeve. Sper însă că-ţi dai seama cât de important e lucrul ăsta, Blue.

— Am o bănuială, zise fata.

44

Există copaci şi există copaci noaptea. După asfinţit, devin lipsiţi de culoare şi de forme şi încep să se mişte. Când Adam ajunse la Cabeswater, simţi pădurea ca pe o fiinţă vie. Vântul trecând printre frunze stârnea un foşnet care semăna cu o expiraţie, iar fâsâitul ploii care se scurgea printre coroane se auzea ca o inspiraţie. Aerul mirosea a pământ umed.

Adam lumină cu lanterna marginea pădurii. Raza ei abia dacă pătrunse printre copaci, înghiţită de ploaia rece de primăvară care-i udase deja părul.

Ar fi fost bine să fi făcut asta pe timpul zilei, gândi Adam.

Nu avea o fobie în privinţa întunericului. Asta

ar fi însemnat ca frica lui să fi fost iraţională, iar Adam suspecta în chip conştient că exista o mulţime de lucruri de care trebuia să se teamă în Cabeswater după asfinţitul soarelui. *Cel puţin*, se consolă el, *dacă e şi Whelk pe-aici şi foloseşte o lanternă*, *o să-l văd din vreme*.

Nu era cine ştie ce încurajare, dar Adam ajunsese prea departe ca să se mai întoarcă. Aruncă din nou o privire în jur – în locul acela te simţeai mereu urmărit – şi apoi păşi peste gâlgâitul invizibil al pârâiaşului, intrând în pădure.

Şi se făcu lumină.

Lăsă bărbia în piept, cu pleoapele lipite strâns şi-şi feri faţa cu lanterna. Ochii îi ardeau din cauza trecerii bruşte de la întuneric la lumină. Îi deschise cu mare greutate. În jurul său, pădurea strălucea ca la amiază. Raze aurii străpungeau coroanele copacilor, desenând dungi pe pârâul firav din stânga lui. În lumina aceea puternică, frunzele păreau galbene, maro, roz. Lichenii păroşi de pe scoarţa copacilor erau de un portocaliu murdar.

Pielea mâinii îşi schimbase şi ea culoarea, devenind trandafirie, parcă bronzată. Aerul se mişca încetişor în jurul lui, părând că e cumva tangibil, plin de fulgi de aur, fiecare fir de praf fiind un felinar minuscul.

Nici urmă de noapte, nici ţipenie de om printre copaci.

O pasăre strigă deasupra lui, prima pe care o auzise vreodată în pădure. Era un strigăt lung, ca de trâmbiţă, doar patru sau cinci note. Semăna cu zgomotul pe care îl făceau cornurile de vânătoare

toamna. Frumuseţea dulce-amară a pădurii Cabeswater îl copleşea şi-l întrista deopotrivă.

Locul ăsta n-ar trebui să existe, gândi Adam, dar imediat îşi impuse să creadă contrariul. Cabeswater se luminase chiar în momentul în care Adam îşi dorise să nu mai fie întuneric, la fel cum se schimbase culoarea peştilor din baltă imediat ce Gansey spusese că ar fi fost mai bine să fie roşii. Cabeswater, la fel ca Ronan, lua lucrurile la propriu. Nu ştia dacă gândul său o putea sili să alunece în nonexistenţă, dar nu avea chef să încerce.

Avea nevoie să-şi controleze gândurile.

Adam îşi închise lanterna şi o puse în geantă, pornind apoi în jurul pârâului pe care îl urmaseră prima dată. Ploaia îl umflase, aşa încât era mai uşor să te îndrepţi spre izvorul său, fiindcă apa culcase la pământ ierburile din calea ei.

În faţa lui, Adam zări reflexii tremurânde, proiectate pe scoarţa copacilor; lumina puternică a amiezii se oglindea în balta misterioasă pe care o găsiseră în prima zi. Ajunsese aproape.

Se împiedică. Piciorul i se lovise de ceva necruţător şi neaşteptat.

Ce-i asta?

La picioarele sale se afla un castron gol, cu gura largă. Era de un mov urât şi părea nefiresc în locul acela.

Uimit, Adam îşi mută ochii de la vasul din faţa lui spre altul aflat la trei metri depărtare, la fel de ciudat între frunzele galbene şi roz de pe pământ. Cel de-al doilea era identic cu primul, doar că era

plin până la buză cu un lichid întunecat.

Adam se miră din nou de cât de ciudat arăta obiectul acela făcut de mâna omului în mijlocul copacilor din Cabeswater. Apoi privi cu nedumerire suprafaţa lichidului: netulburată, perfectă. Nu erau nici frunze, nici praf, nici crenguţe şi nici insecte care să-i spargă uniformitatea. Ceea ce însemna că bolul fusese umplut foarte recent.

Iar asta însemna…

Corpul i se umplu de adrenalină cu o secundă înainte să audă o voce.

*

Legat pe bancheta din spate a maşinii, lui Whelk îi fusese greu să-şi dea seama care e momentul cel mai potrivit în care ar fi putut să încerce să se elibereze. Era limpede că Neeve avea un plan, ceea ce era mult mai mult decât Whelk ar fi putut spune despre el însuşi. Credea de asemenea că e extrem de improbabil ca ea să încerce să-l omoare înainte să aranjeze toate detaliile delicate ale ritualului. Din aceste motive, Whelk se lăsă condus în propria maşină, care puţea acum a usturoi şi era plină de firimituri, la marginea pădurii. Neeve nu avea curajul să iasă cu maşina lui de pe drum – amănunt pentru care îi fusese foarte recunoscător –, aşa încât o parcase într-un mic refugiu cu pietriş şi îl obligase să o urmeze tot restul drumului. Deşi nu era încă întuneric, Whelk se împiedicase de câteva ori de nişte smocuri de iarbă.

— Îmi pare rău, zise Neeve, dar să ştii că m-am uitat pe Google Maps pentru un loc mai apropiat de parcare.

Whelk, care era enervat de absolut tot în ceea ce-o priveşte pe Neeve, de la mâinile ei moi şi pufoase la fusta plisată şi părul creţ, răspunse fără prea multă politeţe:

— De ce-ţi baţi capul să te scuzi? N-ai de gând să mă omori?

— Mi-aş dori să n-o spui aşa, răspunse Neeve fără să clipească. Eşti menit să fii o ofrandă într-un sacrificiu. Ăsta e un lucru foarte frumos, care are în spate o tradiţie drăguţă. În plus, o meriţi. Aşa este corect.

— Şi dacă tu mă omori, protestă Whelk, asta nu înseamnă că altcineva ar trebui să te ucidă pe tine din spirit de dreptate? Nu asta e logica?

Bărbatul se împiedică de un alt smoc de iarbă, iar de data asta Neeve nici nu se scuză şi nici nu-i mai răspunse la întrebări. Îl fixă în schimb cu o privire interminabil de lungă. Nu se dovedi atât pătrunzătoare, cât obositor de lungă.

— Pentru câteva momente, Barrington, trebuie să accept că am simţit un oarecare regret că te-am ales. Păreai foarte plăcut până când te-am paralizat.

E destul de greu să se închege o conversaţie civilizată după ce una din părţi a folosit un paralizor asupra celeilalte, aşa încât călătoria lor se termină în tăcere. Whelk era dominat de un sentiment ciudat la întoarcerea în pădurea unde-l văzuse ultima dată pe Czerny în viaţă. Fusese

convins că pădurea e doar o pădure şi că nu va fi afectat de întoarcerea acolo, mai ales într-un alt moment al zilei. Era ceva însă în aer care îl duse imediat înapoi la momentul acela, la skateboardul din mâna sa, la întrebarea gâfâită pusă de Czerny înainte de a muri.

Şoaptele îi şuierară şi-i pocniră în minte, ca un foc abia pornit, dar Whelk le ignoră.

Îi era dor de fosta lui viaţă. Tânjea după tot ce însemnase ea: lipsa de griji, Crăciunurile extravagante de acasă, pedala de acceleraţie de sub picior, timpul liber care părea o binecuvântare şi nu un blestem pustiu ca acum. Îşi dorea să mai chiulească, dar şi să mai meargă la şcoală, să scrie cu spray-ul cu vopsea pe semnul de intrare în Henrietta după ce se îmbăta incredibil de ziua lui.

Îi era dor şi de Czerny. Nu-şi permisese să se gândească la asta nici măcar o dată în ultimii şapte ani. Încercase în schimb să se convingă de inutilitatea fostului său coleg şi de caracterul pragmatic al morţii sale.

Îşi aduse însă aminte de sunetul pe care-l scosese Czerny prima dată când îl lovise.

Neeve nu avu nevoie să-i spună lui Whelk să stea liniştit în timp ce ea pregătea ritualul. În schimb, pe când stabilea cele cinci puncte ale pentagramei, punând în ele o lumânare stinsă, una aprinsă, un bol gol, unul plin şi trei oase micuţe aranjate în triunghi, bărbatul rămase cu genunchii la gură şi mâinile legate încă la spate, dorindu-şi să fie capabil să plângă. Avea nevoie de ceva care să îl elibereze de povara teribilă pe care o purta în

suflet.

Neeve îl privi fugar şi se gândi că e supărat fiindcă i se apropie moartea.

— O, hai, nu fi aşa! zise ea cu bunătate. O să fac să nu te doară prea tare, zise ea după care se gândi mai mult şi se corectă: cel puţin nu pentru o perioadă lungă de timp.

— Şi cum mă vei ucide? Cum funcţionează ritualul ăsta?

— Asta nu-i o întrebare uşoară, se încruntă Neeve la el. E ca şi cum ai întreba un pictor de ce alege culorile cu care pictează. Uneori, nu e tocmai un *proces*, ci mai degrabă o *presimţire*.

— Bine, atunci, ce *presimţi?*

Neeve îşi puse pe buză unghia cu formă perfectă şi vopsită cu ojă mov, analizându-şi cu atenţie munca.

— Am făcut o pentagramă. E o formă puternică pentru orice fel de vrajă şi lucrez bine cu ea. Unii o găsesc greu de utilizat sau prea strictă, dar pe mine mă satisface. Am lumânarea aprinsă pentru energie şi cea stinsă ca să o chem. Am bolul pentru scrutat ca să văd cealaltă lume şi îl am pe cel gol ca să se umple de acolo. Am intersectat oasele de la picioarele a trei corbi pe care i-am ucis ca să indic drumului morţilor natura vrăjii pe care vreau să o fac. Şi apoi mă gândesc să te las să sângerezi până la moarte în centrul pentagramei în timp ce invoc trezirea meridianului.

Îl fixă pe Whelk o bucată de vreme, după care vorbi din nou.

— S-ar putea să mai improvizez pe măsură ce

ritualul se desfăşoară. Lucrurile astea trebuie să fie flexibile. Ştii, Barrington, oamenii îşi arată doar rareori interesul pentru mecanica lucrurilor de care mă ocup eu.

— Eu sunt foarte interesat, zise el. Uneori, procesul e partea cea mai interesantă.

Când femeia se întoarse cu spatele ca să-şi ia cuţitele, Whelk îşi eliberă mâinile de la spate. Apucă apoi o creangă de pe jos şi o lovi pe Neeve în cap cu toată forţa de care era în stare. Nu se gândi că ar fi putut să o omoare, fiindcă lemnul era încă verde şi flexibil, dar lovitura o aruncă în genunchi pe femeie.

Neeve gemu şi-şi clătină capul încet, aşa încât Whelk îi mai dădu o lovitură, pentru orice eventualitate. Apoi o legă cu sfoara pe care o scosese de la propriile mâini – se îngriji ca nodurile să fie strânse, fiindcă învăţase din greşelile femeii – şi o trase, aşa cum era, inconştientă, în mijlocul pentagramei. În momentul acela, îşi ridică privirea şi-l văzu pe Adam Parrish.

*

Era pentru prima dată când Blue simţea că prezenţa ei în Cabeswater o punea în pericol. Şi asta se datora faptului că amplifica lucrurile. Le făcea mai puternice. Când ajunseră în pădure, noaptea părea să fie cumva deja tensionată. Ploaia lăsase locul unei burniţe care pornea şi se oprea des. Combinaţia între senzaţia aceea de încordare şi ploaie o făcuse pe Blue să privească cu destulă

angoasă spre Gansey când băiatul coborî din maşină, dar umerii abia dacă i se umeziseră şi nu purta nici puloverul de Aglionby. Când îl văzuse în ajunul zilei Sfântului Marcu, purta cu siguranţă uniforma cu emblema Corb, iar umerii îi erau mult mai uzi. Oare nu reuşise să-i schimbe îndeajuns viitorul încât noaptea aceea să fie cea în care va muri? Desigur, le fusese menit să se întâlnească, de vreme ce ea trebuia fie să-l ucidă, fie să se îndrăgostească de el. Şi, cu siguranţă, Persephone nu i-ar fi lăsat să plece dac-ar fi simţit că el avea să moară în noaptea aceea.

Luminându-şi calea cu lanternele, găsiră Porcul parcat în locul în care descoperiseră Mustangul lui Noah. De la maşină spre pădure se vedeau câteva cărări, de parcă Adam nu reuşise încă de la început să se hotărască pe unde să intre.

La vederea maşinii Camaro, chipul lui Gansey, care era deja îndârjit, deveni o sculptură în piatră. Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce se îndreptară spre hotarul copacilor.

La marginea pădurii, sentimentul de încărcare, de *posibilitate*, deveni imediat şi mai pronunţat. Umăr la umăr, intrară printre copaci şi, doar într-o clipită, se treziră scăldaţi în lumina de vis a unei după-amiezi calde.

Deşi era pregătită să se confrunte cu magia, Blue rămase fără răsuflare.

— Ce crede Adam? bombăni Gansey, fără să se adreseze cuiva în particular. Cum poţi să te joci cu…

Îşi pierdu interesul de a-şi răspunde la propria

întrebare.

În faţa lor se vedea Mustangul lui Noah, care părea şi mai suprarealist în lumina aceea vrăjită decât prima dată când îl văzuseră. Razele soarelui se strecurau printre ramuri, desenând dungi pe cupola acoperită cu polen.

De unde stătea, în faţa maşinii, Blue îi chemă pe băieţi. I se alăturară imediat şi priviră în tăcere la lunetă. De când fuseseră ultima dată în poiană, cineva scrisese un cuvânt pe geamul prăfuit. Literele de mână, rotunjite, spuneau: UCIS.

— Noah? strigă Blue în pustiu, deşi nimic de acolo nu părea să fie pustiu. Noah? Eşti aici cu noi? Tu ai scris asta?

— Ah! exclamă Gansey.

Era un sunet abia perceptibil, dar în loc să-i ceară să se explice, Blue şi Ronan îi urmară privirea spre geamul de la şofer. Un deget invizibil era pe cale să scrie o altă literă pe sticlă. Deşi Blue crezuse că Noah fusese cel care scrisese primul cuvânt pe lunetă, în mintea ei, cel care le transmisese mesajul ar fi trebuit să aibă un corp. Era cu mult mai greu să priveşti literele cum apar în mod spontan. O făcea să se gândească la acel Noah care avea hăuri întunecate în loc de ochi, obrazul zdrobit şi o siluetă vag umană. Chiar şi în amiaza aceea călduroasă simţea că-i este frig.

E Noah, gândi ea*. Îşi extrage energie de la mine*. *Asta simt*.

Pe sticlă, cuvântul era acum complet. UCIS.

Începu un alt cuvânt. Între S şi litera care se forma acum nu era îndeajuns de mult spaţiu, aşa

încât începură să se suprapună.

UCIS.

Apoi din nou, şi din nou, şi din nou.

UCIS.

UCIS.

UCIS.

Cuvintele continuară să apară până când geamul de la şofer deveni curat, şters în întregime de degetul invizibil care scrise atât de multe cuvinte încât acum nu se mai putea citi niciunul. Geamul devenise pur şi simplu o fereastră prin care se vedea o maşină goală cu amintirea unui burger uitat pe locul din faţă.

— Noah, zise Gansey, îmi pare atât de rău!

— Şi mie, completă Blue, ştergându-şi o lacrimă.

Ronan păşi înainte şi se aplecă spre capota maşinii, după care duse mâna spre parbriz şi scrise sub privirile prietenilor săi: NU TE-AM UITAT.

În mintea lui Blue, răsună vocea Callei, atât de puternic încât fata se întrebă dacă era singura care o putea auzi: *Un secret l-a omorât pe tatăl tău*, *iar tu îl cunoşti*.

Fără alt comentariu, Ronan îşi băgă mâinile în buzunare şi se afundă în pădure.

În urechea lui Blue şuieră vocea lui Noah, rece şi grăbită, dar fata nu reuşi să înţeleagă ce încerca să-i spună. Îl rugă să repete, dar nu obţinu nimic altceva decât linişte. Aşteptă degeaba alte câteva secunde. Adam avea dreptate: Noah se stingea.

Acum, că Ronan se depărtase câţiva paşi, Gansey părea şi el nerăbdător să pornească. Blue îi

dădea dreptate. Părea destul de important să nu se depărteze prea mult unul de celălalt, ca să se poată vedea. Cabeswater părea genul de loc în care te puteai pierde în orice moment.

— *Excelsior*! zise Gansey sumbru.

— Ce naibii înseamnă chestia asta? întrebă Blue.

Gansey o privi peste umăr. Era din nou cu puţin mai aproape de băiatul pe care îl văzuse în curtea bisericii.

— Înainte şi în sus.

45

— Pentru numele lui Dumnezeu! zise Whelk când îl văzu pe Adam stând lângă bolul căruia tocmai îi dăduse cu şutul.

Profesorul ţinea în mână un cuţit foarte mare şi cu o înfăţişare extrem de eficient. Era ciufulit şi nebărbierit şi arăta ca un băiat de la Aglionby după un weekend complicat.

— *De ce*?!

Vocea îi era plină de exasperare.

Adam nu-l mai văzuse pe profesorul său de latină de când descoperise că el îl ucisese pe Noah şi rămase surprins de emoţia stârnită de vederea lui Whelk. Mai ales de cea care urmase momentului în care îşi dăduse seama că făcea din nou un ritual, cu o altă ofrandă în mijlocul pentagramei. Din acest motiv, îi luă ceva vreme să recunoască faţa lui Neeve pe care o întâlnise în seara aceea, când fusese la Fox Way 300. Acum,

femeia îl fixa cu privirea din centrul cercului pe care se aflau cele cinci colţuri ale unei pentagrame. Nu părea pe cât de înspăimântată ar fi trebuit să fie cineva care era legat în mijlocul unui simbol diabolic.

Adam avea o mulţime de lucruri de zis, dar când deschise gura, nu rosti niciunul dintre ele.

— De ce Noah? întrebă el. De ce nu ai ales un nenorocit?

Whelk închise ochii pentru o secundă.

— Nu o să purtăm conversaţia asta. De ce eşti *aici*?

Era limpede că nu ştia ce să facă în privinţa prezenţei lui Adam – ceea ce era cumva simetric, fiindcă nici el habar nu avea cum să procedeze cu profesorul de latină. Singurul lucru pe care trebuia să îl facă era să-l împiedice să trezească meridianul energetic. Toate celelalte (prinderea lui Whelk, salvarea lui Neeve, răzbunarea lui Noah) erau negociabile. Îşi aduse aminte deodată că în geantă avea pistolul tatălui său. Era posibil să-l îndrepte spre Whelk ca să-l convingă să facă vreun lucru, dar ce? În filme, totul părea simplu: cel care avea pistolul câştiga întotdeauna. În realitate însă, el n-ar fi putut aţinti arma spre Whelk legându-l în acelaşi timp, chiar dacă ar fi avut cu ce s-o facă. Profesorul l-ar fi doborât. Poate că Adam ar fi putut folosi legătura lui Neeve ca să…

Băiatul scoase pistolul. Îl simţea greu şi malefic în palmă.

— Am venit aici ca să împiedic asta să se întâmple din nou. Dezleag-o!

— Pentru numele lui Dumnezeu! zise Whelk din nou.

Făcu doi paşi spre Neeve şi-şi puse cuţitul pe obrazul femeii. Buzele lui Neeve se încordară imperceptibil.

— Aruncă tu pistolul ca să nu-i jupoi faţa. De fapt, fă-i un vânt către mine. Şi asigură-te că i-ai pus siguranţa înainte s-o faci ca să nu cumva să o împuşti.

Adam avea senzaţia neplăcută că, dacă ar fi fost Gansey, ar fi putut să negocieze situaţia. Şi-ar fi îndreptat umerii, ar fi părut impresionant, iar Whelk i-ar fi dat ascultare.

Dar nu era Gansey, aşa încât nu reuşi să spună decât:

— N-am venit aici ca să moară cineva. Am să arunc pistolul undeva unde să nu mai pot ajunge la el, dar n-am de gând să ţi-l dau ţie.

— Atunci, am s-o tai pe faţă.

Chipul lui Neeve era de-a dreptul placid.

— Vei strica ritualul, spuse femeia. N-ai ascultat cu atenţie? Credeam că eşti interesat de proces.

Adam avea senzaţia incomodă că vede ceva neobişnuit când o priveşte în ochi pe Neeve. Era ca şi cum ar fi văzut reflexia Maurei, a Persephonei şi a Callei…

— Bine. Aruncă pistolul acolo. Dar nu cumva să te apropii! îl preveni Whelk, după care i se adresă lui Neeve: cum adică n-o să meargă? Mă păcăleşti?

— Poţi să arunci arma, îi zise Neeve lui Adam. Nu mă supăr.

Adam azvârli pistolul într-un tufiş. Pentru un moment, se simţi îngrozitor, dar îşi reveni imediat după ce realiză că nu-l mai ţine în mână.

— Şi, Barrington, continuă Neeve, motivul pentru care nu va funcţiona este acela că ritualul are nevoie de un sacrificiu.

— Tu plănuiai să mă ucizi pe mine, mârâi Whelk. Vrei să mă faci să cred că nu va funcţiona şi invers?

— Da, răspunse Neeve.

Femeia nu-şi lua ochii de la Adam. Băiatului i se păru din nou că vede ceva ciudat când se uită la faţa ei: o mască neagră, două oglinzi, faţa Persephonei.

— Trebuie să fie un sacrificiu personal. Uciderea mea nu va fi de ajuns. Eu nu reprezint nimic pentru tine.

— Nici eu nu sunt nimic pentru tine, protestă Whelk.

— Dar crima este, răspunse femeia. Eu n-am mai ucis niciodată. Omorându-te pe tine, renunţ la inocenţa mea. Acesta e un sacrificiu incredibil.

Adam vorbi şi el, surprins de cât de clar reuşise să înţeleagă despre ce e vorba.

— Iar tu ai ucis deja pe cineva, aşa încât nu mai ai la ce să renunţi.

Whelk începu să înjure foarte încet, de parcă n-ar mai fi fost nimeni prin preajmă. Frunze de culoarea şi forma unor bănuţi pluteau în jurul lor. Neeve continua să-l fixeze cu privirea pe Adam. Senzaţia că în ochii ei se vede un ochi străin era acum o certitudine. Un lac întunecat, cu suprafaţa

ca oglinda, o voce din străfundurile pământului, doi ochi de obsidian, o altă lume.

— Domnule Whelk!

Gansey!

Vocea lui Gansey se auzise chiar din spatele copacului unde se afla scorbura care crea viziuni, iar băiatul ieşi la vedere imediat după aceea. În spatele lui se aflau Ronan şi Blue. Inima lui Adam era deopotrivă pasăre şi piatră; uşurarea era un lucru aproape tangibil, la fel şi ruşinea.

— Domnule Whelk! repetă Gansey.

Chiar şi purtând ochelari şi cu părul ciufulit, avea splendoarea lui Richard Gansey III – era strălucitor şi puternic. Nu-l privi pe Adam.

— Poliţia e pe drum deja. Îţi recomand să te îndepărtezi de femeia aceea ca să nu-ţi agravezi situaţia.

Whelk dădu senzaţia că are de gând să răspundă, dar nu mai apucă. În loc de asta, toată lumea privi la cuţitul din mâna sa şi la pământul de sub el.

Neeve nu mai era acolo.

Priviră cu toţii în jur, la pentagramă, la copacul scorburos, la baltă… era ridicol. Neeve nu s-ar fi putut strecura fără să o vadă niciunul dintre ei, fiindcă i-ar fi trebuit mai mult de zece secunde. Femeia nu se mişcase. Dispăruse.

Preţ de o clipă, nu se întâmplă nimic. Fiecare dintre ei rămase îngheţat ca într-o dioramă a incertitudinii.

Whelk ţâşni din pentagramă. Lui Adam îi trebui doar o secundă să-şi dea seama că se îndrepta în

direcţia pistolului pe care-l aruncase el.

Ronan se aruncă şi el spre Whelk exact în momentul în care profesorul se ridică ţinând pistolul în mână. Băiatul primi o lovitură cu patul armei în mandibulă şi capul îi ţâşni spre spate.

Whelk aţinti pistolul către Gansey.

— Opreşte-te! urlă Blue.

Nu mai era timp.

Adam se aruncă în mijlocul pentagramei.

În mod curios, acolo nu se mai auzea niciun sunet, deşi asta era dincolo de puterea lui de înţelegere. Sfârşitul strigătului fetei se auzise înfundat de parcă venise de undeva de sub apă. Aerul din jurul lui era nemişcat. Simţea că însuşi timpul căpătase viteza unui melc, că aproape nu mai exista. Singura senzaţie pe care o simţea cu adevărat era cea a electricităţii, fiorul abia perceptibil al unei furtuni cu fulgere.

Neeve spusese că ritualul nu e despre a ucide pe cineva, ci despre sacrificiu. Era clar că asta îl scotea pe Whelk din discuţie.

Adam ştia însă ce înseamnă sacrificiul, mai bine decât credea el că trebuiseră să afle Whelk sau Neeve. Era conştient că nu e vorba despre a omorî pe cineva sau a aranja oasele unor păsări moarte.

Adevărul era că Adam făcuse sacrificii o perioadă foarte îndelungată şi ştia care e cel mai cumplit dintre ele.

În termenii lui sau deloc.

Nu-i era frică.

A fi Adam Parrish era un lucru complicat, o

minune făcută din muşchi şi organe, sinapse şi nervi. Era un miracol cu părţi în mişcare, un manual de supravieţuire. Cel mai important lucru pentru Adam Parrish fusese însă mereu liberul său arbitru, capacitatea de a-şi fi propriul stăpân.

Ăsta era lucrul care conta.

Ăsta fusese dintotdeauna cel mai important lucru.

Asta însemna să fii Adam.

Îngenunchind în mijlocul pentagramei, îşi apăsă degetele în pământul moale, acoperit cu muşchi, şi zise:

— Mă sacrific!

— Adam, nu! Nu! se auzi strigătul agonizant al lui Gansey.

În termenii săi sau deloc.

O să fiu mâinile tale, gândi Adam. *O să fiu ochii tăi*.

Se auzi un sunet de parcă s-ar fi aprins o pocnitoare.

Sub ei, pământul începu să se mişte.

46

Blue se trezi aruncată în Ronan, care era deja ghemuit la pământ, încercând să se ridice din locul în care îl aruncase lovitura lui Whelk. În faţa ei, lespezile imense de piatră dintre copaci se unduiră de parcă ar fi fost făcute din apă, iar balta se revărsă peste maluri. De peste tot din jurul lor, se auzea un sunet puternic, de parcă ar fi frânat un tren, iar Blue nu avea decât un singur gând: *nu mi*

s-a-ntâmplat nimic cu adevărat rău.

Copacii se aruncau unul asupra celuilalt de parc-ar fi vrut să-şi scoată rădăcinile din pământ. Ploua cu frunze şi crengi care păreau că se năpustesc furioase spre pământ.

— E un cutremur, le strigă Gansey.

Cu o mână se ţinea de un copac, iar cu cealaltă încerca să-şi apere capul. În păr i se prinseseră tot felul de gunoaie.

— Uite ce-ai făcut, băi, nebun tâmpit! urlă Ronan la Adam, a cărui privire era tăioasă şi nedumerită, aşa cum rămăsese în mijlocul pentagramei.

O să se oprească vreodată? se întrebă Blue.

Un cutremur era un lucru atât de şocant, atât de greşit, încât nu era imposibil să crezi că lumea se defectase iremediabil şi că nu se va mai îndrepta vreodată.

În timp ce pământul tremura şi gemea în jurul lui, Whelk îşi privea picioarele, cu pistolul în mână. Era un lucru mai negru şi mai urât decât păruse mai devreme, venit parcă dintr-o lume unde moartea era bruscă şi nedreaptă.

Profesorul reuşi să rămână în picioare. Trosnetul pietrelor începea să se potolească, deşi totul continua să se legene ca într-un carusel.

— Şi ce-ai fi făcut tu cu puterea aceea? se răsti el la Adam. Ce irosire! La naiba, ce irosire!

Whelk îndreptă pistolul spre Adam şi, fără să adauge altceva, apăsă pe trăgaci.

În jurul lor, lumea încremeni. Frunzele tremurau, iar apa curgea încet dincolo de malurile

bălţii, dar în afară de asta, totul era nemişcat.

Blue strigă.

Toţi ochii erau aţintiţi la Adam, care rămăsese în picioare în mijlocul pentagramei. Avea o expresie perplexă pe chip. Îşi examină pieptul şi braţele. Nu avea niciun semn.

Whelk nu-şi ratase ţinta, dar Adam nu fusese împuşcat, iar cele două afirmaţii păreau să descrie cumva acelaşi lucru.

Pe faţa lui Gansey se citea o tristeţe copleşitoare, ceea ce o făcu pe Blue să-şi dea seama că se schimbase ceva într-un mod dramatic. Dacă nu în legătură cu lumea întreagă, atunci cu Cabeswater. Şi dacă nu cu pădurea, atunci cu Adam.

— De ce? îl întrebă Gansey pe Adam. Am fost atât de îngrozitor?

— N-a fost niciodată vorba despre tine, zise Adam.

— Dar, Adam, ce-ai *făcut*? hohoti Blue.

— Ceea ce trebuia să fac, răspunse Adam.

De unde se afla, la câţiva metri de ei, Whelk scoase un sunet gâtuit. După ce glonţul său nu reuşise să-l rănească pe Adam, aruncase pistolul, învins, ca un copil care pierduse un joc de-a v-aţi ascunselea.

— Cred că ar trebui să mi-l dai mie, îi spuse Adam tremurând uşor. Cabeswater nu vrea să-l foloseşti. Dacă nu mi-l dai mie, s-ar putea să ni-l ia.

Deodată, copacii începură să şuiere, de parcă printre ei s-ar fi strecurat o pală de vânt, deşi pielea lui Blue nu părea să simtă aşa ceva. Adam şi

Ronan păreau la fel de uluiţi şi, un moment mai târziu, Blue îşi dădu seama că nu era vorba de niciun şuierat: erau voci. Copacii vorbeau, iar acum îi putea auzi şi ea.

— Adăpostiţi-vă! strigă Ronan.

Se mai auzea un sunet, ca un murmur care se transformă însă foarte repede într-un zgomot mai concret. Era sunetul scos de ceva foarte masiv care se mişca printre copaci, trosnind crengile căzute şi strivind tufişurile.

— Vine ceva! urlă Blue.

Se prinse de Ronan şi de Gansey, apucându-i zdravăn de mâneci. La doar câţiva metri de ei se căsca gura întunecată a scorburii din copacul care crea viziuni, iar ea îi împinse într-acolo. Pentru un moment, înainte să fie învăluiţi de magia copacului, reuşiră să zărească ce anume se năpustea asupra lor – o turmă imensă de animale cu coarne albe, cu blana strălucind precum zăpada ce a prins o crustă de gheaţă, care pufneau şi ţipau asurzitor.

Alergau umăr la umăr, iuţi şi neînfricate. Când ridicau capetele, semănau cumva cu corbul sculptat în coasta dealului, cu statueta aceea micuţă a unui câine pe care o avea Gansey, ciudată şi alungită. Tropăitul şi greutatea animalelor făceau pământul să se cutremure din nou.

Turma se feri totuşi să intre în interiorul pentagramei, despărţindu-se de o parte şi de alta a acesteia.

Lângă Blue, Ronan mormăi o înjurătură, iar

Gansey îşi apăsă faţa de peretele cald al scorburii, de parcă n-ar fi putut să se uite afară.

Copacul îi atrase într-o viziune.

Noaptea arunca reflexii strălucitoare pe asfaltul umed şi cald, iar semafoarele treceau de la verde la roşu. Camaroul stătea la o intersecţie, cu Blue pe scaunul şoferului. Totul era îmbibat cu mirosul de benzină. Observă cu coada ochiului cămaşa pasagerului din dreapta; era Gansey, care se aplecă spre ea, pe deasupra schimbătorului de viteze, aşezându-şi degetele pe clavicula ei. Îi simţea răsuflarea caldă pe piele.

Gansey! îl preveni ea, simţindu-se nehotărâtă şi gata să rişte.

Vreau doar să mă prefac, zise Gansey, iar vorbele lui i se topiră pe piele. *Vreau doar să pretind că aş putea*.

Blue din viziune închise ochii.

Poate că nu voi păţi nimic dacă te sărut eu, zise el. *Poate că e valabil dacă tu*...

Blue se trezi împinsă din spate, afară din scorbură. Reuşi totuşi să-l vadă pe Gansey – cel adevărat – cum trecea pe lângă ea cu ochii măriţi de uimire.

47

Gansey nu-şi îngădui decât câteva momente ale acelei viziuni confuze – degetele sale atingând cumva faţa lui Blue după care ieşi din scorbură, împingând-o pe fată din calea lui. Trebuia să vadă ce i se întâmplase lui Adam, deşi în sufletul său

avea o premoniţie îngrozitoare, de parc-ar fi ştiut deja ce avea să vadă.

Evident, Adam rămăsese în pentagramă şi era nevătămat, cu mâinile întinse în lateral. Într-una din ele avea pistolul. La doar câţiva metri depărtare, în afara pentagramei, se vedea trupul zdrobit al lui Whelk. Cadavrul îi era acoperit cu frunze, de parc-ar fi stat acolo ani întregi şi nu doar minute. Nu era chiar atât de mult sânge pe cât te-ai fi aşteptat, dar era evident din felul în care arăta că avea ceva rupt. Silueta îi era cumva anormal contorsionată.

Adam nu reuşea să-şi ia privirea de la el. Părul i se ciufulise pe ceafă şi ăsta era singurul indiciu că Adam se mişcase de când îl văzuse Gansey ultima dată.

— Cum ai luat pistolul? îl întrebă Gansey.

— Copacii, zise Adam.

În vocea băiatului se simţea o detaşare îngheţată, ceea ce însemna că băiatul pe care-l cunoştea Gansey era ascuns undeva în adânc.

— Copacii? Dumnezeule! L-ai împuşcat?

— Bineînţeles că nu, zise Adam, aşezând cu grijă arma pe pământ. L-am folosit doar ca să-l împiedic să vină aici.

— Şi l-ai lăsat să fie zdrobit? întrebă Gansey în interiorul căruia începea să se clădească o oroare copleşitoare.

— L-a ucis pe Noah, zise Adam. Asta a meritat.

— Nu, spuse încetişor Gansey, îngropându-şi faţa în palme.

Stătea lângă un cadavru, un corp care fusese

în viaţă. Ei nu aveau nici măcar autoritatea de a comanda o băutură alcoolică. Nu era deci normal să decidă cine trăieşte şi cine moare.

— Şi ai fi vrut să accept un ucigaş în pentagramă? întrebă Adam.

Gansey nu reuşi să-i explice cât de îngrozitor era ceea ce făcuse. Ştia doar că lucrul ăsta exploda în interiorul său, neîncetat, la fel de proaspăt de fiecare dată când se gândea la el.

— Era în viaţă, zise el neajutorat. Tocmai ne-a învăţat patru verbe neregulate săptămâna trecută. Iar tu l-ai ucis.

— Nu eu l-am ucis. Doar că nu l-am *salvat*. Încetează să-mi mai spui ce trebuie să consider că e bine sau rău! strigă Adam, cu o faţă care arăta că se simte la fel de mizerabil ca şi Gansey. Acum meridianul s-a trezit şi-l vom putea găsi pe Glendower, iar totul se va aranja aşa cum ar fi trebuit să fie de la început.

— Trebuie să chemăm poliţia. E musai să…

— Nu trebuie să facem nimic. Îl lăsăm pe Whelk să dispară, aşa cum a procedat şi el cu Noah.

— Şi justiţia? întrebă Gansey privind în altă parte, îngreţoşat.

— Asta *este* justiţia, Gansey. Cea adevărată. În locul ăsta, totul e real, e drept.

Gansey simţea însă că toate cele întâmplate erau fundamental greşite. De parcă ar fi fost un adevăr întors pe dos ca o mănuşă. Continua să se gândească, dar indiferent cât o făcea tot avea în faţă cadavrul unui tânăr care arăta îngrozitor de

asemănător cu scheletul lui Noah. Şi mai era şi Adam, cu o înfăţişare neschimbată, dar care... avea ceva în ochi. Şi în felul în care îşi ţinea buzele.

Gansey simţea că pierduse ceva.

Blue şi Ronan reuşiseră şi ei să iasă din copac, iar fata îşi acoperi gura cu mâna la vederea lui Whelk. Ronan avea o vânătaie urâtă care i se lăţea pe tâmplă.

— A murit, zise simplu Gansey.

— Cred c-ar trebui să plecăm de-aici, spuse Blue. Cutremure şi animale şi... nu ştiu cât de mult afectează prezenţa mea, dar lucrurile sunt...

— Da, zise Gansey. Trebuie să mergem. O să decidem ce facem cu Whelk după ce ieşim din pădure.

Aşteptaţi!

De data asta auziră cu toţii vocea. În engleză. Niciunul dintre ei nu se mai mişcă, respectând inconştient ceea ce le ceruse glasul acela.

Băiete. *Scimus quid quaeritis*.

(„Băiete. Ştim ce cauţi.”)

Deşi copacii s-ar fi putut adresa oricăruia dintre ei, Gansey simţi că vocea i se adresase în mod special lui.

— Şi ce caut? întrebă el cu voce tare.

În loc de răspuns, se auzi un amestec de cuvinte în latineşte care se suprapuneau între ele. Gansey îşi încrucişă braţele la piept, ţinându-şi pumnii strânşi. Priviră cu toţii la Ronan, în aşteptarea unei traduceri.

— Au spus că au existat întotdeauna zvonuri despre un rege îngropat undeva pe Drumul

Morţilor, zise Ronan, după care privi spre Gansey. Ei cred că s-ar putea să fie vorba despre cel pe care-l cauţi tu.

48

Au îngropat oasele lui Noah într-o zi frumoasă, însorită, la începutul lui iunie. Poliţiştii avuseseră nevoie de câteva săptămâni ca să-şi termine treaba în privinţa dovezilor, aşa încât anul şcolar se încheiase înainte de înmormântare. Între timp, se întâmplaseră o mulţime de lucruri. Gansey îşi recuperase jurnalul de la poliţie şi părăsise echipa de canotaj. Ronan se strecurase cu succes printre examenele finale spre marea satisfacţie a celor de la Aglionby şi reparase fără rezultate notabile încuietoarea de la uşa apartamentului. Adam, ajutat probabil de Ronan, se mutase de la Monmouth Manufacturing într-o cameră care aparţinea bisericii Sf. Agnes, o distanţare subtilă, care-i afectase pe ambii băieţi, dar în feluri diferite. Blue serbase îndelung finalul anului şcolar şi începutul unei perioade în care avea mai multă libertate să exploreze meridianul energetic. Oraşul era bântuit de pene inexplicabile de curent. Electricitatea se întrerupsese de nouă ori, iar liniile telefonice de cinci. Maura, Persephone şi Calla urcaseră în mansardă şi aranjaseră lucrurile lui Neeve. Îi spuseseră lui Blue că nu erau în continuare sigure de ceea ce făcuseră în seara în care rearanjaseră oglinzile.

— Noi voiam doar să-i luăm puterile,

recunoscuse Persephone. Se pare însă că am făcut-o să dispară. E posibil să apară din nou la un moment dat.

Încet, vieţile lor şi-au găsit un echilibru, deşi nimic nu mai era ceea ce fusese. Meridianul energetic se trezise, Noah dispăruse. Magia exista cu adevărat, Glendower era real şi ceva stătea să înceapă.

— Jane, nu vreau să par necioplit, dar eşti la o înmormântare, îi zise Gansey lui Blue când aceasta se apropie de ei.

El şi Ronan arătau ca nişte miri în costumele lor negre, impecabile.

Din cauză că nu avea niciun element de garderobă negru, Blue cususe câţiva metri de dantelă neagră şi ieftină pe un tricou verde, pe care-l transformase într-o rochie cu câteva luni mai devreme.

— Asta e tot ce am putut să fac, şuieră ea furioasă.

— De parcă lui Noah i-ar păsa, zise Ronan.

— Ai adus ceva pentru mai târziu? întrebă Gansey.

— Nu sunt idioată. Unde e Adam?

— E la muncă, răspunse Gansey. O să vină şi el la un moment dat.

Oasele lui Noah erau înhumate într-un lot al familiei Czerny, aflat într-un cimitir dintr-o vale izolată. Mormântul său proaspăt săpat era chiar la marginea cimitirului în pantă, pe coasta unui deal stâncos. Groapa era acoperită cu o prelată care ţinea departe privirile curioase. Familia lui Noah

era chiar lângă margine. Bărbatul şi cele două fete plângeau, dar femeia privea doar la copaci, cu ochii uscaţi. Blue n-avea nevoie de puteri speciale ca să vadă cât de tristă era. Tristă şi mândră.

Vocea lui Noah, rece şi firavă, îi şopti în ureche:

— Te rog, spune-le ceva!

Blue nu-i răspunse, dar îşi întoarse capul în direcţia vocii. Aproape că-l putea simţi stând chiar în dreptul umărului ei, respirându-i în ceafă, cu mâna apăsată pe braţul ei.

— Ştii că nu pot, îi răspunse ea cu voce joasă.

— Dar *trebuie!*

— O să le par nebună. Şi la ce bun? Ce le-aş putea spune?

Vocea lui Noah era slabă, dar disperată. Tulburarea lui i se transmise şi fetei.

— *Te rog*!

Blue îşi închise ochii.

— Spune-i mamei că-mi pare rău că i-am băut schnapps-ul de ziua ei, şopti Noah.

Dumnezeule, *Noah*!

— Ce faci? o întrebă Gansey, prinzând-o de braţ ca s-o împiedice să se îndrepte spre mormânt.

— Mă fac de râs, îl informă ea, după care se eliberă din strânsoarea lui.

În timp ce se îndrepta spre familia lui Noah, fata încercă să repete în minte nişte replici care să sune mai puţin nebuneşte, dar niciuna dintre ele nu o mulţumi pe deplin. Asistase de prea multe ori împreună cu mama ei la asemenea momente ca să nu ştie care aveau să fie urmările. *Noah*, *doar*

pentru tine... O privi pe femeia tristă şi mândră. Văzută de aproape, machiajul îi era impecabil, iar părul aranjat cu grijă în bucle. Toate amănuntele păreau să fie îngrijite, vopsite, sub control. Tristeţea femeii părea îngropată atât de adânc în sufletul ei, încât ochii nici măcar nu i se înroşiseră. Blue însă nu putea fi înşelată atât de uşor.

— Doamnă Czerny!

Ambii părinţi ai lui Noah îşi întoarseră privirile către ea. Cu un gest automat, Blue îşi netezi dantela neagră.

— Eu sunt Blue Sargent. Şi, ăăă... vreau să vă spun cât de rău îmi pare de tragedia din familia dumneavoastră. De asemenea, mama mea este medium. Am un – expresiile feţelor lor începuseră deja să se transforme neplăcut – mesaj de la fiul... de la Noah.

Chipul doamnei Czerny se înnegură imediat. Clătină imperceptibil din cap şi zise destul de calmă:

— Nu, nu ai.

— Te rog, n-avem nevoie de aşa ceva, zise şi domnul Czerny.

Era limpede că încearcă din răsputeri să fie civilizat, ceea ce era mai bine decât se aşteptase Blue. Fata se simţea deja vinovată că le tulburase momentul acela de intimitate.

— Te rog să pleci.

Spune-i! şopti Noah.

Blue trase adânc aer în piept.

— Doamnă Czerny, îi pare rău că a băut schnapps-ul de la ziua dumneavoastră.

Pentru un moment, se lăsă liniştea. Domnul Czerny şi surorile lui Noah priveau când la Blue, când la femeie. Tatăl lui Noah deschise gura să spună ceva, dar în momentul acela doamna Czerny începu să plângă.

Niciunul dintre ei nu o observă pe Blue cum se îndepărtează de mormânt.

*

Ceva mai târziu l-au dezgropat. La intrarea în cimitir, Ronan rămăsese lângă BMW-ul său căruia îi ridicase capota, stând de pază şi servind şi ca baricadă în caz c-ar fi venit cineva. Adam folosea micul excavator închiriat pentru seara aceea, iar Gansey puse oasele lui Noah într-un săculeţ, în timp ce Blue aţintea lanterna asupra lor, ca să se convingă că sunt toţi acolo. Adam îngropa la loc sicriul gol, lăsând în urmă un mormânt proaspăt absolut identic celui pe care-l săpaseră.

Alergară spre BMW, aplecaţi şi cu răsuflarea tăiată din cauza a ceea ce făcuseră, iar Ronan îi spuse lui Gansey:

— Chestia asta se va afla şi te va muşca de cur când ai să candidezi pentru Congres. Ştii asta!

— Taci şi porneşte, Lynch!

Îi îngropară din nou oasele la biserica dărâmată, aşa cum sugerase Blue.

— Nimeni nu o să-l deranjeze aici, zisese ea, şi ştim că e pe meridian. În plus, e pământ sfânt.

— Păi, zise Ronan, sper să-i placă aici. Mi-am întins un muşchi.

— Făcând ce anume? protestă Gansey. Tu ai stat de pază.

— Când am ridicat capota.

După ce terminară să acopere oasele, rămaseră tăcuţi în curtea fostei biserici. Blue îl privi pe Gansey cum stă cu mâinile în buzunare şi cu ochii îndreptaţi în jos spre locul în care tocmai îl înhumaseră pe Noah. Simţea că parcă trecuse deodată doar o clipă sau tot timpul din lume de când îi văzuse spiritul mergând pe drumul acela.

Gansey. *Asta e tot ce-a mai rămas*.

Îşi jurase că nu va fi ea cea care-l va ucide.

— Nu putem să mergem acasă? Locul ăsta e îngrozitor.

Se întoarseră toţi, brusc euforici. Noah, ciufulit ca de obicei, stătea sub arcada de la uşa bisericii, mai real decât îşi amintea Blue să-l fi văzut vreodată. Silueta lui părea solidă. Privea în jur la zidurile dărâmate cu o faţă destul de speriată.

— Noah! strigă Gansey bucuros.

Blue se aruncă de gâtul lui. El păru întâi speriat, apoi încântat şi sfârşi prin a mângâia buclele de păr ale fetei.

— Czerny! zise Ronan, de parcă ar fi fost curios să audă cuvântul acela.

— Nu, protestă Noah din braţele lui Blue. Serios. Locul ăsta mă îngrozeşte. Nu putem să plecăm?

Pe faţa lui Gansey se putea citi uşurarea, iar buzele îi schiţară un zâmbet subţire.

— Da, putem merge acasă.

— Dar să ştii că tot n-am să mănânc pizza, zise

Noah, pornind să se îndepărteze de biserică împreună cu Blue.

Ronan, care se urnise primul, privi la ei peste umăr. În lumina slabă a lanternelor, cârligul tatuat care-i evada de sub guler părea fie o gheară, fie un deget, fie o petală dintr-un crin. Era aproape la fel de tăios ca şi zâmbetul său.

— Cred că acum ar fi un moment potrivit să vă spun, zise el. Am scos-o pe Drujbă din visele mele.

Mulțumiri

Ajunsă în acest punct, simt că mulţumesc mereu aceloraşi persoane, dar cu toate astea tot spre ei trebuie să se îndrepte gratitudinea mea. Tuturor celor de la Scholastic şi, în special, editorului meu, David Levithan, pentru răbdarea de care a dat dovadă în timpul gestaţiei prelungite a acestui roman. Lui Dick şi lui Ellie pentru că nu au încetat niciodată să creadă în mine. Lui Rachel C., Tracy şi Stacy pentru entuziasmul lor fără limite, indiferent de cât de bizare au fost ideile pe care le-am enunţat. Lui Becky, pentru băutura pe care eu n-am băut-o fiindcă i-am lăsat-o lui Gansey. Cacao.

Un set special de mulţumiri trebuie trimise celor de la ramura britanică din Scholastic: Alyx, Alex, Hannah şi Catherine, care au muncit foarte mult la documentarea privind meridianele energetice.

Mulţumesc agentului meu, Laura Rennert, care mă lasă să mă joc cu focul şi neobosiţilor mei parteneri din domeniul criticii, Tessa Gratton şi Brenna Yovanoff.

Sunt recunoscătoare de asemenea tuturor celor care mi-au împărtăşit părerile lor: Jackson Pearce, care e atât de strălucitor, Carrie, care face un guacamole atât de bun, Kate, primul şi ultimul cititor, tatălui meu, pentru pistoalele atât de periculoase şi mamei mele pentru toate

amănuntele despre cercurile de pietre. Îi mulţumesc şi lui Natalie, de asemenea, care n-a citit cartea, dar mi-a oferit o muzică atât de îngrozitoare, care a ajutat incredibil la scrierea romanului.

Şi, ca de obicei, îi sunt recunoscătoare soţului meu, Ed, care face întotdeauna ca magia să pară evidentă.

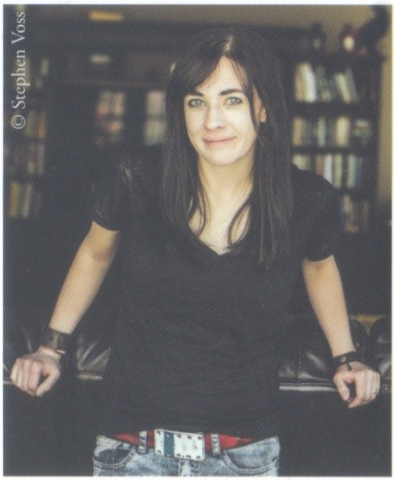

MAGGIE STIEFVATER
este prezentă pe lista
de bestselleruri *New York Times*
cu romanele *Shiver*, *Linger*, *Forever* și *Sinner*.
Este de asemenea autoarea
romanului *Scorpio Races*, premiat
de American Library Association.
Frăția Corbilor,
primul roman din seria omonimă,
a fost Cea mai bună carte a anului
pentru *Publishers Weekly*, iar următoarele
trei au fost la rândul lor remarcate.
All the Crooked Saints,
în pregătire la Editura Nemira,
este cea mai recentă carte a sa.
Maggie Stiefvater, care este și muzician,
locuiește în Virginia, împreună cu soțul
și cei doi copii. O puteți vizita online la
www.maggiestiefvater.com.

Jacket art © 2012 by Adam S. Doyle
Jacket design by Christopher Stengel

FRĂȚIA CORBILOR

În fiecare an, în ajunul zilei Sfântului Marcu, Blue Sargent și mama ei clarvăzătoare asistă la trecerea spiritelor viitorilor morți în lumea cealaltă. Blue nu îi vedea niciodată, cel puțin nu până în anul acela, când un băiat iese din întuneric și îi vorbește. Numele lui este Gansey, un elev bogat, care le are pe toate, de la Colegiul Aglionby. Alături de alți trei băieți din Frăția Corbilor, Gansey are o misiune și are nevoie de ajutor.

Blue a știut dintotdeauna că e sortită să provoace moartea persoanei iubite. Și nu s-a gândit prea mult la asta până nu s-a lăsat prinsă în aventurile sinistre ale băieților din Frăția Corbilor.

„Un *thriller* neogotic cu acțiunea bine ritmată, despre un grup de cinci adolescenți în căutarea meridianelor energetice pe tărâmul supranaturalului, printre copaci care vorbesc latina, păduri bântuite, fantome și desene misterioase, dar și în căutarea de sine."
Sunday Book Review

NEMIRA

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0401-8
9 786064 304018